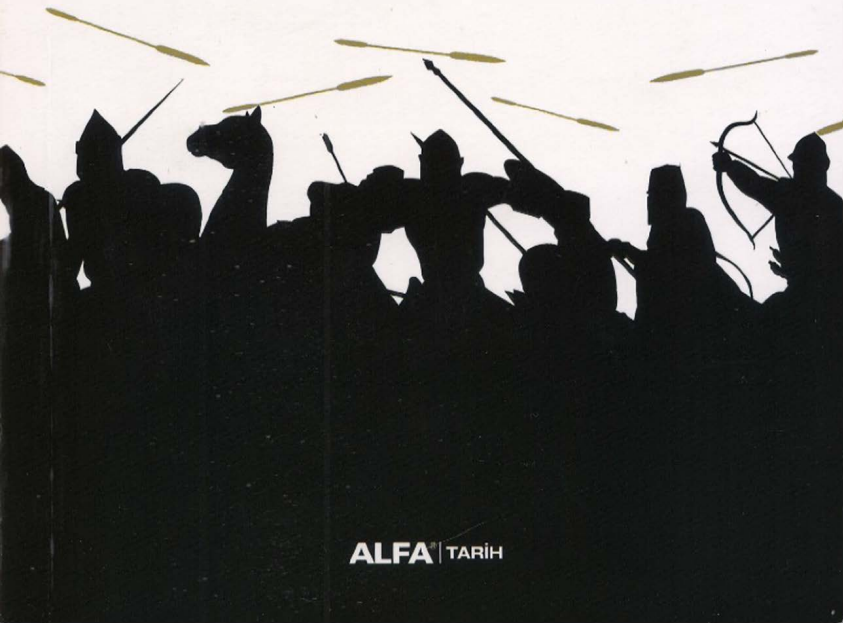
CAROLE HILLENBRAND

MALAZGİRT MUHAREBESİ

TÜRKLERİN EFSANESİ İSLAMIN SİMGESİ

ALFA | TARİH

2664 | ALFA | TARİH | 63

TÜRKLERİN EFSANESİ, İSLAMIN SİMGESİ MALAZGİRT MUHAREBESİ

CAROLE HILLENBRAND

Edinburgh Üniversitesi İslam Tarihi profesörü olarak görev yapmaktadır. Hillenbrand 2005 yılında İslam Araştırmaları dalında Uluslararası Kral Faysal Ödülüne layık görülen ilk gayrı müslim araştırmacı oldu. *Müslümanların Gözünden Haçlı Seferleri* adlı kitabı yayınevimizce yayınlanmıştır.

MEHMET MORALI

1956'da İstanbul'da doğdu. Saint Joseph Lisesini ve Boğaziçi Üniversitesi, Elektrik-Elektronik Mühendisliği Bölümünü bitirdi. 1996'dan bu yana İngilizce ve Fransızcadan çeviri yapıyor. Önemli çevirilerinden bazıları: David Harvey, *Sosyal Adalet ve Şehir* (2006, Metis Yayınları); Mark Mazower, *Karanlık Kıta: Avrupa'nın 20. Yüzyılı* (2003, 2008, Bilgi Üniversitesi Yayınları); Olivier Roy, *Yeni Orta Asya ya da Ulusların İmal Edilişi* (2009, Metis Yayınları); Sevtap Demirci, *Belgelerle Lozan: Taktik-Stratejik-Diplomatik Mücadele*, 1922-1923 (2011, Alfa Yayınları); Nadia El Cheikh, *Arapların Gözüyle Bizans* (2012, Alfa Yayınları); M. Naim Turfan, *Jön Türklerin Yükselişi* (2013, Alfa Yayınları); Susan Wise Bauer, *Antik Dünya* (2013, Alfa Yayınları), Susan Wise Bauer, *Ortaçağ Dünyası* (2014, Alfa Yayınları).

Türklerin Efsanesi, İslamın Simgesi
Malazgirt Savaşı
© 2012, ALFA Basım Yayım Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti.

Turkish Myth and Muslim Symbol
The Battle of Manzikert
© Carole Hillenbrand, 2007

Kitabın Türkçe yayın hakları Alfa Basım Yayım Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında hiçbir yöntemle çoğaltılamaz.

Yayıncı ve Genel Yayın Yönetmeni M. Faruk Bayrak
Genel Müdür Vedat Bayrak
Yayın Yönetmeni Mustafa Küpüşoğlu
Kitap Editörü Hasan Aksakal
Kapak Tasarımı Füsun Turcan Elmasoğlu
Sayfa Tasarımı Kâmuran Ok

ISBN 978-605-106-969-2
1. Basım: Nisan 2015

Baskı ve Cilt
Melisa Matbaacılık
Çiftehavuzlar Yolu Acar Sanayi Sitesi No: 8 Bayrampaşa-İstanbul
Tel: 0(212) 674 97 23 **Faks**: 0(212) 674 97 29
Sertifika no: 12088

Alfa Basım Yayım Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti.
Alemdar Mahallesi Ticarethane Sokak No: 15 34110 Fatih-İstanbul
Tel: (212) 511 53 03 Faks: (212) 519 33 00
www.alfakitap.com - info@alfakitap.com
Sertifika no: 10905

CAROLE HILLENBRAND

MALAZGİRT MUHAREBESİ

TÜRKLERİN EFSANESİ İSLAMIN SİMGESİ

Çeviri
Mehmet Moralı

ALFA TARİH

İÇİNDEKİLER

Resimler, 7
Tablolar, 8
Teşekkürler, 9
Kitapta Benimsenen Transliterasyonlar ve Usuller Üzerine Yorum, 11

Birinci Kısım
Malazgirt Muharebesinin Ortaçağ İslam Âleminde Yorumlanışı

1. Giriş 15
2. Malazgirt Muharebesi Üzerine 12. Yüzyıl Anlatıları 41
3. Malazgirt Muharebesi Üzerine 13. Yüzyıl Anlatıları 67
4. Malazgirt Muharebesi Üzerine 14. ve 15. Yüzyıl Anlatıları 105
5. Muharebeyi Yazmak 129

İkinci Kısım
Muharebenin Mirası

6. Süregiden Müslüman-Hıristiyan Karşılaşması: Türklerin Muzaffer Katkısı 167
7. Malazgirt'in Mirası: Ulusal Kimliğin Efsanesi 219

Sonuç, 251

Ek A: Mihail Attaleiates'in Malazgirt Muharebesi Anlatısı, Çeviri Ruth Macrides 255
Ek B: Malazgirt Muharebesi Üzerine Bazı Başka Hıristiyan Anlatılarının Çevirileri 265
Ek C: Malazgirt Muharebesi Üzerine Başka Ortaçağ Müslüman Anlatıları 285

Kaynakça, 291
Dizin, 307

Resimler

1.1 M. Hamidullah'ın önerdiği haliyle Malazgirt Muharebesinin gelişim safhaları.

1.2 Roman Diogenes ve Alparslan, modern Türk betimlemesi.

2.1 Alparslan, modern Türk betimlemesi.

2.2 Alparslan'ın atına binmiş halde ordularına komuta etmesi, modern Türk betimlemesi.

2.3 Alparslan, kılıcı ve gürzüyle, modern Türk betimlemesi.

4.1 At üstünde bir avcıyı gösteren Selçuklu oyma duvar panosu, 13. yüzyıl (İstanbul, Türk ve İslam Eserleri Müzesi).

5.1 Esir düşmüş Romanos'u Alparslan'ın karşısında gösteren modern betimleme.

5.2 Savaşçı Alparslan'ı gösteren modern Türk betimlemesi.

7.1 At üstündeki Alparslan'ın Malazgirt'teki modern heykeli (çizen Margaret Graves).

7.2 Malazgirt dışında modern Türk zafer anıtı (çizen Margaret Graves).

7.3 Malazgirt Muharebesi anısına 1975'te bastırılan madalyon (Çizen Margaret Graves).

7.4 Malazgirt Muharebesi anısına 1971'de bastırılan elli liralık gümüş para.

7.5 Alparslan ve atlıları gösterir 1971 tarihli pul.

7.6 Alparslan ve atlı okçuları gösterir 1971 tarihli pul.

Tablolar

Tablo 1 Selçuklu İmparatorluğu haritası, 1092'de

Tablo 2 Türk göçebeler, Muhammed Siyah Kalem'e atfedilmiştir, 15. yüzyıl (İstanbul, Topkapı Saray Kütüphanesi, H. 2153, f. 55a)

Tablo 3 Boynuna ip bağlanmış esir, Reşidüddin, *Jâmi'al-tawarikh*, 1314 (Edinburgh Üniversitesi Kütüphanesi, Ms. Arab 20, f. 24r)

Tablo 4 Alparslan ve Nizamülmülk, Reşidüddin, *Jâmi'al-tawarikh*, 14. yüzyıl başları (İstanbul, Topkapı Saray Kütüphanesi, H. 1654, f. 306r)

Tablo 5 Mancınık, Reşidüddin, *Jâmi'al-tawarikh*, 1314 (Edinburgh Üniversitesi Kütüphanesi, Ms. Arab 20, f. 130v)

Tablo 6 Musul hükümdarı Bedreddin Lu'lu, elinde ok ve yay tutuyor. *Kitab el-Aghani*'den, y. 1218-19 (İstanbul Millet Kütüphanesi, Feyzullah Efendi 1566, f. 1r)

Tablo 7 Aleksios. Ayasofya, İstanbul, duvar mozaiği, 12. yüzyıl

Tablo 8 Mineli renkli kâse, çömlekçi Ebu Zeyd tarafından imzalanmış, Kaşan, İran Muharrem 583/Mart 1187'ye tarihlenmiş (Londra, British Museum, OA 1945. 10-17. 261)

Tablo 9 Ata binmiş şahinciyi gösterir Selçuklu gümüş ayna, 13. yüzyıl (İstanbul, Topkapı Saray Müzesi)

Tablo 10 Çadırlar, Reşidüddin, *Jâmi'al-tawarikh*, 1314 (Edinburgh Üniversitesi Kütüphanesi, Ms. Arab 20, f. 125r)

Tablo 11 Onur kaftanının verilişi, Reşidüddin, *Jâmi'al-tawarikh*, 1314 (Edinburgh Üniversitesi Kütüphanesi, Ms. Arab 20, f. 121r)

Tablo 12 Boyunduruk takılmış esirler. 14. yüzyıl (Berlin, Diez Albümleri, A70)

Tablo 13 Mohaç Muharebesi Arifi, *Süleymannême*, 1558 (İstanbul, Topkapı Saray Kütüphanesi, H. 1517, f. 220a)

Tablo 14 Niğbolu Muharebesi, Lokman, *Hünernâme*, 1584-1585 (İstanbul, Topkapı Saray Kütüphanesi, H. 1523)

Tablo 15 Gümüş sikke, Rükneddin IV. Kılıç Arslan Sivas 1248-1249 (Londra, British Museum, BMC 245)

Tablo 16 Türk piyadeleri. Selçuklu taş pano, 13. yüzyıl (İstanbul, Türk ve İslam Eserleri Müzesi)

TEŞEKKÜR

Birçok dost ve meslektaşım bu kitap yazılırken bana yardım ve önerilerini sundu: Edmund Bosworth, Rhona Cullen, Margaret Graves, Shayea al-Hajeri, Colin Imber, Katy Kalemkerian, Craig Kennedy, Metin Kunt, Gary Leiser, Fiona Macintosh, Alex Mallett, Songül Mecit, Charles Melville, Sandy Morton, Shahla Suleiman, Yasir Suleiman, Şebnem Susam-Sarayeva ve Alaaddin Yalçınkaya. Bilgisayar konusundaki becerikli desteği için de Jonathan Bloom'a teşekkür ederim. John Higgitt Aralık 2006'da vefat etmeden önce, ciddi hastalığına karşın, hiç eksik olmayan ruh cömertliğiyle bu kitabın kimi hususları üzerinde benimle fikir alışverişinde bulundu.

Bu kitabın bazı kısımları 2005'te Dartmouth Kolejinde bulunma şansına sahip olduğum dönemde yazıldı, oradaki meslektaşlarıma –özellikle de Marlene Heck, Kevin Reinhart, Gene Garthwaite, Christopher MacEvitt ve Susan Ackerman– ve kütüphane çalışanlarına cömert yardımlarından dolayı teşekkür borçluyum. Edinburgh Üniversitesi Kütüphanesi personeline, özellikle de Özel Koleksiyonlar bölümündeki meslektaşlarıma şükranlarımı sunmalıyım.

Her zamanki gibi, Edinburgh Üniversitesi Yayınlarından, özellikle de Nicola Ramsey, Ian Davidson, James Dale ve Eddie Clark'tan büyük destek aldım. Onlarla çalışmak hep bir zevk olmuştur. Aynı zamanda tashihçim Judith Oppenheimer'a tüm o titiz çalışmaları, Moyra Forrest'a da mükemmel bir dizin hazırladığı için samimi teşekkürlerimi sunarım.

Bunların yanında, Malazgirt konusunda yıllarca çalışmış olan Profesör Speros Vryonis Jr.'dan da söz etmek isterim. 2006 yılında Malazgirt Muharebesi hakkındaki İslam kaynakları üzerine bir tarihyazımı çalışması hazırlamak için uzun süredir sahip olduğum isteği açıklayan bir mektup yazmış ve çalışmanın büyük ölçüde tamamlandığını iletmiştim. Alışıla-

geldik cömertliğiyle beni yanıtladı ve Malazgirt konusunda, özellikle de çok farklı akademik arka planlara sahip iki araştırmacının elinden çıkacak iki kitaplık yer olduğu konusunda hemfikir olduk.

Öğretmen olarak Oxford'da Profesör Geoffrey Lewis'e ve doktora danışmanı olarak Edinburgh'da merhum John Walsh'a sahip olma şansım oldu; her ikisi de Türkçe ve Türkiye'nin araştırılmasına bağlanmakta ilham verici oldular. Onlara olan minnetimi belirtmek isterim.

Ruth Macrides'e, Attaleiates'in Malazgirt Muharebesi anlatısının çevirisini bu kitaba dahil etmeme verdiği izinle birlikte, gösterdiği kibarlığı ve ruh cömertliği nedeniyle çok müteşekkirim.

Türkiyat araştırmaları alanına başladığım sırada bana verdiği sürekli cesaret ve destek nedeniyle duyduğum derin minnetin bir ifadesi olarak, bu kitabı Profesör Victor Menage'a ithaf ettim.

Eşim Robert'a olan borcum her zamanki gibi muazzam. Tartışmaları, inceleyici eleştirileri, uzman tashihleri, uygun görselleri seçmekteki becerisi ve sayılamayacak başka birçok akademiz e pastoral konuda bana yardımcı oldu. Ona teşekkür etmek için yeterli sözcükleri bulamıyorum.

KİTAPTA BENİMSENEN TRANSLİTERASYON VE USULLER ÜZERİNE YORUM

Metin içinde Arapça ve Farsça sözcük ve deyişlerin transliterasyonu asgaride tutulmuş ve italik sözcük, deyiş ve kitap adlarıyla sınırlanmıştır. Ama kaynakçada tam transliterasyon kullanılmıştır.

Ortaçağ kaynaklarında Malazgirt adı için kullanılan birçok biçim vardır. Tutarlılık olması ve muharebenin Batıda bilinen adı olması nedeniyle tüm kitapta Manzikert biçiminde karar kıldım.* Arapların ve Perslerin kullandığı "Rum" sözcüğü yerine "Bizans," kullanılmıştır.

* Çeviride Malazgirt adı kullanılmıştır –çn.

Bana Türkçeyi öğreten ilk kişiye: Profesör Victor Manege'

Birinci Kısım

Malazgirt Muharebesinin Ortaçağ İslam Âleminde Yorumlanışı

Bölüm Bir

GİRİŞ

Malazgirt Savaşı Bizans tarihindeki
en belirleyici felakettir.[1]

Açılış Yorumları

Ortaçağ Türklerinin Ortadoğu dışında genel olarak dikkat çekmesi, 1071'de, olağanüstü bir askeri başarının haberlerinin Avrupa'ya erişmesiyle gerçekleşmiştir. Müslüman Selçuklu Türkleri hanedanının ikinci hükümdarı ve Orta Asya steplerinden bir göçebe olan Alparslan, Türkiye sınırlarının dışında, neredeyse yalnızca Ağustos 1071'deki ünlü Malazgirt Muharebesinin galibi olarak bilinir. Bu muharebede Bizans imparatoru Roman Diyogenes'i mağlup etmiş, onu esir almış ve sonra da onuruyla serbest bırakmıştır.

Gibbon zamanından bu yana tarihçiler geleneksel olarak bu muharebeyi, sonrasında Bizans Küçük Asya'sının kademeli bir şekilde Müslüman Anadolu'ya dönüştüğü bir dönüm noktası olarak görmüştür.[2] Malazgirt hem Bizans'ın hem de Hıristiyanlığın Anadolu'daki yavaş, ama kaçınılmaz gerilemesini

1 S. Runciman, *A History of the Crusades*, I, Cambridge, 1954, 64.

2 Türkler hakkında çok yakın tarihli genel bir kitap bu görüşü yineler: "Gerçekten belirleyici bir savaş olan Malazgirt, Bizans sınır savunmasını dağıttı, Anadolu'yu Türklerin göçüne açtı ve böylece İslamın sınırlarının genişlemesinde yeni bir safhayı başlattı;" bkz. C. V. Findley *The Turks in World History*, Oxford, 2005, 71.

işaret etmiştir. Buna ek olarak, modern Haçlı Seferleri tarihçileri de Malazgirt Muharebesini 11. yüzyıl Avrupa'sındaki Hıristiyan hükümdarların aklında Müslüman dünyası hakkında rahatsızlıkların oluşmaya başlamasına neden olan etmenlerden bir olarak görmüştür. Kadim Hıristiyan imparatorluğu Bizans'ın doğu kanadında büyüyen Türk gücü ve göçebe Türk dalgalarının Anadolu platosuna sızmaları rahatsızlık ve korkuya neden oluyordu.

Malazgirt üzerine yeni bir araştırma niye? konu zaten bir sürü dilde pekçok akademik makaleye malzeme olmuştu. Üstelik canlı ve popüler bir kitap olan Alfred Friendly'nin *The Dreadful Day: The Battle of Manzikert, 1071*[3] ["Berbat Gün: Malazgirt Muharebesi, 1071"] konunun birçok yönünü, özellikle de muharebenin ayrıntılarını kapsar. Yine de ortaçağ Türklerinin, 11. yüzyıldan başlayarak İran, Irak, Suriye ve Anadolu'nun hükümdarları oldukları tarihlerinin, Batılı araştırmacılar tarafından göz ardı edildiği söylenebilir. Aynı şey, Osmanlıların başarılarına odaklanmayı yeğleyen modern Türk akademisyenler için de söylenebilir. Buna karşın Türk hanedanlar –önce İran ve Anadolu Selçukluları, sonra da Mısır'daki Memluklar– Osmanlı öncesi İslam âlemine egemen olmuş ve Osmanlıların devralıp mükemmelleştirdikleri yönetim geleneklerini kurmuşlardır. Yakın zamana kadar hem Avrupa'da[4] hem de Araplar ile Persler arasında[5] Türklere karşı, köklerini

---

3 A. Friendly, *The Dreadful Day: The Battle of Manzikert, 1071*, Londra, 1981.

4 Shakespeare'in *Othello*'daki şu unutulmaz sözleri bu eğitime örnek göstermekte yeterli olur:

.... Bir zamanlar Halep'te,
Kötü niyetli ve sarıklı bir Türk,
Bir Venedikliyi dövüp devlete iftira ettiğinde, sünnetli köpeğin gırtlağına sarıldım
Ve ona bir şamar akşettim, böylece (Perde 5, Sahne 5)

5 Örneğin erken dönem Müslüman Arapların Türklere olan düşmanlığı, Goldziher'in de belirttiği gibi, efsanelerde ve atasözlerinde görülür. *Taraka* (bırakmak) fiiliyle *Türk* adı arasındaki kelime oyunundan yararlanan şu örneği verir:

Türkleri rahat bırakın, onlar da sizi rahat bıraksın (utruk al-Turk a tarakuka)
Eğer sizi severlerse, yerler
Ve size kızmışlarsa, öldürürler.

Bkz. I. Goldziher, "Traditions about Turks," *Muslim Studies*, I, ed. S. M. Stern,

tarihten alan bir önyargı ve Türkleri küçük görmeye yönelik uzun süreli bir eğilim devam etmiştir. Ama –Ortadoğu'da 1000 yıl, Doğu Avrupa'da da yüzyıllar boyunca– hüküm sürdükleri toprakları etkiledikleri ve şekillendirdikleri de inkâr edilemez bir olgudur. Buna karşın Türkiye'nin ve Türklerin rolleri ile kimliklerinin birçok yönü Batı'da çok az bilinir ve Arapça ve Farsça konuşulan topraklarda da gereken ilgiyi görmemektedir. Türkiye dışında çok az insan Haçlıları nihai olarak Müslüman topraklarından çıkartanın Araplar değil, Türkler olduğunu bilir.[6] Benzer şekilde, her ne kadar Alparslan'ın zaferi çok bilinse de, nadiren bağlamına yerleştirilir. Sanki bir kuyruklu yıldız gibi ortaya çıkmış, Malazgirt'te zafer kazanmış ve iz bırakmadan yok olmuştur. Modern İslam araştırmacılığı, Bizans araştırmacılarının ürettiği, Malazgirt Muharebesinin öncesi, muharebenin kendisi ve sonrası üzerine yoğun çözümlemelere karşılık gelecek pek bir şey üretmemiştir.[7]

Bu kitap, kurucu efsanesi olan Malazgirt Muharebesine odaklanarak, ortaçağ Türkiye'si araştırmacılığına mütevazı bir katkıda bulunmayı umuyor. Kitap Malazgirt üzerine Müslüman tarih yazılarının bir incelemesidir. Muharebenin askeri boyutu üzerine ya da var olan tüm –Yunanca, Ermenice, Süryanice, Latince, Arapça, Farsça diğer dillerde yazılmış– kaynaklara dayanarak "ne olmuş olabileceğinin" bir incelemesi de değildir. Malazgirt'in bu yönleri Laurent ve daha yakında Cheynet gibi Bizans araştırmacıları tarafından ayrıntılı bir şekilde ele alınmıştır. Özellikle Vryonis bu muharebenin birçok

---

çev. C R. Barber ve S. M. Stern, Londra, 1967, 245.

6 Bernard Lewis bu noktayı gayet belagatli bir şekilde vurgular ve özellikle de İslamda Türklerin, İslam âlemini Haçlı Seferlerinden kurtarma onurunu sahiplenmelerinin üzerinde durur. Lewis daha sonra Türklerin bu yaşamsal önemdeki başarısının Haçlılar üzerine modern Arap tartışmalarında çok az yer aldığına dikkat çeker. Bkz. B. Lewis, *History Remembered, Recovered, Invented*, Princeton, 1975, 82.

7 Genellikle hâlâ Cahen'in 1934'te yazılmış ünlü makalesine göndermede bulunulur. Makalenin başlığı yanıltıcıdır. Makale yaptığını iddia ettiklerini yapmaz. Gerçekten de muharebeyi Müslüman kaynaklara dayanarak incelemez. Bunun yerine Müslüman *ve* Bizans kaynaklarını kullanmayı yeğler. Yalnızca bir betimleme düzeyinde kalır ve esas Bizans kaynağı olan Attalaeites'i önemsizleştirir. Bkz. C. Cahen, "La campagne de Mantzikert d'apres les sources musulmanes," *Byzantion* IX(1934), 613-42.

yönü üzerine çok geniş bir yelpazede ve kapsamlı bir şekilde yazmak için yıllarını vermiştir.[8] Bu yüzden "olay" üzerine yeni ışık tutmanın tek yolunun askeri arkeoloji alanında arazinin ayrıntılı bir şekilde incelenmesi ve topografik etmenlerin değerlendirilmesinde yattığını söylemek herhalde doğrudur.

12. yüzyıldan bu yana varolan Arap ve Fars kaynaklarından arta kalanlarda betimlendiği haliyle muharebeye odaklanan bu kitap, daha çok Malazgirt'in hatırası ve bu hatıranın daha sonra gelen Müslüman tarihçilerce, kendi zamanlarında nasıl güzellendiği üzerinedir. Amaç, yazılarının nasıl kademeli bir şekilde Malazgirt'i ruhsal gerçeklerin resmedilmesi ve İslama içkin Hıristiyanlığa olan üstünlüğün kanıtlanması için bir araç haline getirildiğidir. Bu yazarların daha yetenekli olanları, öyküyü klasik Arap ve Fars nesrinin önemli ölçüdeki edebi potansiyelini ortaya dökebilecekleri ölçüde görkemli bir tema haline getirmişlerdir. Üstelik bu yeterli değilmiş gibi, daha modern zamanlarda Malazgirt Anadolu'da Türk ulusunun doğuşunun simgesi olarak farklı, ama ufuk açıcı bir rol oynamıştır. Bu tema kitabın son bölümünde ele alınacaktır. O zaman bu muharebe Müslüman ve özellikle de Türk zihninde bir maya işlevi görmüştür ve hâlâ da görmektedir. Geçmişte kalmayacaktır.

Muharebeyi öncesi ve sonrasıyla bağlamına yerleştirebilmek için, kısaca da olsa, 11. yüzyılda Ortadoğu'nun karmaşık siyasal yaşamını oluşturan çeşitli dalları betimlemek gerekir. Bu aynı zamanda muharebeye yol açan kilit olayların hatırlan-

8 S. Vryonis Jr., *The Decline of Medieval Hellenism in Asia Minor and the Process of Islamization from the Eleventh Through the Fifteenth Century*, Berkeley, Los Angeles ve Londra, 1971; Vryonis, "A personal history of the history of the battle of Mantzikert," *E Vyzantine Mikra Asia*, Athens, 1998, 225-44; Vryonis, "The battles of Manzikert (1071) and Myriocephalum (1176). Notes on food, water, archery, ethnic identity of foe and ally," ed. G. Leiser, *Mesogeios Mediterranee* 25-6 (2005) içinde, 49-69; Vryonis, "The Greek and the Arabic sources on the battle of Mantzikert (1071 A.D.)," *Byzantine Studies. Essays on the Slavic world and the eleventh century*, ed. S. Vryonis, Jr., New Rochelle, 1992, 125-40; Vryonis, "The Greek and the Arabic sources on the eight-day captivity of the emperor Romanus IV in the camp of the sultan Alparslan after the battle of Mantzikert," *Novum Milennium (sic). Studies on Byzantine History and Culture Dedicated to Paul Speck*, ed. C. Sode ve S. Takacs, Aldershot, 2000, 439-50. Malazgirt üzerine yeni kitabı heyecanla bekleniyor.

masını da içerir. Açıklık olması açısından başrol oyuncuları sırayla tanıtılacaktır.

Selçuklu Arkaplanı

Göçebe Türkleri Anadolu'ya getiren hareket, daha doğudaki bir dizi geniş kabile hareketi dalgasının bir parçası olarak Orta Asya'da başlamıştı. Selçuklular 10. yüzyılın sonlarında İslama dönen göçebe bir Oğuz Türkü ailesiydi. Selçuklular, aşiret bağları bulunan göçebe Türkmen birlikleriyle beraber 11. yüzyılda İslam dünyasının en doğu bölgesi olan Maveraünnehir ve Horasan'a geçmişler ve 431/1040'ta yaşamsal önemdeki Dandanakan Muharebesinde Gaznelilerin hükümranlığına son vermişlerdi. Selçuklular daha sonra, ilk önemli önderleri Tuğrul'un komutasında, Doğu İslam topraklarının, aralarında Orta Asya, İran, Irak ve Suriye'nin bazı bölümlerinin de bulunduğu, büyük kısmının yanında Anadolu'da yeni bazı topraklar da fethettiler. Selçuklu hükümdarları kısa sürede kendilerini Sünni İslamın bayraktarları olarak tanıttılar. İmparatorlukları 511/1118'e kadar büyük ölçüde bir arada kaldı; bundan sonra, Selçukluların göçebe miraslarına içkin merkezkaç kuvvetler siyasal bütünlüklerini bozdu. Büyük Selçuklular hanedanı neredeyse 12. yüzyılın sonuna kadar varlığını sürdürdü, ama Anadolu'da, ailenin Anadolu Selçukluları olarak bilinen bir alt dalı 707/1307'ye kadar devam etti.

Göçebe Türklerin (Türkmenler) Orta Asya'dan şimdi artık Türkiye olarak bilinen Anadolu topraklarına ilk ne zaman geldikleri ya da kaç kişi oldukları bilinmiyor. Ancak belli gibi görünen, ilk üç Büyük Selçuklu hükümdarının –Tuğrul, Alparslan ve Melikşah– siyasetinin Türkmenleri imparatorluğun sınır boylarına yöneltmek ve bu şekilde hem düşmanlarını zayıflatmak hem de genellikle disiplinsiz olan bu kuvvetleri denetim altında tutma sorununu çözmek olduğudur. Bu süreç Türklerin Azerbaycan, Kafkaslar ve Anadolu'ya nüfuzuna neden oldu. Geriye dönüp bakıldığında, 1071'deki Malazgirt Muharebesi Türk tarihinde bir dönüm noktası olarak görülür, çünkü Bizans'ın doğu sınırının ne kadar kırılgan olduğunu ortaya çıkartmış-

tır; ama bu muharebenin önemi, Türk göçebelerin Anadolu'ya girişlerinin bundan onlarca yıl önce başladığı gerçeğini görmemizi engellememelidir.[9] Ve bu muharebenin ardından göçebeler gelmeye devam etti. (Tablo 2)

454/1063'te, Tuğrul'un yeğeni Alparslan İran ve Irak'ı kapsayan toprakların sultanı oldu. Hükümdarlığının ilk yıllarını Selçukluların önderi olarak durumunu sağlamlaştırmakla ve yetkesini tehdit eden aile içi önemli rakiplerini saf dışı bırakmakla geçirdi. Ardındaki askeri desteğin büyük bölümünü oluşturan göçebe takipçileri Türkmenlerin sorunları da onu rahatsız ediyordu. Hükümdarlığının hemen başlarında, Alparslan Türkmenlere Kafkaslardaki Hıristiyan krallıklara –Gürcistan ve Ermenistan– karşı birçok seferde şahsen önderlik etti. Burası kısa hükümdarlığı sırasında sürekli ilgi gösterdiği bölgelerdi. Nedenleri büyük bir olasılıkla iki yönlüydü: birincisi, kuzeybatı sınırını daha sağlam bir şekilde savunmak; ikincisi de Türkmenleri hareket halinde tutmak ve geleneksel akın etkinlikleriyle meşgul etmek.

Çok eskilere dayanan bir bozkır alışkanlığı ve Türkmenlerin yaşamları için elzem olan akın, ortaçağ Müslüman kaynaklar tarafından, bir Türk göçebesi olmasına karşın iyi bir Sünni Müslüman olan ve dini niteliklerini gösterme kaygısı taşıyan sultan önderliğindeki bir cihad olarak takdim edildi. Çünkü Müslüman kaynaklarda Alparslan kişisel inancı çok yüksek ve dini görevlerini titizlikle yerine getiren ateşli bir mümin hatta bir fanatik olarak resmediliyordu. Alparslan'ın başveziri, kendisi de belli ki çok önemli bir kişi olan Nizamülmülk *Siyasetname*'sinde sultandan aşağıdaki terimlerle söz ediyordu:

"Aşırı otoriterdi ve korku saçıyordu, inançlarında o kadar tutkulu ve fanatikti ve Şafi usullerine o kadar karşıydı ki,[10] sürekli onun korkusuyla yaşıyordum."[11] (Tablo 4)

---

9 C. Cahen, "La première pénétration turque en Asie Mineure (seconde moitié du XIe siècle)," *Byzantion* 18 (1948), 5-67.

10 Nizamülmülk Şafii fıkıh okuluna bağlıydı, Alparslan ise ondan sonraki birçok Türk gibi Hanefiydi.

11 Nizam al-Mulk, *Siyar al-mulūk*, çev. H. Darke, *The Book of Government or Rules for Kings*, Londra, 1978, 96.

Yine de sultanın en önemli dinsel siyaseti –Selçukluların en önemli dış düşmanı olan ve toprakları Filistin ile Suriye'ye kadar uzanan Kahire'deki İsmaili Fatımi halifesine karşı sürdürülen saldırılar– sık sık Alparslan'ın seferlerinde ona eşlik eden Nizamülmülk'ün eseriydi. Gerçekten de Malazgirt Muharebesinin gerçekleştiği yıl, Alparslan birincil hedefi olarak Bizans'a değil, Suriye'ye saldırıyor ve 463/1071'in ilk aylarında önce Urfa, sonra da Halep'i kuşatıyordu. İşte tam bu sırada, olasıdır ki nisan ayında Alparslan, bizzatihi imparator komutasındaki Bizans ordusunun Doğu Anadolu'ya ulaştığını öğrendi ve doğuya dönüp bu yeni tehditle ilgilenmeye karar verdi.

Bizans Arkaplanı

Roman Diyogenes'in Ocak 1068'de Bizans tahtına çıktığında, önceki Bizans imparatoru Konstantinos X. Dukas'ın dul eşi, oğlu Mikhail'e naiplik eden Eudokia'yla evlendi. Roman tüm sınırlarında tehdit altında olan bir Bizans devraldı: İtalya'da Normanlar, Balkanlar'da Peçenekler ile Uzlar ve doğuda Türkler.[12] Üstelik hükümdarlığı Konstantinopolis'teki siyasal ve askeri seçkinler arasındaki iç çekişmeler tarafından, Vryonis'in terimini kullanırsak, "topal bırakılmıştı;" bu, "bürokratlar ile generaller arasında siyasal iktidar uğruna şiddetli bir mücadeleydi."[13]

Roman Diogenes birçok sefere katılmış deneyimli bir komutandı ve Türk tehdidine karşı öncüllerinden farklı bir politika benimsemişti. Düşmanı Bizans sınırları içinde bekleyeceğine, sınırların dışında saldırıya geçmeye karar verdi. Malazgirt Muharebesiyle sonuçlanan sefer şahsen Roman Diogenes tarafından yönetilen üç seferin sonuncusuydu.[14] Bu son girişimi 463/1071 yılının baharında, Konstantinopolisten büyük bir orduyla Sivas yönünde harekete geçmesiyle başladı. Orduda birçok yabancı paralı asker de vardı, bunlara Normanlar, Frenkler, Slavlar, Ermeniler, Gürcüler ve Güney Rusya'dan Türkler de (Oğuzlar, Peçenekler, Kumanlar) dahildi.

12 J.-C. Cheynet, "Mantzikert: un désastre militaire?," *Byzantion* 50 (1980), 412.

13 Vryonis, *Decline*, 74, 76.

14 Önceki iki sefer için bkz. bölüm 2, not 69.

Muharebe üzerine önemli iki Bizans kaynağından biri olan Nikeforos Bryennios, imparatorun Kapadokya'ya vardığını ve generallerinden doğuya doğru devam edip Türklerle orada savaşmak ya da Türkleri Bizans topraklarında beklemek konusundaki görüşlerini istediğini yazar. Danışmanları arasındaki, Nikeforos'un "cesur ve dalkavuk" olarak betimlediği bir grup, imparatora sultanla hemen savaşması yolunda baskı yaptı. Ama Bizans ordusu içindeki diğer fraksiyon –komutanlardan ikisi, ordunun büyük bir grubuna komuta eden İosephos Trakhaneiotes ve (aynı isimdeki yazarın dedesi ve "tüm batının *doux*'u") Nikeforos Bryennios– bu planın çok kötü olduğunu söylediler ve imparatora beklemesi ya da en azından onlar açısından savaşmak için daha uygun koşullara sahip olan Erzurum'da kalması için yalvardılar. Roman Diogenes onların tavsiyesini dinlemedi ve doğuya doğru ilerledi, Türkleri evvelce Manbij'de yenilgiye uğratmış olması ona güven vermişti.[15] Böylece Roman Diogenes daha saldırgan bir politika benimsedi, Alparslan'ın kısa süre önce Bizans'tan aldığı Malazgirt ve Ahlat'taki kaleleri geri alıp. tahkim etmek istiyordu.

365/976'dan Malazgirt Muharebesine kadar olan süre, Bizans İmparatorluğunun doğu sınırında önemli değişikliklere sahne olmuştu; Ermenistan ve Suriye'deki tampon devletlerin bu dönemde ortadan kalkması Bizans'ı güneyde Fatımilerle, doğuda da Türklerle doğrudan temas haline getirmişti.[16] Artık doğrudan Bizans tarafından ilhak edilen geniş yeni topraklardaki önemli kentler kale ve sınırın gerisinde ikmal-iaşe deposu olarak işlev görüyordu. Doğuda, Sivas, Erzurum ve Malazgirt böyleydi ve kuşkusuz 456/1064'te Ani'nin düşmesinin ardından Malazgirt cephe gerisindeki esas üs olmuştu. Yoğun bir kaleler şebekesi tarafından korunan sınır, Cahen ve Cheynet gibi araştırmacılar tarafından istikrarlı olarak görülüyordu. Bu görüş, Selçukluların Bizans için önemli bir tehlike oluşturmadığı, çünkü Selçuklu sultanının Mısır'a saldırma niyetinde olduğu yolundaki muhtemelen doğru tahmine dayanıyordu.

---

15 Nicephorus Bryennius, *Historia*, çev. P. Gautier, *Nicephore Bryennios. Histoire*, Brussels, 1975, 104. Roman Diogenes Suriye'deki Manbij kentini 460/1068'de almıştı.

16 J.-C. Cheynet, "La conception militaire de la frontière orientale (IX-XIII siècle)," *Eastern approaches to Byzantium*, ed. A. Eastmond, Aldershot, 2000, 57.

Roman Diogenes Malazgirt'e vardığında, Suriye ve Ermenistan'dan önemli miktarda takviye güçleri getiren komutanlarından Basilakes de ona katıldı.[17] Nikeforos Bryennios Basilakes'i gözüpek, ama fazla atılgan, imparatora herhangi bir şekilde yararlı tavsiyeler vermekten aciz birisi olarak resmeder[18] ve Roman Diogenes'i öncüllerinin kuvvetlerinden daha güçlü bir orduyla İran'a ve düşmanlarına doğru sorumsuzca atılmakla suçlar. Malazgirt'te imparator sultanın harekete geçtiğini duydu. Bu haberi alınca, Roman Diogenes ordusunu ikiye bölmeye karar verdi; bir yarısı olduğu yerde kalacak, diğer yarısı da komutanlarından başka biri olan İosephos Trakhaneiotes'le Ahlat'a doğru ilerleyecekti. Yolculuğunun üçüncü gününde, İosephos ve askerleri akıncı Türklerin saldırısına uğradı. Bu saldırının haberi Roman Diogenes'e iletildiğinde, Basilakes'i çağırdı, o da imparatora bu Türklerin yalnızca Ahlat garnizonundan akıncılar olduğu güvencesini verdi. Tüm bunların ışığında Nikeforos Bryennios, sultanın Bizans kampına çok yakın olduğundan tamamen habersiz olduğu yolundaki çok önemli yorumunu getirir.

Roman Diogenes'in sultanın yakında olduğunu ne zaman fark ettiği açık değildir. Kuşkusuz, ya doğrudan sultandan ya da halifenin temsilcileri aracılığıyla elçiler geldiğinde gerçeği biliyordu. Bizans kaynakları barış girişiminin Alparslan'dan kaynaklandığını doğrular. Roman Diogenes en yakın danışmanlarını toplantıya çağırdı ve sonra da Alparslan'ın önerilerini güçlü bir biçimde reddetti, çünkü bu kadar masraf ve çabadan sonra düşmanla savaşmadan geri dönemeyeceğini düşünüyordu. Böylece hem Müslüman hem Hıristiyan kaynakların belirttiği gibi, kafasının dikine, kaderine doğru ilerlemeye başladı.

Fatımi Mısır'ın Olası Katkısı

Fatımi dış politikasının bu göz ardı edilmiş yönü, 461/1069'da kentin bir yıl öncesinde Bizanslılar tarafından ele geçirilmesinin ardından Manbij'e gönderilen bir Fatımi heyetinden söz

17 Nicephorus Bryennius, 106.

18 *A.g.e.*, 488.

eden Hamdani[19] tarafından ele alınmıştır. Fatımi heyeti, olasıdır ki, ortak düşmanları olan Selçuklulara karşı Bizans stratejisinin ne olacağını öğrenmekle ilgileniyordu. Heyet, Roman Diogenes'in aklındaki hedefin, Fatımilerin vasalı tarafından yönetilen Halep değil de, Rey olduğunu öğrenmekten mutlu olmuştur. Hamdani'ye bakılırsa Fatımiler, Selçuklularla mücadele edecek kadar güçlü değildi ve dolayısıyla Selçukluların Bizanslılar tarafından Fatımi topraklarının uzağında, Ermenistan'daki bir muharebe alanına yönlendirilmeleri fikri hoşlarına gidecekti. Bu senaryoya göre, Selçuklular kısa vadede Mısır'ı tehdit edemeyecekti.

Kuşkusuz Alparslan'ın gerçekleştirdiği çok başarılı zaferler dizisinin –Ani ve Kars'ı 456/1064'te fethetmiş ve Gürcistan'a da 460/1068'de boyun eğdirmişti– Bizanslıların 468/1071'deki doğuya yürüyüşleriyle durdurulması Fatımilerin işine geliyordu. O sıralarda Halep'i kuşatan ve gözünü Suriye üzerinden Mısır'a dikmiş olan Alparslan geriye, Bizans'ın doğu sınırına dönmek ve imparatorun ordusunu karşılamak zorunda kalmıştı.[20] Ancak Roman Diogenes'in, kendilerini ilgilendiren nedenlerden dolayı Fatımilerin talep etmesiyle doğuya doğru harekete geçmiş olması kuşkuludur.

Halep'ten Görünüm

Malazgirt'e yol açan olaylarda Halep'in yardımcı rolü de unutulmamalı. Halep'in Mirdasi Arap hükümdarı Mahmud bin Nasr Türkmen askerlerle anlaşmıştı ve Halep, Türkmenlerin Antakya (Antiokheia) bölgesindeki Bizans topraklarına akınları için önemli bir merkez haline gelmişti. Malazgirt öncesi yıllarda, 459/1066 ve 460/1067'de, bu Türkmen çeteler Antakya bölgesinden 40.000 manda ve pek çok sığır yağmalamıştı. Aynı dönemde, Halep'in yerel vakanüvisi İbnü'l-Adim Bizans kökenli 71 kişinin Halep pazarında köle olarak satıldığını be-

19 A. Hamdani, "A possible Fatimid background to the battle of Manzikert," *Ankara Üniv. D.T.C. Fakültesi Tarih Araştırmalar Dergisi* VI (1972), 1-39; Hamdani, "Byzantine-Fatimid relations before the battle of Manzikert," *Byzantine Studies 11/2*(1974), 169-79.

20 Hamdani, "Fatimid background," 26-30.

lirtir.[21] Roman Diogenes 461/1068'de başlayan üç seferinden ikisini, işte bu bağlamda yürüttü; bu iki sefer Antakya'dan Halep bölgesine yönelikti.

Mahmud olacakları sezdi ve taraf değiştirdi. Kahire'deki Fatımi İsmaili halifeye bağlılık yemini etmişti, ama 460/1070'te Alparslan'ın yükselen gücünü algıladığında sadakatini Sünni İslama çevirdi.[22] Sultan 14 Rebiülahir 463/19 Ocak 1071'de Fırat'ı geçtiğinde, Mahmud'u, gelip onunla müzakere etmesi için çağırdı, ama Mahmud reddetti. Bir aylık bir kuşatmanın ardından, Mahmud ve annesi Alparslan'ı ziyaret etti ve barış yaptılar.[23]

Muharebenin Seyrinin Öyküsü[24]

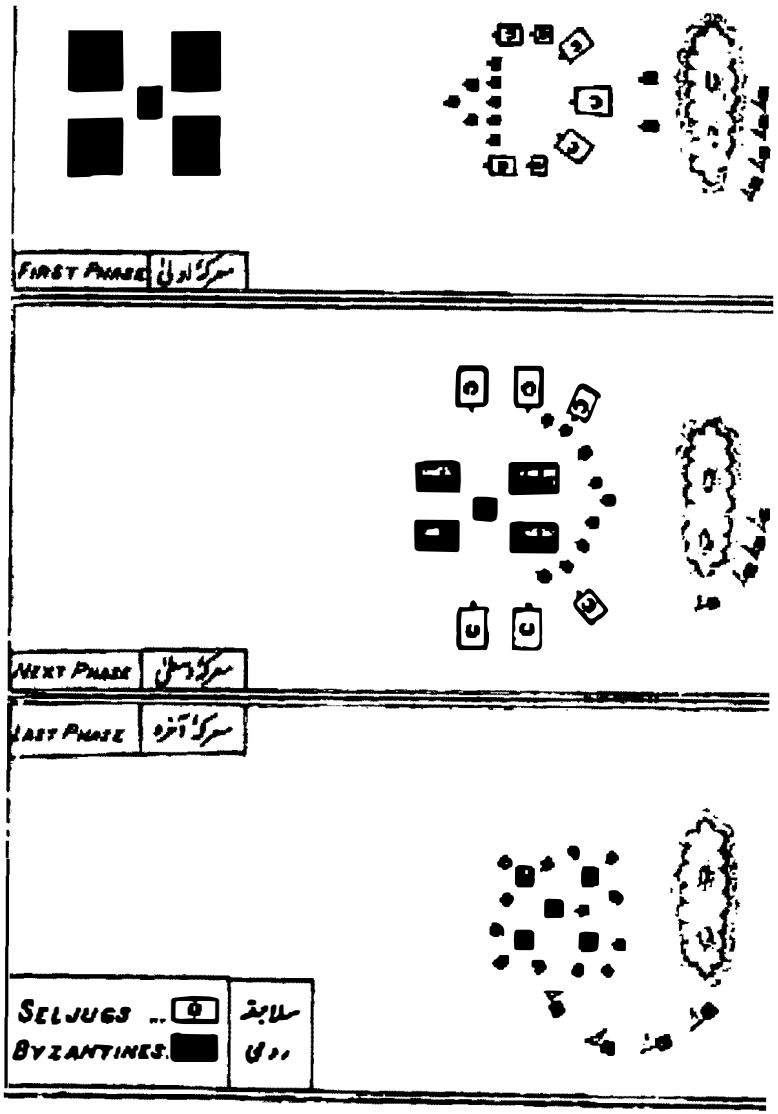
Malazgirt'teki Bizans ordusunun büyüklüğü ne olursa olsun, Roman Diogenes'in 463/1071 baharında Konstantinopolis'ten ayrılırken sahip olduğu ordunun sıradışı bir büyüklükte olduğu ve muharebe alanında önemli ölçüde daha az sayıda askerle savaştığı genel kabul görür gibidir. Ne olursa olsun, Alparslan karşısında açık bir sayısal üstünlüğe sahip olmuş olmalıdır, bu da hem sultanın düşmana saldırmaktan korkmasını hem imparatorun savaşmaktaki ciddi kararlılığını açıklar. Selçuklu ordusunun teçhizatı konusunda çok az şey biliniyor, bilinen, her askerin kendi atına ve bir de yedek hayvana sahip oldu-

21 Ibn al-'Adim, *Zubdat al-halab fi ta'rikh Halab*, ed. S. Dahan, Şam, 1954, ii, 11-13; bkz. S. Zakkar, *The Emirate of Aleppo 1004-1094*, Beyrut, 1971, 173.

22 Zakkar, *a.g.e.*, 176.

23 *A.g.e.*, 177.

24 Malazgirt Muharebesi üzerine hem akademik hem popüler, çeşitli nitelik ve uzunluklarda birçok genel anlatı arasında şunları sayabiliriz: C. Oman, *A History of the Art of War*, Londra, 1898, 216-22; J. Laurent, *Byzance et les Turcs seldjoucides dans l'Asie occidentale jusqu'en 1081*, Nancy, 1913,43-4; S. Runciman, *A History of the Crusades*, I, Cambridge, 1954,62-5; S. Vryonis Jr., *The Decline of Medieval Hellenism in Asia Minor and the Process of Islamization from the Eleventh Through the Fifteenth Century*, Berkeley, Los Angeles ve Londra, 1971, 96-104; A. Friendly, *The dreadful day: the battle of Manzikert*, 1071, Londra, 1981, 163-203; M. M. Qureshi, *Landmarks of jihad*, Lahor, 1971,161-71; S. O'Shea, *Sea of faith*, Londra, 2006, 102-3, 118-25, 128. Aynı zamanda bkz. S. Vryonis, Jr., "The Greek and the Arabic sources on the battle of Mantzikert (1071 A.D.)," *Byzantine Studies. Essays on the Slavic World and*

Resim 1.1 *M. Hamidullah'ın önerdiği haliyle Malazgirt Muharebesinin gelişim safhaları.*

ğudur; bununla birlikte Bizans ordusunun zengin levazımatı hakkında ise hem Müslüman hem de Hıristiyan kaynaklarda yorumlar bulunmaktadır.

Bizans ve Müslüman kaynakların muharebenin hazırlık çatışmaları üzerine belirsiz ve sıklıkla da çelişkili olması, bu çatışmalar hakkında ayrıntılı bilgilere erişmeyi güçleştiriyor. Örneğin ön çatışmaların süresi ve kaç çatışma yaşandığı açık değil. Muharebenin günün hangi saatinde başladığı da bilinmiyor, ama Müslüman kaynaklardan cuma namazından sonra başladığı anlaşılıyor.

Muharebeye kendi adamlarını getiren imparator bunları hendeğin önüne dizdi.[25] Bizans ordusunun dizilişi şöyleydi: Alyates sağ kanada komuta ediyordu, sol kanat da Nikeforos Bryennios'un komutasındaydı. İmparator merkezdeydi. Geride, ihtiyatta Roman Diogenes'e karşı düşmanca hisler beslediği bilinen Andronikos Dukas yer alıyordu.[26] Bizans kuvvetleri her zamanki taktikleri gereği geri çekilen Türkleri takip etti. Hamidullah[27] muharebeyi üç safhaya ayırır. İlk safhada (sayılarının azlığını etkili bir şekilde gizleyen) Hilal formasyonundaki Müslümanlar yoğun bir kare şeklindeki Hıristiyanları karşıladı. İkinci safhada Müslümanlar sahte, ama ustaca icra edilmiş bir ricat gerçekleştirdiler, bunun üzerine Hıristiyanlar güçlü konumlarını terk edip ileri atılarak, kademeli bir şekilde hilalin kollarını genişleten Türkler tarafından çembere alın-

---

the Eleventh Century, ed. S. Vryonis, Jr., New Rochelle, 1992, 125-40; Vryonis, "The Greek and the Arabic sources on the eight-day captivity of the emperor Romanus IV in the camp of the sultan Alparslan after the battle of Mantzikert," *Novum Milennium (sic). Studies on Byzantine history and culture dedicated to Paul Speck,* ed. C. Sode ve S. Takacs, Aldershot, 2000, 439-50; C. Cahen, "The Turkish invasions: the Selchukids," *A History of the Crusades,* I, ed. M. W. Baldwin, genel der. K. M. Setton, Madison, Milwaukee ve Londra, 1969,148-9; P. Charanis, "The Byzantine empire in the eleventh century," Baldwin, *A History of the Crusades,* I, 192-3. Bu konudaki uzun çalışmasına bakıldığında, Vryonis'in çalışmalarının en iyi araştırılmış ve en yetkin olanlar olması şaşırtıcı olmaz.

25 Cheynet, "Mantzikert," 491.

26 Bu karışıklık savaş üzerine ikincil literatürde açıklığa kavuşmamıştır.

27 M. Hamidullah, "The map of the battle of Malazgird on basis *(sic)* of historical *(sic)* description of the battle," *Islamic Culture* 19(1945), 353; aynı zamanda bkz. O'Shea, *Sea of Faith,* 123.

Resim 1.2 *Romanos ve Alparslan, modern Türk betimlemesi.*

dılar. Üçüncü ve nihai safhada, önceden gizlenmiş konumdaki Müslüman süvariler küçük birlikler halinde saldırarak Hıristiyan ordusunu küçük ceplere ayırdılar.

Eğer Bizans ordusu tek bir insan duvarı şeklinde kalsaydı, Türklerin alışılmış her yandan ok yağdırma uygulamasının pek bir işe yaramayacağı söylenebilir. Ne var ki akşam olduğunda, Roman Diogenes birliklerine karanlık çökmeden geri çekilme emri verdi. Dolayısıyla imparatorluk sancağı geri çevrildi. Ordunun tüm birimleri bunun manasını aynı açıklıkta anlayamadı ve bazı birlikler bunun, imparatorun yenilgiye uğraması, hatta ölmesi sonucunda alınmış bir karar olduğunu düşündü. Panik yayıldı.

Bizans sancağı ters çevrildiğinde bütün birliklerin muharebe düzenlerini tutarlı bir şekilde koruyamadığı anlaşılıyor. Eğer böyle olduysa, Bizans ordusunun çeşitli birimleri arasında kaçınılmaz olarak kimi boşluklar oluşmuş ve kimi birlikler Türk saldırısına daha açık bir hale gelmiş olabilir. Böylesi koşullarda kampa dönüş bir ricat, hatta bozgun olarak yorumlanabilir.

Türkler geri çekilen Bizans ordusunu öyle taciz ettiler ki, Roman Diogenes sonunda birliklerin dönüp savaşması emrini verdi. Geride ihtiyat olarak tutulan ve komutası altındaki birliklerle muharebe alanını terk eden Andronikos Dukas dışında tüm ordu emre itaat etti. Bunun Bizans ordusunun morali üzerindeki etkisi kolaylıkla tasavvur edilebilir. Bizans ihtiyat birliklerinin geri çekilmesiyle, Selçuklular kalan Bizans ordusunu her iki kanadın yanında geriden de taciz edebilecekti. Merkezdeki Roman Diogenes cesaretle çarpışmayı sürdürdü, ama sonunda ele geçirilip Alparslan'ın huzuruna çıkartıldı. Türkler bunun yanında Bizans kampını da yağmaladılar ve birçok ganimet ele geçirdiler.

Yukarıdaki kısa anlatı, Attaleiates'in betimlemesine dayanır.[28] İki Arapça kaynak, el-Bundari[29] ve İbnü'l-Adim,[30] Türklerin pusulardan da yararlandığını anlatır. Bunu Nikeforos Bryennios da doğrular. Olasıdır ki, bu taktik yalnızca çarpışmaların son safhalarında yararlı olmuştur. Ancak muharebenin genel bağlamında, pusular Bizans sancağının ters çevrilmesi ya da ihtiyat kuvvetinin kaçarak ordunun ana gövdesini geriden savunmasız bırakmasının öldürücü sonuçları kadar belirleyici olmamıştır.

Roman Diogenes bir hafta kadar Alparslan'ın tutsağı olarak kaldı.[31] Bizans kaynaklarında, sultan ölçülü ve ılımlı davranışları nedeniyle methedilir. Bir tür antlaşmada uzlaşılmıştır. Onuruyla serbest bırakılmasının ardından Roman Diogenes batıya doğru harekete geçti ve Mikhail VII. Dukas'ın imparator ilan edildiğini öğrendi. Bilindiği gibi, Roman Diogenes sonunda düşmanları tarafından kör edilmiş ve 4 Ağustos 1072'de ölmüştür. Nikeforos Bryennios, Roman Diogenes'in kaderinde klasik bir trajedinin son sahnesini görür:

---

28 Ayrıntılar için okur, Ek A'daki Attaleiates'in anlatısına başvurmalıdır.

29 Bkz. Bölüm 3, s. 75 vd.

30 Bkz. Bölüm 3, s. 98 vd.

31 Anlatının bu bölümünün tüm ayrıntıları için bkz. S. Vryonis, Jr., "The Greek and the Arabic sources on the eight-day captivity." Vryonis yalnızca imparatorun esareti konusunda "hem Arap hem de Yunan kaynakları arasında temel bir uzlaşma ve içerik benzerliği" bulunduğuna dikkat çeker; bkz. Vryonis, "A personal history," 233.

> Bizanslıların kaderini düzeltmeye koyulan imparator Roman Diogenes, benim gördüğüm kadarıyla bunun gerektirdiği deha ve beceriye sahip olmadan bu işe kalkıştığı için, yenilgiye uğradı ve beraberinde imparatorluğu da yıkıma sürükledi.[32]

Muharebenin Yeri ve Zamanı

Anlaşılan muharebenin çoğunluğu Malazgirt'in güneyinde ve güneydoğusunda kilometrelerce uzanan bozkırda gerçekleşti. Ova süvariler, yükseltiler de pusular için ideal araziydi.[33] Müslüman kaynaklar muharebenin yerini daha kesin bir şekilde belirlemeye çalışır ve Ahlat yakınlarındaki bir çölün ortaçağdaki adıyla el-Rahva'ya konumlandırır.[34]

Malazgirt Muharebesinin tarihi konusunda ise hâlâ kuşkular bulunmaktadır. Müslüman kaynaklar muharebenin haftanın hangi günü gerçekleştiği konusunda bir bilgi verdiklerinde (çoğu verir), muharebenin cuma günü gerçekleştiği konusunda ittifakla uzlaşır. Eğer haftanın günü konusundaki bu seçim doğru kabul edilirse,[35] Müslüman kaynaklarda verilen birçok tarih, cuma gününe denk gelmedikleri için saf dışı kalır. Üç Arap anlatısı cuma gününe denk gelen tarihler verir: Kıpti Hıristiyan yazar el-Makin, herhalde Müslüman kaynaklardan aldığı ipucuyla, 20 Zilkade 463 (19 Ağustos 1071, Cuma) gününü, İbnü'l-Cevzi ve torunu da 27 Zilkade 463 (26 Ağustos 1071, Cuma) gününü verirler. Vryonis'e göre, "neredeyse çağdaş bir Bizans kaynağı, tarihi açıkça 26 Ağustos olarak belirlemiştir," ama kaynak belirtmez.[36]

Muharebeyi Neden Türkler Kazandı?

Olay bittikten sonra akıllıca laflar etmek kolaydır, kuşkusuz Roman Diogenes de Bizans ordusunun yaşadığı aşağılayıcı hezimet nedeniyle birçok açıdan suçlanmıştır. Cheynet inan-

32 *A.g.e.*

33 Friendly, 179.

34 Bkz. Bölüm 2, n. 53

35 Cuma gününün dini anlamı üzerine bir tartışma için bkz. Bölüm 5, s. 155-156

36 Vryonis, "A personal history," 232.

dırıcı bir şekilde Malazgirt Muharebesindeki aksaklığın Roman Diogenes'in Türk düşmanlara karşı dış politikasındaki başarısızlıktan çok, Bizans'ın iç gerginliklerine bağlanabileceğini öne sürer.[37] Evvelce de belirtildiği gibi,[38] hepsini birden savunması gereken birçok zorlu sınırları vardı. Öncülünden, Bizans dışından devşirilmiş birçok paralı asker içeren bir ordu devralmıştı. Yerel birlikler oluşturmak yerine bu politikayı benimsemenin altında yatan ilke, Bizanslı komutanların imparatorluk içinde rakip askeri fraksiyonlar oluşturmasını engellemesiydi.[39] Bu yüzden Roman Diogenes Küçük Asya'dan asker toplamayı yeğledi, Ermenilerle de ilişkileri iyiydi.[40] Ama yabancı paralı askerler onun komutası altında önemlerinin azaldığını hissediyordu, bu nedenle de Roman Diogenes'in ordusunda yabancı paralı askerler ile yerli Bizanslı birlikler arasında gerginlik vardı. Komuta kademesinin üst basamaklarında, generallerinden kimileri, özellikle de Malazgirt yenilgisiyle sonuçlanacak olan sefere çıktığında, imparatorun Türk "sorunu" karşısındaki stratejisine katılmıyordu.[41]

Cheynet Bizans ordusu içindeki gerginliğin iki çatışan görüşten kaynaklandığını çözümler. Bir yanda, Nikeforos Bryennos ve İosephos Trakhaneiotes gibi önderler kalelerin koruması altında bir bekleme politikası uygulanmasını ve Ermenilerin yaşadığı sınır bölgelerinin terk edilmesini savunuyordu. Ermeni önderlerden oluşan diğer "fraksiyon," Bizans İmparatorluğu sınırlarının dışına çıkılmasını ve düşmanın Bizans topraklarına girmeden yok edilmesini yeğliyordu.[42] Roman Diogenes Malazgirt'te savaşmak yolundaki belirleyici kararını aldığında durum böyleydi.

Cheynet[43] ve Kaegi,[44] Türk atlıların hareketlilikleri ve okçuluk becerileri sayesinde her zaman üstün olmadıklarını öne

37 Cheynet, "Mantzikert," 410-38.

38 *A.g.e.*, 412.

39 *A.g.e.*, 413

40 *A.g.e.*, 416

41 *A.g.e.*

42 *A.g.e.*, 417.

43 Cheynet, 427, n. 94.

44 W. E. Kaegi Jr., "The contribution of archery to the Turkish conquest of Anatolia," *Speculum* 39/1(1964), 96-108.

sürer. Gerçekten de iki etmen olmasa Bizans günü kurtarabilirdi: kimi Türk birliklerinin karşı tarafa geçmesi ve ihtiyat kuvvetlerinin firarı. Türklerin taraf değiştirmeleri Müslüman kaynaklarca ya görmezden gelinmiş ya da bastırılmıştır. Ama hem Doğu Hıristiyan hem de Bizans kaynaklarında kimi Türk birliklerinin Bizans ordusunu terk ettiği açıktır. Urfalı Mateos (Matteos Urhayetsi) Uzlar ile Peçeneklerin muharebe sırasında sultanın ordusuna katılmak üzere karşı tarafa geçtiklerini ifade eder.[45] Bu taraf değiştirmeden Aristakes[46] ve Suriyeli Mikhail de[47] söz eder. Bu birliklerin kaybıyla oluşan hasar, Andronikos Dukas ve ihtiyat kuvvetlerinin kaçmasıyla güçlenmiştir.[48] Bu yüzden Vryonis, Malazgirt'teki Selçuklu zaferinin Bizans İmparatorluğu içinde uzun zamandır süren bölücü unsurlara bağlanabileceğini öne sürer.[49] Gerçekten de muharebe sırasında Bizans ordusunun büyük çoğunluğunun fiilen muharebeye katılmadığı açıktır.[50]

Bizanslıların Yenilgisi Ne Kadar Ciddiydi?

Yenilginin kısa vadeli aşağılaması ve imparatorun cahil bir Türk göçebesinin önünde tozlarda yuvarlanması öykülerine karşın, Malazgirt'in Bizans İmparatorluğu üzerindeki etkisi çok daha kötü olabilirdi. Alparslan şahsen zaferinin devamını getirmeye kalkışmadı. Oysa morali kesinlikle bozulmuş olan Anadolu önünde uzanmaktaydı. Malazgirt çok başarılı bir şekilde sonuçlanmıştı. Bu onun çabasıyla değil, rastlantısal olarak gerçekleşmişti, ama Bizans'ta yaşanan iç çatışmalar ve doğu sınırındaki güçsüzlükten yararlanacak bir dizi seferle bu başarımın devamı gelmedi. Bunun yerine, imparatorluğunun diğer ucuna, kimi rahatsızlıkları önlemek üzere Orta Asya'ya

45 Çev. Dostourian, 135.

46 Çev. Canard ve Berberian, 126.

47 Michael the Syrian, *Chronique de Michel le Syrien, Patriarche Jacob d'Antioche,* tıpkıbasımı der. ve Fransızcaya çev. J.-B. Chabot, *Chronique de Michel le Syrien,* Paris, 1899-1924, III, 169.

48 Örneğin Urfalı Mateos, İosephos Trakhaniotis'in Konstantinopolis'e döndüğünü doğrular; çev. Dostourian, 133.

49 Vryonis, *Decline,* 103.

50 Vryonis, "A personal history," 232.

yöneldi ve buradan geri dönemedi. İki yıl sonra burada öldürüldü. Babasının Anadolu'daki başarısından, oğlu ve varisi Melikşah'ın da yararlanmaya kalkışmaması önemlidir, çünkü şartlar buna uygundu.

Bizans tarafına bakarsak, Cheynet Roman Diogenes'in ordusunun yalnızca yüzde onunun kaybedildiğini öne sürer, bunlar da Ermeni piyadeler ve imparatora yakın birliklerdir.[51] Dolayısıyla bu görüşe göre, Bizans ordusu yok olmamış, dağılmıştı; bu da Alparslan'ın muharebeden sonraki ılımlı davranışını açıklar.[52] Cheynet, Malazgirt Muharebesinin iddia edildiği gibi bir askeri felaket olmadığını öne sürer.[53] Ona göre Bizans'ta muharebe sonrası yaşanan iç savaş çok daha yıkıcı olmuştu.

Yine de birçok açıdan Malazgirt önemli bir olaydı: Bunu on yıllık bir iç savaş izledi, üstelik Malazgirt seferi aşırı pahalıya mal olmuştu. Ama Malazgirt'i, nihayetinde Anadolu'nun Türklerin eline geçmesinin nedeni olarak öne sürmek yanlıştır. Bizanslılar Malazgirt'ten çok daha kötü yenilgiler yaşamıştı. Roman Diogenes günah keçisi muamelesi gördü; Anadolu'nun kaybından ne kadar çok sorumlu tutulabilirse, ardılları daha az sorumlu sayılacaktı. Ortaçağ Müslümanlarına gelince, muharebeye Türklerin Anadolu'yu istilasını açıklayacak şanlı bir an olarak baktılar, oysa aslında bu, göçebe Türklerin ülkeye kademeli olarak sızmaları sonucunda oluşan ve devam eden bir olaydı.

Muharebenin Uzun Vadeli Etkisi

Malazgirt Muharebesi sonrasında Bizans'ın siyasal ve askeri olarak şaşırtıcı bir süratle çöktüğü söylenmiştir. Buna karşın Vryonis ve Cheynet inandırıcı bir biçimde bu fikri kuşkulu hale getirmiştir. Vryonis Malazgirt sonrasında Bizans'a çöken ani bir felaketten söz edilemeyeceğine, çöküşün de 1071'de tamam-

51 Cheynet, "Mantzikert," 431.

52 *A.g.e.*

53 Malazgirt'in Bizans için bir felaket olduğu yolundaki geleksel görüş, Cahen'in savaştan sonra "Bizans direnişinin tüm gücünün yıkıldığı" yolundaki ifadesiyle özetlenebilir; bkz. Cahen, *Pre-Ottoman Turkey*, London, 1968, 67.

lanmadığına dikkat çeker. Gerçekten de Türklerin Anadolu'yu istilası 400 yıl sürecek uzun bir süreçti ve bu arada Bizans büyüklüğü azalsa da yaşamayı sürdürdü.[54]

Müslüman tarafında, Türkmen kafilelerinin Malazgirt sonrasında Bizans Anadolu'suna sızmaları, ki bunlar bazen doğrudan Selçukluların icazetiyle, daha çok da bölük pörçük ve denetimsiz gerçekleşmiştir, 12. yüzyıl başlarında küçük bağımsız Türkmen beyliklerinin doğmasıyla sonuçlanmıştır; yerleşim, Türkleştirme ve İslamlaştırmanın ilk safhasıdır. Bu siyasal birimlere Erzurum'da Saltuklular (y. 465/1072-598/1202), Diyarbakır'da Artuklular, Ahlat'ta Şah-i Arman (1100-1207), Kapadokya'da Danişmendler ve Rum (Anadolu) Selçukluları dahildi. Selçukluların 484/1092'de zayıflamasının ardından gelişen bu hanedanların siyasal yönelimi doğuya doğruydu. Siyasal yapıları, Selçukluların küçük çaptaki haliydi; Türk yönetim sistemindeki adem-i merkeziyetçilik eğilimi devam ediyordu. Üstelik Büyük Selçuklular gibi, bu Türkmen hükümdarlar da Fars-İslam yönetim modelini benimsemişti. Başlangıçta İran'daki Büyük Selçukluların bir türevi olan Rum (Bizans'a Arapça ve Farsçada verilen isim) [Anadolu] Selçukluları güç peşindeki bu küçük beyliklerin en önemlisiydi. Bu Selçuklu hanedanının ömrü (469/1077-706/1307) 150 yıl kadar süren İran'daki karşılığından çok daha uzun oldu.

12. yüzyılda ve daha da önemlisi Moğol istilasının arifesinde, 13. yüzyılda başka göçebe dalgaları da Anadolu'ya sürüklendi. Böylece fatihler de yerinden oldu ve Anadolu'daki Bizans topraklarında yıkıcı bir domino etkisi başlattı. Dolayısıyla 13. yüzyıla gelindiğinde önemli sayıda Türkmen'in Orta ve Doğu Anadolu'ya sağlam ve kalıcı bir şekilde yerleştiğini yerleştiğini ve bunların giderek gerileyen Bizans sınırına yönlendiklerini güven içinde söyleyebiliriz.

Bu Kitapta Kullanılan Ortaçağ Kaynaklarının Genişliği

Evvelce de söz edildiği gibi, Malazgirt Muharebesi çeşitli Bizans, Müslüman, Ermeni, Süryani ve başka birçok kaynakta

54 Vryonis, *Decline*, 69-70.

kendine yer bulmuştur.[55] Bunların arasındaki en değerli kaynak, hem muharebe sırasında orada bulunan hem de Bizans imparatoru Roman IV. Diogenes'in danışmanlarından biri olan Attaleiates'inkidir. Muharebe üzerine Bizans kaynakları, kabaca Roman IV. Diogenes taraftarı olanlar ve ona karşı olanlar diye ikiye ayrılabilir. Birinci kategorideki en önemli kaynak, görüşleri Zonaras[56] ve Skylitzes'ten[57] de yansıyan Attaleiates'tir. Roman IV. Diogenes'e karşı olan Bizanslı yazarlar arasında, Mikhail VII. Dukas'ın eğitmeni olan Psellos[58] vardır. Roman IV. Diogenes, Malazgirt Muharebesinde Alparslan tarafından ele geçirilmesinin ardından Mikhail VII. Dukas tarafından tahttan indirilecekti. Attaleiates'inki kadar ayrıntılı olmayan Psellos'un anlatısı, Malazgirt'teki en önemli Bizanslı önderlerden biri olan Nikeforos Bryennios'un torununun, ünlü öncelinin başarılarını şanlandırmaya çalışan anlatısına benzer.

Bu kitabın daha sonraki bölümleri yalnızca Malazgirt Muharebesi üzerine yazılmış ortaçağ Müslüman anlatılara odaklanacaksa da, okura üç ek sağlanmıştır; bunlardan biri, az bilinen ya da geç ortaçağa ait olan bir dizi başka Müslüman kaynak sunar. Böylece daha kapsamlı bir tarihyazımsal kanıtlar bütünü sağlanacaktır. Diğer iki ek, Malazgirt üzerine ortaçağ Hıristiyan metinlerinin transliterasyonunu verir. Ek A, Ruth Macrides'in Attaleiates'ten yaptığı çok değerli İngilizce çeviridir. Malazgirt üzerine çalışmış en önemli iki araştırmacı, Cahen ve Vryonis, Attaleiates'in anlatısının değeri konusunda anlaşamaz. Attaleiates konusunda eleştirel olan ve Malazgirt üzerine başka Bizanslıların anlatılarına dayanmayı yeğleyen Cahen'in aksine, Vryonis uzun süredir Malazgirt üzerine en iyi kaynağın Attaleiates olduğunu savunmaktadır: "Bu can alıcı muharebede olanlar üzerine bize bir anlatı bırakan yazarlar

55 Bunlara ek olarak, Vryonis, bir Latin, bir "Rum," bir "Slav" ve bir de Osmanlı kaynağından söz eder; bkz. Vryonis, "A personal history," 228-9.

56 Zonaras, *Ioannis Zonaras epitomae historiarum,* ed. T. Büttner-Wobst, *Corpus scriptorum historiae byzantinae,* Bonn, 1897, 696-703.

57 Skylitzes, *Ioannes Skylitzes continuatus,* ed. E. T. Tsolakes, Thessalonika, 1968.

58 Michael Psellus, *Chronographia,* çev. E. R. A. Sewter, *The Chronography of Michael Psellus* başlığı altında, Londra, 1953, 271-4.

arasında, Attaleiates orada mevcut olan, olaylara katılan ve dolayısıyla görgü tanığı olan ve yazdıkları bize kadar ulaşan tek kişiydi."[59] Vryonis sözlerini şöyle bitirir: "Attaleiates elimizdeki en güvenilir kaynaktır ve en yüksek inanılırlığa sahip olmaya hakkı vardır."[60]

Dolayısıyla muharebenin eksiksiz anlaşılması için Attaleiates'in metninin bir çevirisinin de eklenmesi gerekiyor. Bu çeviri, hem bu kitabın konusu olan Müslüman vakanüvislerin versiyonlarına hem de Ek B'de verilen ve muharebe hakkında anlatısı yer yer Attaleiates'le çelişen diğer önemli Bizanslı Malazgirt kaynağı olan Nikeforos Bryennios'un da aralarında bulunduğu diğer gayrımüslim anlatılarına karşı bir denge unsuru oluşturuyor.

Doğu Hıristiyan kaynaklarının büyük bölümü Süryani ve Ermeni geleneklerinden kaynaklanıyor. Öngörülebileceği gibi, bunlar güçlü İncil tınıları olan dini bir bakış açısından yazılmıştır. Örneğin Ermeni vakanüvis Aristakes Lastivertsi olaylarda dini bir yön görür ve Hıristiyan ahlakına dönüş çağrısında bulunur. Ona göre, Türk felaketi kentlerdeki yozlaşmanın neden olduğu ahlaki çöküşün sonucudur. Bu kaynakta betimlenen olayların arka planı olarak, Bizans'ın doğu sınırında yaşanan ve doruğuna Alparslan ve ordusunun 456/1064'te "bin bir kilisenin kenti" Ani'yi yağmalamasıyla ulaşan ilk istilaların darbesini Ermenilerin yemiş olduğunu akılda tutmak gerekir. 12. yüzyılın ilk on yılında yazan Urfalı Mateos da bir karışıklık ve ahlaki çöküş döneminde yaşadığını hisseder ve Türkler ile Bizanslıların elinden korkunç eziyetler çeken Ermeni halkının kaderine sızlanır.[61]

Ek B'de, önemli Hıristiyan kaynakların İngilizce çevirileri veriliyor. Bar Hebraeus[62] ve Urfalı Mateos'un versiyonları doğrudan özgün dillerinden –Süryanice ve Ermeniceden– bu alan-

59 Vryonis, *Decline*, 100, n. 109.

60 *A.g.e.*, 101, n. 109; aynı zamanda bkz. Vryonis, "A personal history," 230-1.

61 Matthew of Edessa, *Patmut'iwn*, çev. A. E. Dostourian, *Armenia and the Crusades. Tenth to Twelfth Centuries. The Chronicle of Matthew of Edessa* adıyla, Lanham, New York ve Londra, 1993, 83.

62 Bar Hebraeus, *The Chronography of Gregory Abu'l Faraj, the Hebrew physician, commonly known as Bar Hebraeus*, tıpkıbasımı der. ve çev. E. A. W. Budge, Londra, 1932, 220-3.

da kendini ispat etmiş araştırmacılar tarafından çevrilmiştir.[63] Arapça yazan Kıpti el-Makin'in çevirisi bu kitabın yazarı tarafından yapılmıştır.[64] Kalan çeviriler –Bizanslı Nikeforos Bryennius,[65] Ermeni Aristakes Lastivertsi[66] ve Süryani Suriyeli Mikhail– Fransızcalarından İngilizceye çevrilmiştir. Bu akademik açıdan ideal bir yaklaşım değildir. Bu metin iki dilden geçerek çevrildiğinde hata olması olasıdır. Ama Fransızca bilmeyen okurlar için bu yaklaşım benimsenmiştir.

Malazgirt Muharebesi Üzerine Arapça ve Farsça Müslüman Kaynaklar

Bu kitap yazılırken birçok Arapça ve Farsça Müslüman kaynağa başvurulmuştur. Bunların en önemlileri çevrilmiş ve yorumlanmıştır. Bazı başka az bilinen anlatılar da Ek C için çevrilmiştir.

Seçilen metinlerin varolan basılı nüshaları ve birkaç ilgili elyazmasının yanında iki tarihsel metin antolojisine başvurulmuştur. Bunların birincisi olan Suriyeli araştırmacı Suhayl Zakkar'ın derlemesi,[67] İslam tarihinin başka dönemlerinden metinlerin yanında, Malazgirt üzerine bir dizi Arapça metin içerir, ama Farsça bir kaynak içermez. Zakkar'ın, kitabına aralarında el-Makin, Bar Hebraeus gibi birçok Hıristiyan Arap yazarın anlatılarını koymuş olması çok yararlıdır. Seçtikleri içinde İbn Kesir, İbn Muyassar ve el-Dahabi gibi geç 14 ve 15. yüzyıl Arap yazarlar da bulunur. İkinci metin seçkisi de tanınmış Türk araştırmacılar Sümer ve Sevim'in hazırladıklarıdır[68] ve özellikle Malazgirt üzerine pasajlara eğilirler. Kitaplarında dört Farsça muharebe anlatısı vardır, ama bu kitaplar, Zakkar kadar çok Arapça metin içermez.[69]

63 Matthew of Edessa, *Patmut'iwn*, 1858, 163-70; A. E. Dostourian (çev.), 133-5.

64 Al-Makin, Ibn al-'Amid, *Historia saracenica*, ed. T. Erpenius, Leiden, 1625, 555-6.

65 Nicephorus Bryennius, *Historia*, 104-20.

66 Aristakes of Lastiverdli, 124-8.

67 S. Zakkar, *Mukhtarat min kitabat al-mu'arrikhin al-'arab*, Şam ve Beyrut, 1970

68 F. Sümer and A. Sevim, *İslam Kaynaklarına Göre Malazgirt Savaşı*, Ankara, 1971.

69 Bu antolojiler çevrilen metinlerin var olan standart basımlarının yararlı ek

Bu kitaba dahil edilip çevrilmek üzere seçilen pasajlardan üçü evvelce de İngilizceye çevrilmişti; İbn el-Aşir,[70] el-Hüseyni[71] ve Reşidüddin'in kitaplarıdır.[72] Dördüncü pasajın –el-Turtuşi'nin kitabı[73]– İspanyolca çevirisi vardır. Farsça Mirhand[74] metninin Almanca çevirisi vardır. Sümer ve Sevim tarafından seçilen tüm Arapça ve Farsça alıntılar Türkçeye çevrilmiştir. Ama kitaplarındaki Arapça ve Farsçadan Türkçeye çevirilerin, genelde sağlam olsalar da bazı yerlerde tatminkâr olmadığını ve çeviriden çok, şerhe benzediklerini söylemekte yarar var. Metnin anlamının bulanık olduğu yerlerde, özellikle de el-Bundari'nin[75] metninde, çevirmenler belli sözcük ve tümceleri görmezden gelerek bu zorlukları çözmeye çalışmış. Özellikle ortaçağ Arap vakanüvislerin dengeli cümleler yazma ve kısaca, edebi kaygılarla aynı fikri çok az farklı cümlelerle iki hatta üç kez ifade etme uygulaması, Türkçe çeviride genellikle göz ardı edilmiştir. Böylece özgün metinlerin zenginliklerinin

---

versiyonlarını sağlar ve bazı durumlarda standart basımlardaki muğlak okumalara ya da boşluklara açıklık kazandırır.

70 Ibn al-Athir, *Al-Kâmil fi'l -ta'rikh*, ed. C. J. Tornberg, cit 10, Leiden, 1864, 44-6; D. S. Richards (çev.), *The Annals of the Seljuk Turks*, Londra, 2002, 170-2.

71 Al-Husayni, *Akhbâr al-dawlat al-saljûqiyya*, ed. M. Iqbal, Lahore, 1933; Q. Ayaz (çev.), "An unexploited source for the History of the Saljuqs: a translation and critical commentary on the Akhbâr al-Dawlat al-Saljuqiyya" adıyla, yayımlanmamış doktora tezi, Edinburgh, 1985, 116-26. Aynı zamanda bkz. D. Bunyatov'un Rusça çevirisi, Moscova, 1980; N. Lugal'ın Türkçe çevirisi, Ankara, 1943.

72 Rashid al-Din, *Jâmi'al-tawârikh*, Seljuq part, ed. A. Ateş *Cami altavarih (Metin), II. Cüd, 5. Cüz, Selçuklar tarihi* adıyla, Ankara, 1960, 31-9; K. A. Luther (çev.), *The History of the Seljuq Turks from the Jâmi' al tawârikh. An Ilkhanid Adaptation of the Saljuq-nâma of Zahir al-Din Nishâpuri* adıyla, Londra, 2001, 48-53.

73 Al-Turtushî, *Sirâj al-muluk*, ed. S. Dayf, Kahire, 1991; M. Alarcon (çev.), *Lâmpara de losprincipes* adıyla, 2 cilt, Madrid, 1930-1, 694-7. Malazgirt pasajı için bkz. s. 311-16.

74 Mirkhwand, *Rawdat al-şafa' fi sırat al-anbiya' wa'l-mulük wa'lkhulafâ*, ahran, 1853-4, sayfa numarasız; Lucknow, 1332 (Sümer ve Sevim içinde, 63-9); *Mirchondi historia Seldschukidorum*, ed. J. A. Vullers, Giessen, 1837, çev. J. A. Vullers *Mirchond's Geschichte der Seldschuken aus dem Persischen zum ersten Mal übersetzt und mit historischen, geographischen und literarischen Anmerkungen erläutert* adıyla, Giessen, 1838, 61-73.

75 Al-Bundari, *Zubdat al-nuşra wa-nukhbat al-'uşra;* Türkçeye çev. K. Burslan, *Irak ve Horasan Selçukluları Tarihi*, İstanbul, 1943, 37-41; Sümer ve Sevim, 18-22.

ortadan kaldırılmasıyla, Malazgirt anlatılarının önemli bir yönü kaybolmuştur.

Çevirilere bir yorum ile birlikte zor sözcüklerle tümceleri tartışan, coğrafi ve kişisel adları açıklayan ve diğer sorunlu ayrıntılara eğilen dipnotlar eşlik ediyor. Bu metinlerin açtığı daha geniş edebi ve ideolojik ufuklar Beşinci Bölümde daha ayrıntılı bir şekilde ele alınmıştır.

Arapça ve Farsça ortaçağ tarih anlatılarında, yazarlar geleneksel olarak cümlelerinde fiillerin öznelerini yazmazlar. Bu yüzden karışıklık olması olasılığına karşı, okura yardımcı olmak üzere gerekli yerlerde ilgili özel adlar eklenmiştir. Transliterasyonlar olabildiğince sözcüğü sözcüğüne yapılmıştır. Özgün metnin Arapça ya da Farsça olmasına bakılmaksızın çeviriler kronolojik sırada verilmiştir.

Bölüm 2

MALAZGİRT MUHAREBESİ ÜZERİNE 12. YÜZYIL ANLATILARI

Bütün Türk kralları içinde Fırat'ı ilk geçen Alparslan'dı.[1]

El-Turtuşi'nin (öl. 520/1126) Sira'cül-Müluk İçindeki Anlatısı

Metne Giriş

El-Turtuşi zamanının önde gelen dini ve entelektüel kişiliklerinden biriydi. 476/1084'te, Endülüs'teki hevesli araştırmacılarda adet olduğu üzere, Doğuya gitti ve haccın ardından Yakındoğu'da yoğun bir şekilde seyahat ettikten sonra, İskenderiye'ye yerleşti. Yolculukları sırasında İbn Tumart, Gazali ve başka ünlü Müslüman düşünür ve önderlerle tanıştı.[2] 478/1085'te yerleştiği Bağdat'taki[3] ünlü Nizamiye Medrese-

1 Ibn Khallikan, *Wafayat al-a'yan*, ed. I. Abbas, cilt 5, 69. Kendinden önce yazılmış Arapça tarih çalışmalarına çok hakim olan İbn Hallikan'ın Alparslan'ın yaşamöyküsü notlarında, Malazgirt Muharebesini kazandığını zikretmemiş olması ilginç, hatta neredeyse inanılmazdır.

2 Bkz. S. Dayf'ın kendi derlediği el-Turtuşi'ye yazdığı giriş, 6-7. Malazgirt Muharebesi anlatısı s. 694-7'dedir; bkz. al-Turtushi, *Siraj al-muluk*, ed. S. Dayf, Kahire, 1991. Bu eser İspanyolcaya da çevrilmiştir: bkz. M. Alarcón, *Lámpadara de los Principes*, 2 cilt, Madrid, 1930-1.

3 Bağdat ziyaretinin bir anlatısı için bkz. el-Turtuşi'nin *Kitab al-havadith wa'l-bida* adlı eserine (*El libro de las novedades y las innovaciones*) çevirmeni ve editörü Fierro'nun yazdığı giriş, Madrid, 1993, 34-9. Fierro Irak'taki öğretmen-

sindeki öğretmenlerle teması olduğunu ve hatta o zamanlar Alparslan'ın oğlu ve Selçuklu sultanlığındaki varisi Melikşah için çalışan, Alparslan'ın veziri Nizamülmülk'le de tanışmış olabileceğini söylemek ilginç olur. İki adam şahsen tanışmamış olsalar bile, el-Turtuşi Selçuklulara yakın çevrelerden öykülere ve bilgilere ulaşmış olabilir. Malazgirt Muharebesinden bahsedildiğini de, hatta olasıdır ki, muharebenin üzerinden fazla zaman geçmemiş ve anılar daha tazeyken görgü tanıklarından duymuş olmalı. El-Turtuşi'nin Nizamülmülk'e hayran olduğu açıktır, 48. Bölümde olağanüstü yönetme becerisini metheder ve özellikle tüm Selçuklu âleminde Nizamiye Medreseleri ağı kurmadaki başarısından söz eder.[4]

Anlaşıldığı kadarıyla el-Turtuşi'nin anlatısı, Müslüman kaynaklar arasında Malazgirt Muharebesinden bahseden en eski metindir. Bu yüzden kilit öneme sahiptir. Buna karşın şimdiye kadar muharebenin Arap ve Fars kaynakları üzerine çalışan Cahen, Vryonis, Zakkar ve Sevim ile Sümer gibi tüm araştırmacılarca göz ardı edilmiştir. Bunun nedeni belki de alışılmadık bir yerde, el-Turtuşi'nin en önemli eseri olan, 512/1122'de Fuastat'ta tamamladığı ve Fatımi vezir el-Ma'mun el-Bata'ihi'ye ithaf ettiği *Siradül-müluk*[5] içinde gömülü kalmasındandır. Bu, bir kent vakayinamesi ya da hanedan veya evrensel tarih değil, çok uzun bir *Hükümdar Aynası*'dır. Krallara ve hükümdarlara hitap eden bu altmış dört bölümlük kitapta, el-Turtuşi, ders çıkartılacak pek çok anekdot aktarır. *Muharebenin Yönetimi, Stratejileri ve Kuralları* başlıklı 61. Bölüm, muharebe taktiklerine ve muharebenin nasıl iyi yönetileceğine ayrılmıştır, bu bağlamda Malazgirt Muharebesinin bir anlatısı verilir.[6]

Çeviri

Türklerin kralı Alparslan bu stratejiyle[7] Bizans kralını ele geçirdi ve boyun eğdirdi, adamlarını öldürdü ve ordularını yok

---

lerini listeler; *a.g.e.*, 36-9.

4 Al-Turtushi, *Sirdj*, 513-18; çev. Alarcón, I I , 111-15.

5 Bkz. EI² s.v. al-Turtushī (A. Ben Abdesselem).

6 Alarcón'un muharebenin anlatısının İspanyolca çevirisi için bkz. *Lâmpara de los principes*, 328-32.

7 Yani düşman ordusunun başının akıllıca belirlenmesi ve yakalanmasına odaklanılması. Muharebenin anlatısı için bkz. al-Turtushi, *Siraj*, 694-6.

etti. Bizanslılar ondan sonra benzeri çok az toplanacak ordular toplamıştı. Savaşçılarının sayılarının toplamı 600.000'di; göz alabildiğine uzanan ve sayısı tahmin edilemeyecek kadar çok kendi içinde yeterli alaylar, ardı ardına birlikler ve bölükler. Sayısız hayvan, silah, mancınık[8] ve savaşta kalelerin fethedilmesi için gerekli teçhizat hazırlanmıştı. Müslümanların topraklarını –Suriye, Mısır, Irak, Horasan ve Diyarbakır– bölmüşlerdi ve çarkıfeleğin[9] onların lehine döndüğünden ve talih yıldızlarının onların lehine olduğundan kuşkuları yoktu.

Sonra Müslüman topraklarına döndüler. Gelişleri hakkında haberler birbirini izledi ve İslam ülkeleri bu yüzden huzursuz oldu. Türk Alparslan onları karşılamak üzere asker topladı; ona adil prens (*al-malik al-adil*) deniyordu. Ordularını İsfahan kentinde bir araya getirdi ve olabildiğince hazırlandı. Sonra [muharebe] günleri geldi. İki ordu birbirine yaklaştı, sonunda Müslümanların öncüleri Müslümanların yanına dönüp, Alparslan'a "Yarın iki ordu birbirini görebilecek," dedi. Böylece Müslümanlar cuma gecesini (yani perşembe) geçirdiler, Bizanslılarsa, Tanrı'dan başka kimsenin sayamayacağı kadar çoktular ve Müslümanların kıvrandırıcı açlıktan başka bir şeyleri yoktu.[10] Başlarına geleceklerin korkusuyla Müslümanlar sessiz kaldılar.

Cuma sabahı kalktıklarında birbirlerine baktılar. Müslümanlar düşmanın sayısının, gücünün ve silahının çokluğunu gördüklerinde dehşete kapıldılar. Alparslan Müslümanların sayılmasını emretti ve on iki bin Türkten ibaret oldukları anlaşıldı. Orada, bir eşeğin bacağındaki işaret gibiydiler [yani minik bir leke].[11] Bunun üzerine [Alparslan] adamları arasında

---

8 Kuşatma silahları hakkında yakın tarihli kapsamlı bir çalışma için bkz. France, *Western Warfare in the Age of the Crusades*, New York, 1999, 124-43.

9 12. yüzyılda Bizanslı tarihçi Konstantinos Manasses de "çarkıfelek" imgesini beşeri olayların rastgeleliğini betimlemekte kullanmış, olaylarla kişileri istikrarsız, düzensiz bir kuvvetin yönetiminde görmüştür. Bkz. R. Macrides, "History-writing in the twelfth century," *The Perception of the Past in Twelfth-Century Europe*, ed. P. Magdalino, Londra, 1992, 124.

10 *Akla ja'i*: tam anlamıyla "aç insanların yemeği."

11 *Ka-al-raqma fi dhirâ' al-himâr*. Bu, şu hadisin bir yansımasıdır: "Uluslar arasında, bir koşum hayvanının bacağındaki lekeden başka bir şey değilsiniz." *Raqma* bir eşeğin sağrısındaki siyah lekeyi gösterir; bkz. Ibn Manzur, *Lisân*

savaş, yönetim konusunda bilgiye sahip, Müslümanların iyiliğini düşünen ve sonuçları sezebilecek adamlarını topladı ve doğru bir karara varabilmek için onların öğütlerine başvurdu. Kısa süre aralarında tartıştılar. Sonra görüşleri [düşmanla] muharebe alanında karşılaşmak yönünde oldu.

Kendi aralarında helalleştiler, birbirlerine yemin ettiler ve İslama ve Müslümanlara karşı samimi temennilerini ifade ettiler. Sonra muharebe hazırlıklarına başladılar ve Alparslan'a dediler ki: "Yüce Allah'ın adını anacağız[12] ve onlara saldıracağız." Alparslan dedi ki: "Ey İslam halkı! [Biraz] bekleyin, çünkü cuma günündeyiz ve Müslümanlar batıda ve doğuda bizim için vaaz veriyor ve dua ediyor. Güneş battığında ve [akşamın] gölgeleri geri döndüğünde Müslümanların dualarını tamamladığını, bizim için dua ettiklerini bileceğiz, biz de dua etmiş olacağız ve görevimizi yerine getireceğiz."

Sabırla gün batımını beklediler, sonra namaz kıldılar ve Yüce Allah'a Dinini muzaffer kılması, yüreklerini sabırla güçlendirmesi, düşmanı güçsüzleştirmesi ve kalplerine korku salması için dua ettiler. Alparslan Bizans kralının çadırının, sancağının, atının [yerini] ve kralın dış görünüşünü öğrenmişti. Adamlarına dedi ki: "Hiçbiriniz benim yaptıklarımı yapmayı, kılıcıyla benim vurduğum yere vurmayı, okunu benim attığım yere atmayı ihmal etmesin." Sonra hepsi birden tek bir adam gibi Bizans kralının çadırına saldırdılar. Önünde duranları öldürdüler ve ona ulaştılar. Etrafındakiler öldürüldü ve Bizans kralı esir alındı. Bizans dilinde, "Kral öldürüldü! Kral öldürüldü!" diye bağırmaya başladılar. Bizanslılar krallarının öldürüldüğünü duydu, bunun üzerine dağıldılar ve tamamen parçalandılar. Kılıç aralarında günlerce çalıştı ve Müslümanlar tüm varlıklarını ve ganimetlerini aldılar.

Bizans kralı boğazında bir iple Alparslan'ın huzuruna getirildi. Alparslan ona dedi ki: "Eğer beni ele geçirseydin, ne yapardın?" O da dedi ki: "Seni öldürteceğimden kuşkun mu var?" Bunun üzerine Alparslan ona dedi ki: "Benim kanaatime göre,

---

al-'arab al-muhit, ed. Y. Khayyat, Beyrut, tarihsiz, 1210; E. W. Lane, *An Arabic-English Lexicon*, 1/3, Beyrut, 1980, 1139.

12 *Bismillah* diyerek.

sen öldürülmek için çok önemsizsin. Onu götürün ve en çok para verene satın." Böylece boynunda iple götürüldü ve dendi ki: "Bizans kralını kim almak ister?" Böylece çadırları ve Müslümanların evlerini gezdiler onun hakkında *dirhem* ve *fülus* [bozuk para] üzerinden ilanlar yapıldı. Birisi ona karşı bir köpek teklif edene kadar, kimse para ödemek istemedi. [Sultanın] adına alışverişi düzenlemekle görevlendirilen kişi köpeği ve kralı aldı ve her ikisini de sultanın huzuruna çıkartıp dedi ki: "Bütün kampı gezdim ve onun hakkında ilanda bulundum, ama ona karşılık bir köpek öneren bir kişiden başka kimse para harcamak istemedi." (Tablo 3)

[Alparslan] dedi ki: "Bu doğrudur, çünkü köpek ondan iyidir! Köpeği alın ve bu köpeği [Roman Diogenes] ona verin." Ondan sonra serbest bırakılmasını buyurdu. [Roman Diogenes] da Konstantinopolis'e gitti. Bizanslılar onu tahttan indirdiler ve ateşle kör ettiler.

İşte savaşta stratejiden ve beceriden nasibini almış krallar böyle olur.

Metin Üzerine Yorum

Muharebe üzerine, daha sonra gelecek diğer anlatılarla karşılaştırıldığında, el-Turtuşi'nin versiyonu hayli farklıdır. Anlatım unsurlarından bazıları diğerlerinde görülmez.[13] Anlatının başka yönleri daha sonraki yazarlarca ele alınıp geliştirilecektir. Muharebenin nerede gerçekleştiğinden söz edilmemiş olması dikkat çekicidir. Muharebenin safhalarından da söz edilmemiştir. Alparslan'ın imparatoru yakalamaktaki mahareti ve bunun ardından morali bozulan ordudaki dağınıklık nedeniyle, her şey çabucak olup biter. Muharebenin anlatısı kısaltılmıştır; iki ordu arasındaki ön çatışmalardan söz edilmez ve muharebenin belirli safhaları ve gelişimi yoktur. Muharebe, Alparslan'ın imparatoru yakalamadaki becerisi nedeniyle muharebe çabucak bitmiştir.

13 Örneğin Alparslan'ın ordularının İsfahan'da toplanması.

İbn el-Kalanisi'nin (öl. 555/1160)[14] *Zeyl Tarih Dımaşk* içindeki anlatısı

Metne Giriş

İbn el-Kalanisi Şam'ın önemli kişilerinden biriydi, burada iki kez belediye başkanı olarak görev almıştı. Esas olarak kendi kentinin tarihine odaklanan tanınmış bir vakayiname yazmıştı. Eser, yıllık biçimine sıkı sıkıya sadıktır. İbn el-Kalanisi'nin Malazgirt Muharebesi üzerine kısa anlatısını dayandırdığı kaynaklar bilinmiyor, ama olasıdır ki Bağdatlı tarihçi Gars el-Nima b. Hilal el-Sabi'nin (ö. 469/1077 sonrası) çalışmasına ulaşmıştır.[15]

Metnin Çevirisi

Alparslan buradan [Halep] 23 Recepte [463/26 Nisan 1071] ayrılmış ve krallarını bulmak üzere Bizans topraklarına gitmiştir. Roman Diogenes[16] Malazgirt'e doğru yola çıkmış* ve buraya varmış, saldırmış ve boyun girmiştir. Aktarıldığına göre, ordu-

---

14 Ibn al-Qalanisi, *Dhayl tar'îkh Dımashq*, ed. H. F. Amedroz, Leiden, 1908, 99. Bu vakayiname iki kez kısmen çevrilmiş, ama hiçbirinde Malazgirt anlatısı dahil edilmemiştir; bkz. H. A. R. Gibb, *The Damascus Chronicle of the Crusades*, Londra, 1932, ve R. Le Tourneau, *Damas de 1075 a 1154*, Şam, 1952. Ama İbn el-Kalanisi'nin bir Türkçe çevirisi vardır; bkz. Sümer ve Sevim, 1-3. Arapça metin için de bkz. Zakkar, *Mukhtârât*, 129. İbn el-Kalanisi'nin çalışmaları için aynı zamanda bkz. C. Cahen, "Note d'historiographie syrienne. La premiere partie de l'histoire d'Ibn al-Qalanisi," *Arabic and Islamic Studies in Honor of Hamilton A. R. Gibb*, ed. G. Makdisi. Cambridge, MA., 1965, 156-68. İbn el-Kalanisi üzerine yaşamöyküsel bilgiler için bkz. al-Dhahabi, Amedroz tarafından metnin Arapça edisyonunda zikredilmiştir, *Dhayl tar'îkh Dimashq*, 6.

15 *Uyun al-tawarîkh* başlıklı kaybolmuş vakayinamesinde, Bağdat'ın seçkin bürokrat ailelerinden Sabailerin bir mensubu olan Gars el-Ni'ma, 479/1086 yılına kadar babasının çalışmasını sürdürmüştür, bu yüzden Malazgirt Muharebesinin bir anlatısını içeriyor olabilir; Gars el-Ni'ma için bkz. C. Cahen, "The historiography of the Seljuqid period," *Historians of the Middle East*, ed. B. Lewis ve P. M. Holt, Londra, 1962,60-1.

16 Armanus. Kitapta Roman Diogenes biçimi kullanılacak.

* Türkiye'de bugün Malazgirt olarak bilinen kentin en eski Arapça biçimi Manazjird'dir. Manazjird biçimi kentin en eski Ermenice adlarından biri olan Manazkert'e yakındır. Bkz. EI² s.v. Malâzgird: The town (S. Faroqui). Bu kitaptaki çevirilerde kentin Batı'da en çok bilinen adı, Manzikert (Malazgirt) kullanılacaktır –çn.

ları 600.000 Bizanslı ve diğer ek birimlerden oluşuyordu. Aktarıldığına göre, İslamın orduları da Türklerden 400.000 kişi ve ek birliklerden oluşuyordu. Bizanslı askerlerin çoğu öldürüldü, öyle ki, orada iki tarafın karşı karşıya geldiği bir vadi [cesetlerle] dolmuştu. Kral Müslümanların elinde esir düştü. Eller onların eşyaları ve levazımatı, teçhizatı ve hayvanlarıyla doluydu.[17] Sultan Alparslan ile ele geçirilen Bizans kralı arasında mesajlar gidip geldi, sonunda yemin edip İslamın herhangi bir toprağına karşı çıkmaktan vazgeçip esirleri serbest bırakma güvencesi verince serbest bırakılıp şahsen iyi muamele göreceği konusunda anlaşmaya varıldı. Serbest bırakıldı ve krallığının ülkesine, halkına gönderildi. Söylendiğine göre, yakalanıp [Bizans içindeki düşmanlarına] teslim edildi.[18] Onu eleştirdikleri ve suçladıkları bazı şeyler yüzünden yerine başkasını atadılar.

Metin Üzerine Yorum

Anlatı Alparslan'ın, Malazgirt olayının hemen öncesinde Suriye'de olduğundan söz eder. 463/1071'de Halep'i kuşatıp almış ve kentin yöneticisi olarak Mirdasi hükümdarını atamıştır.[19]

İbn el-Kalanisi'nin versiyonunda bir ikinci el havası vardır. Ama, kendi kenti olan Şam'a çok fazla odaklanmış olan vakayinamesine bunu katmış olması bile çok önemlidir. Olaylar için kesin bir yıl verir, ama ordular için verdiği sayılar, muharebe üzerine yazılmış ve Roman Diogenes'in ve Alparslan'ın ordu-

17 *Al-kira*: atlar ve eşekler anlamında bir sözcük.

18 Türkçe çeviri, her ne kadar olayların daha sonraki bazı metinlerde anlatılan şekline uysa da, burada yanlış gibidir: Dendiğine göre, Bizanslılar onu yakalayıp gözlerine mil çekmişler. Tümcenin Arapçası *ightaluhu wa-sallamūhu*'dur. Her ne kadar ightaluhu için "boynuna tasma taktılar" çevrisi çekici gelse de gramer açısından yanlıştır. Anlamı "birinin boynuna ya da bileğine tasma takmak" olan *ghalla* kökü (bkz. Lane, *Lexicon*, c. 6, 2277-8) burada doğru olamaz. Aynı zamanda bkz. Kazimirski, *Dictionnaire*, II , 487. Benzer biçimde *sallamūhu* da "onu kör ettiler" anlamına gelmez.

19 Alparslan ile bu hükümdar ve annesi arasında geçenler için bkz. C. Hillenbrand, "Ibn al-'Adim's biography of the Seljuq sultan, Alparslan," *Actas XVI Congreso UEAI*, ed. C. Vâzquez de Benito ve M. A. Manzano Rodriguez, Salamanca, 1995, 237-42.

ları arasındaki sayısal farklılığa daha fazla vurguda bulunan başka anlatılardan farklıdır. Her iki ordunun da boyutları büyük ölçüde abartılmıştır ve Roman Diogenes'in ordusundaki ek birliklerden söz edilir. İbn el-Kalanisi Selçuklu ordusunun ele geçirdiği muazzam miktardaki ganimeti vurgular, bir antlaşmanın imzalandığından söz eder ve Roman Diogenes'in Bizans'a vardıktan sonraki kaderine de üstü kapalı değinir. Anlatı düzdür ve Selçuklu ordusundan "İslamın askerleri" olarak söz edilmiş olmasına karşın muzafferiyetçi değildir. Bu anlatıda askeri bir çatışma betimlenmeye çalışılmamış ve muharebenin bir cuma günü gerçekleştiği belirtilmediği gibi, Müslüman müminler için bir ders çıkartılmaya da girişilmemiştir. Anlatının bölük pörçük olmasının nedeninin, yazarın daha fazla ayrıntıdan yoksun olduğundan mı, yoksa muharebenin her ne kadar kayda değer bulunsa da, yerel kent vakayinamesinin kapsamı dışında kalmasından mı kaynaklandığı anlaşılmaz. Açık olan, anlatının daha sonraki anlatılarda da görülecek tarihyazımsal potansiyelinin burada yerleşmiş olmasıdır: Bizans ordusunun sayısal üstünlüğü ve karışık doğası, Alparslan'ın zaferi, Roman Diogenes'in yakalanıp serbest bırakılması ve daha sonra Bizans'ta başına gelenler. Muharebenin tarihinin belirtilmemiş olması dikkate değer. Pasajın üslubu iddiasızdır. Kısa olan anlatı, daha çok karşılaşmanın öncesi ve sonrasındaki olaylara odaklanır. En önemlisi, muharebenin tarihte bir dönüm noktası olma özelliği burada görülmez.

El-Azimi'nin (ö. y. 556/1161) Anlatısı, *Tarih Haleb*

Metne Giriş

Genelde göz ardı edilmiş bir vakanüvis olan el-Azimi'nin bilinen iki çalışmasından birisi, Halep perspektifinden 538/1143-1144'e kadar bir dünya tarihi, elimizdedir.[20] Çalışma

20 Metnin iki derlemesi mevcuttur: C. Cahen, "La chronique abrégée d'al-'Azimi," *Journal asiatique* 230(1938), 335-448; I. Za'rur, *Ta'rikh Halab*, Şam, 1984. Aynı zamanda bkz. C. Cahen, *La Syrie du nord à l'epoque des croisades* (Paris,

Resim 2.2 *Atına binmiş Alparslan'ı bölüklerine öncülük ederken gösteren bir modern resim.*

bölük pörçüktür, ama ara sıra Anadolu'dan söz etmesi de dahil, yararlı anlatılar içerir.

Metnin Çevirisi

Alparslan burada [Halep] Bizans kralı Diogenes'le karşılaşmak amacıyla yürüyüşe geçti, çünkü o toprakları kasıp kavuruyordu. Alparslan onunla Malazgirt civarında karşılaştı. Sultan onu yenilgiye uğrattı, esir aldı ve bir *dinar* karşılığında sattı.

1940), 42-3. Metnin Cahen derlemesi bu çeviride kullanılmıştır; bkz. al-'Azimi, *"La chronique abrégée,"* 359.

Sultan onu salıverdi, ülkesine geri gönderdi ve Bizans onu kör etti.

Metin Üzerine Yorum

Bu anlatı, el-Azimi'nin metninin alışıldık standartlarıyla bile özlüdür. Malazgirt üzerine tüm Müslüman geleneği kapsama kaygısıyla buraya alınmıştır. Bu bir yana, metin ilginçlikten tamamen yoksun da değildir. Kuşkusuz Alparslan'ın, Malazgirt yolculuğunun hemen öncesinde Halep'te bulunmuş olması dolayısıyla el-Azimi muharebe hakkında bazı raporlara ulaşmıştır; Bizans imparatorunun ikinci adını –Diogenes– doğru aktaran çok az sayıdaki Müslüman yazardan biridir ve imparatorun yurduna döndükten sonraki nihai kaderinden de haberdardır. Ancak burada da tarih verilmez ve muharebe hakkında hiçbir ayrıntı aktarılmamıştır.[21]

İbn el-Azrak el-Fariki'nin (l. 572/1176-7 sonrası) *Tarih Meyafarikin va-Amid* içindeki anlatısı[22]

Metne Giriş

İbn el-Azrak, Meyafarikin'in (bugün Silvan) ikinci Artuklu hükümdarı Timurtaş'ın (hd 518/1124-548/1154) emrinde yönetici olarak çalıştı. Kent vakayinamesinin yıllıkçı bir yapısı vardır, ama kimi zaman tarihleri yanlıştır. Malazgirt anlatısı özellikle ilginçtir, çünkü coğrafi açıdan muharebeye yakın bir bölgeden

21 Cahen tarafından "belirsiz" olarak nitelendirilen *('La chronique abregee,'* 425, n. 2) İmparatorun "bir dinar karşılığı" satılmış olmasına atıf gerçekten de garip bir ayrıntıdır. Bir dinar – bir altın sikke– önemsiz bir miktar değildir. Burada *fils* ya da *dirhem*in kullanılması, Roman Diogenes'e amaçlanan aşağılamanın altını çizmekte daha uygun olurdu.

22 Muharebenin bir anlatısı için bkz. Ibn al-Azraq al-Fariqi, *Tar'ikh al-Fariqi*, ed. B. A. L. Awad, Kahire, 1959, 189-90. Aynı zamanda bkz. Amedroz tarafından kendi Ibn al-Qalanisi edisyonunun dipnotlarında kopyalanan metin, *Dhayl*, 99-100, n. 1. Aynı zamanda bkz. Sümer ve Sevim, *İslam Kaynaklarına*, 4-5. İbn el-Azrak üzerine bilgi almak için bkz. cf. C. Hillenbrand, *A Muslim Principality in Crusader Times*, Leiden, 1990, 5-14; H. F. Amedroz, "The Marwanid dynasty at Mayyafariqin in the tenth and eleventh centuries AD.," *Journal of the Royal Asiatic Society*(1903), 123-54.

gelir. İbn el-Azrak önceki bir pasajda Bizans imparatorunun Malazgirt'e 463/1071'de geldiğini belirtir. Muharebe öncesinde Alparslan'ı Halep'te konumlandıran Müslüman vakanüvislerin çoğunluğunun aksine İbn el-Azrak, sultanın o sıralarda Irak'ta bulunduğunu ve sonra Diyarbakır'a geldiğini belirtir.[23]

Metnin Çevirisi

Aktarıldığına göre:

Sultan Bizans kralının geri döndüğünü duydu.[24] O zaman Alparslan Musul'a gitti. Ahlat[25] ve Malazgirt'ten büyük bir grup onun huzuruna geldi ve Bizans kralının ülkeye geri geldiğini bildirdiler. Bunun üzerine sultan geri dönüp Arzan[26] ve Bitlis'e[27] gitti. Yanlarında Malazgirt kadısı da vardı. Alparslan Ahlat'a geldi, kenti ele geçirdi ve burada üç gün kaldı. Sonra Bizans kralı Malazgirt iline geldi. Bunun üzerine sultan araziye çıkıp yürüyüşe geçti ve Malazgirt kapılarında kamp kurdu. İkisi arasında mektuplar gidip gelmeye başladı. Bizans kralı, sayılamayacak kadar çok adamla beraberdi. İbn el-Muhallaban[28] sultanın huzurundan Bizans kralına gitti. Roman Diogenes ona ülke ve koşulları hakkında sorular sordu: "Söyle bana, hangisi daha iyi, İsfahan mı Hamedan mı?" İbn el-Muhallaban, "İsfahan," dedi. Roman Diogenes de dedi ki: "Hamedan'ın çok soğuk olduğunu duyduk." İbn el-Muhallaban, "Öyledir," dedi. Kral dedi ki: "Bize gelince, biz kışı İsfahan'da geçireceğiz, koşum hayvanları da Hamedan'da kalacak." İbn el-Muhallaban da ona dedi ki: "Koşum hayvanlarının kışın Hamedan'da kalacağı bellidir. Size gelince, bilemem." Sonra oradan ayrıldı ve savaşmak için bir araya geldiler. Bizanslılar saflarını 300.000 süvariyle oluşturdular, sultanınsa [yalnızca]

23 Ibn al-Azraq, ed. Awad, 187.

24 Herhalde bunun Roman Diogenes'in Doğu Anadolu seferlerinin sonuncusu olduğuna bir gönderme.

25 Hilat, İnb el-Azrak'ın Van Gölünün kuzeybatı köşesinde yer alan Ahlat kenti için yeğlediği biçimdir; bkz. EI² s.v. Akhlat (V. Minorsky).

26 Cezire'de, Dicle'nin Arzan suyu denilen kolu üzerindeki kent; bkz. Hillenbrand, *Muslim Principality*, 35, n.42.

27 Van Gölünün güneybatısında bir kent.

28 Bu adın nasıl okunduğu belli değildir. Herhalde yukarıda sözü edilen Malazgirt kadısıydı.

küçük bir ordusu vardı. Savaşma zamanı yaklaşıyordu. Günlerden cumaydı, sultanın vaizin minbere çıkacağını bildiği saat yaklaşıyordu. Saldırısının zamanı yaklaşıyordu ve adamlarına dedi ki: "Hücum." Böylece hepsi saldırıya geçti ve tekbir getirdi.[29] Sultan dedi ki: "Bu tüm minberlerde İslamın orduları için dua etme zamanıdır ve insanlar da onların dualarına amin diyor. Belki de Allah onların [dualarının] birine yanıt verir. Sonra hücuma kalktılar ve tekbir getirdiler ve Allah onlara zafer bahşetti. Bizans kralı kaçmaya başladı ve çok sayıda adamı öldürüldü. [Zaferi kazananlar] Mallarını öyle bir yağmaladı ki, altın ve gümüşü kendi aralarında *ratl*lerle bölüştüler.[30] Ahlat ve Malazgirt sakinleri onların [Bizanslıların] mallarını, onları şimdiye kadar zengin edecek kadar yağmaladılar, çünkü onlar da ordunun yanında kalmışlar, birlikte savaşmışlar ve ganimetin çoğunu almışlardı. O yıldan itibaren Ahlat halkı zengin ve varlık sahibi oldu. Sultan Ahlat ve Malazgirt'e bir vali atayıp Azerbaycan'a döndü.

Metin Üzerine Yorumlar

Bu, Malazgirt Muharebesi üzerine görece daha eski bir anlatıdır. Nispeten kısa ve süslenmemiştir. Bazı açılardan kendine özgüdür. Bir açıklama olmaksızın bir kentin, bu kez Doğu Türkiye'de şimdiki adı Silvan olan ve muharebe alanına uzak olmayan Meyafarikin'in tarihinin ayrıntılarıyla ilgili bir vakayinamenin ortasına katılmıştır. Diğer anlatıların aksine yerel halkların muharebede oynadıkları rolleri, çatışmalara katılışlarını ve Bizanslılardan ele geçirilen ganimetlerden büyük varlık kazanmalarını inanılır biçimde vurgulamaktadır. Beklenmedik zenginlikleri bir yüzyıl sonra, İbn el-Azrak'ın zamanında yerel halk efsanelerine bile konu olmuştur.

Bu anlatıda edebi güzelleme başlamıştır. İbn el-Azrak Roman Diogenes ile Alparslan'ın elçisi arasında geçtiği varsayılan bir konuşmayı yansıtır; burada, Roman Diogenes, üstü örtülü bir şekilde İran'daki Selçuklu topraklarını istila etme

29 "Allah en büyüktür" cümlesi (Allahuekber).

30 *Ratl*: küçük bir ağırlık birimi, bölgeden bölgeye değişir. *Ratl*'ın farklı ağırlıkları için bkz. W. Hinz, *Islamische Masse und Gewichte*, Leiden, 1955, 27-33.

yolunda küstahça imalarda bulunur. Bunu izleyen tartışmada, İbn el-Muhallaban son meydan okuyucu sözü söyler. Bu anlatının okuru, muharebenin sonucunu bildiği için, bunları anlayabilir. Ayrıca muharebeye dini bir boyut da kazandırılmıştır. Tarih verilmez, ama cuma günü gerçekleştiği söylenir, Allah da onlara zafer bahşederek cemaatinin dualarını yanıtlar. İbn el-Azrak'ın Bağdat'taki din bilginlerinin çevresine erişiminin olduğu ve hilafet hem de sultanın çevresiyle de temas halinde bulunmuş olabileceğini de belirtmek gerekir.[31] Belki de şaşırtıcı bir şekilde, Müslüman dünyasına saldırmaya cüret eden Bizans imparatorunun kaderinden bir ideolojik yarar sağlanmaz. Aslında ülkesine döndüğünde başına neler geldiğinden hiç söz edilmez.

Nişapuri'nin (ö. y. 582/1186-7) *Selçukname* içindeki anlatısı[32]

Metne Giriş

Nişapuri herhalde birtakım Selçuklu prens ya da prenslerine öğretmen olarak görevlendirilmişti. Bir hanedan tarihi olan kısa vakayinamesi, ondan sonra Selçuklular hakkında Farsça yazılmış tarihlerin çoğunun temelini oluşturur. İran'daki Selçukluların son sultanı Tuğrul zamanında yazılmış ve 581/1186 dolaylarında tamamlanmıştır. Kısalığına karşın[33] bu, "Selçukluların tarihi üzerine en önemli Farsça anlatıdır."[34] Nişapuri'nin Malazgirt Muharebesi versiyonu Farsça olanlar arasındaki en eskisidir.

---

31 İbn el-Azrak kendisi de Bağdat'taki günlerinden söz eder; bkz. Ibn al-Azraq, *Tar'ikh Mayyafariqin*, ed. C. Hillenbrand, *A Muslim Principality in Crusader Times*, Leiden, 1999, 98-9.

32 Nishapuri, *The Saljuqnama of Zahir al-Din Nishapuri*, ed. A. H. Morton, Chippenham, 2004, 22. Bu yakın tarihli derleme Londra'daki Royal Asiatic Society Kütüphanesindeki yegane el yazmasına dayanır (Ms. Persian 22(b) (Morley no.138); bkz. *a.g.e.*, 6.

33 Morton'un değerlendirmesinde Alparslan'ın hükümdarlığına yalnızca dört sayfa ayrılmıştır; bkz. *a.g.e.*, 21-5.

34 Bkz. Morton'un girişi, *a.g.e.*, s. 54.

Metnin Çevirisi

[Alparslan], Bizans kralı Roman Diogenes'e karşı gazaya[35] gitti. [Roman Diogenes] Bizans'tan 300.000 atlıyla Amed'den ayrıldı ve İslam topraklarına yöneldi. Alparslan onu Malazgirt'te karşıladı ve onu 12.000 adamıyla yenilgiye uğrattı. [Muzaffer Selçuklu ordusu] şu ayeti okudu: "Nice azlık taife vardır ki, dediler, Allah'ın izniyle çokluk taifeye üst olmuştur."* Roman Diogenes bir *gulam*[36] eliyle esir alındı. Bildirildiğine göre,[37] sultan Alparslan, Bizans kralına karşı gaza sürdürürken, Bağdat'ta huzurunda ordunun teftişini emretmişti. Kumandan Sa'd el-Devle Gavhara'in[38] onun hizmetindeydi ve birlikleri teftiş etti. Bizanslı aşırı cılız bir *gulam* vardı. Teftişe çıktı, ama müfettiş[39] onun adını yazmadı. Sa'd el-Devle dedi ki: "Yaz. Bakarsın Bizans kralını yakalar." İşte bu *gulam* [Bizans ordusunun] bozgunu sırasında Bizans kralını tanıdı, çünkü onu Bizans'ta görmüştü. Onu yakaladı ve esir alarak sultanın huzuruna çıkarttı. [Alparslan] onu [Roman Diogenes] birkaç gün esir tuttu. Sonra her iki kulağına da halka takıp[40] yaşamına güvence verdi. Onunla gündelik bin *dinar* kelle vergisi ödenmesi şartıyla anlaştı.[41]

Metin Üzerine Yorumlar

Bu anlatı değerlidir, çünkü Malazgirt Muharebesinin çok erken dönem bir versiyonunu sağlar. Yüksek olasılıkla Büyük Selçuk-

35 Allah adına akın yapmak.

* Kuran, 2:249-50 (Bakara suresi, Abdülbaki Gölpınarlı meali -çn).

36 Bu terimin anlamı değişebilir, ama genelde bir köle hizmetçiyi gösterir.

37 Tam anlamıyla: onlar (yani birçok kaynak) bildirdi.

38 Bu Türk köle komutan, Alparslan ve oğlu Melikşah'a hizmet etti. Melikşah'ın oğulları Mahmud ve Berkyaruk arasındaki kardeş kavgasında Berkyaruk'u destekledi ve 493/1100'de savaş alanında öldü; bkz. Ibn al-Jawzi, *Muntazam*, IX, 115-16; Ibn al-Athir, *Kâmil*, X, 200-1.

39 *Arid*: kurmay müfettiş. Görevi, peryodik teftiş olan *arid* sırasında adamları, atları ve silahları incelemekti; krş. *Encycl.Ir., 11/7*, s.v. *'arz, dîvân (-e)* (C. E. Bosworth). Eğer kölenin adı yazılmamışsa ücret alamazdı.

40 Eski zamanlardan beri bir bağlılık işareti.

41 *Cizye*: Genellikle kitabı dinlere mensup; Hıristiyan ve Yahudiler başta olmak üzere, farklı kesimlerden yerleşik halkların ödediği vergi. Bunun karşılığında, belli kısıtlamalar çerçevesinde serbestçe tapınma hakkına sahip olurlar ve Müslüman devletlerden korunurlardı.

lu İmparatorluğunun son safhasında merkezi önemde olan Hamedan kaynaklıdır. Nişapuri'nin anlatısı Malazgirt Muharebesi üzerine günümüze kalan, Selçukluların saray dili olan Farsçadaki en eski anlatıdır. Süssüz ve kuru üslubuna karşın Nişapuri'nin metni ortaçağ Müslüman kaynaklarda muharebenin alımlandığı versiyonun parçaları olan bir dizi anlatısal unsur içerir: İki ordunun boyutlarındaki oransızlık; fiziksel görünümü açıkça uygun olmayan kölenin imparatoru esir alması; ve sultanın imparatoru serbest bırakmak için muazzam bir ödeme talep etmesi. Ama anlatısının kısalığına karşın kölenin Bizanslı olduğunu belirtir, zaten imparatoru tanımasının nedeni de bu olmalıdır. Sonraki kaynaklar, Alparslan'ın esirin kimliğini doğrulamak için Roman Diogenes'e gönderdiği ve dolayısıyla onu tanıyabilecek olan bir elçisinin görüşüne başvurması gibi bu öykünün daha ayrıntılı bir versiyonunu verir.

İbnü'l Cevzi'nin (ö. 597/1200) *El-Muntazam fi tarihil-mûluk vel ümem* içindeki anlatısı[42]

Metne Giriş

İbnü'l Cevzi Bağdat'ta yaşayan çok ünlü bir Hanbelî uleması, vaiz ve verimli bir yazardı. Halifeliğin tarihi için değerli bir kaynak olan *Muntazam* adlı eseri vakayinameden çok yaşamöyküsel bir sözlüğe benzer ve her yıl için çoğunlukla ulemaya ait olan ölüm yazıları içerir. Malazgirt Muharebesi anlatısı genellikle odaklandığı Bağdat'tan sıradışı uzunlukta bir sapmadır. Daha sonra Malazgirt Muharebesi üzerine yazan birçok vakanüvis için yetkin bir kaynak oluşturmuştur.

42 Bu metnin iki derlemesi vardır: F. Krenkow, Haydarabad, 1938-40, ve M. A. Ata vd, Beyrut, 1992-3. Malazgirt anlatısı için bkz. Krenkow, cilt 8, 260-5. Aynı zamanda bkz. Sümer ve Sevim, *İslam Kaynaklarına* 9-15; Zakkar, *Mukhtârât* (19-23. Sümer ve Sevim'in ve Zakkar'ın yayımlanmış metinlerinde ara sıra uyumsuzluklar, hatta atlamalar ve tahrifatlar vardır. Bunların önemli olduğu yerlerde dipnotlarla açıklamalar yapılacaktır. Genelde, çeviri için başlangıç noktası Haydarabad derlemesi olmuştur.

Metnin Çevirisi

Sonra 463/1071 yılı başladı.

Bu yılın olayları arasında, sultanın Bizans kralının kalabalık bir ordu toplayıp İslam topraklarına doğru ilerlediği haberini alması vardır. Sultan, hazinelerini tüketen[43] yüksek maliyetler nedeniyle, Suriye'den Horasan'a düzensiz bir şekilde döndüğü için dağılan ordunun kalıntılarıyla[44] birlikteydi ve merkezine dönüyordu. Sultan'ın yanında dört bin *gulam* kalmıştı. Buna [az sayıda askerine] karşın ülkesine dönmeyi akıllıca bulmadı, [tüm] askerlerini toplamak da istemedi, bu İslam için bir felaket olurdu. Kutsal savaşı [gaza] sürdürmeyi ve [az sayıda askerine karşın] direnmeyi yeğledi.

Bu yüzden Hatun el-Seferriye[45] ve Nizamülmülk'ü ordunun teçhizatıyla birlikte Hamedan'a gönderdi ve asker toplayıp ona göndermesini emretti. Sonra ona [Nizamülmülk] ve ordusunun önderlerine dedi ki: "İlahi inayet bekleyenler gibi bu gazada ısrar edeceğim;[46] ve [bu ısrarımda] muharebede yaşamını tehlikeye atanlardan biri oluyorum.[47] Eğer canım bağışlanırsa, bu Yüce Allah'a olan inancımdan olacaktır. Eğer aksi olursa [yani ölüm], o zaman sizden oğlum Melikşah'ın emirlerini dinleyip uygulamanızı, onu benim yerime koymanızı ve başınıza prens olarak atamanızı istiyorum, çünkü bu komutayı ona vasiyet ettim ve ona takdim ettim." Ona dualarla, dinleyerek ve itaat ederek karşılık verdiler. Bu Nizamülmülk'ün işi, örgütlemesi ve kararıydı.

Sultan ordunun yukarıda sözü edilen ayrı birliğiyle kaldı.[48] Her *gulam*ın bineceği bir atı, bir de yedek atı vardı. [Alparslan]

---

43 *İstanafadha* (Zakkar, 119) değil de, *istanfada (Muntazam*, 260; Sümer and Sevim, 11) olarak okundu.

44 *Fall* – bir ordunun dağınık kalıntıları; *debris d'une armee en deroute* (Kazimirski, I I , 626). *fail* Zakkar'ın okumasıdır; Sümer ve Sevim derlemesinde şöyle denir: *fi qalîl min al-'askar* ("az sayıda askerle"). 11. Bu versiyonun nereden kaynaklandığı açık değildir

45 Herhalde eşi. Hatun Türklerde saltanata dahil kadınların ünvanıdır.

46 *Sabr al-muhtasibin*.

47 *Masır al-mukhatirın*.

48 *Ceride*: ordunun ana bölümünden ayrılmış ve yalnızca süvarilerden oluşan birlik. Bkz. Kazimirski, *Dictionnaire*, I, 277.

Bizans kralıyla karşılaşmak ve onunla savaşmak üzere ilerledi. Onları yenilgiye uğrattı ve haçı ele geçirdi. [Bizanslılar] öldürülerek ve yaralanarak tamamen yenilgiye uğradıktan sonra kaçtılar. Önderleri sultanın huzuruna çıkarıldı, o da burnunun kesilmesini emretti. Yanında bulunan ahşaptan yapılmış, üzeri gümüş ve turkuvazla süslenmiş haçı ve gümüş kılıfı içinde bir İncil'i[49] Hamedan'a gönderdi. Nizamülmülk'e zaferi anlattı ve [haçın] halifenin huzuruna çıkartılmasını emretti.[50]

Bizans kralı geldi ve [iki taraf] el-Rahva[51] adı verilen bir yerde Zilkade'nin sonuna beş gün kala bir çarşamba günü [25 Ağustos 1071] karşı karşıya geldiler. Bizans ordusu çok kalabalıktı ve sultanın yanındakilerin toplamı yirmi bine yaklaşıyordu. Bizans kralına gelince, yanında iki yüz general ve komutanla birlikte otuz beş bin Frenk[52] ve otuz beş bin de ....[53] vardı; her birinin iki bin ila beş yüz arasında atlı adamı vardı. Aynı zamanda yanında Konstantinopolis'in ötesinde [yaşayan] on beş bin Guz da[54] vardı; bunların yanı sıra, yüz bin istihkâm askeriyle kazmacı ve yüz bin de kuşatma istihkâmcısıyla[55] silahlar, eğerler, balistalar ve mancınıkların yüklendiği dört yüz araba[56] vardı, bunların arasında bin iki yüz kişinin gerdiği bir mancınık da bulunuyordu.

Sultan Bizans kralına bir mesaj göndererek ülkesine dönmesini [söyledi] ve [dedi ki]: "Ben de evime döneceğim ve hali-

49 Herhalde burada tüm Yeni Ahit'in bir kopyası ya da en azından dört İncil'den söz ediliyor.

50 Sözcük anlamıyla: "Halifenin huzuruna." Bu çatışma muharebenin başlamasından önce Türkler ile Bizanslılar arasında yaşanan bir ön çarpışmaya atıftır.

51 Bu adın gerçek biçimi belirsizdir. Al-Rahwa, al-Zahwa'dan daha uygun gibidir, çünkü bunun Ahlat yakınlarında bir çöl olduğunu söyleyen Yaqut tarafından öne sürülmüştür; bkz. Yaqut, *Mu'jam al-buldan*, ed. F.Wüstenfeld, Leipzig, 1866-73, II , 880. Manzikert (modern Türkçede Malazgirt) Murat Suyu (Aşağı Fırat) ovasındadır; Sinclair Rahva platosundan söz eder; bkz. T. A. Sinclair, *Eastern Turkey: an architectural and archaeological survey*, Londra, 1987-90,1, 177-8.

52 Bizans ordusunda düzenli olarak Batı Avrupalı paralı askerler bulunuyordu.

53 Metinde burada bir boşluk vardır.

54 Bizans kaynaklarında Ouzoi olarak adlandırılırlar. Guzlar Güney Rusya'da, Aşağı Tuna bölgesinde ve Bizans'ta bulunurdu; bkz. EI² s.v. Ghuzz (C. Cahen).

55 *Ruzjari* yerine *ruzdari* okunmuştur, "kuşatma istihkâmcısı" yalnızca öneridir.

56 Bu ayrıntı Attaleiates tarafından abartılarak bin arabaya yükseltilmiştir; bkz. çev. Macrides, Ek A.

fenin bizim için ayarladığı antlaşma aramızda imzalanacak." Bizans kralı [evvelce] elçilerini gönderip, halifeden, sultana barış yapmasını emretmesini ve bir antlaşma [ayarlamasını] talep etmişti. [Ama şimdi] Bizans kralının [Alparslan'a] yanıtı geldi: "Bu konuma gelebilmek için çok para harcadım ve çok asker topladım. Eğer muzaffer olacaksam, neden gideyim ki? Ne kadar saçma! Rey dışında bir yerde antlaşma olmaz ve İslam topraklarını Bizans topraklarına benzer hale getirmeden de eve dönüş olmaz."

Cuma günü[57] namaz vakti geldiğinde, sultan orduyla birlikte namaz kıldı, Yüce Allah'a dua etti, niyazda bulundu, yakardı ve mütevazı ricalarda bulundu. [Ordusuna] dedi ki: "Sayımız az. Bizim için duaların edildiği ve Müslümanların minberde olduğu bu saatte [Bizanslıların] üzerine atılmak istiyorum. Ya amacıma ulaşacağım ya da şehit olup cennete gideceğim. Aranızda beni izlemek isteyenler izlesin, gitmek isteyenler de yanımdan ayrılsın. Burada komuta eden bir sultan ya da komuta edilen bir ordu yok, çünkü bugün ben aranızdan biri, sizinle birlikte bir gaziyim. Beni izleyen ve kendini Yüce Allah'a adayan, cennete ve ganimete ulaşacaktır. Terk edenler için, ateş ve rezillik mukadderdir." Ona dediler ki: "Ey sultan! Senin hizmetkârınız ve sen ne yaparsan peşindeyiz ve sana yardım edeceğiz. Sen ne istersen yap."

Yayını ve oklarını attı[58] ve silahlarını kuşandı, gürzünü aldı, kısrağının kuyruğuna eliyle bir düğüm attı[59] ve bindi. Onlar da aynısını yaptılar. Bizanslılara doğru ilerledi ve haykırdı ve

57 Bu öğle namazıydı.

58 Anadolu'nun Türkler tarafından fethinde okçuluğun öneminin ayrıntılı bir incelemesi için bkz. W. E. Kaegi Jr., "The contribution of archery to the Turkish conquest of Anatolia," *Speculum*, 39/1 (Ocak 1964), 96-108. Kaegi'nin dediği gibi, "Selçuklular oku diğer silahlara tercih ederdi." *A.g.e.*, 96. Yayın, (Türkler dışında da) bir güç simgesi olarak ikonografisi için bkz. J. Zick-Nissen, "The turquoise 'jâm' of King Jamshid," *The Art of the Saljuqs in Iran and Anatolia*, ed. R. Hillenbrand, Costa Mesa, CA., 1994,183-5, Selçuklu sikkelerinde okun betimlenmesine göndermeler için; ve S. Redford, "A grammar of Rum Seljuk ornament," *Mesogeios Mediterranee* 25-26 (2005), ed. G. Leiser, 294-5.

59 Atın kuyruğu Türklerde sık rastlanılan bir simgedir. W. Ridgeway, "The origin of the Turkish crescent," *The Journal of the Royal Anthropological Institute of Great Britain and Ireland*, 38 (Temuz-Aralık 1908), 241-58.

[adamları] da haykırdılar. Bir saldırı başlattı, toz dumana karıştı ve bir saat boyunca savaştılar, durum kâfirlerin bozgununun ötesinde bir hale geldi. O günü ve gecesini yıkıcı bir şekilde öldürmekle geçirdiler ve büyük miktarda ganimet yağmaladılar. Sonra sultan kampına döndü ve Khadim[60] el-Kahra'i[61] onu görmeye geldi ve dedi ki: "Ey sultan! *Gulam*larımdan biri Bizans kralının elinde esir olduğunu belirtti." Bu gulam tüm orduyla birlikte Nizamülmülk'e takdim edilmiş ve [Nizamülmülk] de ona bakıp reddetmişti. Onun durumu hakkında girişimlerde bulunulmuş, ama [Nizamülmülk] onu atamayı reddetmiş ve küçümseyerek demişti ki: "Belki de Bizans kralını esir alıp bize getirir." Yüce Allah Bizans kralının esir edilmesini onun elinden gerçekleştirdi.

Sultan bunu [Roman Diogenes'in ele geçirilmesi öyküsünü] pek olası bulmadı ve birçok kez elçilerle birlikte Bizans kralına gitmiş olan Şadi adlı bir *gulam*ı çağırttı ve [esire] bakıp kontrol etmesini emretti. O da gitti ve onu gördü, sonra geri geldi ve dedi ki: "Odur." Bunun üzerine [Alparslan] bir çadır hazırlanmasını emretti ve onu oraya getirtti. Onu zincire vurdurdu ve elini de boynuna zincirletti. Yüz *gulam*ın ondan sorumlu olması [emrini verdi]. Onu yakalayan adama bir onur giysisi giydirdi ve onu [Roman Diogenes] hapsettirdi ve ona [*gulam*] istediği [ödülü] verdi ve [*gulam*] da durumu açıkladı. [Gulam] dedi ki: "Onu tanımadığımdan saldırdım, çevresinde hizmetkârlarından on genç adam vardı. Onlardan biri bana dedi ki: 'Onu öldürme, çünkü o kral.' Ben de onu esir aldım ve [kampa] getirdim." (Tablo 11)

Sultan onun [Roman Diogenes] getirilmesini emretti ve o getirildi. Ona eliyle üç dört tokat attı ve bir o kadar da tekme. [Alparslan] ona dedi ki: "Halifenin elçilerine seni bulmaları, seninle barış koşullarını belirlemeleri ve orada taleplerine karşılık vermeleri iznini vermedim mi? Sana bir mesaj gönderip geri çekilme önerisinde bulunmadım mı, sen de bunu

60 Genellikle hadım edilmiş ev hizmetçisi, ama yerine ve zamanına göre çok daha geniş bir yelpazede anlamlar kazanabilir.

61 Herhalde başka metinlerde görülen Gevhara'nın adını verme yolunda zayıf bir girişim.

reddettin. Antlaşmayı çiğnemene sebep olan nedir?" [Roman Diogenes] da dedi ki: "[Ordu] topladım ey sultan, sayımız daha çoktu ve üstün durumdaydım, ama[62] zaferi sen kazandın. Bu yüzden beni azarlamayı bırak da ne yapacaksan yap." [Alparslan] dedi ki: "Eğer ben senin eline düşseydim, ne yapardın?" [Roman Diogenes] dedi ki: "Kötü şeyler." [Alparslan] dedi ki: "Allah için doğruyu söyledi! Başka türlü konuşsaydı, yalan söylemiş olurdu. Bu akıllı, güçlü bir adam. Öldürülmesi uygun olmaz." [Alparslan] ona [Roman Diogenes'e] dedi ki: "Şimdi sana ne yapılacağını düşünüyorsun?" [Roman Diogenes] dedi ki: "Üç şeyden biri: birincisi beni öldürmek, ikincisi neredeyse saldırıp ele geçireceğim ülkede alenen teşhir edip dolaştırmak, üçüncüsüne [gelince] – bunu söylemekte yarar yok, çünkü yapmayacaksın." [Alparslan] dedi ki: "Söyle." [Roman Diogenes] dedi ki: "Beni affetmek, para almak, haraca bağlamak, beni hizmetine almak veya memlukün, bir temsilcin olarak Bizans topraklarına göndermek." [Alparslan] dedi ki: "Sana saygımdan dolayı umutsuz durumuna en çok uyan çözümde karar kıldım. Düşündüm ki, serbest bırakılman için yeterince para getir,[63] seni serbest bırakayım." [Roman Diogenes] dedi ki: "Sultan ne istiyorsa söylesin." [Alparslan] dedi ki: "Bir milyon *dinar* istiyorum." [Roman Diogenes] dedi ki: "Tanrım, eğer beni serbest bırakırsan Bizans krallığını hak edersin, ama para harcadım ve onların [Bizanslıların] başına geçtiğimden beri orduyu yenilemek için ve bunu [parayı] kullanarak şimdikine kadar girdiğim savaşlarda Bizans'ın servetinden on bin[64] *dinar* harcadım ve onları fakirleştirdim. Böyle olmasa, önereceğin hiçbir şey bana aşırı gelmezdi." Ve konuşma işte böyle karşılıklı devam etti, sonunda bir buçuk milyon *dinar*, artı yıllık üç yüz altmış bin dinar ve buna ek olarak Bizans'taki bütün esirlerin serbest bırakılması ve hediyelerle armağanlar verilmesi vardı ve gerekli olması durumunda Bizans askerlerinden her zaman talepte bulunulduğu kadarı gönderilecekti. O zaman [Roman

62 Metindeki "ve," "ama" olarak değiştirilmiştir.

63 Tam çevirisi, "boynuna uygun miktarda para."

64 Metinde 10.000 dinar deniyor. Editör "belki de on milyon *dinar*" diye yazmış, *Krenkow*, 263, n.1. Bu öneri hem Zakkar hem de Sümer ve Sevim edisyonlarında benimsenmiş.

Diogenes] ona dedi ki: "Eğer bana yardımcı olursan, benim Bizans'a dönmem hızlanır ve bu yerime başka birisi kral yapılmadan gerçekleşir; [yoksa] onlara yaklaşamam ve benden istenen şeylerin verilmesini sağlayamam."

Sultan dedi ki: "Antakya,[65] el-Ruha[66] ve Manbij'e gitmeni istiyorum, çünkü buralar yakın zamanda Müslümanlardan alındı[67] ve Müslüman esirleri serbest bırakmanı [istiyorum]." Roman Diogenes dedi ki: "Eğer krallığıma dönersem, oradaki her yere bir birlik göndereceğim ve teslim olmaları sağlanana kadar buraları kuşatacaklar. Ama [şu an için] bununla başlamam olanaksızdır. Esirlere gelince, hepsini serbest bırakacağım ve onlara iyi davranacağım."

Sultan zincirlerin ve boynundaki halkanın çözülmesini emretti, sonra dedi ki: "Ona [Roman Diogenes] bir kadeh verin." Bunun üzerine kadeh verildi ve [Roman Diogenes] bunu kendisi için sandı ve içmek istedi, ama buna engel olundu ve sultana sunması, ona doğru ilerlemesi ve [kadehi] ona vermesi istendi. O da Bizans âdetlerine göre biraz boynunu eğdi ve ona [Alparslan] doğru ilerledi. Sultan kadehi aldı, saçından itti,[68] yüzünü yere yapıştırdı ve dedi ki: "Eğer krallara saygı göstereceksen, böyle yap." Ve bunu talep etmesinin nedeni, sultanın Rey'de şu sözleri söylemiş olmasıydı: "Şurada, Bizans kralıyla savaşmaya, onu esir almaya ve yanımda bir kadeh sunucu olarak tutmaya gitmek üzere duruyorum."[69] Bizans kralı çadırına geri döndü ve on bin dinarlık bir borç aldı ve bununla işini halletti.

---

65 Antakya. Bu kent aslında 969'dan beri Bizanslılar tarafından yönetiliyordu. Bkz. *EI2* s.v. Antâkiya (M. Streck-H. A. R. Gibb).

66 Edessa (Urfa). Ermeni Hıristiyanlığının bu önemli merkezi 1037'den beri genel Bizans yönetimi altındaydı; bkz. EI² s.v. al-Ruhâ (E. Honigmann-C. E. Bosworth).

67 Roman Diogenes Suriye kenti Manbij'i 460/1068'de ele geçirmişti; bkz. Cahen, *Pre-Ottoman Turkey*, çev. J. Jones-Williams (Londra, 1968), 28; Zakkar, *Emirate*, 174-5. Nikeforos Bryennios Roman Diogenes'in bu fetihten çok gurur duyduğunu ve bunun da kendisinde Türklere karşı başarılı olacağına dair yersiz umutlar doğurduğunu aktarır; bkz. Nicephorus Bryennius, çev. Gautier, 106.

68 *Jarra* olarak okunuyor (itmek); bkz. Zakkar, *Mukhtarat*, 122; Krenkow edisyonunda (264) bulunan ve Sümer ve Sevim (14) tarafından da tercih edilen *jazza* (kesmek) okuması çok anlamlı gözükmüyor.

69 Herhalde Roman Diogenes'in halifenin elçisini maruz bıraktığı aşağılayıcı muameleye bir karşılık olarak.

Resim 2.3 *Kılıcı ve gürzüyle Alparslan, modern Türk betimlemesi*

Bunu maiyetine, yardımcılarına ve adamlarına dağıttı, generallerinin bir kısmını sattı, diğerlerini de bağışladı.

Ertesi gün, [Alparslan] onu [Roman Diogenes] çağırttı. Ondan alınmış olan tahtını ve iskemlesini kurdurdu ve onu her ikisine de oturttu. *Kaba*sını[70] ve *kalansuvva*sını[71] çıkarttı ve ona [gene] giydirtti ve ona dedi ki: "Seni [kendi hizmetime] bağladım ve söylediklerin beni tatmin etti. Seninle ülkene gideceğim ve seni ülkene geri vereceğim." [Alparslan?] toprağı öptü[72] ve ona [Roman Diogenes'e] dedi ki: "Yüce Allah'ın halifesi sana, işlerini halletmek üzere, seni, onun yanına götürecek bir elçi göndermedi mi? Sen de ondan başını açmasını, kemerini gevşetmesini[73] ve huzurunda yeri öpmesini istemedin mi?"[74] [Alparslan] onun [Roman Diogenes'in] bunları İbn el-Muhallaban'a[75] yaptığını duymuştu, [Alparslan] da dedi ki:

70 Erkeklerin giydiği kollu bir giysi [kaftan].

71 Sivri uçlu bir başlık.

72 *Wa-qaballa al-ard* tümcesi Sümer ve Sevim tarafından Türkçe çevirilerinde (16) görmezden gelinmiştir, ama Arapça edisyonlarında mevcuttur (15).

73 Kemer önemli bir rütbe işaretiydi.

74 Bunlar Roman Diogenes'i alenen aşağılamaya yönelik eylemlerdi.

75 Halifenin elçisi İbn el-Muhallaban'ın *proskynesis* [yere yüz sürme] yapması

"Olanlar, İbn el-Muhallaban'ın anlattığı gibi olmadı mı?"[76] Ve [Alparslan] ona karşı değişir gibiydi,[77] bunun üzerine [Roman Diogenes] dedi ki: "Ey sultan, işler nasıl bu hale geldi?"[78] [Roman Diogenes] ayağa kalktı, başını açtı yere doğru bir hareket yaptı ve dedi ki: "Bu senin elçine yaptıklarıma karşılıktır." Sultan bundan hoşnut kaldı ve onun için üzerinde "Allah'tan başka ilah yoktur. Muhammed Allah'ın elçisidir" yazılı bir bayrak hazırlanmasını emretti. Böylece [Alparslan] bunu onun [Roman Diogenes] başının üzerine kaldırdı ve onunla Konstantinopolis'e gitmek üzere iki mabeynciyle yüz gulam gönderdi ve kendisi [Alparslan] de bir *fersah*[79] boyunca ona eşlik etti. [Roman Diogenes] ona [Alparslan] veda ederken, atından inmek istedi, ama sultan ona engel oldu, sarıldılar ve vedalaştılar.

İslamın bu zaferi eşsiz bir mucizeydi, çünkü insanlar İslam ve halkını yok etmek üzere bir araya gelmişti. Bizans kralı sultana karşı Rey'e[80] kadar ilerlemeyi kafasına koymuştu ve generalleri İslam topraklarını derebeylikler halinde bölüşmüşlerdi.[81] [Roman Diogenes] Bağdat derebeyliğinin verildiği birine demişti ki: "O namuslu şeyhin işlerine karışmayın, o bizim dostumuz." Kast ettiği halifeydi. Generaller diyorlardı ki: "Kaçınılmaz olarak Rey'de kışlayacağız, yazı Irak'ta geçireceğiz ve [eve] dönerken Suriye topraklarını da alacağız."

Zafer gerçekleşip haberler Bağdat'a ulaştığında, davullar ve borular çalındı, halk toplantı salonlarında toplandı[82] ve zafer mektupları[83] okundu.

---

sağlanmıştı, bu Constantinus zamanından ya da daha öncesinden beri Roma imparatorlarının talep ettikleri bir saygı gösterisiydi; Friendly, *The Dreadful Day*, 184.

76 Sümer ve Sevim'in edisyonunda *ala ma yuqalu* denir; söylendiğine göre, 16

77 Tam anlamıyla: "Ondan kendine karşı bir değişme görüldü."

78 Tam anlamıyla: "Buna yerleştirilene kadar, ben neye yerleştirildim?"

79 Kabaca beş kilometreye yakın bir uzunluk birimi.

80 Yani Selçuklu topraklarının bağrına kadar. Modern Tahran'ın yakınlarında bulunan Rey, Selçukluların gözde kentlerinden biriydi.

81 Wa-aqta al-batariqa al-bilad al-İslamiyya.

82 Bayt al-nawba: bir saraydaki toplantı salonu ya da muhafız salonu ya da saltanat kampında toplantılar için kullanılan çadır.

83 Bir fetihnamenin alenen okunması önemli bir kutlama etkinliğiydi.

Bizans [halkı] neler olduğunu duyduğunda onun [Roman Diogenes'in] ülkelerine dönüşünü engelledi ve başkasını kral olarak atadı. Münzevi oldu, yün elbiseler giydi ve sultana iki yüz bin *dinar* ile üzerinde mücevherler bulunan toplam değeri doksan bin *dinar* olan altın bir tepsi gönderdi ve İncil üzerine yemin edip, fazlasını yapamayacağını söyledi. Sığınma talebiyle Ermenistan kralına gitti, o da onu [Roman Diogenes] kör etti ve sultanı bu durumdan haberdar eden bir mektup gönderdi.

Metin Üzerine Yorumlar

Bu uzun anlatı tarihsel doğruluktan yoksun olsa da, ilginç ayrıntılarla doludur. Her ne kadar İbn el-Cevzi, Alparslan'ın ordusuyla Suriye'de bulunduğunu belirtse de, orada ne yaptığını söylemez. Anlatısında Alparslan'ın yanında yalnızca 4000 kişiden oluşan seçme birliklerinin bulunduğunu ifade eder, ama Roman Diogenes'in Müslüman topraklarına doğru ilerlediğini duyduğunda tam olarak nerede bulunduğu açık değildir. İbn el-Cevzi, Alparslan'ın karısı ile veziriazamını ağırlıklarıyla birlikte Hamedan'a gönderdiğini aktarır, ama veziriazamın Alparslan'ın istediği fazladan askerleri gönderip göndermediğini söylemez.

İki ordunun öncüleri arasında bir ön çatışmadan başka bazı Müslüman Malazgirt anlatıları da söz eder; burada Bizanslı komutan ele geçirilmiş ve sultan burnunun kesilmesini emretmiştir. İbn el-Cevzi'nin anlatısı bu konuda biraz karışıktır, Alparslan'ın bu ön çatışmada doğrudan rol aldığını öne sürer. Muharebe için kesin bir tarih –Zilkade ayının sonundan beş gün öncesi– verilir, ama muharebenin tam olarak nasıl cereyan ettiği ve askeri veçheleri, (Bağdat'taki bir ulema için anlaşılır bir şekilde) zaferden coşkuyla söz etmenin telaşıyla göz ardı edilmiştir. Muharebenin gerçekleştiği günü çarşamba[84] olarak belirtir, ama Alparslan'ın cuma günü harekete hazırlandığını söyler. Aradaki sürede ne olduğundan söz edilmez. Muharebe için kesin bir yer –el-Rahva– verilir ve Bizans ordusunun çeşitli etnik unsurlarından da söz edilir. Bir kez daha, Bizans impa-

84 Zilhiccenin ilk günü salıydı. Böylece verilen tarih, yani Zilkadenin sondan beşinci günü perşembeye denk düşer.

ratorunun etkileyici askeri envanterine etraflıca vurgu yapılır. Alparslan'ın seçme birliklerinde adam başına iki at olduğunun belirtilmiş olması ilginçtir, bu ayrıntı daha sonraki kimi anlatılara da alınmıştır. İbn el-Cevzi, Alparslan'ın muharebe hazırlıklarının ayrıntılarından söz eden ilk Müslüman tarihçidir. Uzun menzilli karşılaşmalarda göçebeler, standart silahları olan oku ve yayı bırakır, bu da göğüs göğüse bir çarpışmaya hazırlığın işaretidir. Aynı mantıkla (belirtilmeyen başka silahlarla birlikte) böylesi bir çarpışma için uygun silah olduğundan eline bir gürz alır. Sonra kısrağının kuyruğuna düğüm atar. Normalde bir atın kuyruğu uzatılır ki hayvan sıcak havada üşüşecek olan sinekleri kovabilsin. Ancak muharebede süvari, atının uzun kuyruğu tarafından tehlikeye düşürülebilir, çünkü düşman bu kuyruğu yakalarsa atının denetimini kaybedebilir hatta atından düşürülebilir. Aynı gerekçeyle, başka anlatılarda sultanın muharebenin hemen öncesinde atının kolanlarını sıktığı da belirtilir.[85]

Antlaşmanın ayrıntılarının hepsi olmasa bile çoğu uydurmadır.

Burun kesme, antikiteden beri özellikle muharebe sırasında kişinin onurunu zedelemek için uygulandığı bilinen vahşice bir yöntemdir. Ünlü örneklere, MÖ 329 yılında "Pers yasalarına" göre idam edilmeden önce Büyük İskender tarafından burnu ve kulakları kestirilen Artakserkses de dahildir. Bu yöntem, 1571'de Kıbrıs'ın Venedikli savunucusu Marco Antonio Bragadino'nun burnunu ve kulaklarını kesen Osmanlılarda hâlâ uygulanıyordu.[86] Böylesi yaygın bir uygulamanın amacı, utanç verici örnek bir cezalandırma biçimi olmasıydı; Arapça *teşhir* terimi, "suçluyu örnek olması için gezdirme" anlamına gelir (suçlu genellikle bir eşek ya da deveye bindirilirdi).[87] Attaleiates'in anlatısında bu türden paralel bir olayın geçtiğini görmek ilginçtir:

---

85 Atın tüm Türk dünyasındaki önemi için bkz. J.-P. Roux, *Etudes d'iconographie İslamique*, Leuven, 1982, 34. Ok ve yayın önemi için bkz. *a.g.e.*, 60-1.

86 Bkz. J. W. Frembgen, "Honour, shame, and bodily mutilation. Cutting off the nose among tribal societies," *Journal of the Royal Asiatic Society* 16/3 (Kasım 2006), 243, 245 ve 254.

87 Bkz. R. Peters, *Crime and Punishment in Islamic Law*, Cambridge, 2006, 34.

Askerlerden biri, bir Türk eşeği çalmakla suçlandığında, bağlanıp imparatorun huzuruna çıkarıldı, ama suçunu aşan bir ceza verildi: ceza para olarak değil, burnunun kesilmesi şeklinde yerine çekilecekti. Her ne kadar adam çok yalvardıysa, tüm mal varlığını vermeyi önerdiyse ve arabulucu olarak, dindar imparatorların yenilmez bir silah olarak seferlerine götürme alışkanlığına olduğu kutsal hanımefendi Blahernitissa Theotokos'un çok kutsal ikonasını* gösterdiyse de, imparator ne merhamet, hatta ne de kutsal ikonanın sağladığı korumaya saygı gösterdi. Ama benimle birlikte herkes seyrederken ve ikona da orada taşınırken ve biçare yüksek sesle bağırıp inlerken, burnu kesildi. İşte o zaman, Tanrı'nın üzerimize yıkacağı intikamın büyük olacağı öngörüsünde bulundum.[88]

* Bakire Meryem'in (Bizanslılar ona genellikle Theotokos ya da Tanrının annesi derdi), elleri yukarı kalkmış, göğsündeki bir madalyonun içinde Bebek İsa'nın resmiyle betimlendiği ikona. Konstantinopolis'te kentin koruyucu azizi olarak kabul edilen Bakire'ye ithaf edilmiş iki kiliseden biri olan Blahernai Kilisesine atfen Blahernitissa olarak da adlandırılır –çn.

88 Çev. Macrides, Ek A, s. 207-214 vd.

Bölüm 3

MALAZGİRT MUHAREBESİ ÜZERİNE 13. YÜZYIL ANLATILARI

Huzura kabul günlerinde Alparslan aşırı korkutucu ve heybetli olurdu. Başlığının üst düğmesinden bıyığının bitimine iki yarda uzunluk olurdu. Çeşitli bölgelerden gelen elçiler ondan aşırı korkardı ve onun korkusu üzerlerinde bir iz bırakırdı.[1]

El-Hüseyni'nin (ö. 622/1225 sonrası) *Ekber el-Devle el-Selçukiyye* İçindeki Anlatısı[2]

Metne Giriş

Bu anlatı Selçukluların tarihi açısından çok önemli bir metindir. Ne yazık ki, ne kimin tarafından yazıldığı, ne de başlığının ne olduğu açıklığa kavuşmuştur. Aksine açık bir kanıt olmadığından, yazarı burada el-Hüseyni olarak belirtilmiştir. İqbal'in derlemesinin genellikle sorunlu olması ve bu zorlu metin üzerine birçok kuşkulu okuma vermesi araştırmaları daha da güçleştirir. Çalışma aslında bir tarihsel vakayinamenin Farsça yazılmasının daha alışıldık olacağı bir ortamda, İslam dün-

1 Rashid al-Din, Luther, 47.

2 Der. M. Iqbal, Lahor, 1933; yeniden basım Beyrut, 1984; Sümer ve Sevim, *İslam Kaynaklarına*, 6-10; Zakkar, *Mukhtarat*, 130-3. Deneyimli bir editör olmasına karşın Zakkar'ın uzun, zor pasajları görmezden gelip yalnızca anlatının iskeletine dayanmış olması üzücüdür. Aynı zamanda bkz. Ö. Ayaz, *An Unexploited Source for the History of the Saljuqs: A Translation and critical commentary,*

yasının en doğusunda Arapça yazılmış, Selçukluların hanedan tarihidir. 11. yüzyılın kaybolmuş tarihsel vakayinamelerinden derlenmiş ve dolayısıyla var olan kaynaklarda eksik olan bilgileri içermesi açısından sahip olduğu bariz değerine karşın bu eser araştırmacılar tarafından genellikle göz ardı edilmiştir.[3]

Metnin Çevirisi

Çok güçlü sultan Adudüd Devle Ebu Şuca Alparslan'ın bir kez daha Bizans kralı Roman Diogenes'e karşı yürüyüşü ve onu esir alışı.

H. 463[4] yılında, Alparslan Suriye'den geçti ve Halep bölgesinde ona vekâlet etmek üzere oğlunu, ordusundan bir birlikle bıraktı. Fırat'ın sularını tekneler olmadan[5] at sırtında geçti ve Hoy[6] ve Salmas[7] civarına geldi. Bizans kralının imparatorluğu Hıristiyan saltanat ailesinden birine[8] emanet ederek, üç yüz bin kişinin üzerinde süvari ve piyadelerden oluşan bir ordu hazırladığı haberi ona ulaştı.[9] Bizans kendi canının kanını[10] sultana attı ve toprak kendi adam ve teçhizat yükünü ortaya çıkardı. Bu krala Bizanslılardan, Ermenilerden, Perslerden,

---

yayımlanmamış doktora tezi, Edinburgh, 1985. Malazgirt üzerine olan kısmın çevirisi için bkz. *a.g.e.*, 116-26. Aynı zamanda bkz. D. Bunyatov'un Rusça çevirisi, Moskova, 1980; N. Lugal'ın Türkçe çevirisi, Ankara, 1943. *Akhbâr*'ın bazı yönleri Cahen tarafından ele alınmıştır: bkz. C. Cahen, "Historiography of the Seljuqid period," der. Lewis ve Holt, *Historians of the Middle East*, 69-72; EI² Supplement, s.v. al-Husaynî (C. E. Bosworth). Ayaz bu çalışmanın yazarlığını enine boyuna tartışır, *An Unexploited Source*, 3-15.

3 Yazar olasıdır ki başka kaynakların yanında Alparslan için yazıldığına inanılan *Melikna-me*'den ve İmadeddin el-İsfahani'nin var olan çalışmasından da yararlanmıştır, *Nuşrat al-fatra*, Paris Ms. (Arapça) 2145, v. 32a-39a.

4 1071.

5 Tam anlamıyla: "At toynaklarıyla, tekne ve gemi olmadan." Hem "toynak" hem de "tekne" anlamına gelen *sunbuk*'la bir kelime oyunu söz konusu olmalıdır. Herhalde "tekne" için kullanılan ikinci sözcük de (*zawariq*) Irak'ta kullanılan modern *quffa* gibi bir nehir teknesidir.

6 Khavi (Khoy) Salmas'ın kuzeydoğusunda bir kent; bkz. G. Le Strange, *The lands of the eastern caliphate*, tekrar baskı: Londra, 1966, 166.

7 Azerbaycan'da Urmiye Gölünün kuzeybatısında bir kent. Bkz. *a.g.e.*

8 Tam anlamıyla: "Hıristiyan kralların oğulları arasından bir adama."

9 Tam anlamıyla: "Kulağına geldi."

10 Tam anlamıyla: "Karaciğerinin parçalarını."

Peçeneklerden,[11] Guzlardan ve Frenklerden –anlaşmazlıkta ön kollarını uzatan ve Hıristiyanlığın temellerini, bir araya gelmelerinin üzerine kurduğu halk[12]– oluşan düzensiz unsurlardan[13] [kişiler] katıldı. Halifeyi kovup yerine *katolikos*[14] getireceklerine, camileri yıkıp kiliseler inşa edeceklerine yemin ettiler.

Bu durumda sultan karısına ve veziri Nizamülmülk'e şöyle bir mesaj gönderdi: "Yanımdaki bu askerlerle düşmana karşı yürüyorum. Eğer canım bağışlanırsa bu Yüce Allah'ın inayetidir. Şehit olursam, bu Yüce Allah'ın lütfudur. Veliahtım oğlum Melikşah'tır." Yanında on beş bin yaman süvari vardı, bunların hepsinin de binecek birer atı vardı.[15]

Halife el-Kaim bi-amr Allah,[16] müminlerin komutanı, minberlerden bir dua okunmasını emretti ve duayı yazdırıp vaizlere ulaştırıldı. Bunu yazan Ebu Sa'id b. Mavsilaya'ydı:[17]

> Allah'ım, İslamın ve hizmetkârlarının sancağını yücelt. Çürümesini durdurup bağlarını kopartarak çoktanrıcılığı reddet. Senin yolunda ilerleyen, Sana olan sadakatlerinden kendilerini feda eden ve sana bağlılık için en değerli varlıklarını veren, sana olan bağlılık yeminlerinin yardımından yararlanan bu savaşçılara yardım et ve meskenlerini zafer ve güvenlikle doldur. Sultan Alparslan'a müminlerin komutanının delilini[18] bahşet, bu yardımla sancakları aydınlanıyor ve arzusunun [gerçekleşmesi] kolaylaşıyor. Ona, dinini onurlandırmakta elini güçlendirecek ve kâfirlere karşı gelecekteki çabalarının bugünkülerle

11 Ortaçağda merkezi ve Batı Avrasya'daki Türk kabile konfederasyonu; bkz. EI² s.v. Pecenegs (P. B. Golden). Atlı okçular olarak yetenekleri için bkz. Kaegi, "The contribution of archery," 103.

12 *Sawa'idaha* (ön kol) ve *qawa'idaha* (temeller) arasında nesir kafiyesi.

13 *Awbash*: farklı kabilelerden aşağı halklar; bkz. Kazimirski, II, 476.

14 *Jathaliq*: Hıristiyan rahip; bkz. Steingass, 348.

15 Bazı kaynaklar bu seçme birliklerde herkesin bir de yedek atı olduğunu ekler.

16 422/1031-467/1075 döneminde Abbasi halifesi.

17 Abbasi halifelerinin hizmetindeki bir *münşi*. *Münşi*'nin görevi ortaçağda Müslüman mabeynlerde çalışmak ve ağdalı üslupta mektup yazma sanatında mükemmelleşmekti. Ebu Sa'id 497/1104'te öldü, 484'te Hıristiyanlıktan Müslümanlığa dönmüştü. Onun hakkında göndermeler için bkz. Ayaz, *An unexploited source*, 219, n. 286.

18 *Burhan* – kanıt. Sultan'ın Sünni halifelik kurumunun destekçisi olma iddiasındaki kamusal rolüne vurguda bulunan bir unvan

desteklenmesini sağlayacak[19] mutlu ve verimli destek[20] sağla. Askerlerine meleklerinin yardım etmesini ve kararlarının şansla ve mutlu sonla taçlanmasını sağla, çünkü huzurunu seni memnun etmenin asil yolunda terk etti; ve varlığıyla yaşamını harcayarak, itaat ettiği ve izlediği emirlerinin yolunda ilerledi. Çünkü Sen konuştun ve Senin sözün doğrudur:

"Ey inananlar, size bir alışveriş haber vereyim mi ki elemli azaptan kurtarsın sizi. İnanırsanız Allah'a ve Peygamberine ve savaşırsanız Allah yolunda mallarınızla, canlarınızla."*

Allah'ım! O tam da çağrını dinleyip yanıt vermiş ve Şeriatı koruma çabasında tembellikten kaçınır ve buna erişip, Senin düşmanlarına şahsen karşı çıkıp, gece gündüz Senin dininin zaferi için çalışmışken, onu zafer için öne çıkart ve yargının ve buyruklarının olumlu işlemesiyle, onu düşmanın bütün silahlarından koruyacak, onu güzel niteliklerinle tamamıyla[21] sararak ve onu her girişiminde, giriştiği ve kendini tamamıyla verdiği her çabasında ona koruma sağlayarak hedeflerinde ona yardım et ki o hayırlı dik duruşu zaferle parlasın ve kafirlerin gözleri, günahlarında ısrarcı oldukları için, başarı yolunu görmez olsun.

[Ey][22] Müslüman cemaati, Yüce Allah'a halis niyetlerle, gerçek kararlılıkla, boyun eğen yürekle ve samimiyet bahçelerini süsleyen inançlarla tevazuuyla dua edin, çünkü hamdedilen ve yüceltilen der ki:

"Sizi imana davet etmeseydi, ne değeriniz olabilirdi Rabbimin katında"*

Her şeye kadir olan Allah'tan onun tarafını tutmasını, düşmanın kılıcını kırmasını,[23] sancağını yükseltme-

19 Tam anlamıyla: "Onun için yarınının kâfirlere karşı bugününden desteklenmesini buyuran"

20 Burada imgelem hayli kabadır. Tam anlamıyla: "Ön dişleri (ya da tebessümü) gülen ve pazarlarıyla panayırları zenginleşen destek."

* Kuran 61:10 (Saff suresi, Abdülbaki Gölpınarlı meali –çn).

21 Tam anlamıyla: "En güçlü destekle."

22 Arapça metinde ünlem parçası yoktur, ama emir kipi vardır.

* Kuran, 25:77 (Furkan suresi, Abdülbaki Gölpınarlı meali –çn).

23 Kelime oyunu.

> sini ona en yüksek ve en aşırı zaferi bahşetmesini, zorlukları onun için kolaylaştırmasını ve onun karşısında kafirlerin zelil olmasını dilemeyi sürdürün.

Sultan Ahlat ile Malazgirt arasındaki el-Zuhra adlı bir yerde, 15 Zilkade 463'te[24] Bizans kralına yaklaştı. Sultan onunla bir barış antlaşması yapmak üzere yazıştı. O da barış antlaşmasının ancak Rey'de yapılabileceği yanıtını verdi. Sultan bu yanıt karşısında endişe duydu. İmamı ve fakihi Ebu Nasr Muhammed b. Abdülmelik el-Buhari el-Hanefi ona dedi ki: "Allah'ın dini için savaşıyorsun. Her şeye kadir olan Allah'ın bu zaferi senin adına yazmış olmasını umuyorum. Cuma günü, vaizlerin zafer için minberde kâfirlere karşı müminler ordusu[25] için dua ettikleri saatte onlarla karşılaş, dualar gerçekleşsin." Bunun üzerine sultan cuma vaizlerin dua saatine kadar bekledi ve her şeye kadir olan Allah'ın sözlerini tekrarladı: "Yardım yalnız Allah tarafındandır. Çünkü Allah mutlak galiptir."* Sultan dedi ki: "Ola ki, vaizlerden biri duasının sonunda der ki: 'Ey Allah'ım! Müslümanların askerlerine ve birliklerine yardım et,' Allah inancın savaşçılarının (*guzat*) amaçlarını ve arzularını onun duasının kutsaması nedeniyle karşılayacaktır."

Vezir Nizamülmülk Irak, Horasan ve Mazandaran'da[26] tenkitçi ve yozlaşmış kişilere karşı güvence olsun diye Hamedan'a döndü. Sultan kendini tehlikeye attı ve dedi ki: "Gitmek isteyen varsa gitsin, çünkü Allah'tan başka emir veren ve yasaklayan sultan yoktur." Okuyla yayını attı, kılıcını aldı ve atının kuyruğunu kendi eliyle düğümledi. Askerleri de aynısını yaptılar.

İki taraf karşılaştığında, Bizanslılar, ordunun çevresine bir hendek kazdı. Sultan dedi ki: "Allah adına! Bozguna uğrasınlar, çünkü sayılarının daha fazla olmasına karşın bir hendek kazmak, bu [insanlar] için korkaklık ve başarısızlık göstergesidir."[27] Bizans imparatoru kırmızı satenden bir o-

---

24 14 Ağustos 1071. Bu gün aslında pazara denk geliyor. En yakın çarşamba 18 Zilkade/17 Ağustos 1071'dir. Acaba haftanın günleri, muharebenin cumaya denk gelmesi için kaydırılmış mıdır?

25 *Mujahidin*

* Kuran, 8:10 (Enfal suresi, Abdülbaki Gölpınarlı meali –çn).

26 İran'ın, doğuda Jurjan, batıda Gılan arasında bir Hazar eyaleti.

27 Attaleites, Roman Diogenes'in kampın çevresinde bir hendek kazdırdığından

tağ[28] ve önünde aynı malzemeden bir tente ve ipekli brokardan çadırlar kurdurdu.[29] Altın tahtına oturdu; başında paha biçilmez mücevherlerle bezeli bir haç, önünde de İncil okuyan keşiş ve papazlardan oluşan büyük bir güruh vardı. (Tablo 10)

İki taraf cuma günü, Müslümanların vaizleri minbere çıktığı saatte karşılaştı. Kuran [okuyan] sesler, sultanın ordusundan davul sesleri, Bizanslıların tarafından da çan sesleri duyuluyordu. Müslümanların gözünü kör eden tozlu bir rüzgâr esiyordu ve sultanın ordusu neredeyse kaçmaya başlayacaktı. O anda sultan atından indi ve Her şeye kadir olan Allah'ın huzurunda secdeye gitti ve dedi ki: "Ey Allah'ım! Sana güvendim ve bu cihadla Sana daha da yaklaştım. Huzurunda yüzümü toza toprağa buladım ve toprağa kanımı akıttım. Gözlerim bolca gözyaşı akıtıyor ve boynumdan kan sızıyor. Eğer dilimle söylediğimin, kalbimin derinliklerinde olandan farklı olduğunu biliyorsan, beni ve yanımdaki yardımcılarımı ve hizmetkârlarımı yok et. Eğer gizli düşüncelerim açık beyanlarımla uyumluysa, düşmana karşı başlattığım cihadda bana yardımcı ol, Mevcudiyetinden beni destekleyecek güç ver ve benim için zor olanı kolay kıl." (Tablo 17)

Sultan rüzgârın yönü değişip düşmanın gözleri körleşene kadar bu ricaları ve yakarışları sürdürdü. [Allah'ın] iradesi haksızlık ağacını kökünden söktü, tecavüzün burnunu koparttı[30] ve Hıristiyanların izlerini sildi ve (dedi ki): "İnsanları sarhoş görürsün, fakat sarhoş değildir onlar."* Güneşin sarardığı vakitte,[31] muharebenin tozu dağılmış, esaretin ve yıkımın eli, Bizans kralını sarmalamıştı.

Böyle oldu. Sultan'ın *gulam*larından birine ait olan at kaçtı ve o gulam bunu aramaya çıktı. Sonra mücevherli koşumu olan, eğeri altın bir at buldu, atın yanında altın miğferli ve altın kak-

söz eder; çev. Macrides, Ek A, s. 207

28 *Fustat.*

29 *Akhhbiya.*

30 Burada, diğer kaynaklarda sözü edilen, Bizanslı komutana uygulanmış olan alçaltıcı cezalandırma güçlü bir eğretileme olarak kullanılıyor.

* Kuran, 22:2 (Hac suresi, Abdülbaki Gölpınarlı meali –çn).

31 *İsfirar el-şems.* Acaba bu aynı zamanda Müslüman âleminde Banu'l Asfar (sarı kabile – sarı korkaklığın rengidir) olarak bilinen Bizanslılara dolaylı bir gönderme midir?

ma zırhlı bir adam önünde oturuyordu. Tam *gulam* adamı öldürüyordu ki, adam şöyle dedi: "Ben Bizans imparatoruyum.[32] Beni öldürme, çünkü bir kralı öldürmek uğursuzluk getirir." Bunun üzerine gulam ellerini bağladı ve onu sultanın kampına götürdü. Bizanslı esirlerin hiçbiri, alnını tozlara bulamadan onu görmedi.[33] [Güzel şeylerin] Habercisi sultan akşam namazını kılarken onun huzuruna çıktı. Onu [Roman Diogenes] sultanı [görmesi için] getirdiler ve mabeynciler onu yakasından tuttular ve öpmesi için yere kapattılar. Ama o krallığın debdebesine ve gururuna kapıldığı için, sultan'ın önünde yeri öpmek istemedi. Sultan dedi ki: "Bırakın onu, bu güne tanıklık etmek ona yeter."

Sa'd el-Devle Gavhara'in'in Nizamülmülk'e hediye ettiği bir kölesi (*memluk*) vardı. Ona [yakından] bakmayı reddetmiş ve değersiz bulmuştu. Sonra [Gavhara'in] onun [Nizamülmülk] onunla [köle] ilgilenmesi için çok uğraşmıştı. Bunun üzerine Nizamülmülk demişti ki: "Onu neden alayım ki?[34] Belki de Bizans kralını, imparatoru esir alıp bize getirir!" Sonra, tam da vezirin dediği gibi oldu. Gulam muharebe günü sultanın huzuruna geldi ve Bizans kralını esir olarak getirdi. [Alparslan] onun zincirlenmesini emretti ve köleye de [ödül olarak] ne istediğini sordu. Ödül olarak Gazne'yi istedi, bu da ona verildi.

Harezm'e giderken, Dargan'ın[35] karşısında Ceyhun'un[36] kıyısında tüccar Hoca imam Müşerref el-Şirazi'den duydum. Dedi ki: "Yaşlılardan duyduğuma göre, sultan Alparslan'ın orduları ile Bizans'ın orduları savaşırken, Bizans kralı sultana bir haberci göndermiş ve demiş ki: 'Karşına direnemeyeceğin kadar çok askerle geldim. Eğer bana boyun eğersen sana yetecek kadar toprak vereceğim ve benden sana bir zarar ya da saldırı gelmeyecek. Eğer bunu yapmazsan, yanımda asker olarak üç yüz bin süvari ve piyade var. Ayrıca yanımda para kasaları ve silah yüklü on dört bin de araba var. Müslüman askerlerin bir teki bile bana direnemez ve kentleriyle kalelerinden hiçbi-

32 *qaysar*

33 Utancından.

34 Tam anlamıyla: "Ondan ne beklenebilir ki?"

35 Harezm'de, Ceyhun'un batı kıyısında büyük bir kent; bkz. Le Strange, *Lands of the eastern caliphate*, 451.

36 Amu Derya (Oxus) nehri

rinin kapısı yüzüme kapalı kalamaz.' Sultan bu mesajı duyunca, İslamın şanı ona hâkim oldu ve krallığın gururu kalbini titretti. Haberciye dedi ki: 'Efendine de ki: Sen bana gelmedin, şükür Allah'a ki, seni bana gönderdi ve seninle askerlerini Müslümanlara yem yaptı. Sen benim esirim ve kölemsin. Bazı askerlerini ben öldüreceğim; diğerleri de esirim olacak. Tüm hazinelerin elime geçecek ve benim malım [olacak]. Bu yüzden sıkı dur ve muharebeye hazır ol, çünkü askerlerin saldırganlarına doğru sürülen boğazlar, hazinelerin de yağmacılarına doğru getirilen mallardır.' Ertesi sabah aralarında muharebe gerçekleşti ve sultanın dediği her şey Allah'ın yardımı ve rehberliğinde doğru çıktı."

Bizans kralı sultanın eşiğine geldiğinde, Bizans kralı çevirmenine dedi ki: "Sultana, Bizanslılar başka birini yerime geçirmeden beni tahtıma döndürmesini söyle, çünkü başka bir kral bize karşı açıkça düşmanlık ve savaş ilan edebilir, düşmanlık kitabını öğretip isyan sayfasını açabilir, halbuki ben sana kölelerden daha uysal davranırım. Sana her yıl bir milyon *dinar* kelle vergisi vermeyi kendime görev bilirim." Köle tüccarı onu pazarda satmak üzere gezdirdikten sonra, sultan bu talebi kabul etti. Sultan onu serbest bıraktı, onun ve yanında kalan esirlerin üzerine tören giysileri giydirdi. Kral tahtına döndü ve [yapmaya] söz verdiklerini yaptı. Fetih ve zafer nedeniyle, Müminlerin Komutanı el-Kaim bi-Emrullah'tan Sultan Alparslan'a bir tebrik mektubu geldi ve bu mektupta kendisine şöyle hitap etti: "Oğul, en âli, desteklenen, yardım gören muzaffer efendi, en ulu sultan, Araplarla Arap olmayanların sahibi, ulusların krallarının efendisi, dinin ışığı, Müslümanların dayanağı, imamın yardımcısı, insanlığın sığınağı, muzaffer devletin dayanağı, parlak cemaatin tacı, Müslüman âleminin sultanı, Müminlerin Komutanının delili, Allah onun [yaşamını] rahatlatmayı sürdürsün ve ona inayetini çoğaltsın."

Metin Üzerine Yorumlar

Bu çok ilginç anlatı genel anlamıyla aşina unsurların yanında, muharebe üzerine başka anlatılarda görülmeyen hususlar da içerir. Bu öyküdeki yeni unsurlara, Alparslan'ın tam onursal

unvanı da dahildir. Fırat'ı tekne kullanmadan geçmiş olmasıyla, konumu burada Roman Diogenes'in ilerleyişini duyduğunda Halep'e değil, Azerbaycan'a yerleştirilir. Roman Diogenes'un köle tarafından ele geçirilmesi imparatorun inceliği üzerine ayrıntılarla süslenmiş, köleyle doğrudan konuşturulmuş ve onu öldürmemesini istediği söylenmiştir. Alparslan ve Roman Diogenes arasındaki konuşma da diğer ortaçağ Müslüman anlatılarından farklıdır ve daha uzun bir konuşmanın özeti gibidir. Sonuç olarak, bunun bireysel ifadeleri ve duruma özel imgeleriyle Malazgirt muharebesinin Araplar tarafından gerçekleştirilen diğer anlatılarından birçok açıdan ayrılan bir anlatı olduğu açıktır.

El-Bundari'nin (ö. 623/1226 sonrası) *Zubdat al-nuşra wa nukhbat al-'uşra* İçindeki Anlatısı[37]

Metne Giriş

İran kökenli, ama Suriye'ye göçmüş olan bu Arap vakanüvis hakkında çok az şey bilinir. Olasıdır ki, Selçuklular hakkındaki 623/1226'da başladığı bu hanedan tarihini de ithaf ettiği, Suriye'nin Eyyubi hükümdarı el-Muazzam İsa için çalışmıştı. İmadeddin el-İsfahani'nin Nusret el-Fetre adlı eserinin[38] doğru bir özeti olan bu hanedan tarihi, İsfahanî'nin süslü üslubunun sözel tuzaklarından hiç olmazsa bir kısmını basitleştirme yolunda bir girişimdir. Bundari'nin metninde kalan çok sayıda

37 Der. M . T Houtsma, *Recueil de textes relatifs a l'histoire des Seljoucides*, cilt 2, Leiden, 1889, 38-44. Metin aynı zamanda Sümer ve Sevim, *İslam Kaynaklarına*, 16-20, ve Zakkar, *Mukhtârât*, 124-8, içinde de bulunur. Malazgirt pasajının iki Türkçe çevirisi vardır: Sümer ve Sevim, 18-22 ve K. Burslan, *Irak ve Horasan Selçukları*, İstanbul, 1943, 37-41. Burslan'ın çevirisi, Sümer ve Sevim'e göre özgün Arapça metne daha sadıktır.

38 Paris Ms. (Arapça) 2145. Malazgirt üzerine pasajlar 32a-39a dosyalarında bulunur. İmadeddin el-İsfahani Selçuklu veziri Anuşirvan b. Halid'in (d. 532/1138) *Nafsat al-masdur fi sudur zaman al-futur wa-futur zaman al-sudur* başlıklı anılarını, Arapçaya çevirmişti; bkz. A. Seljuq, 'Some notes on the early historiography of the Saljuqid period in Iran,' *Iqbal Review*, XII/iii (Ekim1971), 91. Anuşirvan'ın bu anıları İmadeddin'in çalışmasının çekirdeğini oluşturur, kendisinin herhalde mabeyn belgelerine erişimi vardı. Nusra 579/1183 yılında tamamlandı.

kelime oyununa gelince, bunlar çeviride parantez içinde belirtilmiştir. Gerçi bunlar İngilizce çeviri için elzem değildir, ama yazarın, daha doğrusu daha ünlü öncülü İmadeddin'in edebi amaçları açısından çok önemlidir, dolayısıyla burada korunmuştur.

Metnin Çevirisi

Bizans kralının sefere çıkışı, yenilgisi (*kasrihi*), boyun eğmesi (*qasrihi*) ve esir düşmesi (*asrihi*)[39]

Sultanın Bizans'ın aşağılık kralı[40] Roman Diogenes'in yanında sayısız adamı ve birçok destekle geldiğinden haberi vardı. Bu haberi duyunca, çabucak Azerbaycan'a yürüdü; buraya gelince,[41] Bizans'ın aşağılık kralının Ahlat yolunda olduğunu öğrendi. Sultan ordusunun seçkin birlikleriyle birlikteydi ve ülkesine dönüp ordusunu toplamanın ve müminlerin kabile ve klanlarına her yönde cihad çağrısında bulunmanın akıllıca olmadığını düşündü. Bu yüzden veziri Nizamülmülk ve karısı Hatun'u ağırlıklarıyla birlikte Tebriz'e[42] gönderdi ve herbirinin bir binek bir de yedek atı bulunan en seçme on beş bin atlısıyla kaldı. Bizanslıların, Bizanslılar, Ruslar,[43] Guzlar, Kıpçaklar,[44] Gürcüler, Abhazlar,[45] Hazarlar,[46] Frenkler ve Ermenilerden oluşan üç yüz binin üzerinde askeri vardı. Sultan, eğer ordu topla-

39 Kafiyeli sözcükler *kasr, qasr* ve *asr*. Zakkar bu ihtişamlı giriş parçasını görmezden gelir, *Makhtarat*, 124.

40 *Mutamallik*: *melik*'in (kral) aşağılayıcı bir kısaltması.

41 Tam anlamıyla "duyduğunda;" bkz. *Nusrat*, f. 32b.

42 On dördüncü yüzyılda yazan Hamdullah Mustafi'ye göre, Malazgirt'ten Tebriz'e mesafe elli üç fersahtı; Hamdallah Mustawfi, *The geographical part of the Nuzhat al-qulub composed by Hamd-allah Mustawfi of Qazwin in 740 (1340)*, Leiden ve Londra, 1919, 175.

43 Bugünkü Rusya, Ukrayna ve Belarus'ta yaşayan halklara ortaçağ Araplarının verdiği ortak ad; bkz. EI² s.v. Rus (P. M. Golden).

44 Metinde *Qifjaki*.

45 Bu terim ortaçağ Müslüman kaynaklarında genellikle Gürcüler için kullanılır. Kimi yazarlar Abhazlarla Gürcüleri (el-Kurc) ayırt eder. Minorsky Abhazların topraklarını batı Gürcistan olarak tanımlar; bkz. V. F. Minorsky, H. Hasan tarafından gözden geçirilmiş, *Falak-i Shirzvâni* I ve II, *Bulletin of the School of Oriental Studies* V (1928-30), 907.

46 Güney Rusya steplerindeki göçebe bir halk; bkz. EI² s.v. Khazar (W. Barthold-P. B. Golden); aynı zamanda bkz. P. B. Golden, 'The peoples of the south Russian steppes,' *Cambridge History of Inner Asia*, Cambridge, 1990, 263-70.

mak için zaman kaybederse, ülkenin ıstırabının (*bala al-bilad*) artacağını ve müminlerin yükünün (*a'ba al ubbad*)[47] ağırlaşacağını gördü. Bu nedenle seçkin birliklerine doğru (*fi nukhbatihi*) yöneldi ve birlikleriyle ilerledi (*fi usbatihi*).[48] Dedi ki: "Ben şahsen Allah'tan bir ödül bekliyorum. Şehitlikle kutsandım, sonra uçuşan tozlardan oluşan mezarım yeşil kuşların kursağında olacaktır.[49] Eğer bana zafer bahşedilirse, ne kadar talihli olacağım! Akşama (*amsî*) erişeceğim ve bugünüm dünümden (*amsi*) daha iyi olacak." Sonra Allah'a güvendi ve geçmişteki[50] kararlı tutumunu (*al azima al-madiyya al-qawiyya*) ve keskin inancını (*al-sarima al sarima al-rawiya*) sürdürdü. Bizans'ın aşağılık kralı yirmi bin atlısıyla öncü Rus komutanlarını göndermişti; yanlarında en sert komutanları[51] (*azimuhum al-aslab*) ve en büyük haçları (*salibuhum al-a'zam*) vardı. Ahlat topraklarını[52] felaket, yağma ve esaretle kirlettiler. Ahlat'taki birlikler onlara karşı çıktı, başlarında önderleri Sandak el-Türki vardı. Sabahın beyaz ışığını, karanlık kirli suların gecesinin üzerine döktü.[53] Zafere koştu ve büyük yangının ateşini söndürdü; onların çoğunu öldürdü ve çaresizlik içinde esir düşen önderlerini zincirleyip götürdü (*wa-qada qa'idahum*

47 Kafiyeli nesir; bkz. *Nusrat*, f. 33a.

48 Yine kafiyeli nesir. Usba on ile kırk arası bir grubu gösterir.

49 Bu çevirisi güç bir cümledir. Açık olan, Arapça metnin şehitlerin ruhlarının cennette yeşil kuşların kursaklarında olacağını ifade eden hadise göndermede bulunduğudur. Yeşil, Kuran'da cennetin renklerinden biridir, "yeşil otlardan" (6:99) söz eder, şehitlerin giysilerinin yeşil ipekli olacağını (18:32; 76:21) ve yeşil minderlerde uzanacaklarını (55:76) söyler.
Anlatı, Ebu Davud'un *Cihad Kitabı*'ndan şu hadisi yansıtır:
"Peygamber (huzur içinde yatsın) dedi ki: Soydaşlarınız Uhud muharebesinde vurulduğunda, Allah onların ruhlarını cennetin ırmağından giden, meyvelerini yiyen ve Tahtın gölgesindeki altın lambalarda yuva kuran yeşil kuşların kursaklarına yerleştirdi," *Kitap 14, no. 2514*.

50 Yine kelime oyunları, buradakiler zamanla bağlantılı.

51 *Azim* – "büyük olan" bu sözcük el-Baladuri'nin el-Kadisiye anlatısında isim olarak bullanılır; bkz. al-Baladhuri, *Kitab futüh al-buldan*, çev. P. K. Hitti, *The Origins of the Islamic State* adıyla, yeniden basımı, Beyrut, 1966, 412. Hitti bu sözcüğü "magnate" (büyük önder) olarak çevirir.

52 Khilat (Ahlat) sözcüğüyle bile bir kelime oyunu vardır – *wa-khalatu bilad Khilat*

53 Gündüz ve gece, saf ve kirli su arasında bir antitez. Bu şafağa bir gönderme olabilir.

fi'l-qayd[54]). Sultan burnunun kesilmesini ve ölümünün ertelenmesini emretti. Günlerden Salı, 4 Zilkade[55] 463'tü. Yağmalanan haçı Nizamülmülk'e gönderdi ki, hemen halifeliğin merkezine göndersin ve İslamın güvencede olduğuna dair hayırlı haberler verilebilsin.

Bizans ordusu Ahlat'ı kuşattı, ama kent halkı dinine yardımını esirgemeyen Allah'a güveniyordu. Bizans'ın aşağılık kralı Hıristiyan yardımcıları (*ansar nasraniyatihi*) ve vaftizli önderleriyle (*umada ma'mudiyyatihi*)[56] Malazgirt'e saldırdı. Sakinleri rahatsız oldu (*fa-inza'aja sukkanuha*) ve destekçileri çok sarsıldı (*arkanuha*). Onlara karşı düzenlediği saldırıya karşı koyamayacaklarını ve kâfirin kılıcıyla kanlarının kesinlikle akacağını biliyorlardı. Güvence altında kentten çıkıp kenti teslim ettiler. [Roman Diogenes] o gece için onları [kentinin] döşemelerinde kendi koruması altında barındırdı (*inda belatihi tahta ihtiyatihi*). Çarşamba günü, onların hepsini esarete gönderdi (*seyyarahum bi-asrihim fi asr*),[57] onların peşine pek çok asker taktı ve savunmacılarının ve sadık adamlarının bir kısmıyla, kendi de onlara eşlik etti.[58] Bu sultanın ordusunun ilk birliklerinin gelmesiyle eşzamanlıydı. Çatışmalar başladı ve her iki ordunun akdoğanları (*ajadil*) savaşta (*mujadala*) karşılaştılar. Süvariler (*khayl*) atıldı, nehir (*sayl*) aktı, artçılar (*dhayl*) topraktan göğe uzandı.[59] Bizans onları yıkan, amaçlarından saptıran ve püskürten bir yenilgi yaşadı.[60] Kamplarındaki tüneklerine geri atıldılar ve İslamın düğün şöleninde (*urs*) gerçekleşenle, onlar [kendi] cenaze törenlerine atıldılar. Malazgirt halkı kaçışmaya başladı ve Bizanslılar saati gelenleri öldürdüler, gerisi kaçtı. Bizanslılar ölümle karşılaşacaklarını biliyordu.

---

54 Başka bir ses uyumu örneği.

55 Bu tarihte bir karışıklık vardır. 4 Zilkade 463/2 Ağustos 1071 çarşambaya denk gelir. Sümer ve Sevim'in Türkçe çevirisi de bu yanlışı sürdürür. *İslam Kaynaklarına*, 19.

56 Tam anlamıyla: "Hıristiyanlarının yardımcıları ve vaftizli olanlarının şefleriyle."

57 Zakkar'da *bi-amrihim* olarak geçer ve ses uyumunu kaçırır, *Mukhtârât*, 125.

58 *Khumsihi* (Sümer ve Sevim, 17) yerine *humsihi* (Houtsma, 40; ve Zakkar, 125) okundu, *hums* –"inancı güçlü olanlar;" "muharebede eli çabuk olanlar."

59 Hareket halindeki birlikleri betimlemek üzere, hep akan su imgeleri.

60 Tam anlamıyla: "Bir yenilgi... gerçekleşti."

Aşağılık prensçikleri çadırına gitti ve davullar çalınıp borular öterken, geceyi orada geçirdi.[61] Perşembe sabahı kalktıklarında, sultan Alparslan geldi ve öldürmek ve boyun eğdirmekten başka şey bilmeyen Türk savaşçılarından on beş biniyle birlikte nehir kıyısında kamp kurdu,[62] Bizans köpeği de Ahlat'la Malazgirt arasında, el-Zuhra denen yerde kamp kurdu. Yanında karanlık (*mudlahimma*) kalpli ve kasvetli (*mukfahirra*) suratlılardan iki yüz bin süvari vardı. İki ordu arasında bir fesah [mesafe], tevhid[63] yeriyle teslis yeri arasında da bir *berzah*[64] [uzaklık] vardı.

Alparslan bir elçiyle ona bir soru (*su'al*) ve bir talep (*su'l*)[65] gönderdi; amacı onların gizli [planını] ortaya çıkartmak, durumlarını öğrenmek ve krallarına şunları söylemekti: "Eğer ateşkes istiyorsan, bunu yaparız. Ve bunu reddedersen, sonuç için Allah'a güveneceğiz ve onun belirlediği sonuca katlanacağız." [Roman Diogenes] onun [Alparslan] ona [elçiyi] yalnızca güçsüzlüğünden dolayı gönderdiğini düşündü, bu yüzden [Roman Diogenes] reddetti, gururunu gösterdi, karşı çıktı, saldırgan bir tavır takındı ve dedi ki: "Bu görüşe (*ra'y*) [yalnızca] Rey'de [olduğum zaman] katılırım."[66] Ve hatanın sınırlarından aşırılığına ilerledi. Sultan kızdı, aralarındaki görüşmelere son verildi ve bağlantıları koptu. Perşembe gününü iki ordu da hazırlıklarıyla (*yulabbiyan*) ve kaderin çağrısının gerekleriyle (*yu'abbiyan*) geçirdi. Güneş ona kadar yükselen (*tusa'id*) düşmanlık görüntüsünün sıcağından şikâyetçiydi; sanki ışınları ufka akıttığı kandı ve [ışınlar] o mızrakların (*si'ad*), yüksek yerlerdeki (*el-matali*) öncülerin (*el-tala'i*) ve dağ geçitlerindeki (*al-thanaya*) ölümün (*al-manaya*[67]) darbeleriydi. Sultanın ka-

61 Tam anlamıyla: "Üflenirken."

62 Herhalde Fırat'ın kollarından Murat suyu.

63 Tek tanrıya inananlar, yani İslam.

64 Bir kişinin ölümüyle Kıyamet Günü arasındaki zaman aralığı.

65 Derlenen metinlerde (Houtsma, 40; Sümer ve Sevim, 17) söylendiği gibi *sul* yerine, *su'l* okundu.

66 Diğer bir deyişle, yalnızca Roman Diogenes Selçuklu topraklarının derinliklerine ilerleyip önemli Rey kentini aldığında. Bu önceki metinlerde de görülen bir tema, ama yazar kelime oyunundan kendini alıkoyamamış.

67 Kaderler

rarlılığı sıkıca karşılaşmaya yönelmişti ve düzenli bir şekilde ilerlemeye bakıyordu.

Fakihi ve imamı Ebu Nasr Muhammed b. Abd'ül-Melik el-Buhari el-Hanefi[68] ona dedi ki: "Zaferinin müjdesini veren Allah'ın dini adına savaşıyorsun, bu yüzden [Bizanslılarla] cuma öğleden sonra, insanlar minberlerde sizin için dua ederken karşılaşın." Cuma günü kalktıklarında, yer güçlü bir gürültüyle (*al-dajjaj*) kıvranıyor,[69] gökyüzü de yaygara ediyordu (*al-ajjaj*). Orta yaşlı muharebe[70] canlı kılıçlar (*al-muhannada al-dhukur*) ve serbestçe kükreyen küheylanlarla (*al-musawwama*[71] *al-fuhul*) doluydu ve silahlı savunmacılar ölümüne savaştılar ve intikam için dolandılar (*al-kumat al-humat yahmuna hima al-himam wa-yahumuna hawl al-dhukhul*).[72] Öncüler öncülerle karşılaştı ve keskin kılıçlar keskin kılıçlara çarptı. Ok uçları şakıdı, mızraklar dans etti. Mızraklar döndü (*malat*), süvariler dolandı (*jalat*), [73][ölüm] kâseleri dolaştı (*darat*) ve kafalar uçtu (*tarat*). Günbatımı gelene (*dana wakt al-zaval*) ve muharebenin nefreti din aşkına dönüşene kadar (*dana li-miqat al-din maqt al-nizal*), genç adamlar farklı yönlere (*tajuru*) seğirtmekten ve koşuşturmaktan (*tajulu*), mızraklar hedefini bulmaktan (*tasubu*) ve saldırmaktan (*tasulu*) vazgeçmedi. Minberlerin direkleri vaizlerin [vaazlarının] şarkısını söyledi ve duaların samimiyetiyle, cuma cemaatinin amaçları cihad savaşçıları için gerçeğe dönüştü.

---

68 Bu dinsel kişi Alparslan için elçi görevi de yapmıştı; *Bughya*, Sevim, 21.

69 Görülmedik biçimde, irtajjat tekrarlanıyor. Bu yazar bilerek tekrar istediğinden mi yoksa eşleştirecek uygun bir fiil bulamadığından mı tekrar ediyordu? Her halükârda, bu Kıyamet Gününe göndermede bulunan Kuran'ın (56:4) bir yankılanması da olabilir –"yer bir şokla sarsıldığında."

70 *Awan* – (bir hayvanın) orta yaşı; mecazi olarak, bir düşmanca eylem sonucu evvelce başlamış olan bir savaş; bkz. Kazimirski, *Dictionnaire*, I I , 414.

71 *Sawwama* – atların serbestçe dolaşmalarına izin vermek (burada, başka bir olasılık olan "yöneltmek"ten daha uygun bir anlam).

72 Bu aşırı karmaşık bir fonetik ve semantik bağlantılar seti. İmgeler arasında *hamma* (ısıtmak, kaynatmak), *hama* (savunma) ve *hama* (üşüşmek) bulunur, ama İngilizceye aktarılması çok karmaşık tüm bir başka imgeler zinciri de akla getirir.

73 Olasıdır ki *ku'us el-manaya*'ya ("ölüm kaseleri") bir gönderme. Lane, *Lexicon* I, 2582: iki Türkçe çeviri de bunu *ölüm kâseleri*, "death cups" olarak karşılamış; Burslan, 40; Sümer ve Sevim, 21.

Alparslan atından indi, kemerini kolanına bağladı ve eğeriyle yularını sıklaştırdı. Sonra savaş atına (*rakiba jawadahu*) bindi, yüreğini sağlam tuttu (*tabbata fu'adahu*) ve ruhunu güçlendirdi (*qawwa qalbahu*[74]). [Ordunun] merkezini düzenledi ve adamlarını dört tümene ayırdı, her tümen bir pusu oluşturacaktı. "Güvenilir ruhtan" (*al-ruh al-amin*) (yani Cebrail[75]) güvence alıp, ilerledi (*raha*). Pusunun (*al-kamin*) sağlam (*makin*) ve gizlenenin (*al-damir*) zaferin görüleceğinin güvenceli tanığı (*damin*) olduğunu görünce, muharebenin ateşiyle (*harr al-harb*) tam karşıdan (*bih wayihi al-hurr*[76]) karşılaştı. Ve [mızrakların] fırlatılışının ve darbelerin vuruluşunun tadını lezzetli buldu.[77] Bizans'ın aşağılık prensçiği askerleriyle saldırdı ve [evvelce belirlenmiş] kaderine kavuştu[78] ve durulacağı bir yer arayan akar [su], günü çalan gece gibi yaklaştı.[79] İslamın atlıları sıkı durdular (*thabitat*) sonra atladılar (*wathabat*) ve serbestçe dolaştılar (*jalat*) ve korkuya kapılmadılar (*wajalat*) sonra pusu arkalarına dolanana ve ölüm karşılarına dikilene kadar Bizanslıları sürüklediler. Sonra, arkalarındakiler ve gözüpek (*iqdam*) olup önlerinde olanlar (*quddamiha*) açığa çıktılar ve kılıçların ateşi[80] şeflerine bağlı olanlara çarptı.[81] Yıkımlarına yaklaştılar ve telafi edilemez bir kayba uğradılar. Bir grup sıkı durup savaşmadı ve yerinde kalmadı. Başka bir grup sıkı durdu ve esarette öldü. O binlerin içinden bir teki bile kaçamadı. Kral yakalandı (*mulika al-malik*), kelepçelendi

74 Hem *fu'ad* hem de *qalb* "kalp" anlamına gelir

75 Kuran 16:102 ve 26:193: Cebrail "güvenilir ruh," İslamın bütünlüğünün garantörüdür. EI² s.v. Djabrā'il (J. Pedersen).

76 *Hurr al-wajh* ("yüzünün cephesi": Lane, I, 538-9)

77 Bu belki de "ona [şehide] sıcak yaz gününün tatlı, soğuk suyundan daha arzulanır gelen silahın darbesi," diyen hadisin bir yankısıdır; bkz. al-Muttaqi, *Kanz*, alıntılayan Lewis, *İslam*, I, 212.

78 Tam anlamıyla: "Kaderin görüşünü ve duyuşunu yakaladı." *Dahr* (kader), *basar* (görüş) ve *sam* (duyuş) sözcüklerinin her üçü de Kuran 45:23-24'te görülür. Kuran 17:36-37 gözükara, aşırı gururun çılgınlığına atıfta bulunur ve bu ayetler *sam* ve *basar* sözcüklerini içerir.

79 Kendi kaçınılmaz kaderinin imgeleri.

80 *Bayd* ("beyazlık") aynı zamanda "parlak kılıçlar" anlamına da gelebilir.

81 Bu çeviri Houtsma'nın (42) ve Zakkar'ın (126) *hulafa* okumasına dayanır. Sümer ve Sevim *khulafa* der (19). Burada yazarın *halafa* ve *khalafa* arasında bir kelime oyunu yapmış olması da olasıdır.

(*quyyida*) hırpalanmış bir durumda (*wakidh*) iteklendi (*qida*) esir alındı ve onun için ne bir yardımcı ne de bir koruyucu bulunabildi.[82] Müslümanlar kararlı bir şekilde [Bizanslıların] topuğuna yapışmıştı[83] ve [Müslümanlardan] birileri onlardan [Bizanslılardan] binlercesini öldürdü (*rakiba al-muslimun aktafahum wa-qatala al-ahad alafahum*). Toprak kirliliğinden (*bi-khubathihim*) temizlenmiş (*tuhirat*) ve cesetleriyle (*bi-juthathihim*) halı gibi kaplanmıştı (*furishat*), alçak topraklar ölenlerin kopan uzuvlarıyla dolmuş (*akamm*) ve çıplak çöller kırık mızraklarla ete bürünmüştü (*ajamm*).[84]

Bizanslıların beraberinde yüklerini (*al-ahmal*) nakleden ve ağırlıklarını (*al-athqal*) taşıyan (*tahmilu*) üç bin araba vardı ve taşıdıkları mancınıkların arasında en ağırları ve büyükleri olan bir mancınık vardı. [İpleri] bin iki yüz kişi tarafından çekilen sekiz kirişi bulunuyordu, yüz araba tarafından taşınıyor ve büyük Ahlat *ratl*'ı standardına göre,[85] bir *qintar*[86] ağırlığında taşları[87] fırlatıyordu. Havada uçmaya[88] zorlanmış bir dağ gibiydi. Ölüm ve esaret onları sarmalamıştı. İmparatorun malları dışarıda kalmış, terk edilmişti ve istenmiyordu, sergiye çıkartılmış, ama satılamamıştı. Koşum hayvanlarının, sığırların, silahların ve malların değerleri o kadar düşmüştü ki, on iki miğfer altıda bir dinar, üç[89] örgü zırh da bir dinara satılı-

82 Başka editörlerin tercihi olan *waqid* yerine, *wakidh* olarak okundu. Burslan'ın Türkçe çevirisi de *waqidh* okumasını ima eder: "Eli ve ayağı bağlanmış ve neredeyse ölü vaziyette götürülmüştü" (40).

83 *Rakiba aktafahu*: etre sur les talons (Dozy, R. R A., *Supplement aux dictionnaires arabes*, 2 cilt (Leiden, 1881), I, 551).

84 *Ajamm* – etle kaplanmış (kemik).

85 Tam anlamıyla: "tarafından"

86 Hinz, *Islamische Masse*, s. 7.

87 Mancınıkla ilgili bu zor pasaj İmadeddin'le tamamen aynı sözcükleri kullanıyordu; bkz. *Nusrat*, 38b. Genellikle olduğu gibi, *Nusrat*'ın el-Bundari tarafından yazılan özeti özgün metnin karmaşık üslubunu yalnızca basitleştirir ya da berraklaştırır. Bir çekmeli mancınıkta, kirişin bir ucundaki nesneyi fırlatmak için diğer uçta hep birlikte çeken insanların bağlı olduğu ipler bulunurdu. Hill'e göre, bu görevdeki insanların sayısı genellikle kırkla iki yüz elli arasında değişiyordu; bkz. EI² s.v. *mandjanīk* (D. R. Hill). Aynı zamanda bkz. France, *Western warfare*, 118-19.

88 Houtsma'da *mutar* olarak seslendirilmiş.

89 *Thulth* (Houtsma, 43; Sümer ve Sevim, 19) yerine *thalatha* (Zakkar, 12) olarak okundu.

yordu. Kralın esir edilmesiyle ilgili şaşırtıcı öykülerin arasında, Sa'd el-Devle Gavhara'in'in Nizamülmülk'e hediye olarak verdiği bir *memluk* da vardı. [Nizamülmülk] hiç bakmadan onu geri göndermişti. [Gavhara'in] onun [Nizamülmülk] ona [memluk] ilgisini uyandırmaya çalıştı, o zaman Nizamülmülk dedi ki: "Ondan ne beklenebilir ki? Belki de Bizans kralını esir alıp bize getirir." Bunu, durumuna bakıp onu değersiz[90] gördüğü için aşağılamak amacıyla söylemişti. Ama gelin görün ki, Bizans'ın aşağılık prensi muharebe günü o köleye esir düştü ve Nizamülmülk'ün sözünü doğru çıkarttı. Sultan üzerine bir tören giysisi giydirdi ve dedi ki: "Ödül olarak ne istersin," o da armağan[91] olarak Gazne'yi istedi.

Sultan Azerbaycan'a debdebe ve törenle girdi, kral da zincirli (*qaydihi*) ve kafesteydi (*saydihi*).[92] Yaptıklarından dolayı üzgündü, kendi bilgisizliğinin esiriydi ve "kötü tuzağa sadece onu hazırlayan düşerdi,"[93] çünkü dünyayı fethetmek, [gerçek] dini yok etmek ve sultanları (*al-salatin*) alt etmek ve şeytanlara (*al-shayatin*) yardım etmek üzere yola çıkmıştı. Sonra yücelik karşısında aşağılandı ve rezil oldu ve değer verdiği her şey aşağılanmaya hedef oldu. Sonra sultan ona karşı yumuşadı ve onu huzuruna çağırdı. Dedi ki: "Amaçların ve eğer muzaffer olursan ne [yapmaya] karar vereceğin konusunda bana doğruyu söyle." [Roman Diogenes] dedi ki: "Sizden ele geçirdiklerimi köpeklerin yanında hapsetmeye ve onları esirlerle ganimetlerin yanına koymayı düşünüyordum; eğer seni esir etseydim (*ma'suran*), senin için – o zaman tiranlığım büsbütün artacaktı – bir [köpek] tasması (*sajuran*) hazırlatacaktım." Bunun üzerine sultan dedi ki: "Kötü emellerinin sırrını çözdüm, şimdi seni ne yapayım? Bize yapmayı düşündüğün bizi tatmin etmez." [Roman Diogenes] da dedi ki: "Amaçlarımdaki kötülüğün sonuçlarına (*aqiba*) bak ve günahlarımın bana getirdiği cezayı (*uquba*) ver. Alparslan'ın ona karşı kalbi yumuşadı, bu yüzden

90 *İstisfaran* (Sümer ve Sevim, 19) yerine, *istisgharan* (Houtsma, 43, Zakkar, 12) olarak okundu.

91 *Bishara*: mutlu haberler için verilen armağan.

92 Yani kapana kısılmış bir hayvan gibi.

93 Kuran, 35:43.

onu (*arsalahu*)[94] getirtti ve kelepçeleriyle bağlarını çözdürdü. Onu özgür bıraktı, aceleyle (*mu'ajjilan*) çözdürdü ve saygıyla (*mubajjilan*) serbest bıraktı. Kral Roman Diogenes dostça yola çıkınca, halkı adını kötüye çıkarttı, izini krallıktan sildi ve dediler ki: "Bu krallık mevkiinden düştü (*saqıt*)," ve Mesihin ona kızdığına (*sakhit*) karar verdiler.

Metin Üzerine Yorumlar

Bu, dilsel ustalığıyla dikkat çeken uzun bir metindir. Aslında özgün metnin el-Bundari'nin elinden çıkan özetinde bile olağanüstü bir ustalık gösterisi var. Zakar bu metnin yazarlığını el-Bundari'den ziyade dosdoğru İmaddeddin'e atfeder ve bu da el-Bundari'nin çalışmasının el yazmalarından rahatça anlaşılır. Anlatı Roman Diogenes'in askerlerinin karışık doğası üzerine ayrıntılı bilgi içerir; Gürcüler, Ermeniler ve Frenklerin (Batı Avrupalılar) yanında, ordunun çeşitli Türk birlikleri – Rus, Guz, Hazar ve Kıpçak – içermesi de dikkat çekicidir. Ne var ki el-Bundari bu birliklerin muharebe sırasında Alparslan'ın tarafına geçmesinden hiç söz etmez.

İbn el-Aşir'in (ö. 630/1233) *el-Kamil fi el Tarih* içindeki anlatısı

Metne Giriş

İbn el-Aşir birçokları tarafından ortaçağ Müslüman tarihçilerin duayeni olarak görülür. *el-Kamil fi el Tarih* yıllık tarzında düzenlenmiş bir evrensel tarihtir ve Selçukluların tarihi için kilit önemdeki bir Arapça vakayinamedir. Sürekli bir anlatı yazmıştır. Ara vermeden, genellikle de kaynak göstermeden başka kaynaklardan da bilgi verir.[95]

---

94 Arslan ve *arsala* fiili arasında kelime oyunu.

95 Malazgirt için bkz. Ibn al-Athir, *Al-Kamil fi't ta'rikh*, der. C. J. Tornberg, cilt 10, Leiden, 1864, 44-6. Malazgirt anlatısı Richards tarafından çevrilmiştir; bkz. D. S. Richards, *The Annals of the Seljuk Turks*, Londra, 2002, 170-2. Malazgirt anlatısı Sümer ve Sevim, 21-4, ve Zakkar, 141-3 içinde de verilir. Bir tarihçi olarak İbn el-Aşir üzerine bir tartışma için bkz. Richards, *Annals*, 1-8; *Richards*, "Ibn al-Athir and the later parts of the *Kamil*; a study of aims and methods," D. O.

Metnin Çevirisi

O yıl, Bizans kralı Roman Diogenes Bizanslılar, Frenkler, Araplar,[96] Ruslar, Peçenekler, Gürcüler ve o ülkedeki [çeşitli] gruplardan oluşan iki yüz bin [adamla] sefere çıktı. Büyük debdebe ve gösteriyle geldiler. [Roman Diogenes] İslam topraklarına doğru ilerledi ve Ahlat'ın bir kazası olan Malazgirt'e geldi. Haber, Halep'ten dönüşünde Azerbaycan'daki Hoy kentinde bulunan Alparslan'a ulaştı. Bizans kralının yanında çok sayıda asker bulunduğunu duymuştu ve [Alparslan] çok uzakta oldukları ve düşman da yaklaştığı için, asker toplayamadı. Bunu üzerine ağırlıklarını karısı ve Nizamülmülk'le birlikte Hamedan'a gönderdi. Kendisi de elindeki askerlerle yola çıktı; on beş bin süvarisi vardı. Aceleyle ilerledi. Onlara dedi ki: "Ben aslında ilahi inayet ve kalıcılık beklentisiyle savaşıyorum. Eğer canım bağışlanırsa, o zaman bu her şeye kadir olan olan Allah'ın ihsanıdır, eğer sonuç şehadetse, oğlum Melikşah varisimdir" ve yürüyüşe geçtiler.

Düşmana yaklaştığında, ona [Roman Diogenes] karşı[97] bir öncü birlik gönderdi. Öncü birlik yanında on bin adamıyla Rus komutana Ahlat yakınlarında rastladı ve saldırıya geçtiler. Ruslar bozguna uğradı, komutanları esir düştü ve sultana getirildi. [Alparslan] onun [komutanın] burnunu kesti ve ganimetle birlikte Nizamülmülk'e gönderdi ve [Alparslan] onun [Nizamülmülk] onu Bağdat'a göndermesini emretti. İki ordu yaklaştıklarında, sultan Bizans kralına bir mesaj gönderip bir ateşkes istedi. [Roman Diogenes] dedi ki: "Ateşkes ancak Rey'de olur." Ve sultan buna kızdı. İmamı ve fakihi Ebu Nasr Muhammed b. Abdülmelik el-Buhari el-Hanefi ona dedi ki: "Allah'ın yardımını ve diğer din-

---

Morgan, der. *Medieval Historical Writing in the Christian and Islamic Worlds* içinde, Londra, 1982, 76-108.

96 Richards metinde *al-gharb* (batı) olarak yazılan bu sözcüğü *al-Ghuzz* okumasıyla değiştirmiş; bkz. *Annals*, 170. Sümer ve Sevim de aynı okumayı yapmışlar: bkz. *İslam Kaynaklarına*, 24, n. 14. Bu pek de inandırıcı bir düzeltme değildir, çünkü katipler sıklıkla nokta unutmak gibi hatalar yapıyordu (bu durumda, *gharb*, *arab* olarak okunabilir "Bedevi Araplar"). Kâtipler nadiren harf atlardı; bu durumda, "b" harfi. Ne de olsa, Bedevi Araplar da paralı asker olarak görev alıyordu.

97 Tam anlamıyla: "Onun için."

lere karşı muzaffer etmeyi vaat ettiği bir din adına savaşıyorsun. Her şeye kadir olan Allah'ın bu zaferi senin adına yazdığını umuyorum.[98] Onlara cuma öğleden sonra, vaizlerin minberlerde olduğu saatte saldır, çünkü cihad savaşçıları için dua ediyor olacaklar ve dua bir [hayırlı] yanıta bağlıdır."[99]

O saat geldiğinde, onlarla birlikte dua etti. Sultan yakardı ve halk da onunla birlikte yakardı. [Allah'a] seslendi ve onlar da [Allah'a] seslendi ve o da onlara dedi ki: "Gitmek isteyen gidebilir. Burada emreden ve yasaklayan bir sultan yok." Okuyla yayını attı, kılıcıyla gürzünü aldı ve atının kuyruğunu [kendi] elleriyle bağladı. Ordusu da aynısını yaptı. Beyaz giysiler giydi, kendini kutsadı ve dedi ki: "Eğer ölürsem, kefenim budur."[100]

Bizanslılara karşı ilerledi ve onlar da ona karşı ilerlediler. Onlara yaklaştığında, atından indi, suratına toprak sürdü, yakardı ve dua etti. Sonra atına bindi, saldırdı ve askerleri de onunla birlikte saldırdılar. Müslümanlar onların merkezine vardı ve toz aralarında bir engel oluşturdu. Müslümanlar onları istedikleri gibi öldürdü ve Allah onlara zafer gönderdi. Bizanslılar kaçtılar, aralarından birçoğu öldü, öyle ki, yer ölenlerin cesetleriyle kaplandı. Bizans kralı esir alındı. Gavhara'in'in kölelerinden biri onu esir aldı. Onu tanımadığı için öldürmek istedi, ama kralın hizmetkârlarından biri dedi ki: "Onu öldürme, çünkü o kral."

Köle Gavhara'in tarafından Nizamülmülk'e armağan edilmişti ve o [Nizamülmülk] değersiz bulduğu için onu geri vermişti. Gavhara'in onu [köleyi] methetmiş, bunun üzerine Nizamülmülk demişti ki: "Belki de o bize Bizans kralını esir olarak getirir," ve tam da dediği gibi oldu.

Köle kralı esir alınca, onu Gavhara'in'e götürdü, o da sultana gidip kralın esir alındığını söyledi. [Alparslan] onun [Roman Diogenes] yanına getirilmesini emretti. Yanına getirildiğinde, Alparslan ona [kendi] eliyle üç kez vurdu ve dedi ki: "Sana ateşkes için haber gönderdim, sen de reddetmedin mi?"

---

98 Müslüman inancına göre, tüm insani eylemler Saklı Tablete yazılıdır (al-lawh al-mahfuz).

99 Burada, sözcükler bundan önceki İbn el-Cevzi'nin yazdıklarıyla aynıdır.

100 Yakında ölümle ve şehadetle karşılaşacağını bilen birinin eylemleri.

[Roman Diogenes] da dedi ki: "Beni azarlamayı bırak da ne istiyorsan yap." Sultan dedi ki: "Beni esir alırsan, ne yapmaya karar vermiştin?" [Roman Diogenes] da dedi ki: "En kötüsünü." [Alparslan] dedi ki: "Sana ne yapacağımı düşünüyorsun?" [Roman Diogenes] dedi ki: "Ya beni öldüreceksin ya da İslam âleminde teşhir edeceksin, üçüncüsü çok uzak [olasılık]; yani af, ödenecek paranın kabulü ve beni sizin adınıza bir temsilci yapmak." [Alparslan] dedi ki: "Ben yalnızca buna karar verdim."

Böylece [Alparslan] onu [Roman Diogenes] ona gerektiğinde Bizans askerleri göndermesi ve Bizans topraklarındaki tüm [Müslüman] esirleri serbest bırakması [koşuluyla], bir buçuk milyon *dinar* fidyeye bağladı. Konu bu [koşullarda] bağlandı ve o ona bir çadır tahsis etti ve ihtiyaçlarını karşılamak üzere on bin *dinar* gönderdi. Ona bir grup komutan tahsis etti ve ertesi gün sırtına bir onur kaftanı giydirdi. Bizans kralı dedi ki: "Halife ne yöndedir?" O da gösterdi. O da ayağa kalktı ve boyun eğme işareti olarak yere kadar eğildi. Sultan onunla elli yıllık bir antlaşma imzaladı ve ülkesine geri gönderdi. Yanında, gideceği yere[101] kadar eşlik etmek üzere bir grup asker gönderdi ve sultan da onunla bir *fersah* gitti.

Bizanslılara gelince, muharebenin haberini aldıklarında, Mikhail[102] krallığı ele geçirdi ve topraklarına el koydu. Kral Roman Diogenes Dokia[103] kalesine vardığında haberler ona erişti. Yün giysiler[104] giydi ve inzivaya çekildi. Mikhail'e bir mesaj gönderip sultanla arasında varılan antlaşmadan haberdar etti ve dedi ki: "Anlaşmaya varıldığı gibi yapmak istiyorsan [yap], yoksa yapma." Mikhail ona yanıt vererek, anlaşmaya varıldığı gibi davranacağını söyledi. Sonra da [Mikhail] ondan [Roman Diogenes] aracı olmasını ve [konu] hakkında sultana başvurmasını istedi.

101 *Ma'man*, tam anlamıyla "güvenli yer"

102 Mikhail VII. Dukas, 1071-1078 arası hüküm sürdü.

103 Bu yer adı, Richard'ın öne sürdüğü gibi Kapadokya değildir: bkz. *Annals*, 172, n. 40. Dokia Eudoxias'ın diğer adıdır, daha sonra Tokat olacaktır; bkz. G. Dedeyan, *Les Arméniens entre Grecs, Musulmans et Croises*, cilt 2, Lizbon, 2003, 1483.

104 Tam anlamıyla "yün giydi."

Roman Diogenes sahip olduğu serveti toparladı – bu iki yüz bin dinar tutuyordu – ve yanında içinde doksan bin dinar [değerinde] mücevherler bulunan altın bir tepsiyle birlikte sultana gönderdi. Yapabileceğinin hepsinin bu olduğu yolunda yemin etti.[105] Sonra Roman Diogenes Ermenistan eyaleti ve topraklarını fethetti. Şairler sultana methiyeler yazdılar ve bu zaferden söz ettiler ve ayrıntılarıyla yazdılar.

Metin Üzerine Yorumlar

Şimdiye kadar görülen diğer anlatılarla karşılaştırıldığında, bu anlatı daha yetkeli ve güvenli görünür; sözü israf etmez, ama öykünün esas unsurlarını içerir. Üslubu süssüz ve açıktır. İbn el-Aşir'in bazen sözcüğü sözcüğüne tekrarladığı İbn el-Cevzi'ye büyük ölçüde dayandığı açıktır. Öykünün renkli folklorik öğelerinin bir kısmı çıkartılmıştır, ama altında yatan dindar üslup, görece bastırılmış olsa da, hâlâ barizdir.

Sibt b. El-Cevzi'nin (ö. 654/1256) *Mi'rat el-zaman fi ta'rikh al-a'yan* İçindeki Anlatısı.

Metne Giriş

Anne tarafından ünlü Bağdatlı Hanbeli ulema İbn el-Cevzi'nin torunu olan bu Eyyubi tarihçi de halifelik başkentinde yaşıyordu. Daha sonra Şam'a taşınmış ve burada bir dizi Eyyubi yönetici için çalışmıştı. Uzun evrensel tarihi hâlâ Selçukluların tarihi açısından büyük ölçüde işlenmemiş bir kaynaktır ve özellikle de on birinci yüzyıl açısından değerlidir, çünkü Bağdatlı tarihçi Hilal el-Sabi'nin kayıp tarihinden ve oğlu Gars el-Ni'ma'nın *Uyun el-tavarih* adlı çalışmasından çokça, ama eleştirmeden alıntılar yapmıştır. Gars el-Nima Bağdat yönetim çevrelerinde önemli bir kişilikti ve halifeye yakındı.[106] Bu kaynağa dayanarak, Sibt b. El-Cevzi Malazgirt muharebesi üzerine hayli eksiksiz bir anlatı sunar.[107]

105 Tam anlamıyla: "Bundan başka bir şey yapamazdı."

106 Bkz., Zakkar'ın Sibt b. El-Cevzi'nin çalışmasının Gars el-Ni'ma'ya bağımlılığı üzerine çözümlemesi, *Mukhatarat*, 110.

107 Malazgirt Muharebesi metni için bkz. Sibt b. al-Jawzi, *Mi'rât al-zaman fi*

Metnin Çevirisi

Burada [463 yılı] Alparslan'la Bizans kralı arasındaki büyük muharebe gerçekleşti.[108]

Sultan Halep'te kalmaktan hoşnut değildi bu yüzden [İran'a] dönmeye karar verdi ve Fırat'ı geçti. Koşum hayvanları ve develer telef oldu,[109] geçişi kaçaklarınki gibiydi ve telef olan adamlarla koşum hayvanlarına dikkat etmedi. Bizans elçisi coşkuyla efendisine döndü ve bu da Bizans kralının onu izleme ve savaşma kararlılığını güçlendirdi.[110]

Bizans kralının haberi ona [Alparslan], onun [Roman Diogenes] yanında çok sayıda asker olduğu ve İslam topraklarını hedeflediği şeklinde geldi. Sultanın yanında az sayıda asker vardı, çünkü onlar [ordu] Suriye'den dehşet içinde dönmüştü ve bu kaçış mallarını ve binek hayvanlarını yok etmişti. Bu yüzden ana kışlalarına döndüler ve sultan yanında dört bin *gulam*la kaldı. Asker toplamak için geri dönmek istemedi, çünkü bu onun açısından yenilgi [kabulü] demekti.[111] Bu ne-

---

ta'rikh al-a'yan, der. A. Sevim, Ankara, 1968,143, 146-52; der. Q. H. Yuzbak, yayımlanmamış doktora tezi,, Université de Saint Joseph, Beyrut, 1984, 278, 281-5; Sümer ve Sevim, *İslam Kaynaklarına,* 25, 28-34; Zakkar, *Mukhtarat,* 105-16. Metin aynı zamanda Amedroz'un derlemesinde de bulunabilir, Ibn al-Qalanisi, *Dhayl ta'rîkh ta'rîkh Dimashq,* 100-4. Malazgirt anlatısının kıdmi bir çevirisi için bkz. Vryonis, 'The Greek and Arabic sources,' 444-6. b. el-Cevzi'nin çalışmalarının bir incelemesi için bkz. M. Ahmad ve M. Hilmy, 'Some notes on Arabic historiography during the Zengid and Ayyubid periods,' Lewis ve Holt, der., *Historians of the Middle East* içinde, 91-2; C. Cahen, 'Editing Arabic chronicles: a few suggestions,' *Les peuples musulmans dans l'histoire medievale* içinde (Damascus, 1977), 11-36; C. Cahen, 'The historiography of the Seljuqid period,' Lewis ve Holt, ed., *Historians of the Middle East* içinde, 60-1. Sibt b. El-Cevzi'nin Gars el-Ni'ma'nın kayıp tarihine bağımlılığı üzerine kısa bir inceleme için bkz. Zakkar, *Mukhtarat,* 110.

108 Bu açıklamadan sonra, Malazgirt muharebesine dönmeden önce metin bir süreliğine Alparslan'ın Halep'te yaptıkları gibi başka konulara geçer.

109 Bu ayrıntıdan Süryani Hıristiyan yazar Urfalı Mateos da (Matteos Urhayetsi) söz eder, *Patmut'iwn,* çev. A. E. Dostourian, *Armenia and the Crusades. Tenth to Twelfth Centuries. The Chronicle of Matthew of Edessa* adıyla, Lanham, New York ve Londra, 1993, 133.

110 *Hizbihi* (Sümer ve Sevim, 28) yerine *harbihi* (Zakkar, 105) okuması. Metin daha sonra Malazgirt öncesi anlatısından sapar, ama kısa sürede geri döner.

111 *Hazimatuhu* okuması (Yuzbak, 281).

denle Hatun el-Seferriye'yi[112] Nizamülmülk ve ağırlıklarıyla birlikte Hamedan'a gönderdi ve ona asker toplayıp kendisine göndermesini emretti. Yanında kalan askerlerin komutanlarına dedi ki: "İlahi ödül bekleyenler gibi hızla hareket ediyorum ve bu gazaya tehlikeye atılan biri gibi giriyorum. Eğer Allah bana zafer bahşederse, bu her şeye kadir olan Allah'a olan inancımdandır, eğer tersi olursa [yani ölüm], sizden oğlum Melikşah'ı dinlemenizi, ona itaat etmenizi ve yerime onu geçirmenizi istiyorum." Onlar da dediler ki: "Duyduk ve itaat edeceğiz."[113]

Sözünü ettiğimiz askerlerle bir birlik[114] kaldı. Her *gulam*ın bir binek atı, bir de yanında yedeği vardı. [Alparslan] Bizans kralına doğru yola çıktı. Yanındaki mabeyncilerinden birini bir grup gulamla öncü olarak gönderdi. [Mabeynci] Bizanslıların yanında on bin [adamıyla] gelen bir komutanının getirdiği bir haça denk geldi. [Müslüman mabeynci] onlarla muharebeye tutuştu, galip geldi ve komutanlarını esir aldı.[115] [Mabeynci] haçı aldı ve sultana gönderdi. [Alparslan] sevindi ve dedi ki: "Bu bir zafer işaretidir." [Alparslan] haçı Hamedan'a gönderdi ve komutanın burnunu kestirdi. Sonra halifeye götürülmesini emretti.

Bizans kralı Malazgirt'e geldi, koruma güvencesiyle burayı aldı ve Zilkade'nin bitmesine beş gün kala[116] sultanın yönünde, Ahlat'la Malazgirt arasındaki el-Rahva adlı bir yere geldi. Sultan ona bir mesaj gönderdi ve ülkesine dönmesini, halifenin ayarladığı bir barış antlaşması imzalamasını [söyledi]. O zaman, [Roman Diogenes] dedi ki: "İslam topraklarına Bizans topraklarına yapılanın aynısını yapmadan geri dönmeyeceğim. O kadar para harcadım, nasıl geri döneyim?"

Günlerden çarşambaydı, sultan cumaya kadar bekledi, o zaman namaz vakti adamlarını topladı ve onlara dedi ki: "Daha ne kadar biz azınlık, onlar çoğunluk olacak? Bütün Müslüman-

112 Sümer ve Sevim tarafından verilen ad el-Şakiriye'dir, 29.

113 Kuran 5:7: "Duyuyoruz ve itaat ediyoruz."

114 *Jarida* ordunun ana gövdesinden ayrılmış birlik; bkz. Kazimirski, *Dictionnaire*, I, 277.

115 Yuzbak şunu da ekler: "ve o Ruslardandı," 281.

116 25 Ağustos 1071.

ların minberlerde bizim için dua ettiği bu saatte onların üzerine atılmak istiyorum. Eğer onlar karşısında zafer kazanırsak, [iyi, güzel]. Eğer kazanamazsak, hepimiz şehit olup Bahçeye gideriz.[117] Bugün burada bir sultan yok; ben yalnızca sizlerden biriyim. Birlikte [zaten] Müslümanlar için birçok zafer kazandık [ama] onların [bugünkü görevimizin yanında] bir önemi yok."[118] Onlar da dediler ki: "Ey sultan! Senin hizmetkârınız ve ne yaparsan, senin arkandayız."

On bin Kürt[119] toplamıştı ve her şeye kadir olan Allah'tan sonra en büyük desteği yanındaki dört bin kişiydi, bunun karşısında, Bizans kralının yanında yüz bin savaşçı, yüz bin istihkâm askeri, yüz bin arbaletçi,[120] yüz bin işçi ve sekiz yüz su mandasının çektiği, silahların, mancınıkların ve savaş teçhizatının yüklü olduğu dört yüz araba vardı. Kralın ordusunda beş bin komutan[121] ve yanında bin iki yüz kişinin çalıştırdığı bir mancınık vardı. Taşının ağırlığı on *qintar*'dı[122] ve halkalarının her biri Suriye ölçülerine göre iki yüz *ratl*'dı. Hazinesinde[123] bir milyon *dinar*, yüz bin ipek giysi[124] ve benzer sayıda altın eğer, kemer ve altın ziynet vardı.[Müslüman] topraklarını komutanları için derebeyliklere bölmüştü[125] – Mısır, Suriye, Horasan, Rey ve Irak–. Bağdat'ı ayrı tutmuş ve demişti ki: "O iyi şeyhe saldırmayın, o bizim dostumuzdur." Bundan halifeyi kast ediyordu. Kararı Irak'ta kışlamak ve yazı da batı İran'da geçirmek yönündeydi.[126] Yerine bakması için

---

117 Yani cennete.

118 Tam anlamıyla: "ondan vazgeçebilirler" (ma kanu anhu ghina). Burada söylenmek istenen herhalde bu karşılaşmanın Müslümanlar için çok daha kayda değer olduğu ve Selçuklu ordusunun önceki zaferlerinin şanıyla yetinemeyeceğidir.

119 Burada atıfta bulunulan on bin Kürt açıklanmamıştır. Başka Müslüman anlatılarda da bu askerlerden söz edilmez.

120 *jarkhi*: bkz. not 163.

121 "otuz beş bin" (Sevim, 148) yerine "beş bin" (Yuzbak, 282) okundu.

122 Qintar – kabaca yüz ratl karşılığı; bkz. Hinz, *Islamische Masse*, 24-7.

123 Hükümdarların sefere çıktıklarında yanlarında seyyar hazinelerin bulunması sıradandı.

124 *Thawb ibrim*.

125 Arapça *iqta* sözcüğü kullanılmıştı, ama iki imparatorlukta toprak mülkiyeti sistemi farklıydı.

126 *Al-ajam*

Konstantinopolis'te birini vekil tayin etmişti ve İslam topraklarını yıkmaya niyetliydi.

Cuma olduğunda, namaz vakti sultan yoldaşlarına da danıştıktan sonra kalktı, ok ve yayını attı, atının kuyruğunu [kendi] elleriyle bağladı ve gürzünü aldı. Yoldaşları da aynısını yaptılar. Bizanslıların tepesine bindiler, hep bir ağızdan bağırdılar, dağlar titredi[127] ve tekbir getirdiler.[128] Bizanslıların merkezine saldırdılar ve onlarla savaştılar. Kral atında değildi ve onun üzerine gideceklerini düşünmüyordu [ama] Allah Müslümanlara onların karşısında zafer bahşetti.[129] Onlar kaçtı, sultan cuma gününün geri kalanı ve cumartesi gecesi[130] onları kovaladı, öldürdü, esir aldı ve yalnızca birkaçı kaçabildi. Onların [Bizanslılar] yanlarında olan herşeyi yağmaladılar ve sultan terine [yani kampına] döndü.

Gavhara'in yanına geldi ve dedi ki: "*Gulam*larımdan biri Bizans kralını esir aldı. Bu Nizamülmülk'e sunulan *gulam*ımdı. Ona baktı ve bir kenara attı [Nizamülmülk] onunla [Gavhara'in] onun [köle] hakkında konuştu ve [Nizamülmülk] alaycı bir ifadeyle dedi ki: 'Belki o bize Bizans kralını esir alıp getirir.' Ve Yüce Allah bunun kölenin elinden gerçekleşmesini sağladı." Bunun üzerine sultan çekildi ve ona [Roman Diogenes] mesaj gönderdiği Şadi adlı köleyi çağırttı. [Şadi] onu [Roman Diogenes] görünce tanıdı, döndü ve sultana haber verdi. [Alparslan] onun [Roman Diogenes] bir çadıra yerleştirilmesini ve orada gözetilmesini emretti.

[Alparslan] *gulam*ı çağırttı ve dedi ki: "Onu nasıl esir aldın?" [Gulam] dedi ki: "Başının üzerinde haçlar [tutulan] bir atlı gördüm, etrafında da bir grup *Saqaliba*[131] köle vardı. Kılıcımı saplamak üzere ona saldırdım. Onlardan [köleler] biri bana dedi ki: '[Bunu] yapma, çünkü o kral.'" Sultan ona [köle] cömert davrandı, sırtına törensel bir onur kaftanı koydu ve onu kendi

127 Olasıdır ki Kuran'dan bir yankılanma; bkz. evvelce el-Bundari'nin metni hakkındaki yorumum.

128 "En büyük Allah'tır" cümlesi.

129 Yani "İnsan ister, Allah verir."

130 Yani cuma gecesi.

131 Slavlar ve diğer açık renk saçlı Kuzey Avrupa halkı için kullanılan terim; bkz. EI² s.v. Al-Sakaliba (P. M. Golden).

çevresine dahil etti. [Köle] dedi ki: "Armağan olarak Gazne'yi isterim." Bunun üzerine [Alparslan] bunu ona verdi.

Daha sonra sultan adı Roman Diogenes olan kralı huzuruna çağırttı ve ona üç kez vurdu, tekmeledi, azarladı ve dedi ki: "Sana antlaşmanın uzatılması hakkında halifenin (Allah ömrünü uzatsın) elçilerini göndermedim mi, sen de reddetmedin mi? Sana Afşin'le,[132] düşmanlarımı teslim etmen için mesaj göndermedim mi ve sen de [onları teslim etmeyi] reddetmedin mi?[133] Bana yemin etmiş olmana karşın bana hainlik etmedin mi? Dün sana geri dönmeni isteyen bir mesaj gönderdim, sen de: 'Buraya gelene kadar, istediklerimi yapmak için para harcadım çok adam topladım. Bu yüzden Müslüman topraklarına kendi ülkemde yaptıklarımı yapmadan nasıl geri dönerim,' demedin mi? [Şimdi] isyanın sonuçlarını görüyorum."[134] [Alparslan] onun [Roman Diogenes] ayağına iki zincir bağladı, boynuna da demir bir boyunluk taktı ve [Roman Diogenes] dedi ki: "Ey sultan, topraklarını almak amacıyla her çeşit askerden bir ordu topladım ve para harcadım ve zafer senin oldu. Bu durumda, bundan sonra konumum ve ülkem senin elinde. Bu yüzden aşağılayıp azarlamayı bırak da, ne yapacaksan yap." Sultan ona dedi ki: "Eğer zafer senin olsaydı, beni ne yapardın?" [Roman Diogenes] dedi ki: "En kötüsünü!" Bunun üzerine [Alparslan] dedi ki: "Allah aşkına, doğruyu söyledi! Eğer başka şey söyleseydi, yalan olurdu. Bu akıllı, sağlam bir adam. Öldürülmesine izin verilemez." Sonra [Alparslan] ona [Roman Diogenes] dedi ki: "Şimdi sana ne yapacağımı düşünüyorsun?" [Roman Diogenes] dedi ki: "Üç olasılıktan biri. Birincisi, beni öldürmek. İkincisi, saldıracağımı söylediğim ülkende beni teşhir etmek. Üçüncüye gelince, bunu belirtmeye gerek yok, çünkü yapmazsın." [Alparslan] dedi ki: "Nedir o?" [Roman Diogenes]

---

132 Bu herhalde Roman Diogenes'in 459/1066'daki ilk doğu seferi sırasında Bizans kenti Amorion'u (Ammuriye, şimdiki adı Asar) alan Türkmen beyi Afşin'e atıftır. Kent şimdiki Emirdağ köyü yakınlarındaydı; bkz. EI² s.v. al-'Ammuriyya (M. Canard). Afşin'in eylemleri sonucu, Roman Diogenes o sefer sırasında Halep yöresinden çekilmişti; bkz. Zakkar, *Emirate*, 175.

133 Bu olasıdır ki Alparslan'a rakip Türkmen önderlerinin 13. yüzyılda da âdet olduğu üzere Bizans sarayına sığınmalarına atıftır.

134 Yani yenildim, esir düştüm, aşağılandım.

dedi ki: "Beni affetmek, para ve antlaşma kabul etmek, bana iyi davranmak, krallığımı senin ve bazı komutanlarının *memluk*u ve senin Bizans'taki temsilcin olarak bana geri vermek, çünkü beni öldürmek senin hiçbir işine yaramaz. Benim yerime [kral olarak] başkasını atarlar." Sultan dedi ki: "Yalnızca seni affetmeyi düşünüyorum, fiyatını söyle."[135] [Roman Diogenes] dedi ki: "Sultan ne istediğini söylemeli." Bunun üzerine [Alparslan] dedi ki: "On milyon *dinar*."[136] [Roman Diogenes] dedi ki: "Eğer bana canımı geri verirsen, Bizans krallığını hak edersin. Ama onların başına geçtiğimden beri Bizans'ın servetini harcadım ve bunu asker göndermek ve savaşmak için kullandım ve halkı yoksullaştırdım."

Konuşma karşılıklı devam etti ve mesele bir buçuk milyon dinar [temelinde] ve antlaşmada yıllık üç yüz altmış bin dinar temelinde ve onun [Roman Diogenes] ihtiyaç olduğunda Bizans askerleri göndermesi koşuluyla bağlandı ve [Roman Diogenes] başka şeylerden de söz etti. Dedi ki: "Eğer bana özgürlüğümü çabucak, Bizans başka birini yerime kral olarak atamadan ve amaçlarımız[137] suya düşmeden bahşetmezsen, o zaman onlara gidemem [o zaman] bana koşul olarak söylediklerinin hiçbiri gerçekleşmez." O zaman sultan dedi ki: "Antiokheia (Antakya), Edessa (Urfa), Manbij ve Manzikert'i (Malazgirt) bana vermeni istiyorum, çünkü buralar yakın zamanda Müslümanların elinden alındı, Müslüman esirleri de serbest bırakmanı istiyorum." [Roman Diogenes] dedi ki: "Topraklara gelince, eğer sağ salim ülkeme varırsam, onlara [o kentlerin halkına] asker göndereceğim, oraları [kentleri] kuşatacağım, oraları [kentleri] onlardan [Bizanslı valilerden] alacağım ve sana teslim edeceğim. Halka gelince, benim dediğimi yapmayacaklar. Müslüman esirlere gelince, kabul ediyorum.[138] Geldiğimde onları serbest bırakacağım ve onlara iyi davranacağım." Bunun üzerine sultan zincirlerle boyunduruğun çıkartılmasını emretti. Sonra dedi ki: "Ona bir kadeh verin." O [Roman Diogenes] bunun ken-

135 Tam anlamıyla: "Sat kendini."

136 Yuzbak "on bin" der. 273.

137 Tam anlamıyla "amaçlananlar."

138 Tam anlamıyla: "Duyacaklar ve itaat edecekler."

disi için olduğunu sandı ve içmek istedi. [Bunu yapmasına] mani oldular ve sultana hizmet etmesi ve kadehi ona sunması emredildi. Bunun üzerine o eğildi ve yeri öptü, sultana kadehi verdi, o da içti. [Alparslan] onun [Roman Diogenes] saçlarını kesti ve onun [Roman Diogenes] yüzünü yere yaslayıp dedi ki: "Eğer krallara hizmet edersen, böyle böyle yap." Sultan bunu bir sözü nedeniyle yapmıştı, Rey'de Bizans'a saldırmaya karar verirken, Faramarz b. Kakuya'ya[139] demişti ki: "İşte ben, burada, Bizans kralıyla savaşmaya gidiyorum, onu esir alacağım ve onun bana kadeh sunmasını sağlayacağım." Allah da söylediklerinin gerçekleşmesini sağladı.

[Alparslan] bir grup [Bizanslı] komutanı sattı, bir kısmını da verdi. Ertesi gün, sultan onu [Roman Diogenes] huzuruna çağırdı; bir taht ve ondan alınmış olan onur koltuğu hazırlanmıştı, onu oraya oturttu[140] ve üzerine dış giysilerini[141] ve başlığını koydu ve kendi elleriyle giydirdi ve dedi ki: "Sana iyi davrandım ve sadakatinden memnunum. Seni ülkene geri gönderiyor, krallığına iade ediyorum." Bunun üzerine [Roman Diogenes] yeri öptü. Halife İbn el-Muhallaban'ı[142] ona [Roman Diogenes] gönderdiğinde, o ona [İbn el-Muhallaban] başını açmasını, kemerini sıkmasını ve yeri öpmesini emretmişti. O zaman sultan ona dedi ki: "Halifenin elçisi İbn el-Muhallaban'a böyle böyle yapmadın mı? Şimdi de kalk, başını aç, kemerini sık ve halifenin yönünde eğilip yeri öp." O da bunu yaptı ve sultan dedi ki: "Eğer ben sen olsaydım ve ona [halife] sadakat gösteren en aşağı kral olsam, seninle aynısını yapardım. Ordumun küçük bir grubuyla birlikteyim ve sen [tüm] Hıristiyan dinini bir araya getirdin, peki eğer halife dünyanın krallarına seninle ilgili bir emir vermiş olsaydı ne olurdu?"

Sultan onun için bir bayrak kaldırdı. Üzerinde şunlar yazılıydı: "Allah'tan başka Allah yoktur. Muhammed Allah'ın Peygamberidir." [Alparslan] onun [Roman Diogenes] yanında iki

139 İsfahan'ın 433/1041-443/1051 arası bir Kakuya yöneticisi. Hanedan Selçukluların bir vasalı olmuştu ve Faramarz da 443/1051'de İsfahan'ı ilk Selçuklu sultanı olan Tuğrul'a teslim etmek zorunda kalmıştı; bkz. EI² s.v. Kakuyids (C. E. Bosworth).

140 Törensel usulle.

141 *Qaba*

142 Halifenin elçisi: bkz. Bölüm 2, s. 62

mabeynci ve yüz *gulam* gönderdi ve onu Konstantinopolis'e götürdüler. [Alparslan] da onula yola çıktı ve bir *fersah* boyunca[143] ona eşlik etti. Önünde yemin etti ve onu kucakladı, birbirlerine sarıldılar ve sultan geri döndü.

Sonra Bizans imparatoru şunu anlattı:[144] Konstantinopolis'ten ayrılacak olan kralın, eğer muharebeye gidiyorsa, büyük kiliseye[145] gitmesi [ve] burada yakutlarla süslü altın bir hacın[146] önünde dua etmesi adettendir. Karar verdiğim bu sefer nedeniyle kiliseye gittim ve dua ettim. Ve orada, hacın yerinden kopup kıbleye doğru devrildiğini gördüm. Buna şaşırdım ve onu yeniden doğuya doğru düzelttim. Ertesi gün geldiğimde yine kıbleye doğru eğilmişti. Bunun üzerine zincirlerle bağlanmasını emrettim. Ama üçüncü gün kiliseye girdiğimde yine kıbleye doğru eğilmişti. [Bunu] kötü bir kehanet olarak gördüm ve yenilgiye uğrayacağımı idrak ettim. Ama sonra tutku ve hırs galip geldi, İslam topraklarına doğru yola çıktım ve başıma, bu başıma gelenler geldi."

Ebu Ya'la b. El-Kalanisi[147] dedi ki: "Bizans'ın efendisinin ordusu, Bizanslılardan ve diğer bölgelerden gelen [birliklerden] oluşan altı yüz bin kişiydi ve sultanın ordusu da Türklerden diğer bölgelerden gelen [birliklerden] oluşan dört bin kişiydi. Dağıtılan birlikler hakkında söylediklerimizden dolayı, sultanın yanında dört bin memluk olduğunu söyleyen daha doğrudur."

Sonra sultan halifeye olup biteni anlatan bir mektup yazdı ve Bizans kralının türbanıyla[148] haçı ve Bizanslılardan alınanları gönderdi, günlerden 23 Zilhicceydi.[149] Mektuplar kabul salonunda[150] okundu ve halifeyle Müslümanlar sevindi. Bağdat

---

143 Tam anlamıyla "miktar."

144 Açıktır ki, bunu izleyen anekdotun kaynağı burada verilmiyor; kökeni, ağır dinsel propaganda yüküne bakılırsa, pekâlâ Sibt b. El-Cevzi olabilir. Bir alternatif de, temasının –kıbleye yatan haç– özellikle Haçlı Seferleri sırasında Suriye'de popüler folklordaki bir akım olabileceğidir.

145 Ayasofya

146 Yararsız *qala* gözardı edildi.

147 İbn el-Kalanisi'nin aktarılan vakayinamesinin metninde, bu anlatılana yer verilmiyor.

148 *İmama*

149 21 Eylül 1071.

150 *Bayt al-nawba.*

görülmedik şekilde süslendi ve kubbeler[151] dikildi. Evvelce İslamın görmediği bir zaferdi.

Sultan Rey ve Hamedan'a döndü.

Metin Üzerine Yorumlar

Bu kaynakta Alparslan'ın muharebe öncesindeki etkinlikleri üzerine birçok ayrıntı yer alıyor. Aynı zamanda anlatıdan sonra Roman Diogenes'in kaderi hakkında da bilgi veriliyor ve antlaşmanın koşullarına uymaya çalışır gibi gösteriliyor.

Sibt el-Cevzi tarafından Malazgirt muharebesinde Bizans ordusunda bulunan levazımat hakkında verilen ayrıntılar, çivi, at nalı, silah ve diğer savaş gereçleri taşıyan su mandalarının çektiği arabaları betimlemesi özellikle değerlidir. Roman Diogenes'in yanında aynı zamanda eğerler, kemerler, mücevherler ve çok miktarda para vardır. Bu anlatı biraz fanteziye kaçarmış gibi görünür, ama verilen ayrıntılar yüzyıllar önce Bilge Leon tarafından savaş el kitabında[152] ortaya konulan gereksinimlerle uyum içindedir ve Bizanslıların kampında değerli kumaşlar, altın ve gümüş vazolarla para bulunduğunu söyleyen batılı ortaçağ kaynağı Puglia'lı Guglielmo tarafından da doğrulanır.[153]

Burada Alparslan'ın Roman Diogenes'e gösterdiği cömertlik konusunda çok şey söylenir, ama aynı zamanda imparatorun alenen aşağılanmasının ayrıntılarından da söz edilir; Alparslan Roman Diogenes'in saçını –erkeklik gücünün simgesi– keser. Selçuklu devrinin sırlı çömlekleri o günlerin çok uzun saça olan düşkünlüğünü ortaya koyar. Üstelik Bizans resimlerindeki standart özelliklerden biri, imparatorların omuzlarına dökülen saçlarının resmedilmiş olmasıdır.[154] Aleni içecek ikram etme ve itaat seremonilerinin de, bu gösteride hizmetçi rolü verilen imparator Roman Diogenes'in utandırılmasının altını çizen, simgesel bir anlamı vardır. (Tablo 7)

---

151 Yüksek olasılıkla tören kutlama çadırları (*qubab*). Türkçe çeviri bunları zafer takı olarak adlandırır; bkz. Sümer ve Sevim, 39.

152 *Apud* C. Oman, *A History of the Art of War*, Londra, 1898, 217.

153 Bkz. Mathieu, 'Les "Gesta Roberti Wiscardi,"' 91 .

154 Bkz. A. Grabar, *Byzantine Painting*, Cenevre, 1953; A. Grabar, *L'empereur dans l'art byzantin*, Paris, 1936.

İbnü'l-Adim'in (ö. 660/1262) *Zubdat al-kalab fi tarîkh-i Halab* İçindeki Anlatısı[155]

Metne Giriş

Bu kent vakayinamesi, olayları Halep açısından açıkça ortaya koyar. Kentin seçkin ailelerinden birine mensup olan yazar buranın yönetiminde birçok önemli mevkide bulunmuştur. Bunlara kâtiplik, yargıçlık ve iki Eyyubi hükümdarına başnazırlık da dahildir.

Metnin Çevirisi

[Alparslan'ın], Bizans kralını karşılamaya gittiğinde, oğlunu bir askeri birlik eşliğinde Halep bölgesinde vekil olarak bıraktığı bildirilmiştir. Acele etmişti, çünkü Bizans kralının sayısız askerle yola çıktığını ve Kalikala'ya –Erzan el-Rum[156]– vardığını duymuştu. Bu yüzden sultan, Bizans kralının Ahlat yolunu tuttuğunu duyunca, Azerbaycan'a geldi.[157] Sultanın yanında seçme birlikleri vardı, ordusunun [ana] bölümü uzaktaydı ve ülkesine dönmenin akıllıca olmadığına karar verdi. Veziri Nizamülmülk ve karısı Hatun'u,[158] eşyalarıyla birlikte Tebriz'e gönderdi. En seçme askerlerinden on beş bin atlıyla kaldı, her birinin bir binek, bir de yedek atı vardı. Bizans ordusu da Bizanslılar, Ruslar, Hazarlar, Alanlar, Guzlar, Kıpçaklar, Gürcüler, Abazalar, Frenkler ve Ermenilerden oluşan, karışık atlı ve piyade üç yüz bin kişiydi. Aralarında beş bin arbaletçi[159] vardı ve dükler, kontlar ve patriklerden oluşan otuz bin de komutanları vardı.[160]

---

155 Metin iki kez derlenmiştir. Malazgirt anlatısı için bkz. *Zubdat al-kalab fi ta'rîkh Halab*, der. S. Dahan, cilt 2, Şam, 23-30; der. S. Zakkar, cilt 1, Şam, 1997, 264-8. Muharebenin anlatısı aynı zamanda Zakkar'ın tarihsel metinler antolojisinde, *Mukhtârât*, 138-40; ve Sümer ve Sevim içinde de yer alır, 45-8.

156 Yani Erzurum.

157 Bu yönlenmeler, coğrafi açıdan bakınca pek anlamlı durmaz.

158 Hatun saltanat ailesinden bir Türk kadını için kullanılan addır. Burada özel bir ismi karşılamaktadır..

159 Zakkar'a göre, *jarkh*, ok ya da *naft* fırlatan ağır bir yaya sahip bir silahtır; bkz. *Zubda*, 265, n. 1; bkz. aynı bilgi, Sümer Sevim'in Türkçe çevirisinde de görülür, 50, n. 6.

160 Burada, İbnü'l-Adim Bizans unvanlarının Arapçasını vermeye çalışır.

Sultan ordu toplayıp seferber etmeye zaman harcamanın zararlı olacağını gördü. Bu yüzden seçme askerleriyle yola çıktı ve dedi ki: "Ben Allah'tan bir ödül bekliyorum: Ya şehadet mutluluğu olacak ya da zafer. 'Allah, kendisine yardım edene mutlaka yardım eder.'"* Sonra, ordusunu sıraya sokmaya ve Bizans ordularına karşı çıkmaya girişti. Bizans kralı bir komutanını, yirmi bin zırhlı askerle beraber öncü olarak gönderdi, yanında en büyük haçları [vardı].[161] Ahlat'a geldi, şehri yağmaladı ve esirler aldı. Ahlat'taki birlikler, evvelce sözünü ettiğimiz gibi 462 yılında[162] Halep'e gitmiş olan Sandak[163] el-Türki'yle birlikte ona karşı çıktılar. Sandak onu [Bizanslı komutanı] yenilgiye uğrattı ve esir aldı. Bu sultanın varmasına denk geldi ve [Alparslan] da burnunun kesilmesini emretti.

Alparslan, Sandak'ın elinde bulunan haçın[164] bir an önce Nizamülmülk'e gönderilmesini istedi ve Sandak'a bunu zaferin mutlu haberini ilan etmek üzere "Barışın Evine"[165] göndermesini emretti. Bizans ordusu [öncülere] yetişti ve Ahlat'ta kamp kurarak burayı kuşattı. Kral Malazgirt'e saldırdı ve onlar da zafer kazanması durumunda ordularının uygulayacağı [sınırsız] vahşetten[166] çekinerek, barış koşuluyla kenti ona teslim ettiler; tarih 4 Zilkade 463 Salı günüydü.[167]

Çarşamba günü Roman Diogenes Malazgirt halkını dışarı gönderdi ve o da ordusuyla birlikte onlara refakat etti. Bu sultanın ordusunun gelişine denk geldi. Göğüs göğse çarpışmalar[168] başladı, Müslümanlar tek vücut gibi savaştılar ve onları geldikleri yere geri sürdüler.[169] Malazgirt halkı onlardan kaçmaya başladı, bunun üzerine Bizanslılar kimisini öldürdü, gerisi de kaçtı.

---

* Kuran 22:40 (Hac suresi, Abdülbaki Gölpınarlı meali --çn).

161 *Salibuhum al-a'zam.*

162 MS 1070.

163 İsmin bu versiyonu, Sümer ve Sevim tarafından da bu pasajın Türkçe çevirisinde de kullanılmış olduğu için benimsenmiştir: *İslam Kaynaklarına,* 52.

164 *Sulb* (haçlar) yerine *salib* olarak okunmuştur.

165 Yani Bağdat.

166 *Ma'arra*: suç, komutanı bu yolda bir emir vermemiş olmasına karşın bir ordunun giriştiği savaş; Kazimirski, *Dictionnaire,* II, 206.

167 4 Ağustos 1071 çarşambaydı.

168 Tam anlamıyla: "Göz gözü gördü."

169 Arapça deyim, anlamı "topuklarında."

Bizanslılar çıktıkları yoldan döndüler. Kralları geri döndü, Malazgirt'le Ahlat arasında kamp kurdu ve geceyi çok büyük ve aşırı bir hareketlilik içinde geçirdiler. Perşembe sabahı kalktıklarında, sultan Alparslan ordusunun geri kalanıyla geldi ve nehrin kıyısında kamp kurdu, bu arada Bizans kralı iki yüz bin atlıyla el-Rahva adı verilen yerdeyken, Alparslan'ın on beş bin adamı vardı. Sultan elinde bir soru ve bir antlaşma metniyle bir elçi gönderdi. Amacı onların [askeri] koşullarını belirlemek, durumlarını anlamak ve Bizans kralına şunları söylemekti: "Bir ateşkes istersen, bunu yaparız, reddedersen, işi Allah'a emanet ederiz, hamdolsun ve kutlu olsun."

Bizanslılar onun [Alparslan] onu [elçi] salt gereklilikten gönderdiğini düşündüler, bu yüzden [Roman Diogenes] reddetti, gururla kabardı ve şu yanıtı verdi: "Bu öneriye Rey'de yanıt vereceğim." [170] Yanıtı sultanı kızdırdı ve aralarındaki iletişim kesildi.

İki taraf perşembe gününü muharebe düzenlerini kurmakla geçirdi. Sultanın fakini ve imamı Ebu Nasr Muhammed b. Abdülmelik el-Buhari dedi ki: "Allah'ın [diğer] dinlere karşı zaferini vaat ettiği dine dayanarak savaşıyorsun. Bu yüzden onlarla cuma günü öğleden sonra, dünyanın [bütün] bölgelerinde insanlar minberlerde senin için dua ettikleri sırada karşılaş."

Bu yüzden cuma günü uyandıklarında, sultan askerleriyle atına bindi ve Bizanslılar da [kendi] atlarına bindiler ve muharebe düzeninde dizildiler. Akşam [namazı] saati yaklaştığında, sultan atından indi, kolanlarını sıktı ve her şeye kadir olan Allah'a duaya koyuldu. Sonra atına bindi, adamlarını, her bölümün bir pusu kuracağı şekilde bölüştürdü. Sonra şahsen muharebeye girdi. Bizans kralı ordularıyla hücuma kalktı. Müslümanlar kaçarmış gibi yaptılar ve Bizanslıları tuzak arkalarından kapanana kadar üzerlerine çektiler. Sonra pusudakiler arkalarından çıktı ve Müslümanlar cepheden [de] saldırılarını başlattı. O zaman Allah onlara zafer bahşetti. Bizanslılar yenildi ve kralları esir düştü. Müslümanlar ordularını ele geçirdi ve erzak ve teçhizat olarak sayılamayacak kadar ganimet elde etti. Kral esir olarak sultanın huzuruna çıkarıldı ve o da onu karşısı-

170 *Al-Ra'y* ile *al-Rayy* arasında kelime oyunu.

na aldı; onun [sultan] yanında bir şahin bir de av köpeği vardı.[171]

Bizanslıların yanında ağırlıklarını ve mancınıkları taşıyan üç bin araba vardı. Bunların arasında sekiz kirişli bir mancınık da bulunuyordu;[172] bunu yüz araba taşıyordu. [İplerini] bin iki yüz kişi çekiyordu.[173] Taşının ağırlığı, büyük *ratl*ler halinde bir *qintar*dı. Ve ordu, servetinin taşıyabildiği kadarını taşıyordu. Eşya ve silahların değeri o kadar düştü ki, on iki miğfer bir *dinar*ın altıda birine satıldı.[174] Bizans ordusundan, Ahlat'ı kuşatanlar dışında hiç kimse kurtulamadı. Yenilginin haberi onlara ulaştığında, kenti dehşet içinde terk ettiler. Müslümanlar onları izledi ve kanatlarını yok ettikten sonra, hepsini dağıttılar.[175] (Tablo 5)

Şaşırtıcı bir rastlantı şu öyküde bulunur: Sa'd el-Devle Gavhara'in'in bir memluku vardı ve bunu armağan olarak Nizamülmülk'e sunmuştu. Nizamülmülk onu geri gönderdi. O zaman [Gavhara'in] onu [köleyi] ona [Nizamülmülk][176] methetmeye başladı ve Nizamülmülk onunla alay ederek dedi ki: "Bu memluktan ne olur ki? Bize Bizans kralını esir olarak mı getirecek?" Sonra [Nizamülmülk][177] o bu olayda[178] yer alıp, Bizans kralı bu *gulam*ın eline esir düşünceye kadar,[179] bunları unuttu. Sultan ona [köle] tören kaftanı giydirdi, onu onurlandırmak için aşırılığa kaçtı ve onu [Nizamülmülk] onun [gulam] istediği ve [ödül olarak] ne istediğine karar verdiğini öğrenmekle görevlendirdi. O [gulam] ödül olarak Gazne'yi istedi ve adı bunun için yazıldı.[180]

Sonra sultan Azerbaycan'a doğru yola çıktı, kral zincirli olarak yanındaydı, sultan onu huzuruna çağırdı ve [Konstantinopolis'ten] ayrılması ve kendisiyle askerlerini bu işe bulaştırması hakkında sorular sordu. [Roman Diogenes]

171 Selçuklu sultanının en sevdiği uğraşı olan avlanmanın belirtisi.

172 *Asham*

173 Bkz. el-Bundari'nin anlatısı.

174 Bkz. İbn el-Azrak'ın anlatısı.

175 Tam anlamıyla: "Hiç biri bir diğerine yakın değildi."

176 Tam anlamıyla: "Onun onu istemesini sağlamak."

177 Herhalde bu olayın öznesi de Nizamülmülk'tür, zira Alparslan'ın önceki olaya karışmış olması gerekmez.

178 Yani imparatorun ele geçirilmesi.

179 Tam anlamıyla: "Bizans kralının o *gulam*ın emri altına düşmesi."

180 Tam anlamıyla: "Onun için bu konuda yazıldı."

ona [Alparslan] yalnızca Halep'i istediğini ve başına gelen her şeyin nedeni ve sorumlusunun Mahmud olduğunu söyledi.[181] Sonra [Alparslan] dedi ki: "Eğer bana karşı zafer kazansaydın, bana ne yapmaya karar vermiştin, doğrusunu söyle?" ve [Roman Diogenes] dedi ki: "[Boynunda] deri bir tasmayla köpeklerin yanına koyacaktım." Sultan dedi ki: "Sana ne yapılmasını istersin?" O dedi ki: "Amaçlarımın yanlışlığına bak ve sen karar ver." Böylece sultanın kalbi ona karşı yumuşadı, cömert oldu, serbest bıraktı ve ona kibar davrandı. Ona, İslam topraklarına karışmayacağına ve tüm Müslüman esirleri serbest bırakacağına dair koşulları kabul ettirdikten sonra, [Roman Diogenes'e] tören kaftanı giydirdi. Onu kendi ülkesine geri gönderdi ve eşlik etmesi için askerlerinden bir birlik atadı.

Diogenes[182] [yani Roman Diogenes] Konstantinopolis'e vardı, onu krallıktan devirdiler ve kendi için tasarladıkları gerçekleşmedi. Söylendiğine göre, kör edildi ve bir süre sonra da öldü. Evvelce bir Bizans kralının İslamın eline esir düştüğü hiç işitilmemişti.

Metin Üzerine Yorumlar

İbnü'l-Adim, şimdiye kadar rastladığımız, muharebe sırasındaki taktikleri açıklayan –ki bu da çok kısadır– ilk anlatıdır. Gerçekten de geri çekilme numarası yapıp, sonra dönüp saldırmaktan oluşan o ünlü Türk taktiğinden söz eder. Aynı zamanda Roman Diogenes'in Malazgirt'teki ordusunu oluşturan paralı askerlerin parçalı doğasına da vurguda bulunur. Bunlara etnik olarak Türk kökenli kimi birlikler de –Ruslar, Hazarlar, Guzlar ve Kıpçaklar– dahildir. Ama İbnü'l-Adim bu birliklerin muharebe sırasında Alparslan lehine taraf değiştirmeleri olasılığından hiç söz etmez. Bu anlatı aynı zamanda evvelce başka anlatılarda sözü edilmeyen, sultanın nehir kenarında kamp kurması ve muazzam mancınığın betimlenmesi gibi bazı ayrıntıları da aktarır.

---

181 Mahmud b. Nasr b. Salih b. Mirdas, Halep'in Mirdasi hükümdarı, aynı yıl içinde, sultan doğu Anadolu'daki Bizans tehlikesine dikkatini çevirmeden hemen önce Alparslan'ın vasalı olmuştu; bkz. *Bughya*, Sevim, 17.

182 Yunanca bir İsmi Arapça yazma yolunda samimi bir girişim daha.

Bu aynı zamanda Bizans seferinin açıklamasına –yani Halep'in Mirdasi hükümdarı Mahmud'un eylemleri– girişen ilk anlatıdır, ama bu olaydan da laf arasında söz edilir. Halep'in kent vakanüvisi olarak İbnü'l-Adim'in İslam âleminin başka yerlerinden yazarlardan farklı bir perspektife sahip olması şaşırtıcı değildir. Muzaffer Alparslan'la ele geçirilen ve aşağılanan Roman Diogenes arasında geçen diyalogun bu versiyonunda, Roman Diogenes İslam topraklarına karşı seferinden Mahmud'u sorumlu tutar. Herhalde bu, Mahmud'un Antakya civarındaki Bizans sınır topraklarına saldırılarda bulunan akıncı Türkmen birliklerine bir göndermedir, bunlar Roman Diogenes'in önceki iki doğu seferine de neden olan etkinliklerdir. Roman Diogenes herhalde hem Mahmud'un Sünni saflarına geçmesinden hem de Doğuda yükselen Selçuklu Türkleri gücünden memnun değildi. Bu yüzden İbnü'l-Adim'in öyküsünde, yaşamı tehlikede olan ve Alparslan tarafından köşeye sıkıştırılan Roman Diogenes suçu Mahmud'a atar.

Bölüm 4

MALAZGİRT MUHAREBESİ ÜZERİNE 14 VE 15. YÜZYIL ANLATILARI

Büyük Konstantin'in ardılı, bir ayak takımı kıyafeti içinde, Türklerin divanına götürüldü ve Asya'nın efendisinin önünde yeri öpmesi emredildi. İstemeye istemeye itaat etti; ve Alparslan'ın, tahtından kalkarak, ayağını Roma imparatorunun boynuna dayadığı söylenir. Ama bu kuşkuludur; ve eğer bu saygısızlık anında, sultan ulusal adete uyduysa, daha sonraki davranışları bağnaz düşmanlarınca bile methedilmiştir ve en uygar çağlara bile bir ders teşkil edebilir.[1]

Reşidüddin'in (ö. 717/1318) *Jâmi'al-tawarikh* İçindeki Anlatısı

Metne Giriş

İlhanlılar döneminin en ünlü İranlı tarihçisi olan Reşidüddin* Moğol sarayında görev almıştır ve Gazan döneminde, 697/1298'de yüksek bir mevkiye gelmiştir. *Evrensel Tarih*'i (*Jâmi'al-tawarikh/Cami'üt Tevarih*) en ünlü eseridir. Bu metin Selçuklular üzerine İran tarihyazımı geleneğindeki karmaşık kaynaklar şebekesinin bir parçasıdır.[2] Reşidüddin'in metni

1 E. Gibbon, *The Decline and Fall of the Roman Empire*, Bölüm LVII.

* Tam adı Reşidüddin Fazlullah Hamedani'dir –çn.

2 Bu tarihyazımsal sorunlar hakkında ayrıntılı bir tartışma için bkz. Luther, *The History of the Seljuk Turks*, 15-19; daha da önemlisi, Morton (der.), *Saljuqnama*

çağdaşlarından olan ve *Zubdetü'l-Tevarih* adlı bir tarih yazan Kaşani'nin metnine çok benzer, ama iki anlatı aynı değildir. Reşidüddin'in versiyonu daha berraktır ve daha iyi bir derlemeden geçmiştir, Kaşani'nin metniyse biraz daha kalabalıktır, tekrarlarla doludur ve zaman zaman editoryal hatalar nedeniyle okuması zorlaşır. Buradaki çeviri için, Reşidüddin'in versiyonu izlenmiş, ama ara sıra Kaşani'nin metninden de eklentiler dipnotlara konmuştur.[3] *Evrensel Tarih* aynı zamanda Arapça da yazılmıştır, ama Malazgirt anlatısı çok kısadır ve açıkça çok farklı bir tarihyazımı geleneğinden gelmedir.[4]

Metnin Çevirisi

[Alparslan'ın] Hükümdarlığı sırasında, Kayzer Roman Diogenes üç yüz bin atlıyla sefere çıktı.[5] Sultan durumdan haberdar olduğunda, derhal Azerbaycan'a doğru yola koyuldu.[6] Yanında bir ordu yoktu. Terken Hatun[7] ve Nizamülmülk'ü Tebriz'de bıraktı. Kendisi on beş bin adamıyla Ahlat'a gitti ve Nizamülmülk onu izledi. İki taraf[8] şans eseri Ahlat'la Erzurum arasındaki Malazgirt'te karşılaştı. Sultanın ordusu küçük olduğundan, Roman Diogenes'e bir elçi gönderdi ve her yıl bir ödeme yapılması koşuluyla bir ateşkes önerdi. Roman Diogenes dedi ki: "Rey krallığında barış yapacağım." [Bu yüzden] sultan kızdı.[9]

5-45. Morton varolan ya da kaybolmuş kaynaklar arasındaki karşılıklı ilişkiyi gösteren çok yararlı bir cetvel sağlar; *a.g.e.*, 42. Malazgirt anlatısı için bkz. Rashid al-Din, *Jâmi'al-tawarikh*, Seljuq bölümü, der. A. Ateş *Jâmi'al-tawarikh (Metin), II. Cild, 5. Cuz, Selçuklar tarihi* adıyla, Ankara, 1960, 31-9. Bu pasajın Luther çevirisine özel dikkat sarfedilmiştir; bkz. *The History of the Seljuq Turks from the Jâmi' al-tawarikh. An Ilkhanid Adaptation of the Saljuqnama of Zahir al-Din Nishapuri*, Richmond, 2001, 48-53. Malazgirt anlatısının kısmi bir çevirisi için aynı zamanda bkz. Vryonis, "A personal history," 236-9.

3 Morton, İsma'il Afshar tarafından Nişapuri'nin *Selçukname*'si olarak derlenen çalışmanın (Tahran, 1332/1953) aslında Kaşani tarafından yazıldığını göstermiştir; bkz. Morton, *Saljuknama*, 8.

4 Çevirisi ek B'de verilmiştir.

5 Kaşani, "İslam topraklarına doğru," diye ekler.

6 Kaşani, "kararın dizginlerini Azerbaycan'a döndürdü," der.

7 Bu başka kaynaklarda Alparslan'ın karısı için verilen ad değildir. Alparslan'ın varisi Melikşah'ın karısının adıdır.

8 Yani Selçuklu ve Bizans orduları.

9 Kaşani, "sessiz kalmayı yeğledi," diye ekler.

Bir gün [Alparslan] yüz atlıyla ava gitti. Düşmanları onu yüz adamıyla yakaladı ve zincire vurdu. Sultan olduğunu bilmiyorlardı. Birisi Nizamülmülk'e haber verdi, o da dedi ki: "Dikkat edin, kimseye bu konuşmadan söz etmeyin." [Nizamülmülk] sultan'ın çadırına kimseyi sokmamalarını emretti ve sultanın hasta olduğu yolunda yalan söylentiler[10] yaydı; doktorlarla gidip geldi[11] ve sultan adına yönetti.[12] Bunlar olurken, elçiler geldi ve barış istedi. Nizamülmülk dedi ki: "Sultan hasta, ama barış yapmayı kabul etti." Elçileri gönderirken de dedi ki: "Barış istiyorsanız, neden avlanma alanındaki hizmetkârlarımızdan bir grubu yakalayıp esir ettiniz?[13] Onları geri yollayın."[14] Döndüler ve durumu açıkladılar, Roman Diogenes de onların derhal geri gönderilmelerini emretti. Nizamülmülk ve komutanlar onları karşıladı ve yeri öptü. Bizanslılar bunu gördüğünde, şaşırdılar ve fırsatı kaçırdıklarına pişman oldular.

Sultan Tebriz'e vardığında, saray idari memurlarından hazinenin kapılarını açmalarını emretti ve olabildiğince, ücretli asker toplamalarını istedi. Sultanın huzurunda [süvari] birliklerini ve piyadeleri denetlerlerken, [defterde] kayıtlı olmayan bir gulam geçti. Ordunun başmüfettişi ona seslendi ve onu reddederek dedi ki: "Senden ne hayır gelir?" Sultan dedi ki: "[Öyle] deme. Belki de Bizans imparatorunu o esir alacak." Sonra, sultan, Artuk,[15] Saltuk,[16] Mengücek,[17] Danişmend, Çavlı

10 Kaşani, "adamların ağzından," diye ekler.

11 Kaşani, "ve [sultanın çadırına] giriş çıkışı denetim altına aldı," der.

12 Kaşani, "ona yakın olması dolayısıyla işleri yönetti," der.

13 Kaşani, "bu barış arama işareti değil," diye ekler.

14 Kaşani, "daha fazla sorun çıkmadan," diye ekler."

15 Mardin yöresini 12. yüzyıl başlarında yöneten Artuklu hanedanına adını veren kurucusu; bkz. C. Cahen, "Le Diyar Bakr au temps des premiers *Urtukides*," *Journal Asiatique*, CCXXVII(1935), 219-76; C. Hillenbrand, "The establishment of Artuqid power in Diyar Bakr in the twelfth century," *Studia Islamica* LIV(1981), 129-53.

16 Erzurum'daki Saltuk hanedanını kurduğu iddia edilen kişi. Kaynaklardaki eksik bilgilere göre, Saltuk Malazgirt sonrası dönemde Doğu Anadolu'da çalışan bir Türkmen beyiydi. Krş. F. Sümer, *Anadolu 'da Türk Beylikleri*, Ankara, 1990,17-45; Cahen, *Pre-Ottoman Turkey*, 106-8. Soykütüksel tablo için, krş.. I. H. Konyalı, *Erzurum Tarihi*, İstanbul, 1960, 27.

17 Az bilinen Mengücek hanedanının kurucusu. Batıda Danişmend, doğuda Sal-

Resim 4.1 *At üstünde bir avcıyı gösteren Selçuklu duvar tasviri, 13. yüzyıl.* (İstanbul, Türk ve İslam Eserleri Müzesi)

ve Çavuldur[18] beyleriyle, on beş bin süvari ve beş bin deneyimli piyadeyle muharebeye hazırlandı.

Çarşamba günü, sultan yukarıda adı geçen komutanlarıyla küçük bir tepeye çıktı ve Roman Diogenes'in kampını kendi gözleriyle inceledi. Bu ordu karşısında korkuya kapıldı ve dedi ki: "Bu hain topluluğa karşı, elimizdeki ordunun boyutlarıyla nasıl savaşıp da geri püskürtebiliriz?"[19] Melik Muhammed Danişmend alnını yere dayadı ve dedi ki: "İslamda Allah'a inanç hakkında bir fikir, bu kölenizin aklına geldi. Eğer izin verilirse, açıklayacak." Sultan izin verdi ve Melik Danişmend dedi ki: "Bugün çarşamba. Kaderin lehimize olabilmesi için, bugün geri dönelim, yarın silahlarımızı hazırlayalım, namaz için hazırlık yapalım ve boynumuza Zemzem[20] suyuyla yıkanmış kefenler saralım. Cuma sabahı, 'Hayya alel felah'tan* sonra [Allah'ın][21] yardımcısı olduğu cemaatle muharebe alanına gidelim. O zaman, İslamın minberlerinde vaizler 'Allah'ım, Müslümanların ordularına ve alaylarına zafer bahşet,' diye dua ederken, bütün samimiyetimizle, hep birlikte tekbir[22] getirip kötü kâfirlere saldıralım. Eğer şehitliğin mutluluğunu tadarsak, "ne hoş ve güzel bir mükâfattır bu ve o tahtlar, ne de güzel dayanılacak, oturulacak yerlerdir"** Eğer başarılı olur, [Allah tarafından] zafer bahşedilirse, 'İşte budur en büyük kurtuluş ve murada eriş.'"*** Hayırlı talihin bir işareti olan din için heves, bütün komutanların içinde kıpırdanmaya başlamıştı. Akıllarında Muhammed Danişmend'in fikri, [kampa] döndüler.

Cuma günü gün doğumunda, horozlar "Haydi kurtuluşa" diye öterken ve gökyüzünün tavla oyuncuları sabit yıldızların ve gezegenlerin taşlarını kırmızı gökkubbenin mavi halısında

---

tuk ve güneyde Artuk'un arasında yerleşmiştir. Bkz. O. Turan, *Doğu Anadolu Türk Devletleri Tarihi*, İstanbul, 1973, 1.

18 Adlar Sümer ve Sevim tarafından bu halleriyle kullanılmıştır, *İslam Kaynaklarına*, 61.

19 Tam anlamıyla: "Bu boyutlarda bir orduyla."

20 Mekke'de ünlü bir kuyu

* Namaza çağrının bir parçası (Ezan: haydi kurtuluşa –çn).

21 *Mansur.*

22 "Allah en büyüktür (Allahu Ekber)" tümcesi.

** Kuran 18:31 (Kehf suresi, Abdülbaki Gölpınarlı meali –çn).

*** Kuran 9:72 (Tevbe suresi, Abdülbaki Gölpınarlı meali –çn).

ve cıva rengi oyun kumaşında toplarken,[23] sultan ve komutanları, yükümlülüklerini ve dinsel görevlerini yerine getirdikten ve Kuran'dan belirlenen parçaları[24] okuduktan sonra, düşmanla savaşmaya çıktılar. [Allah'ın iradesinden] ayrılan bahtsızlar "dağılıp uçuşan pervaneler"[25] ve "sanki onlar, dağılmış çekirgelerdir"[26] onları karşılamaya çıktılar. Muharebe için sultanın karşısında yer aldılar. Belirlenen zamanın geldiği doğrulandığında, İslamın ordusu hep bir ağızdan tekbir getirdi ve İlahi destekle,[27] yüreği güçlü, düşmanın merkezine saldırdılar. Muharebe hatlarını oluşturdular, bu demirden bir dağdan bile güçlüydü, "atılmış yün" gibi.* Felaketin eliyle, kâfirlerin kafasına kayıp tozunu serptiler. Kötü kâfirlerin çoğunu,[28] mahvoluşun abidesine gönderdiler. "Böylece zulmeden kavmin kökü kesildi ve hamd, âlemlerin Rabbi Allah'adır."** Neticede Müslümanların eline para, mal, esir, hayvan ve hizmetçi olarak o kadar çok değerli ganimet geçti ki, göklerin kâtibinin[29] bile hepsini kaydederken aklı karışabilirdi.

Başmüfettişin reddettiği, [ama] kaderin kaydetmeyi kabul ettiği o Bizanslı[30] *gulam*dı. Kayzer Roman Diogenes kaçmış ve bir arabanın altına saklanmıştı. [Gulam] onu buldu [ve] tanı-

---

23 *Saqalatun*: genellikle "kırmızı" anlamına gelir, ama "mavi" anlamına da gelebilir (bkz. Steingass, 678), Luther de bunu yeğler: 50. Bunlar gün doğumunu betimleyen karmaşık bir imgeler dizisidir.

24 Awrad: Kuran'ın farklı saatlerde okunan parçaları.

25 Kuran 101:4 (Kâri'a suresi, Abdülbaki Gölpınarlı meali –çn). Allahın yargısının son gününde insanların pervaneler gibi dağılacağına gönderme.

26 Kuran, 54:7'den yansıma (Kamer suresi, Abdülbaki Gölpınarlı meali –çn). *Jarad muntashir* (dağılan çekirgeler) kederli gözlerle mezardan kalkan insanlara gönderme. Aynı zamanda bkz. Kuran 7:33 (A'raf suresi –çn), geçmişte, firavun da aralarında olmak üzere, Allahın iradesine karşı çıkanlar bağlamında yine çekirgelerden söz eder.

27 Kaşani ekler: *farr-i ilahi* – "İlahi nurun saadetiyle." Bu, çok eski zamanlardan beri İran'da krallara bahşedilen, Allah tarafından bahşedilmiş otoritenin haresini gösteren bir tümcedir ve Kaşani'nin metninde şimdi Alparslan'la ilişkilendirilmektedir. Bkz. A. Soudavar, *The aura of kings*, Costa Mesa, CA, 2003.

* Kuran 101:5 (Kâri'a suresi, Abdülbaki Gölpınarlı meali –çn).

28 Kaşani, "ve müstebit tiranı (*taghiyat*)" diye ekler. Bu Bizans imparatorları için kullanılan bir terimdir; bkz. Steingass, 806.

** Kuran, 6:45 (En'am suresi, Abdülnbaki Gölpınarlı meali –çn).

29 *Dabir-i falak* – Merkür'e bir gönderme olabilir.

30 Bu anlatıda ilk kez olarak o köle Bizanslı olarak betimleniyor.

dı. [Gulam] [hükümdarına] itaatini göstermek için ağlamaya ve yalvarmaya başladı. Kayzer dedi ki: "Bunun için bir çözüm bulmanın ve felaketin elinden kurtulmanın yolunu aramanın zamanıdır." Gulam dedi ki: "Sizi kurtarıp krallığın kollarına götürmenin bir yolunu bulursam, bu iyiliklerin karşılığında ödülünüz ne olur?" Kral huzur içinde yatsın, Mesih'in dininin şükranını telaffuz etti ve dedi ki: "Tercih ve talebinin parmağını üzerine basacağın herhangi bir büyük kenti [sana] ihsan edeceğim. Eteğini, talihin cepleri gibi, her türlü ihsanla dolduracağım ve yönetimi paylaşıp[31] katılmanı sağlayacağım." Gulam yeri öptü ve dedi ki: "Dünyanın gelini[32] gözlerin peçesine bürününceye ve yoğun karanlık yıldızlarla bezenene, ben rüzgâr gibi, kuvvetli [fırtına] gibi hızlı iki at hazırlayana kadar kral sabretsin. Sabaha kadar Bizans âleminin sınırlarına varırız."

Ama bunu yapacağına, gulam hükümdarın çadırına koştu, yeri öptü ve Kayzer'in durumunu anlattı. Alparslan muzaffer askerlerin bir kısmının gulamla birlikte gidip Kayzer'i getirmelerini emretti. Onu sultana itaat göstermeye getirdiklerinde, sultanın ruhu saf ve özü soylu olduğu için, Bizans kralını kabul etti, ona insanca davrandı, onu yanında tahta oturttu ve affını istedi.[33] Onun [Roman Diogenes] düşüncesini yatıştırmak için çok teveccüh gösterdi, daha sonra, sofrayı kurdular ve kutlama toplantısıyla zafer ziyafeti düzenlediler. Altın külahlı, gümüş bacaklı[34] kadeh taşıyıcılar toparlak kutlama çanakları sundular ve kadehler dağıttılar. Melodili, tatlı sesli müzisyenler müzik aletlerini [akort etmeye] ve kopuz çalmaya başladılar. Bülbül gibi ötmeye başladılar ve Irak ve İsfahan'ın [müzik] türlerini *nawa*[35] tonunda Barbad'ın[36] sesiyle verdiler. Kırmızı şarap içerken, org

31 *Musahamat*. Bu Arapça kök örneğin "pay almak" ya da ganimet anlamına gelebilir; bkz. Kazimirski, *Dictionnaire*, I, 1158.

32 *Arus-i jahan* – Venüs.

33 Ne kadar inanılmaz görünse de, metin Roman Diogenes'ten af dileyenin Alparslan olduğunu belirtir. Doğrusu, cümlenin gerisi yüce ruhluluğundan söz eder ve bu da ondan esaretin kaçınılmaz aşağılamasından dolayı af dilemeye kadar varabilir.

34 Zırh giymiş bacaklar.

35 Belli bir müzikal ton; bkz. Steingass, 1428.

36 Barbud/Barbad: anlatıldığına göre, Sasani kralı II. Hüsrev'in (MS 591-628) lut

sesi dinlediler.[37] Neşe getiren şarap beyinleri ısıttığında, şaşkınlığın tenhalardaki bakiresi[38] konuşmanın yüzünden tevazuun peçesini kaldırdı. Sultan imparatora sordu: "Benim elde ettiğim gibi bir zaferi sen kazansaydın, beni ne yapmayı arzulardın?". "İğrençliğin anasının"[39] kralın beyni üzerinde etkisi olduğundan ve aklın eli adabı muaşeretin dizginlerini koyuverdiğinden, o dedi ki: "O saat içinde idam edilmeni emrederdim." Sultan dedi ki: "Kuşkusuz kalbinin sırrı kafana etki etti.[40] Seni ne yapacağımı düşünüyorsun?" [Roman Diogenes] dedi ki: "Ya beni öldür, ya da İslam âleminde teşhir et." Sultan dedi ki: "Ama sana karşı bana zafer bahşeden ve bana fetih ve zafer kazandıran Yüce Allah'a şükran göstermek için, sana hoşuma gideni yapacağım."

Kutlama sona erip sarhoş olanlar yataklarına gittiğinde, sultan şahsen muhafızlardan bazılarına önlem olarak Roman Diogenes'e yakın durmalarını emretti ve dedi ki: "Onunla kibarca ve övgülü bir dille konuşun ve iyi davranın." Böylece [Alparslan] Roman Diogenes'in günlerce toplantılarında hazır bulunmasını emretti ve [dolayısıyla] durumunun çehresinden o dağlayıcı acının[41] tozunun kalkmasını ustaca sağladı. Kayzer bir gün, şarap içilirken, yorgunluk ve bıkkınlık[42] nedeniyle, sultana dedi ki: "Eğer hükümdarsan affet. Eğer kasapsan öldür. Eğer tüccarsan, sat." Sultan kulağına iki halka taktırdı, yaşamına saygı gösterileceği güvencesi verdi ve mutlulukla ülkesine doğru harekete geçmesi emrini verdi. Kayzer her gün özel hazineye bin dinar göndermeyi, kelle vergisini[43] yılda iki kez göndermeyi, gerek olduğunda destek olarak on bin deneyimli

---

çalgıcısı ve şarkıcısı.

37 Burada, Luther'in ender dipnotlarından birinde belirttiği gibi, *arghawani* (kırmızı şarap) ve *urghanun* (org) arasında bir kelime oyunu vardır (bu çalışma ne de olsa ölümünden sonra tamamlanmamış bir halde yayımlanmıştır) ; bkz. *History of the Seljuk Turks*, 169, n. 43.

38 Mukhaddarat – erdemli bir evli kadın ya da ayrı tecritte tutulan genç bakire; bkz. Steingass, 1195. Burada biraz aşırı bir kelime oyunu da var, zira *mukhaddar* aynı zamanda "çakır keyif" anlamına da gelir.

39 *Umm al-khaba'ith* – yani şarap.

40 *Sırr* ve *Sar* (kafa) arasında kelime oyunu.

41 Tam anlamıyla: "yakıcı" (*hurqat*).

42 Kafiyeli sözcükler: *malalat* ve *kalalat*.

43 *Jizya*.

süvari göndermeyi ve Bizans İmparatorluğundaki tüm Müslüman esirleri serbest bırakmayı kabul etti. Sultan onu tam anlamıyla onurlandırdı, nalları altın bir at ve yeşil taşlarla[44] süslü bir eğer verdi. Onun [Roman Diogenes] tüm yardımcıları ve yoldaşları için de benzer emirler verdi ve ayrılmalarda adet olduğu üzere, cömertçe onun yanında bir süre gitti.

İslamın bu zaferi Rei'ül Evvel 463'te gerçekleşti.[45] Sultan Erzurum[46] yakınlarındaki Malazgirt'ten Ahlat ve Azerbaycan'a doğru hareket etti. Yukarıda adı geçen komutanlarının bir önlem olarak Bizans kralına karşı uyanık olmalarını emretti. Bizans kralı ülkesine vardığında, hayal kırıklığı şeytanı kalbinde bir yuva kurdu, kötü öneri[47] iblisi de [aynısını] beynine uyguladı ve o da tiranlık ve isyan yoluna düştü.[48] Hazine için para göndermeyi geciktirdi ve gözardı etti. [Memurları] durumu sultana ilettiklerinde, komutanlarının Bizans topraklarının derinliklerine dalmalarını, ele geçirip tutmayı başardıkları[49] her toprak parçası ve kente, yakınları ve oğullarıyla birlikte sahip olmalarını ve onlardan başka hiç kimsenin buraları ele geçirip denetlememesini emretti.

Emir Saltuk derhal Erzurum ve civarını ele geçirdi. Emir Artuk Mardin, Amed, Malazgirt, Malatya Harput ve bugün bile buralara bağlı toprakları[50] aldı. Danişmend Kayzeri, Zamandu,[51] Sivas, Davalu,[52] Tokat, Niksar ve Amasya'yı aldı. Çavlı Maraş ve Sarus'u aldı. Emir Mengücek Gazi Erzincan, Kamah,[53] Kughuniyya[54] ve bunlara bağlı yerleri aldı.

---

44 *Zabarjad*: herhalde korindon ya da zümrüt.

45 Aralık 107-Ocak 1072 bu savaş için çok garip bir tarihtir.

46 Metinde *Erzinjan-i Rum* denir, *Arzan al-Rum* (Erzurum) olması daha yüksek olasılıktır.

47 *Waswasa*.

48 Yine kafiyeli sözcükler – *taghyan* ve *asyan*.

49 Tam anlamıyla: "kolaylaştırmak," (*muyassir*).

50 Bu doğru değildir. Artuklular en önemli merkezleri olan Mardin'i bile 12. yüzyılın başlarına kadar ele geçiremediler.

51 Zamantı

52 Aksaray civarında; bkz. Le Strange, 150.

53 Kemah – Fırat'ın batısında, Erzincan'ın aşağısında bir günlük yolda bir kale; bkz. le Strange, 118; J. Markwart, *Südarmenien und die Tigrisquellen*, Vienna, 1930, 8. Mengücekler Divriği'yi de aldılar.

54 Koghonia olarak da bilinir (Kara Hisar Şarki).

Metin Üzerine Yorumlar

Bu anlatı, Alparslan'ın esir edilip muharebe öncesi serbest bırakılması üzerine kuşkusuz uydurma öykü gibi yeni anlatısal unsurlar içerir. Bizans kaynakları bile Roman Diogenes'in Alparslan tarafından esir alındığını doğruladığına göre, bu yeni temanın – Alparslan'ın esir alınışı – anlatıyı simetrik hale getirme yolunda bir girişim olması mümkündür. Ama bunun Nizamülmülk'ün aklını ve keskin zekasını öne çıkartarak, av tutkusunun gereksiz yere tehlikeye düşürdüğü ve Müslümanların uzun vadeli güvenliğini de riske soktuğu Alparslan'ın aldırışsız çılgınlığıyla tezat oluşturmak gibi bir amacı da olabilir. Halep'in vakanüvisi İbn el-Adim de aynı noktaya parmak basar gibidir. Alparslan sarhoş olur. Nizamülmülk o zaman gelir ve efendisinin durumu da göz önünde bulundurulduğunda, düşüncesizce onunla tartışır. Alparslan ona bir leğenle vurur ve yüzünde bir iz bırakır. Alparslan daha sonra karısı tarafından zorla yatıştırılır. Ertesi sabah, sultan leğen darbesiyle yüzünde oluşan izi sorduğunda, Nizamülmülk akıllıca, kafasını bir çadırın direğine çarptığını söyler.[55] Basitçe bakıldığında, bu öykü yalnızca güçlü bir imparatorluğun büyük hükümdarının karısı tarafından haddinin bildirildiğini göstermez. Bir de Farsinin daha sonraki kurnazlığıyla Türkün aptallığı ve beceriksizliği arasındaki tezat da söz konusudur. Böylesi Türk-karşıtı öyküler yaygındı ve Araplarla İranlıların, Türklerin boyunduruğu altında olsalar da, gururlarının bir kısmını kurtarmalarını sağlıyordu. Bu kuşkusuz Fars tarihyazımı geleneğinin Arap kaynaklarında gösterilen Alparslan imgesini, özellikle de on üçüncü yüzyıldaki, örnek bir mücahit ve dindar hükümdar üzerine olanları reddettiği anlamına gelmez. Ancak İranlı tarihçiler aynı zamanda Alparslan'ın insani zaaflarını da gösterir ve bundan zevk alırlar.

Bu anlatıdaki başka bir yeni anlatısal tema da, Roman Diogenes'i ele geçiren Bizanslı kölenin nasıl ona karşı iki taraflı bir tutum sergilediği, bir taraftan gece karanlığında onu

55 Bkz. Hillenbrand, "Ibn al-Adim's biography of Alparslan," 240; Ibn al-Adim, *Bughya*, Sevim, 27-9.

Bizans'a geri götürmeyi önerirken, sonra onu Alparslan'a teslim ettiğidir. Roman Diogenes ziyafet sırasında alkolün etkisiyle kendinden geçer – öyküdeki, onu kötü bir duruma düşüren yeni bir safha. Muharebenin tarihi de farklıdır, üstelik diğer anlatılardaki tarihin ayını bile tutturamayacak kadar.

Aksarayi'nin (ö. 722/1323-733/1333 arası) *Musamarat al-akhbar ve Musayarat al-akhyar*[56] İçindeki Anlatısı

Metne Giriş

Aksarayi Moğol yönetimindeki Anadolu'da bir *münşi* ve üst düzey yöneticiydi. Adından da anlaşılacağı gibi, Aksaray kökenliydi.[57] Tarihi *Musamarat al-akhbar ve Musayarat al-akhyar*'ı 723/1323'te, efendisi, Anadolu'nun Moğol valisi Çoban oğlu Timurtaş'ın[58] gözüne girmek için yazdı. Malazgirt muharebesi anlatısı çalışmanın, Selçukluların 643/1246'ya kadar olan tarihini anlattığı üçüncü kesiminde yer alır.[59]

Metnin Çevirisi

Sonunda o [Alparslan] on iki bin atlıyla Bizans bölgesine saldırdı. Bizans imparatoru Roman Diogenes elli bin zırhlı atlıyla onun peşine düştü ve Malazgirt çölünde karşı karşıya geldiler. Bu durumda, Alparslan müneccimlere danıştı. Yıldızlar hakkında bilgisi olanlar[60] yıldızların konumu ve etkisi üzerine konuştular ve [kendi] seçimleri ve zamanın yıldız falıyla[61] ve

56 *Musamarat al-akhbar va musayarat al-akhyar*, der. O. Turan, Ankara, 1944, 16-17; Sümer ve Sevim, 60-1.

57 Bkz. C. Melville, "The early Persian historiography of Anatolia," *History and Historiography of Post-Mongol Central Asia and the Middle East* içinde, der. J. Pfeiffer ve S.A. Quinn, Wiesbaden, 2006, 145.

58 *A.g.e.*, 146.

59 Selçuklular üzerine kesimde kullanılan kaynaklar üzerine bir tartışma için bkz. *a.g.e.*, 148.

60 Tam anlamıyla: "yıldız insanları" (*ahl-i nujum*)

61 *Tali*: tam anlamıyla: "Yükselen." Aynı zamanda yıldız falına bakılan olayın geçtiği anda zodyak'ın ufkun üzerine yükseldiği noktayı da gösterir. Bkz. L. P. Elwell-Sutton, *The horoscope of Asadullâh Mirza*, Leiden, 1977, 91. Türkçe çeviride bu cümleleri çevirme girişiminde bulunulmamıştır (*Sümer ve Sevim*,

saatlerin yükseltisiyle, [muharebenin] ertelenmesini önerdiler. Bunun ortasında, [Alparslan] ulemaya ve şeyhlere danıştı ve onların okumasına[62] güvendi. Ulema dedi ki: "Bugün cuma, doğuda ve batıda vaizler minberlerde İslamın orduları için dua etmekle meşguller. Müslümanlar için çok uygun olan böylesi bir günden yararlanmak gerekir."

İçindeki güçlü dinsel inanç nedeniyle,[63] Alparslan Müneccimlerin lafını dinlemedi ve bilgi ve züht sahiplerinin öğüdüne uyarak, kâfirlerin ordusuna hemen saldırdı. Zafer ona yüzünü gösterdi, muzaffer oldu, Bizanslıların ordusu dağıldı, Roman Diogenes de *gulam*ların en zayıf ve aşağısı tarafından esir alındı. Bağdat'ta öykü şöyle anlatılır:[64] Bağdat'ta, teftiş sırasında müfettiş onun [gulam] adını yazmamış. Bunun nedeni aşırı küçük ve güçsüz olmasıymış. Sultan ona bakmış, onun adını yazmalarını emretmiş ve demiş ki: "Bizans kralını esir etmesi mümkündür." İlahi buyruğun gereklilikleri öyle gerçekleşir ki, tam da sultanın ağzından çıkan gerçekleşmiş ve [Roman Diogenes] *gulam*ın eliyle esir olmuş. Ona savunma sağlayacağı her gün için o *gulam*a bin *dinar* ödeyecekmiş. [Bizanslılar] serbest bırakılacağı umuduyla bu parayı müstahkem mevkilere saklamışlar. Kısaca, yenilginin Bizans ordusunun üzerine çöktüğü o gün, saltanat çadırına boynunun çevresindeki iki ağaç dalından [yapılma] zincirlere[65] vurulmuş Bizans kralını getirdiler. Sultanın imamı olan Ebu'l Fadl Kirmani öne çıktı ve onun [Roman Diogenes] boynuna vurdu.[66] Sultan bu hareketi yakışıksız buldu. Dedi ki: "Bugün, bu adam elli bin seçme adamı olan Bizans hükümdarıydı, ona böylesi aşağılamayla [davranmak] uygun mudur?" Ebu'l Fadl dedi ki: "Kâfirlere duyulan nefrettendir." Sultan şöyle yanıt verdi: "Hayır, denmiştir ki, 'boyun eğen bir halkın hükümdarına karşı merhametli olun.'" Kâfir düşmana karşı gösterilen bu tür merhamet de aynı şekilde onun aşırı yüce inan-

---

65), ama o kitap içinde verilen Arapça metinde yer alırlar.

62 *İstikharat*: "iyi bir alamet için Kuran'a bakmak": bkz. Steingass, 51.

63 Tam anlamıyla: "Doğasında var olan inancın iyiliği nedeniyle."

64 Tam anlamıyla: "Bağdat'ta, şunu bunu söylerler."

65 Boyunduruk.

66 Sili: "enseye vurulan tokat;" bkz. Steingass, 717.

cından kaynaklanır.[67] [Alparslan] oğullarını Bizans topraklarına gönderdi ve kendisi [yurda] döndü. (Tablo 12)

Metin Üzerine Yorumlar

Bu anlatı bir dizi ilginç yeni özellik içerir. Sultana muharebeyi ertelemesini öneren saray müneccimleriyle cuma olduğu için saldırmasını öneren çevresindeki din hukukçuları arasındaki danışman çatışmasını öne çıkartır. Tabii ki bu ikinci grubun önerisi güç kazanır ve Allah'ın iradesi yerine gelir.

Öyküdeki kendine özgü farklılık, sıradışı olarak, esir alınıp saltanat çadırına getirildiğinde Roman Diogenes'e vuranın Alparslan değil dinsel danışmanlarından biri olan Ebu'l Fadl Kirmani olması ve Kirmani'nin bu yüzden azarlanmış olmasıdır.

Hamdullah Müstevfi'nin (ö. 740/1339 sonrası) *Tarih-i Güzide* İçindeki Anlatısı[68]

Metne Giriş

İranlı vakanüvis Hamdullah Müstevfi, doğduğu kent olan Kazvin'de üst düzey bir maliye memuru olarak İran'ın Moğol yöneticilerinin hizmetinde çalışmıştır. Tarih yazarken, Reşidüddin'in eserlerinden ilham almıştır. Üslup olarak özlü ve doğrudan tarih çalışması *Tarih-i Güzide* 730/1330'da tamamlanmıştır. Aynı zamanda bir coğrafya çalışması olan *Nüzhetü'l Kulüp*'ü de yazmıştır, burada "eşsiz ve menşei belirsiz" olan Bizans'ı (Rum) da anlatır.[69]

---

67 Tam anlamıyla: "inancının yüceliğinin aşırılığından"

68 Der. A. Nava'i, Tahran, 1339,432-3; der. Sümer ve Sevim, 62; Fransızca çevirisi, M. Defremery, "Histoire des Seldjoukides et des Ismaeliens ou Assassins de l'Iran," *Journal Asiatique*(1849), 20-2; Türkçe çevirisi, Sümer ve Sevim, 67. Aynı zamanda bkz. *İslam Ansiklopedisi*, s.v. Hamdullah-ı Müstevfî (Z. V. Togan). Sümer ve Sevim Hamdullah Müstevfi'nin 1350'de öldüğünü ifade eder, *İslam Kaynaklarına*, 67.

69 Hamdallah Mustawfi, *The geographical part of the Nuzhat al-qulub composed by Hamdallah Mustawfi of Qazwin in 740 (1340)*, Leiden ve Londra, 1919. Bu çalışmada Malazgirt'in boylamını 76 derece, enlemini de 38 derece 45 dakika olarak verir, 101.

Metnin Çevirisi

Bizans imparatoru Roman Diogenes İran'la savaşmaya karar verdi. Ordusunun büyük bölümü sıcak tarafından yok edildi. İmparator geri döndü, yeniden asker topladı ve muharebeye döndü. Sultan Alparslan on iki bin adamıyla yola çıktı. İki ordu Malazgirt'te karşılaştı ve savaştılar. İmparator İl Kafsut (?) adlı Bizanslı bir *gulam* tarafından esir alındı.[70] Şaşırtıcı olan, teftiş sırasında, aşırı ufak tefek olması nedeniyle müfettişin onun [*gulamın*] adını yazmamış olmasıdır; ama sultan ona [müfettişe] demiş ki: "Yaz [adını]. İmparatoru esir alması olasıdır." Ve bu öngörü doğru çıkmıştır. İmparator haraç ödemeyi kabul etmiş, sultan onun canını bağışlamış ve tahtına geri dönmüştür.[71]

Metin Üzerine Yorumlar

Bu çok kısa anlatı, Malazgirt öyküsünün alışıldık unsurlarının bir kısmını içerir, ama aynı zamanda Bizans imparatorunun daha önceki akim kalmış bir İran seferinden söz eder ve Roman Diogenes'i ele geçiren kölenin adını vermeye çalışır. Hamdullah Müstevfi muharebenin anlatısal potansiyelini kullanmaz.

---

70 Bu adı çözmesi çok zordur. Burada verilen versiyon Sümer ve Sevim'in önerisidir. Ad Sümer'in tarihsel Türk isimleri kitabında geçer; bkz. F. Sümer, *Türk Devletleri Tarihinde Şahıs Adları*, cilt 2, İstanbul, 1999, 642. Çevirisi için üç el yazması kullanmış olan Defremery'ye göre, üçünde de adın farklı bir versiyonu vardır, "Histoire des Seldjoukides," 21.

71 Bu ifadede Alparslan'dan mı Roman Diogenes'ten mı söz edildiği anlaşılmıyor, her ikisi de olabilir.

Mirhand'ın (ö. 903/1498) *Ravzatü's-Safa fi Sireti'l Enbiya ve'l Mülûk ve'l Hulefa* İçindeki Anlatısı[72]

Metne Giriş

Herat kökenli Timurlu tarihçi Mirhand *Ravzatü's-Safa fi Sireti'l Enbiya ve'l Mülûk ve'l Hulefa* adlı Farsça bir evrensel tarih yazmıştır. Çalışma erken dönemde batı Avrupa'da tanınmış ve görece geç tarihine karşın on dokuzuncu yüzyıla kadar ortaçağ İran tarihi için önemli bir kaynak olarak kullanılmıştır.[73]

Metnin Çevirisi

Sultan Alparslan, Arap Irak'ı seferi sırasında Hoy kalesine geldiğinde, Bizans imparatorunun Frenkler, Ruslar, Ermeniler, Suriyeliler ve Yunanlardan oluşan büyük bir ordu topladığını ve adı maaş bordrosuna kayıtlı muharebeye hazır üç yüz bin askeri olduğunu öğrendi. Üstelik sayısız patrik[74] ve piskopos da sancağı altında toplanmıştı. İmparator ve maiyeti Bağdat'ı fethetmeyi, halifenin yerine de bir *katolikos* yerleştirmeyi planlıyordu. Daha sonra gecikmeden Semerkand'a[75] yürüye-

72 Metnin birçok 19. yüzyıl edisyonu mevcuttur ve aralarında ciddi farklılıklar vardır. Bu anlatıları eşleştirmek bu kitabın kapsamını hayli aşar. Elinizdeki çeviri Vullers'in özgün Farsça metnin bir versiyonunun İngilizce versiyonudur: Mirkhwand, *Rawdat al-safa fi sirat al-anbiya wal-mulûk wal-khulafa, Mirchondi historia Seldschukidorum* adıyla derlenmiş, der. J. A. Vullers, Giessen, 1837, 68-83; Almanca çev. J. A.Vullers, *Mirchond's Geschichte der Seldschuken aus dem Persischen zum ersten Mal übersetzt und mit historischen, geographischen und literarischen Anmerkungen erläutert*, Giessen, 1838, 62-73. Ne yazık ki, Farsça metnin Vullers'in kullandığı versiyonuna ancak bu kitap baskıya girdikten sonra erişebildim. Bir göz atmak bile Vullers'in çevirisinin yer yer çok serbest olduğu ve kimi sözcük ve tümceleri atlamış olması nedeniyle kusurlu olduğunu görmeye yeterli oluyor. Yine de bu kitabın amaçları açısından, İngilizce çevirisini hiç vermemektense metnin kullanılabilir bir çevirisini yapmak tercihe şayan görünüyor.

73 EI² s.v. Mirkhwand (A. Beveridge-B. F. Manz).

74 "Sayısız patrik" mefhumu, Mirhand'ın Rum Ortodoks kilisesi hiyerarşisi hakkındaki üzüntü verici cehaletini ortaya koyar.

75 Semerkand'a atıfta bulunmak coğrafi ve stratejik açıdan anlamsızdır. Bu, Herat'ta yazan ve Hıristiyanlık ile İslamın kuvvetleri arasındaki hassas dengenin geçerli olduğu 11. yüzyıl doğu Anadolu dünyasına açıkça yabancı bir geç dönem Timurlu tarihçinin doğal meşguliyetini ve ufkunu gösterir.

cekler ve Müslümanların kutsal kitaplarını yakıp, minberlerini de yıkmakla kalmayacak, bir tekini bile canlı bırakmayacaklardı.

Bunu duyunca, Alparslan Hıristiyanları tamamen boyunduruğu altına almak için muharebeye hazırlandı. Bu doğrultuda, veziri Nizamülmülk'e dedi ki: "Tüm ağırlıkları güvenli bir yere götür, çünkü İslamın düşmanlarına saldırmaya karar verdim." Nizamülmülk şöyle yanıtladı: "Sultan şimdiye kadar bu önemsiz kölesine birçok iyilikte bulunduğuna göre, benim soylu maiyetinden ayrılmam düşünülemez. Doğrusu, başka yerde güvene kavuşmak için ona hizmet etmekten kaçınmam ya da muzaffer sancağını unutmam söz konusu değildir." Bunun üzerine sultan dedi ki: "Bedenen yanımızda olmasan bile, güzel talihin bizi izlesin, duaların bize yardımcı olsun ve sözlerin bizi mutlu etsin. Ama şimdi irademe boyun eğmen gerekiyor." Vezir, sultanın böyle konuştuğunu duyunca, boyun eğişini ifade etti[76] ve sultanın emirlerine uydu.

Sultana gelince, imparatorla karşılaşmak üzere yanındaki on bin kişilik ordusuyla Tebriz'den[77] ayrıldı ve bir birliği de keşif amacıyla öncü olarak gönderdi. Onların eline düşen Yunan bir asker sultanın huzuruna getirilmiş ve onun emirleri uyarınca, beklemeden öldürülmüştü. Sultan bunun ele geçirilen her düşman askerine yapılmasını emretti. Bu arada, imparatorun önemli bir Müslüman sınır kenti olan Malazgirt'te kamp kurduğu ve sancağı altında üç yüz bin cesur süvarinin toplandığı haberi geldi. Her ne kadar sultanın çok daha küçük bir ordusu olsa da, Allah'a inandı ve muharebeye hazırlandı. Malazgirt'e yaklaştığında, imparatorun kampının ortasına çok yüksek kırmızı satenden bir çadır dikilmesini emrettiğini duydu. Bu çadırda altın bir taht kurdurmuştu; kırk sıra patrik ona dini tören yapmak için hazır bekliyordu ve dört piskopos ellerinde kutsal su kaplarıyla ona hizmet ediyordu.[78] İsa'ya – Peygamberimiz ve O huzur içinde yatsınlar – tanrı unvanını

76 Tam anlamıyla: "Kabullenmenin parmağını gözüne koydu."

77 Buna göre, bu arada Hoy'dan ayrılmış ve güneydoğuya doğru, kendini düşmanından büyük ölçüde uzağa götürecek önemli bir mesafe kat etmişti. Anlaşılan Mirhand'ın bölge coğrafyası üzerine bilgisi hayli kıttı.

78 Mirhand piskoposla patriğin rütbelerini karıştırmış.

atfettiler ve Meryem'i insani unvanlarla süslemekle uğraştılar. Başka din adamları çadırının önünde sürekli olarak İncil'den ve ilahilerden parçalar okuyordu, bu arada belli sayıda keşiş de ayin kurbanını kutluyordu.[79]

İmparatorluk ordusunda ağaç kesmek ve kalelerle şatolara saldırmak üzere balta ve benzeri araçlarla donanmış on bin kişi bulunuyordu. Aynı büyüklükte bir ordu da kentlerle diğer yerleşimleri kasıp kavurmak amacıyla neft kazanları taşıyordu. Ordunun bütün mevcudu bir milyonu buluyordu.[80] Sultan düşmanın etkileyici gücünün bu tarifinden hiçbir şekilde endişelenmemişti, tersine derhal zafere alışkın ordusunun komutanlarına ve çevresindeki herkese cesaretlendirici sözler söyledi. Ve Allah'ın iradesi o yönde olduğunda, küçük bir ordunun da büyük ordularını yendiğini hatırlatarak onları sakinleştirdi. Sonra muharebenin üç gün ertelenmesini ve düşmana ancak cuma günü, tüm Müslümanların hep bir ağızdan "Allah'ım, müminlerin ordusuna yardımcı ol" duasına katılıp ve inançla Allah'ın bir gün onlara bahşedeceği zaferi beklerken saldırılmasını emretti. Askerler sultanın bu sözlerini alkışladılar ve bu arada kendilerini muharebeye hazırladılar.

Nihayet, o üç gün geçtiğinde, her iki ordu muharebe düzeninde karşı karşıya geldiler. Yunan tarafında, ordunun önünde, haç taşıyan yüz kişi görülüyordu. Her haçın yanında, etrafında emirlerini bekleyen cesur adamlarla bir ordu komutanı duruyordu. Bu kesimlerin her birinin karşısına az sayıda ulemadan ve deneyimli adamlardan kimseler geldi ve muharebenin ateşini yaktılar.[81] Bu karşılaşma sırasında komutan Savtekin'i imparatora elçi olarak şu mesajla gönderdi: " Ordun ne kadar kalabalık olursa olsun, ardında seferlerinin, hırsından kuşku duymamanı sağlayacak kadar çok izini bırakmış bir düşmanla karşı karşıya olduğunu düşün. Kibrinden geri döner ve uygun bir haraç ödemeye, düşmanlık yerine barış önerilerinde bulunmaya hazır olursan, sultandan sahibi bulunduğun bütün

79 Tam anlamıyla: "kurban kesilmesi," yani ökaristi.

80 Geri kalan 608.000 kişinin nereden çıktığı belli değildir.

81 Yani bu kesimlerden her birine bağlı, az sayıda, savaş deneyimine sahip ve becerikli ordu komutanı vardı ve bunlar muharebenin ateşini yaymak üzere savaş alanında askerlerin karşısına yerleşmişti.

topraklar üzerinde denetimini sürdürmene izin verilmesini ve ne sana ne de yanındakilere zarar verilmemesini isteyeceğim. Ama önerimi dinlemezsen, yıkımına ve tüm varlıklarınla mallarını yitirmeye hazır ol."

Elçi bu mesajı imparatora teslim ettiğinde, imparator öyle bir öfkeye kapıldı ki, tahtının yanında duran bir keşişin elindeki haçı kaptı ve elini üzerine koyarak, o gün tahtını sultanın ikametgâhında kuracağına dair kutsal ruh, tanrı ve enkarnasyon üzerine yemin etti. Sonra da elçiyi büyük aşağılamayla def etti ve askerlerine dedi ki: "Şimdi hepinizin birlikte düşmana saldırmanız ve orada bu orduyu yere yapıştırmanızdan başka talimata gerek yok." Bunun üzerine mızrağını kavradı, atına atladı ve cesur Yunanlarla Ermenileri muharebeye davet etti.

Alparslan imparatorun en yüksek güce erişmeye koyulduğunu ve inadından vazgeçmediğini öğrendiğinde, cesur savaşçılarına döndü ve dedi ki: "Savaşta korkaklık, hepimize ölüm getirir; müminlerden, bizden sonra gelecek olanların sonu feci esarettir ve tüm yaşamları boyunca köleliğin boyunduruğu altında inleyecekler. Şimdi artık, sonucu metanetle beklemekten ve kendimizi, hakkımızda iyi ya da kötü ne karar verirse versin, Allah'ın iradesine teslim etmekten başka seçeneğimiz yok." Askerler de dediler ki: "Yaşamlarımız üzerine yemin ederiz ki, bu muharebe için tüm gücümüzü harcayacağız."

Güven dolan sultan ordusunu düşmana karşı sürdü; her iki taraftan da savaş müzikleri duyuldu ve gökteki bulutlar gibi muharebenin tozları yükseldi. Sultanın kendisi, cesur savaşçılarından birkaçıyla geride yer aldı ve camilerle dua edilen yerlerde müminler ellerini havaya kaldırıp Allah'a İslamın ordusuna hayırlı bir sonuç için dua etmeye başlayıncaya kadar bekledi. Sonra, birden bire, yıldızlı göğün kralı günün yarısının çevrimine girerken, içinde cehennem ateşinin izlerini taşıyan bir rüzgâr, Müslümanlara doğru esmeye başladı.[82] Bunun üzerine nehre doğru yöneldiler, ama düşman askerleri tarafından kovalandılar ve neredeyse susuzluktan ölüyorlardı.

82 Yani "günün ortasında sıcak ve yıkıcı bir güney rüzgârı çıktı ve tüm gücüyle Müslümanlara doğru esmeye başladı."

Sultan bunu öğrendiğinde atından indi, tacını başından çıkardı, belinden kemerini çözdü ve secdeye kapatıp dua etti: "Allah'ım, sevgili efendimiz! Günahkâr köleni günahlarına göre cezalandırma, şefkatli ve affedici bakışını dindar hizmetkârlarının başına geçirdiğin bu güçsüz hizmetkârından çevirme ve sana sadık olanlara karşı yönlendirdiğin bu yakıcı rüzgârın düşmana doğru esmesini sağla." Uzun ve sayısız yakarmanın ardından ordunun önderleri ve bizzat sultan gözyaşlarına boğuldular ve birdenbire, dualarının duyulduğuna dair işaretler hissedilmeye başladı, çünkü o güçlü rüzgâr İslamın düşmanlarına doğru esmeye başlamıştı.

Daha sonra sultan, inanç ve güven dolu, küheylanına atladı ve muharebe alanında, ne oklardan ne kılıçlardan, ne kaplanlardan ne de aslanlardan kaçmamış olan cesur adamlarından oluşan birlikle düşmanın üzerine atıldı.[83] Artık muharebenin ateşi yanmıştı ve düşman karşısında çok düzenli ve yenilmez [adam] kitlesini görünce, yaşamın sermayesi ve ruhun nakdi için en yüksek bedelin ne olduğunu sordular.[84] Fakat sultan kâh sağa kâh sola hızla seğirtiyor, düşmanlarını ya kılıçla, ya okla ya da mızrakla indiriyordu. Bu olurken, sultanın kölelerinden Abtegin atından atladı yere kapandı ve sultana yalvararak, tebaasını düşünmesini, kıymetli ve yeri doldurulamaz yaşamını muharebenin cilvelerine terk etmemesini ve muharebenin gerginliğinden biraz uzaklaşmasını istedi. Ancak sultan şu yanıtı verdi: "Askerler ancak zaferi kazandıklarında dinlenecek; muharebenin zahmet ve çabasından kurtulma zamanının geldiğini çok iyi anlayacağız." Sultan bu sözleri sarf ettikten sonra, Abtegin'i muharebeye geri gönderdi ve kendisi de düşmana saldırmayı sürdürdü, ta ki sonunda zafer kesinlikle onlardan yana dönüp Yunanlar geceye büyük bir düzensizlik içinde girene kadar. Sayısız Yunan artık Müslümanların darbeleriyle yıkılmıştı ve gün batımında muharebe alanında bir tek Hıristiyan bile kalmamıştı.

O aşamada sultan, imparatorluğun güçlü desteği olan Gavhara'in'den imparatoru kovalamasını istedi ve kendisi de

83 Yani "en cesur adamlarından oluşan birlikle"

84 Yani "değerli yaşamlarına çok yüksek bir fidye ödemeye razı oldular."

tahtına oturdu. Gavhara'in imparatorun peşindeyken, kölelerinden biri imparatora rastladı ve o beklenmedik bir darbe vurunca kaçtı, ama sonra yeniden saldırmak amacıyla geri döndü. Ama yaşamını kaybetme korkusuna kapılan imparator, ona "Bana el kaldırırken dikkatli ol, çünkü ben imparatorum," diye bağırdı. Köle miğferi, ipekli giysileri ve kemeri sayesinde bunun gerçekten de imparator olduğunu anladı, çünkü evvelce benzer bir kıyafet hiçbir kralın üzerinde görülmemişti. Bunun üzerine onu esir aldı ve Gavhara'in'e götürdü, o da derhal onu alıp sultanın kampına getirdi.

Tüm saray saltanat çadırında toplanınca, sultan imparatorun tahtının ayağına getirilmesini emretti. Gavhara'in derhal emre itaat etti ve imparator en derin alçalmayla sultanın huzuruna geldiğinde, yüzünü aşağılanmayla yere, iktidarsızlığın ve alçaklığın tozuna yatırmaya zorlandı.[85] Sultan imparatoru görür görmez, onu acı acı azarladı ve sert konuştu. Ama diğeri özür diledi, affedilmesi için yalvardı ve dedi ki: "Bir talebim var. Sultan bana üç şeyden birini yapsın: günahlarımı affetsin ve beni serbest bıraksın, veya beni öldürsün ya da –bunların ikisini de yapmak istemezse – hapse atsın. Eğer sultan öldürülmemi emrederse, Yunanlar yerime tahta başkasını oturtur ve yeniden İslam topraklarını taciz eder; ama eğer hatalarımı ve kabahatlerimi affederse, yaşamım boyunca ona tâbi ve itaatkâr kalacağım." Sultan bu konuşmayı duyunca, imparatora dedi ki: "O zaman, Yunanlar bana haraç ödeyip boyun eğdiği sürece, seni affedeceğim." Daha sonra kendininkinin yanına bir taht daha yerleştirmelerini ve imparatorun da onurlandırılarak, buna oturtulmasını emretti.

Artık düşmanlık yerini içten dostluğa ve sevgiye bıraktığına göre, imparator kızını, sultanın oğlu Melikşah'a eş olmak üzere verdi. Evlilik töreni sırasında, inciler ve değerli taşlar etrafa dağıldı, sonra da onun [sultan] emri uyarınca bir ziyafet sofrası hazırlandı. Bu ziyafet sırasında sultan imparatora özellikle kibarlık gösterdi, saltanat inayetinin her türlü işaretini ona ve patriklerine gösterdi ve her birine değerli birer tören kaftanı verdi.

85 Yani "tevazu ile secdeye gitmeye zorlandı."

Ziyafet sona erdiğinde, sultan, imparatorun ülkesinin önde gelenleriyle birlikte evine dönmesine izin verdi. Daha sonra mabeynindeki katiplerine bütün bölgelere zaferinin müjdesini veren mektuplar göndermelerini emretti, kendisi de Bağdat'a Yunanlardan ganimet olarak ele geçirilen hazinelerin arasından her türlü değerli armağanlar gönderdi. Bu parlak zafer sonrasında sultan, büyük imparatorluğunu oğulları arasında bölüştürdü, Yunan kampından ele geçirilen ganimetin tamamını da askerleri arasında paylaştırdı.

Başka tarihçiler bu olayı şöyle anlatırlar. Sultan Alparslan Yunan imparatoru karşısında yerleşirken ve her iki tarafta da barış görüşmeleri başlamışken, sultan maiyetindekilerin bir kısmıyla ava gitti ve Yunanlar tarafından yakalandı. Ama aralarından biri kaçıp, olup bitenleri Hoca Nizamülmülk'e haber vermeyi başardı. Bilge vezir onu hemen akşam namazına[86] gönderdi ve sadakatine güvendiği bir Türk süvari birliğine kampa koşup sultanın çadırına gitmelerini emretti, kendisi de yüksek sesle, "Sultan çadırına geldi," diye bağırdı. Ertesi gün başkalarıyla birlikte barış koşullarını görüşmek üzere imparatorun çadırında ortaya çıktı. Barış sağlandığında, imparator vezire dedi ki: "Dün birtakım askerleriniz adamlarım tarafından yakalandı," Hoca da şöyle yanıt verdi: "Kuşkusuz bunlar tanımadığımız adamlar, yoksa kampımıza bunun haberi gelirdi." Sonra, sultan ve diğer esirler imparatorun tahtının önüne getirildiğinde, Hoca hem sultanı hem de diğerlerini kabaca azarladı. Onları imparatordan teslim aldı ve bu ustaca manevradan sonra kampa doğru yola çıktı. Yolun bir kısmını gittiklerinde, Hoca atından indi ve sultanın dizginlerini öperek, durum öyle gerektirdiği için imparatorun huzurunda onunla o kadar sert konuştuğu için özür diledi.

Kısa süre sonra, barış antlaşmasını tamamlamak üzere sultanın kampına gelen Yunanlar tüm öyküyü öğrendiler ve bunun üzerine durumlarının ne kadar kötü olduğunu idrak ettiler ve "İyi işler devam ettiği sürece bilinmezler; ancak sona erdiğinde anlaşılırlar," diyen atasözünün doğruluğunu istemeden de olsa kabul ettiler.

86 Yani "ayakaltından uzağa."

Bir süreliğine Cem'in kasesi[87] *elindeydi*
Ama bilmiyorsan, ne yapılabilir ki?

Sultan kampa döndüğünde, ordusunu muharebeye hazırladı ve imparatorunkinin karşısına muharebe düzeninde dizdi. İmparator da muharebe için tüm gerekli önlemleri aldı, ama uzun ve zorlu bir muharebeden sonra, Yunan bir köle tarafından ele geçirildi. Bu köle hakkında şu garip öykü anlatılır: Ordu toplanıp askerlerin adları bordroya kaydedilirken, bu işle görevlendirilen kişi kötü gözüktüğü için bu köleyi kaydetmek istememiş. Ama sultan emir Sa'd el-Devle'ye – ya da başkalarının dediğine göre bordroyu düzenlemekle görevli kişiye – onun adının kaydedilmesini emretmiş, çünkü o adam imparatoru esir alabilirmiş. Ve bu öngörü de gerçekleşmiş. Diğer yandan *Tarih-i Güzide*'nin yazarı, avlanırken Yunanlar tarafından yakalanıp Nizamülmülk'ün kurnazlığı sayesinde kurtarılanın Alparslan değil, ardılı Melikşah olduğu görüşündedir. O sultanın tarihini anlatırken, bu konuya geri döneceğiz.

Yunan imparatorun yenilgiye uğraması sonrasında, sultan genç imparatorluk prenslerinden hazine olarak ele geçirdiği her şeyi –değerli inciler ve başka mücevherler– Rey kalesine gönderdi ve valisi emir Ahmed'e bunlara göz kulak olmasını ve ardılı Melikşah'ın emrine girmesini emretti.

Metin Üzerine Yorumlar

Bu anlatı da Malazgirt üzerine başka yeni ayrıntılar içerir. Yazarı uzaklardaki Herat'ta yaşıyor olmasına karşın bu parçada daha güçlü bir Hıristiyan karşıtı hava vardır. Roman Diogenes'e seferi sırasında eşlik etmiş olan sıra sıra Hıristiyan

87 Burada gönderme, bir güç simgesi olan Cemşid kâsesinedir. Kase üzerine bir tartışma için bkz. Zick-Nissen, 181-93, ve özellikle 183. İbn el-Aşir (Richards, *Annals*, 160) 459/1066 yılı başlığı altında, yenilen Estakhr valisinin Alparslan'a iki *mann* misk içeren ve üzerinde "Kral Cemşid" yazan iki turkuaz kase getirdiğini anlatır. Böylece kadim İran'ın gelenekleri, Alparslan'a aktarılmış olur. Zick-Nissen Selçuklular döneminde hâlâ imal edilen bu kaselerden söz eden makalesi bağlamında der ki (183), Hüsrevlerin el-Mada'in'deki sarayından bir "yeşil kase" 7. yüzyılda Sasani İmparatorluğunu fetheden Müslüman fatihler tarafından, açıktır ki, bir ganimet olarak, Mekke'ye gönderilmiştir.

din adamlarına ve haçlara sık sık göndermede bulunularak, Bizans imparatorunun dinsel açıdan önemi vurgulanır. Öykünün daha önceki versiyonlarında Roman Diogenes'in "dostu" olan halifeye zarar vermeyeceği vurgulanırken, Bağdat'taki Abbasi-Sünni halifesi Moğollar tarafından devrildikten sonra yazan Mirhand, geriye dönüp, Roman Diogenes'i halifeyi devirip yerine bir katolikos geçirmeyi amaçlar şekilde gösterebilir. Her ne kadar o zamanlar muzaffer bir hükümdarla yeni boyun eğdirilmiş vasalı arasındaki anlaşmayı mühürlemek için bu tür evlilikler sıradan bir işlemse de, Roman Diogenes'in kızının Alparslan'ın oğluyla evlendirilmesi öyküsü folklorden ibarettir. Roman Diogenes'in kızını sefer sırasında yanında getirmiş olduğuna inanmak güçtür.

Malazgirt öyküsünün bu versiyonu, on ikinci yüzyıldan günümüze kalmış olan anlatıların kuru basitliğiyle tezat oluşturur. Gerçekten de süslü, hatta abartılı üslubunun altında, birçok ilginç ayrıntı ve icat içeren bir öykü anlatır. Yine de Malazgirt efsanesinin geç ortaçağ Müslümanlarının anı ve muhayyilesindeki evrimin bir örneği olarak değerlidir. Bu açıdan, bu ve önceki iki bölüm için uygun bir doruktur. Bu bölüm aynı zamanda Farsça tarih çalışmalarının nasıl Arapça olanlarla birçok ortak noktaya sahip olduklarını, ama aynı zamanda farklı bir şekilde evrilen ve Türk soylarından güçlü bir şekilde gurur duyan hükümdarlarca yönetilen doğu topraklarında Malazgirt efsanesini zenginleştiren İran geleneğinin nasıl belirgin özelliklere de sahip olduğunu gösterir.

Tablo 17 *Savaş davulları. Reşidüddin, Jâmi'al-tawarikh, 1314*
(Edinburgh Üniversitesi Kütüphanesi, Ms. Arab 20, f. 108v)

Tablo 18 *Sakarya Muharebesi anısına modern Türk pulu.*

Bölüm 5

MUHAREBEYİ YAZMAK

(Alparslan dedi ki): "Bugün Allah (hamdolsun) Türklere lütfetmiş ve onları üstün kılmıştır, çünkü onlar inançlı Müslümanlardır ve kibirle sapkınlıktan kaçınırlar."[1]

Giriş

İslam Tarihinin Doğası

Klasik çağlardan bu yana, tarih yalnızca eğlendirmek için değil, önemli ahlaki, dinsel ve siyasal gerçekleri öğretmek için de kullanılmıştır. Örneğin Thukydides sürekli olaylardan uzaklaşıp arkalarında yatan derslere, değişmez ve ebedi gerçeğe sapmıştır.[2] İslami tarih yazıcılığı hiç çekinmeden ders vericidir. Kendini tekrarlayan olay türlerinden çıkardığı dersleri öğretir durur. Allah merkezli bir tarih modelidir ve Onun iradesi seçilmiş seçkin bireyler aracılığıyla gerçekleşir. Ortaçağ Müslümanları eğitme ve eğlendirme olarak çift amaçlı emsalli tarih eserleri yazmıştır.[3]

1 Nizâm al-Mulk, *The Book of Government or Rules for Kings*, çev. H. Darke, Londra, 1978.

2 R. G. Collingwood, *The Idea of History*, Oxford, 1946, 30-1; aktaran, M. I. Finley, *Ancient history. Evidence and models*, Londra, 1985,14-15.

3 C. Robinson, *Islamic Historiography*, Cambridge, 2003, 130-1; J. Meisami, *Persian Historiography*, Edinburgh, 1999, 283-5, 292.

Önceki kuşaklarda, araştırmacılar, "doğrulanabilir olgulara" erişebilmek için "güvenilir" ortaçağ Müslüman kaynaklarının ne olabileceğiyle ilgileniyordu. Bu kuşkusuz geçerli bir noktadır. Ne var ki, daha yakın tarihlerde, İslam tarihyazımının retorik doğasının önemi daha çok öne çıktı. Hayden White[4] tarih yazıcılığının şiirselliğinden söz etti, Waldmann[5] ve Meisami[6] de ortaçağ İran tarih yazıları alanında bu anlamda aydınlatıcı oldular. Yine de bu konuda, özellikle de Arap tarihyazımında söylenecek daha çok şey vardır ve Malazgirt üzerine ortaçağ Arap ve İran anlatıları da bunların önemli edebi değerine ışık tutmak için ideal bir fırsat sunar.

Önceki araştırmacı kuşakları, burada el-Hüseyni'yle İmadeddin'in Malazgirt anlatılarında ve hatta özgün metni basitleştirmeye çalışan, İmadeddin'in sözüm ona özetleyicisi el-Bundari'nin[7] çalışmasında özetlenen, açıkça retorik ortaçağ Arap tarihyazımı "okulunu" kötülemişti. Bu yazılar "olgu" kaynağı olarak yararsız oldukları gerekçesiyle bir kenara atılmış, bunların kendi amaç, beceri ve estetiğine sahip edebi eserler olduğu görülememiştir. Bu olumsuz tavır Gibb[8] tarafından şöyle özetlenir: "Tarih bir hüner işi olmuş, retorik ve yazı üslubu basit anlatının yerini almıştır."

Daha on birinci yüzyılda, tarih yazmak, saraydaki kâtip sınıfının elinde, kafiyeli nesir ve şiir gibi bol keseden süslemeli malzemeler kullanılarak aşırı süslü bir hale gelebiliyordu. "Mabeyn" tarih yazma üslubu kâtip sınıfının tarz için ince örnekler yerleştirmesini sağladı; böylesi çalışmaların örnek oluşturan doğası ileri retorikle de destekleniyordu.[9] Halifeler, sultanlar, valiler ve askeri komutanların ağzından yazdıkları mektuplarda

4 H. White, "Historicism, history and the figurative imagination," *History and theory* 14/4 (Aralık 1975), 48-67.

5 M. Waldman, *Towards a Theory of Historical Narrative: A Case Study in Perso-Islamicate Historiography*, Columbus, 1980.

6 Meisami, *Persian Historiography*.

7 El-Bundari'nin metninin çevirisine çabucak göz atılması bile onun neyi ne kadar özetlediği sorusunun sorulmasına yol açar. İmadeddin'in özgün eserinin Paris elyazması incelendiğinde el-Bundari'nin aslında çok da bir şeyi değiştirmediği görülür.

8 EI[1] Ek, H. A. R. Gibb, s.v. *ta'rikh*, 239.

9 Gibb ve von Grunebaum gibi erken dönem Batılı araştırmacılar kültürel gerileme belirtisi olarak gördükleri bu eğilimden yakınır.

üst düzey bir mabeyn üslubu kullanan bu kâtipler için böylesi bir söylemi tarih yazılarına aktarmak kolaydı.

Malazgirt muharebesi anlatıları günümüze kadar gelen diğer ortaçağ Müslüman vakanüvisler gibi hükümet kâtibi ya da saray memuru olarak nitelendirilemez. Doğrusu, İbn el-Cevzi ve torunu Sibt b. El-Cevzi kendi çağlarında esas olarak ulema ve ünlü vaizler olarak tanınıyorlardı. Ama İmadeddin ve el-Bundari gibi üst düzey üslupçularla aynı örnek tarihler yazma, çalışmalarıyla ikna etme ve Kuran'dan alıntılar, dindarca anekdotlar, dualar ve vaazların kullanımıyla karşı çıkılamaz dinsel gerçekleri yayma arzusunu paylaşıyorlardı. Bu "ideolojik" unsurlar öykünün gelişimiyle hiç de ilgili değildi, ama tarihin, yani "kurtarıcı" tarihin, Allah'ın İslamın kaçınılmaz zaferi yolundaki planlarının anlamıyla çok ilgiliydiler.

Malazgirt üzerine metinler üzerine genel yorumlar[10]

Bu kitapta ele alınan metinler tek bir kalıptan çıkma değildir. Evrensel tarihler, hanedan tarihleri ve kent vakayinameleri de içlerinde olmak üzere birçok tarih yazımı tarzından gelmedir. Bu kaynakların hiçbiri öyle ya da böyle Türkçe değildir ve on birinci yüzyıl Orta Asya Türk hanedanı Karahanlıların Türkçe edebiyatı destekledikleri düşünüldüğünde, bunun nedeni de açık değildir. Ne var ki, daha batıda hüküm süren Selçukluların tarihi, on birinci yüzyılın başlarında Müslüman dünyasında ortaya çıkışlarından on ikinci yüzyılın sonlarındaki gerilemelerine kadar, Arapça ve Farsça yazılmıştır. Selçuklu tarihi, Selçuklu Türklerini kendi ortamlarının gözünden gören ve Selçukluların on birinci yüzyılda içinde yaşadıkları göçebe ortamına çok yabancı saray kâtipleri ve ulema tarafından yazılmıştır. Kültürel uçurum, anlatılan olayların tarihiyle yazıl-

10 Bizanslıların Malazgirt anlatılarına çok önem verilmiştir. Bunlar gerçek muharebenin birçok yönü hakkında ayrıntılı bilgi verir. Her şeyin ötesinde, Attalieates'in görgü tanığı anlatısı bize "bize kadar ulaşan güvenilir bilginin çoğunluğunu" sağlamıştır; bkz. Vryonis, "The Greek and Arabic sources," 439. Arapça ve Farsça metinlere gelince, Vryonis bunların Malazgirt anlatısını "önemli ölçüde mythopoiesis," yani efsane inşası haline dönüştürdüğünü öne sürer; *a.g.e.*, 442. Arap metinlerini "daha ileri Yunan kaynaklarından" ayıran "geniş eleştirel uzaklık" olarak algıladığı şeyi betimler; Vryonis, "A personal

Resim 5.1 *Esir düşmüş Romanus'u Alparslan karşısında gösteren modern betimleme*

dıkları tarih arasındaki kronolojik mesafe açıldıkça daha da genişlemiştir. Kitabın daha önceki bölümlerinde gösterildiği gibi, on ikinci yüzyılın ikinci yarısının öncesinden Selçuklular üzerine çok az tarihsel kaynak kalmıştır. Bu büyük zaman farkı, Selçukluların geriye dönük olarak Sünni İslamın destekçileri ve cihad uygulayıcıları olarak imgelerinin gelişmesine neden olmuştur, Selçukluların çok farklı gelenekleriyle gaspçı atlı göçebeler olduğuna dair rahatsız edici olguya karşın daha sonraki vakanüvisler de bu imgeyi takdim edip geliştirmiştir. Ancak Müslüman anlatıların salt geriye dönük olduklarını ve yalnızca daha sonraki Müslüman tarihçi kuşaklarının dindarca biçimlendirmelerini yansıttığını varsaymak da hatalı olur. Malazgirt üzerine Müslüman ve gayrımüslim anlatılar arasında karşılaştırma yapılırken, özellikle de Bizanslı tarihçi Attaleiates'in görgü tanıklıklarına bakarken, muharebe üzerine ortak bir ayrıntılar çekirdeği görülür. Erken dönem Arapça ve Farsça metinlerin, on üçüncü yüzyıl ve sonrasının metinlerine göre daha basit ve geri olmalarına karşın, daha sonrakilerle pek çok ortak noktaya sahip oldukları da açıktır. Bu, Malazgirt öyküsünün Müslüman versiyonun hayli erken bir aşamada yerleştiğini gösterir.

Ama Müslüman vakanüvislerin Büyük Selçukluların ve özellikle de Malazgirt'in tarihine canlı bir ilgi göstermeleri özellikle on üçüncü yüzyılda gerçekleşmiştir. Bu ilgi genellikle Arapça tarihyazımının Eyyubiler ve Memluklu hanedanlar tarafından desteklendiği Suriye'den kaynaklanmaktadır. Bu Haçlılara karşı yoğun bir etkinliğin yaşandığı ve halkların bütünüyle Moğollardan kaçmak üzere batıya doğru kaçtığı bir dönemdir. İran ve Orta Asya'nın Farsça dilli tarihçilerine gelince, onlar da muharebe üzerine yazmış, fakat çalışmalarında o bölgelerde pek tutulan retorik-etik tarihyazımı geleneklerini öne çıkmışlardır.

---

history," 228. Ama Arap kaynaklarının "zengin edebi dili ve masalsı doğasından" da etkilenmiştir; *a.g.y.*. Ama yine de Malazgirt üzerine kaynakları sınıflandırırken Yunan metinlerini "tarih," Arapça metinlerini "tarihsizleştirme," ve Farsçaları "mythopoiesis" olarak nitelendirmesi bana, Arap kaynaklarını değersizleştirmek ve erken Farsça kaynaklara da çok az dikkat sarf etmek gibi görünür; *a.g.e.*, 239.

İnanç Aracı Olarak Malazgirt Anlatıları

Kuran'ın İlhamı

Ortaçağ İslam nesir yazımında Kuran'ın ilhamı, gerek açıkça alıntılar şeklinde, gerekse her Müslümanın çocukluğundan beri bildiği, muhayyile, sözcük dağarcığı seçimi, yazı üslubu gibi göndermelerle, hep vardır.

Kuran'dan önemli ayetler metinlerde daima görülmektedir. Muharebeden önce *tekbir*[11] getirilmesine sık sık vurguda bulunulur ve *bismillah*'da[12] Allah'ın adı geçer. Bir anlatıda, İbn el-Cevzi'ninkinde, Bizans imparatoruna yanında götürmesi için bir bayrak verilir; üzerinde kelime-i şehadet yazılıdır; "Allah'tan başka hiçbir İlâh yoktur, Muhammed, O'nun elçisidir." Tahmin edilebileceği gibi, Kuran'ın 61:10-11 gibi Allah yolunda cihad yapmaktan söz eden ve el-Hüseyni'nin anlatısında da görülen ayetlere çokça vurguda bulunulur:

> İnanırsanız Allah'a ve Peygamberine ve savaşırsanız
> Allah yolunda mallarınızla, canlarınızla*

El-Hüseyni cennet vaat eden bir sonraki ayeti vermez –"kıyılarından ırmaklar akan cennetlere"** ama önemli olan şudur ki, okuyucu kitlesi bunu bilmektedir. Reşidüddin şehitlikte aynı mutluluğu vaat eden başka bir ayet aktarır: "Ne hoş ve güzel bir mükafattır bu ve o tahtlar, ne de güzel dayanılacak, oturulacak yerlerdir."*** Allah'ın ilahi yardım vaadi de anımsatılır, "Yardım ancak Allah'tandır"**** Kuran'da insanlığı kıyamet gününde beklediği söylenen kötülükler, Bizans ordusu bozguna uğradığında Reşidüddin tarafından güçlü ve iyi seçilmiş imgelerle "dağılıp uçuşan pervaneler"‡ ve "sanki onlar, dağılmış

11 "Allahu ekber." İslamın erken dönemlerinden başlayarak, tekbir getirilmesi muharebenin başlamasının işaretiydi. Bkz. A. Noth, *Quellenkritische Studien zu Themen, Formen und Tendenzen frühislamischer Geschichtsüberlieferung*, Bonn, 1973, 129.

12 "Şefkatle merhamet eden Allahın adıyla."

* Kuran 61:11 (Saff suresi, Abdülbaki Gölpınarlı meali –çn).

** Kuran 61:12 (Saff suresi, Abdülbaki Gölpınarlı meali –çn).

*** Kuran 18:31 (Kehf suresi, Abdülbaki Gölpınarlı meali –çn).

**** Kuran 8:10 (Enfâl suresi, Abdülbaki Gölpınarlı meali –çn).

‡ Kuran 101:4 (Kâri'a suresi, Abdülbaki Gölpınarlı meali –çn).

çekirgelerdir"* sözleriyle betimlenmiştir. Bizanslıların nihai yenilgisi de Reşidüddin'in[13] o muazzam ayeti aktarma anıdır:

> Böylece zulmeden kavmin kökü kesildi ve hamd âlemlerin Rabbi Allah'a.**

Alparslan'a muharebenin en hararetli yerinde eşlik eden ve onu koruyan Cebrail gibi kimi başka Kuran göndermeleri, daha da imalıdır.[14]

Kuran erdemleri Malazgirt anlatılarında öne çıkartılır. *Sabr* (sabır ve metanet) muharebe öncesinde Alparslan'a atfedilen anahtar niteliktir. *Sabr* Allah'a vefanın sürdürülmesi ve düşmana karşı çıkabilme becerisini temsil eder. her ne kadar bu bağlamda akla birçok Kuran yansıması gelse de, özellikle bir ayet öne çıkar:

> Sabretmek ve namaz kılmakla Allah'tan yardım dileyin. Şüphesiz ki Allah, sabredenlerledir (al-sabirin).***

İlaveten, cesaretle *sabr* arasında, insanın "kör tutkusunu dizginlemesini ve en ciddi tehlike karşısında bile sakin ve huzurlu kalmasını"[15] sağlayan bir bağ vardır. Allah yolunda böylesi bir sebat savaşçıya şehitliği kucaklama ve şaşırtıcı bir kahramanlıkla ölümü karşılama gücünü verir.[16] Bu tema daha, savaşta "Müslümanların, kalplerini Allah'ın dayanıklılıkla güçlendireceği yolunda dua ettiklerini"[17] söyleyen el-Turtuşi'nin Malazgirt anlatısında bile vurgulanmıştır.

---

* Kuran 54:7 (Kamer suresi, Abdülbaki Gölpınarlı meali -çn).

13 Bölüm 4, s. 119

** Kuran 6:45 (En'âm suresi, Abdülbaki Gölpınarlı meali -çn).

14 Kuran 16:102 (Nahl suresi -çn) ve 26:193 (Şu'arâ suresi -çn). Kuran'da başka melekler de vardır, ama burada Cebrail'in seçilmiş olması, hem koruyuculuk, hem de inancın bütünlüğünün güvencesi olması açısından uygundur; bkz. Bölüm 3, n. 77.

*** Lane, I/4, 1643; bkz. Kuran 2:153 (Bakara suresi, Abdülbaki Gölpınarlı meali -çn).

15 T. Izutsu, *God and Man in the Koran: Semantics of Koranic Weltanschauung*, Tokyo, 1964, 205.

16 T. Izutsu, *Ethico-Religious Concepts in the Qur'an*, Montreal, 1966, 102.

17 Al-Turtushi, 696.

Selçuklu ve Bizans ordularının asker sayıları arasındaki büyük oransızlığa vurgu, Müslüman zaferinin yüceltilmesinde kilit öneme sahiptir. Ama daha derin bir düzeyde, başarının prototipi Muhammed'in pagan Araplar karşısındaki kendi mücadelesidir. Malazgirt öyküsünü dinleyen her Müslüman dinleyici topluluğu, Peygamberin kendi henüz yeni büyüyen Müslüman cemaatinden çok daha kalabalık Mekke ordusuna karşı savaştığından haberdardı. Ama Kuran'ın dediği gibi, Allah'ın zaferi kesindir:

> Nice azlık taife vardır ki... Allah'ın izniyle çokluk taifeye üst olmuştur.[18]

Roman Diogenes'in belirleyici günahı, aşırı gururudur; o kibirli bir kişidir (*mutakabbir*). Bu onun askeri seferlerde bile sergilediği, dışa dönük debdebe ve ihtişamda da açıkça görülür; Anadolu platosunda ilerlerken, yanında gerçekten çok fazla sayıda askerle birlikte, silah, eğer, başkaca teçhizat ve dev bir mancınık taşıyan dört yüz araba götürmüştür. Müslüman anlatılar giderek daha abartılı bir hale gelirken, Roman Diogenes'in malzemesinin ayrıntıları da aşırılaşır. Bu böbürlenme duruşu ve kibrin etkisi, mütevazı ve kısıtlı Selçuklu kuvvetlerinin zaferinin ihtişamını daha da arttırır. Kuran'da gurur kavramından söz eden ellinin üzerinde ayet vardır; gurur insanı Allah'a itaatten uzaklaştırır.

Böylesi direniş karşısında, *"Allah, her kibirli ve cebbar kişinin gönlünü böyle mühürler işte."*[19]

Kuran'da Allah'ın sözlerini reddeden birçok cemaat ve insan vardır. En ünlü örnek, Allah'ın Musa aracılığıyla gönderdiği mesajı hor gören Firavundur:

> O da askerleri de yeryüzünde haksız yere ululanmaya kalkıştılar.*

18 Kuran 2:249-50 (Bakara suresi, Abdülbaki Gölpınarlı meali -çn). Bu ayet yüzyıllar sonra Osmanlı sultanı Murad'ın Varna'daki duasında kullanılmıştır: bkz. C. Imber, *The Crusade of Varna, 1443-45,* Aldershot, 2006, 41.

19 Kuran 40:35 (Mü'min suresi, Abdülbaki Gölpınarlı meali –çn). Hem Süryani Hıristiyan Urfalı Mateos'un (çev. Dostourian, 133) hem de Ermeni Hıristiyan Aristakes'in (çev. canard ve Berberian, 125) Roman Diogenes'in gururunu suçlamaları kayda değer; Mateos ondan "kibirli, katı, inatçı," olarak, Aristakes de "küstahça gurura sahip" olarak söz ederler.

* Kuran 28:39 (Kasas suresi, Abdülbaki Gölpınarlı meali –çn).

> Biz de hem onu, hem askerini helak ettik, onları suda boğduk.*

Roman Diogenes de, firavun gibi, kibrin ve küstahlığın feci sonuçlarına örnek oluşturan bir kişilik olur.[20] Firavun gibi, Roman Diogenes de –son istirahatgâhı olarak– cehennemde yanacaktır, çünkü kendini beğenmiş gurur günahını işlemiştir:

> Yeryüzünde, kendini beğenerek kibirle yürüme; şüphe yok ki Allah, ululanıp övünenlerin hiç birini sevmez.**

Böylece isteyerek ya da istemeyerek, Malazgirt anlatılarının çoğu Roman Diogenes'i eski peygamberlerin Tanrı'nın mesajını ilettiği söz dinlemez, itaatsiz hükümdarlar gibi resmeder. Roman Diogenes bir anti-kahraman, bir geç zaman firavunudur.

Ama büyükler nasıl da devrilir! Roman Diogenes'in gururunun cezası, onun basit bir köle, üstelik çelimsiz biri tarafından esir alınmasıyla, daha da utanç verici hale gelir. Güçlü Bizans imparatoruyla onu esir eden Müslüman köle arasındaki antitez her yönüyle sömürülmüştür. Malazgirt üzerine bize kadar ulaşan en eski Müslüman anlatısında –el-Turtuşi'nin versiyonu– aşağılayıcı köpek imgesi Roman Diogenes'le, dünyadaki en büyük Hıristiyan imparatorluğun imparatoruyla ilişkili olarak kullanılmıştır. El-Turtuşi'nin anlatısında, Roman Diogenes'in alenen aşağılanması, daha sonraki kimi Müslüman anlatılarının aksine, Alparslan'la dostluk girişimleri, saltanat ziyafetlerinde ağırlamalar gibi dostane hareketlerle sulandırılıp yumuşatılmamıştır. El-Turtuşi imparatorun boynunda bir iple kampta nasıl gezdirildiğini ve sonra da, para karşılığı değil de, bir köpeğe karşılık satıldığını anlatır. Köpeğin ortaçağ Müslüman âleminde kimi zaman korkunç işkencelerle ve cezalandırmayla ilişkilendirildiğini belirtmekte yarar vardır; Hama'nın on ikinci yüzyıldaki önemli valilerinden el-Yaghi-Siyani canını

---

* Kuran 28:40 (Kasas suresi, Abdülbaki Gölpınarlı meali –çn).

20 İncil'de Firavundan söz edilen kısımda, Çıkış 7:3 ve 14:4 arasında on bir kez Tanrı'nın firavunun kalbini sertleştirmesine gönderme vardır.

** Kuran 31:18 (Lokman suresi, Abdülbaki Gölpınarlı meali –çn).

sıkan bir memurunu onu bir köpeğe bağlayıp ikisini de aynı çuvala atarak cezalandırmıştır.[21]

Roman Diogenes'le bir köpek arasında gerçekleştirildiği öne sürülen takas temasının ortaya atılması, daha derin bir anlamda Roman Diogenes'in kirli bir yaratık statüsünü yansıtır, çünkü İslam yasasında köpek kirli kabul edilir. Nihayet, köpek benzerliği Kuran'da dinden döneni ya da kâfiri belirtmekte kullanılır:[22] "O tıpkı köpeğe benzer." Okuyucu kitlesi böylece köpeğin öyküsünden büyük bir iştahla ve birkaç düzeyde birden keyif alabilir.

Her yerde mevcut olması kuşkusuz şaşırtıcı değildir, ama kutsal bu temayı hem görmüş olduğumuz gibi açıkça, hem de daha ince bir şekilde işler. Arap retoriğinin ustası, İmadeddin, el-Bundari tarafından verilen çalışmasının özetinde bile doğrudan Kuran alıntısı yapmaz. Çok daha müphem ifadelerle Kuran'dan yansımalar yapmayı yeğler – bu okuyucu ya da dinleyici için, neredeyse entelektüel bir bilmece halini alır. İki tipik örneği alalım. "Yer sert gümbürtüyle sarsıldı (*irtajjat*) ve gök de gürültüyle sarsıldı (*irtajjat*)" cümlesi Kuran 56:4'te Kıyamet günü öncesinde toprağın feci sarsıntılarının Arapça *r.j.j.* köküyle korkutucu bir betimlemeyle anlatılmasını yansıtıyor olabilir. *İrtajjat* (sarsıldı) fiilinin tekrarı bu metinde az görülen bir şeydir, çünkü dil ustalığını göstermek isteyen özgün yazar, cümlenin iki (ya da daha çok) yerinde dikkatle dengelenmiş kafiyeli eşanlamlıları tercih eder.[23] Demek ki burada, Kuran'a göndermeye dikkat çekmesi amaçlanan, tekrar olgusu olabilir.[24]

Anlatının ilerilerinde, Bizans imparatorunun ilerlemesi, şu cümleyle aktarılır: "Kaderin (*dahr*) görüşünü (*basar*) ve duyuşunu (*sam*) yakaladı."[25] Bu cümlenin nispeten gizli anlamı, yazarın birincil amacı olan Kuran'dan blümleri anımsatma arzusunun sonucudur. Bu üç cümle, birbiri ardına iki Kuran

21 İbn el-Azrak, çev. Hillenbrand, 65.

22 Kuran 7:176 (A'râf suresi)

23 Bkz. İncil'in paralellik, çaprazlama ya da ikisinin birleşimini kullanan yazarlarının benzer tekrarlayıcı özellikleri: bkz. D . Howlett, *British Books in Biblical Style*, Dublin, 1997, 2.

24 Bölüm 3, s. 180

25 Bölüm 3, n. 82.

ayetinde yakında görülür –45:23-24[26]– ve bu parçanın hedef kitlesi olan ileri okuyucular tarafından da bu olgu bilinecek ve anlaşılacaktı. Burada kullanılmış olmaları yalnızca bir tesadüften ibaret değildi. Burada önemli olan da yalnızca bu sözcüklerin doğrudan kullanımı değildi. Bu sözcüklerin geçtiği Kuran bağlamı da önemlidir; bu iki ayette herkesin öleceğine dair açık bir mesaj vardır ve denir ki, "Ölürüz ve diriliriz ve bizi zamandan (*dahr*) başka bir şey öldürmez." Kuran, 17:36-37 de bu duyguları dillendirir ve tesadüfen anahtar *sam* ve *basar* sözcüklerini içerir. Buradaki mesaj –insanın cehalet yolunu izlememesi, yeryüzünde baş döndürücü gururla ve delice itaatsizlikle yürümemesi– okuyucuya güçlü Bizans İmparatorluğunun imparatoru Roman Diogenes'in başının dikine ve düşünmeden her şeyi bilen tek varlık olan Allah'ın ona önceden tayin ettiği felaketine yürüdüğünü anımsatır. Roman Diogenes tamamen kendi kendine yeterliliğini ilan eder ve *istikbar* eder (başta Şeytan'ın yaptığı gibi, küstahça ve gururla hareket eder); Arapça Malazgirt anlatılarının bu en inceliklisi, Roman Diogenes'i, hem "Yeryüzünde ululuk satanlar ve kötü düzenlere başvuranlar"dan söz eden Kuran ayetini* aktarması hem de el-Bundari'nin Roman Diogenes'i "iblislere yardım" ettiğini söyleyen kendi cümleleri aracılığıyla, Şeytan'la ilişkilendirir. Daha sonraki bir anlatıda, imparatorun iblislerle ilişkisi daha da ileri gider; Roman Diogenes'in Alparslan'a söz verdiği parayı ödemek için çok uğraştığını aktaran diğer Müslüman anlatıların aksine, Reşidüddin Roman Diogenes'in anlaşmadan caydığını, çünkü "hayal kırıklığı şeytanının kalbinde bir yuva kurduğunu, kötü öneri iblisinin (*waswasa*) de aynısını beynine uyguladığını" anlatır.[27] Yansımalı *waswasa* sözcüğü, sinsi fısıltıyla, Kuran'da Şeytan'la ilişkili olarak birçok yerde kullanılır.[28]

---

26 Gördün mü dileğini mabud edineni ve halini bildiği halde Allah tarafından sapıklığa terk edileni ve onun kulağını ve kalbini mühürlemiştir ve gözüne de perde çekmiştir... ölürüz ve diriliriz ve bizi zamandan başka bir şey öldürmez." (Kuran, Câsiye suresi, 45:23-24, Abdülbaki Gölpınarlı meali –çn.)

* Kuran 35:43 (Fâtır suresi, Abdülbaki Gölpınarlı meali –çn).

27 Bölüm 4, s. 107-109

28 Örneğin Kuran 7:20: "Sonra, Şeytan onlara fısıldadı (*fa-waswasa*)."

Resim 5.2 *Alparslan'ı gösteren modern Türk betimlemesi*

Alparslan, Örnek Cihad Savaşçısı

Malazgirt anlatılarındaki Alparslan'a gelince, o da davranışlarının kökü Kuran ilhamında yatan bir paradigma insanı olarak resmedilir. Alparslan, Roman Diogenes'le sert bir tezat halinde, tevazu ve iddiasızlık sergiler. Kişiliği Müslüman dindarlık prizmasından geçer. İbn el-Cevzi'nin 12. yüzyıl anlatısından başlayarak, Alparslan Allah'a tam bir güven duyan, safkan bir cihad savaşçısı olarak resmedilir. Eğer zafer gerçekleşirse, bu Allah'ın iradesi doğrultusundadır; eğer muharebede ölürse, o zaman Allah'ın yolunda savaşmış olacaktır ve cennete gitmesi kesindir. Ölüm olasılığı karşısında, Alparslan daha sonra kefeni olabilecek beyaz giysilere bürünür ve abdest alır. Yüzünü toprağa sürerek der ki:

> Ey Allah'ım! Sana güvendim ve bu cihadla Sana daha da yaklaştım. Huzurunda yüzümü toprağa sürdüm ve kanımla lekeledim.[29]

29 Bölüm 3, s. 73-74 Bu ünlü Hamdani hükümdarı ve cihad savaşçısı Seyf el-Devle'yi anımsatır, o da gömülmesi için cesedinin bir cihad seferinin topra-

Selçuklu birliklerine "Türklerin ordusu" değil, "İslamın ordusu" deniyordu. Alparslan'ın ordusu tek bir birleşik birim gibi tanıtılırken, Roman Diogenes'in ordusu çok çeşitli bölgelerden gelme, içlerinde başka Türklerin, Frenklerin ve Ermenilerin de bulunduğu derme-çatma bir paralı askerler güruhu olarak tanıtılıyordu; ortak bir dinsel amaçları yokmuş gibi gösteriliyorlardı. Diğer yandan Alparslan inancı ve dinsel cemaati adına savaşır, muharebenin başlamasından önce, Müslüman damarı kabarır ve Alparslan atından inerek Allah'ın huzurunda yere kapanır. Muharebenin doruğunda, tozlu bir rüzgâr Müslümanların gözünü kör eder ve neredeyse kaçmalarına neden olur. Ama Allah'ın inayeti sultandan yanadır ve bir kez daha secdeye kapanıp dua etmesinin ardından Allah rüzgârın yönünü değiştirir ve kâfirlerin gözünü kör eder. Böylece el-Hüseyni'nin sözcükleriyle:

> Allah'ın iradesi haksızlık ağacını kökünden söktü, tecavüzün burnunu koparttı ve Hıristiyanların izlerini sildi.[30]

Selahaddin'in örnek bir Müslüman ve cihad savaşçısı olarak imgesi iyi bilinir; bu, Malazgirt anlatılarındaki Alparslan imgesini oluştururken, en azından yazarların bir kısmının aklındaydı. Hem Müslüman hem de gayrımüslim, özellikle de Bizanslı kaynaklar yelpazesinde "gerçek" ve tarihsel hafızanın temeli, Alparslan'ın yaklaşık bir haftalık bir esaretin ardından, zamanın standartlarına göre onuruyla muamele ettikten sonra saltanat esiri Roman Diogenes'e serbest bıraktığını açıkça belirtir. Bu yüzden Selahaddin'in en büyük zaferi olan 582/1187'deki Hıttin muharebesinin ardından yenilmiş Haçlı önderlerine gösterdiği âlicenaplıktan[31] çok önce, başka bir büyük sultan, Alparslan dünyaya Müslüman bir hükümdarın nasıl bağışlayıcı ve dengeli davrandığını göstermişti. Ortaçağ

ğıyla Allah yolunda dökülmüş kendi kanının karışımında yıkanmasını istemişti.

30 Bölüm 3, s. 73 İbn el-Cevzi Yeni Ahdin bir kopyasını içeren gümüş bir sandığın ele geçirildiğinden söz eder; bu muzaffer bir şekilde ganimetin geri kalanıyla birlikte Bağdat'taki halifeye gönderilmişti.

31 Uzatmalı düşmanı Renaud de Chatillon dışında tabii ki.

Müslüman kaynaklarının çoğu, Alparslan'ın Roman Diogenes'i onuruyla gönderdiğini ve Bizans'a dönebilmesi için at ve refakatçi sağladığını belirtir. Anadolulu vakanüvis Aksarayi daha da ileri gider; boyunduruk bağlanarak aşağılanmış bir halde saltanat çadırına getirilen Roman Diogenes'in boynuna, boyunduruğu sultanın din önderi Ebu'l Fadl Kirmani'nin vurduğunu bildirir. Bu eyleme sultan kızmış, sonra da İslamın, "kâfir düşmana şefkat göstermekten" oluşan gerçek mesajını savunmuştur.

Cuma Topos'u

Halkın camide cemaat olarak namaz için toplandığı cuma gününün Allah'ın özel ihsanı, önemli günler için hayırlı bir gün olarak ne zaman görülmeye başladığı açık değildir. Cuma günü doğum, temel atılması, bir muharebeye başlanması ya da zaferle bir kente girilmesi için talihli bir gün olarak görülebilir. Müslüman dünyasında tüm topluluğun (ümmet) dua ettiği bir gün olduğu için, bu gün mübarek kılınmıştır. Allah'ın inayeti kesindir. Örneğin *Kısas-ı enbiya* başlıklı bir çalışmanın derleyicisi olan 12. yüzyıl sonu yazarı Kısai, İslam öncesi güney Arabistan peygamberi Hud'dan söz ederken, şöyle der:

> Göller ve nehirler, kuşlar ve hayvanlar, vahşi ya da evcil olsun, Hud'un doğumundan mutlu oldu. Ad kabilesinin ağacı, Hud'un kutsamasıyla yeşerdi ve mevsimi gelmeden meyve verdi. Ve annesinin günleri dolduğunda, bir cuma günü dünyaya geldi.[32]

Kuşkusuz Malazgirt muharebesinin gerçekten de cuma günü gerçekleşmiş olup olmamasının bir önemi yoktur.[33] Muharebeyi cuma gününe denk getiren Müslüman anlatılar, bunu, İslam bilincinde cuma gününün sahip olduğu güce dayanarak yaparlar. Malazgirt hatırasının bu özelliği, Müslüman âlemindeki

32 Al-Kisa'i, *Qisas al-Anbiya*, çev. W. M . Thackston, Jr., *The Tales of the Prophets of al-Kisa'i* adıyla, Boston, MA, 1978, 110.

33 Diğer açılardan canlı ve ilginç kitabında Friendly, bilinmeyen nedenlerden dolayı, muharebenin gerçekten de bir cuma günü gerçekleştiğini kanıtlamaya kararlıdır. "Tartışma dışı olan neredeyse tek konu, muharebenin cuma günü olmasıdır," der. bkz. Friendly, *The Dreadful Day*, 178.

cemaatin tümünün Alparslan için dua etmesinin değerini öne çıkartan el-Turtuşi'nin[34] zamanında başlamıştır. Bağdatlı iki tarihçi, İbn el-Cevzi ve torununun yanısıra, Mısır'da Kıpti Hıristiyan tarihçi el-Makin de muharebe için cumaya denk gelen tarihler verir ya 19 Ağustos 1071[35] ya da 26 Ağustos 1071.[36] Ama ruhani gerçeklik âleminde, bunun bir önemi yoktur. Birçok anlatı titizlikle cuma gününe giden günlerde olanları, sanki bir doruğa çıkarmışçasına verir ve her günün etkinliklerini, cumaya doğru giden bekleme dönemine vurgu yaparmışçasına aşırı dikkatle belgelendirir.

On ikinci ve özellikle de on üçüncü yüzyılların Haçlı Seferleri bağlamında, önemli olayların cuma gününe "denk gelmesi" kavramı iyice kök salmıştı. Selahaddin Kudüs'ü 27 Receb 583[37] cuma günü ele geçirdi ve bu aynı zamanda çok özel bir yıldönümü, Peygamberin göğe yükseldiği gece olan Miraç kandiliydi. Akka'nın Cemaziyelahir 690/Haziran 1291'de[38] düşmesi de İslam için duygusal tınılarla dolu olan bir gündü, bu yüzden Müslüman yazarlar, Müslüman dünyasının Frenk belasından kurtuluşunu simgeleyen bu olayı cuma günü olmuş gibi gösterirler.[39]

Zallaka Muharebesi (13 Ramazan 476/22 Aralık 1086) anlatısında, on üçüncü yüzyıl vakanüvisi el-Marrakuşi, içerdiği tüm yan anlamlarla birlikte bu olayı doğrudan cuma gününe yerleştirir.[40] El-Marrakuşi'nin *Mu'jib fi talkhis akhbar al-Maghrib* adlı çalışmasını 621/1224'te yazdığında, İspanya'dan Bağdat'a taşınmış olduğunu belirtmek önemlidir. Bu yüzden cuma *topos*'u konuşmalarının yeşerdiği dinsel çevrelerde bu-

34 Al-Turtushi, 696.

35 El-Makin Cuma 20 Zilkade 463/19 Ağustos 1071 verir.

36 İbn el-Cevzi ve Sibt b. El-Cevzi tam bir hafta sonraki bir gün verirler.

37 2 Ekim 1187; bkz. Imad al-Din al-İsfahani, Gabrieli, 158.

38 Akka'nın düşüşünün kesin tarihi tartışmalıdır, ama hangi ayda gerçekleştiği kesinlikle belirlenmiştir; bkz. Gabrieli, 347, n. 1.

39 Bkz. Abu'l-Fida'nın görgü tanıklığı ettiği Akka'nın düşüşü anlatısı; *Mukhtasar tar'ikh al-bashar, Recueil des Historiens des Croisades, Historiens Orientaux* içinde, I, Paris, 1872, 163-5; aynı zamanda bkz. F. Gabrieli, *Arab Historians of the Crusades*, çev. E. J. Costello, Londra ve Henley, 1969, 346.

40 Bkz. C. Melville ve A. Ubaydli, *Christians and Moors in Spain*, Warminster, 1992, 92-9.

lunmuş olması olasıdır. Bu fikrin, Ramazan 476/Ekim 1086'da Yusuf bin Taşfin'le Hıristiyan kralı Alfonso arasında geçen ve Murabıtların güney İspanya'yı yeniden fethinde önemli bir dönüm noktası olan Zallaka Muharebesindeki kullanımı kapsamlı ve oldukça ayrıntılıdır. 13 Ramazan Cuma günü Müslümanların cuma namazına hazırlandıklarını ve Alfonso'nun muharebeye pazartesi günü başlama sözü doğrultusunda, bu amaca uygun şekilde donandıklarını yazar. Ama Sevilla'lı el-Mutemid Hıristiyanların ihanetinden kuşkulanmıştır ve o ve yandaşları silahlıdır. Yusuf ve arkadaşları namaza başlar ve ilk rekattan sonra Hıristiyanlar saldırıya geçer. Muharebenin, tüm Müslüman dünyasında müminlerin cuma namazına denk gelecek şekilde ayarlanmış başlangıcı, yalnız bir tek sonuca varabilirdi, çünkü bizzat Allah bunu onaylamıştı. Böylece "Allah düşmanı yenilgiye uğrattı."

El-Makkari'nin (öl. 1041/1632) zamanına gelindiğinde, Zallaka muharebesinin anlatısı daha da geliştirilmişti. Bir aşamada, anlatıya bir de rüya eklenmişti. El-Kurtubi adlı bir ulema önceki perşembe gecesi Peygamberin ona zafer güvencesi verdiği ve ertesi gün (cuma) gündoğumunda şehit olacağını söylediği bir rüya görür. Bunun üzerine el-Kurtubi geceyi duayla geçirir ve başına kutsal yağ sürer.[41] Bu anlatıyla kimi Malazgirt anlatıları arasındaki benzerlik çarpıcıdır.

Hıristiyan Karşıtı Mecazlar

Bizans ile Müslüman dünyası arasındaki uzun süreli ilişki sırasında "öteki" üzerine bir basmakalıp hakaretler dizisinin yaratılmış olması tamamen öngörülebilir bir durumdur. Bunlar Malazgirt anlatılarının Müslüman yazarları tarafından çeşitli kötüleme düzeylerinde, hatta *Schadenfreude* (Başkasının zararına sevinme) olarak kullanılmıştır. Roman Diogenes'le ve onun "kâfirler" ve "müşrikler" sürüsünün yanlış inanışlarına ve günahkâr davranışlarına saldırılır ve Hıristiyanlığın simgeleri alaya alınıp aşağılanır. Ne de olsa, Sibt b. El-Cevzi Roman Diogenes'in "tüm Hıristiyan dinini bir araya getirdiğini"[42] anlatır.

41 *A.g.e.*, 98-9.

42 Bölüm 3, s. 88

Haçlılarla olan çatışmalardan söz eden Müslüman kaynaklarında olduğu gibi, Malazgirt anlatılarında da haç simgesi çok kullanılır. Mirhand'a göre, muharebede Bizans ordusunun önünde haç taşıyan yüz kişi ilerliyordu.[43] Aynı anlatının daha ilerilerinde, Roman Diogenes Alparslan'dan aldığı bir mesaj üzerine öfkeye kapılır, bir haç alır ve "o gün tahtını sultanın ikametgâhında kuracağına dair kutsal ruh, tanrı ve enkarnasyon üzerine" yemin eder.[44] Okuyucu kitlesinin de zaten bildiği gibi, tabii ki bu yeminin boşuna olduğu ortaya çıkacaktır, çünkü temelsiz Hıristiyan Teslis inancına dayanmaktadır.

Birçok kaynakta, Roman Diogenes'in Hıristiyan debdebe ve tören levazımatıyla çevrili olduğu anlatılır. El-Hüseyni'nin anlatısında, Bizans imparatoru:

> Kırmızı satenden bir otağ ve önünde aynı malzemeden bir tente ve ipekli brokardan çadırlar kurdurdu. Altın tahta oturdu; tepesinde paha biçilmez mücevherlerle bezeli bir haç, önünde de İncil okuyan keşiş ve papazlardan oluşan büyük bir güruh vardı.[45]

Uzaklarda, Herat'taki Mirhand zamanında, Hıristiyan karşıtı hakaretler daha da artırmıştı. Roman Diogenes yüksek bir kırmızı saten çadırdaki altın tahtta oturur, yanında ona hizmet etmeye hazır kırk sıra patrik vardır:

> Dört piskopos ellerinde kutsal su kaplarıyla ona hizmet ediyordu. İsa'ya – Peygamberimiz ve o huzur içinde yatsınlar – tanrı unvanını atfettiler ve Meryem'i insani unvanlarla süslemekle uğraştılar. Başka din adamları çadırının önünde sürekli olarak İncil'den ve ilahilerden parçalar okuyordu, bu arada belli sayıda keşiş de ayin kurbanını kutluyordu.[46]

Askeri karşılaşmalarda haçın merkezi simgesi açıkça görülür. Sibt b. El-Cevzi'nin anlatısında, *gulam*, imparatoru muharebe alanında başının üzerinde haç taşıyan kölelerle çevrili olma-

43 Bölüm 4, s. 123-124

44 *A.g.y.*.

45 Bölüm 3, s. 88

46 Bölüm 4, s. 106

sı sayesinde tanır.[47] Bir haç, hele büyük olanını ele geçirmek, ortaçağda düşmanın sancağını ele geçirmekle eşdeğerdi.[48] İbn el-Cevzi muharebede ele geçirilen gümüş ve turkuvaz parçalarla bezeli bir haç betimler. Alparslan bunun hediye olarak ümmetin esas kişiliği olan halifeye götürülmesini emretmiştir.[49] Bu Hıristiyanlığın yenilgiye uğratıldığının elle tutulur simgesidir.

Sibt b. El-Cevzi tarafından anlatıya katılan, Konstantinopolis'teki Ayasofya kilisesinde bulunan haç üzerine öykü çok ilginçtir. Bizatihi Roman Diogenes'in ağzından anlatılan ideoloji yüklü bir mucize öyküsüdür ve on birinci yüzyılın, Bizans ile Selçuklu Türkleri arasındaki Anadolu sınır boyları ruhundan çok, on üçüncü yüzyıl Haçlı-karşıtı ateşini yansıtır. İyi bir öyküde genellikle görüldüğü gibi, Roman Diogenes'in kiliseyi üç kez ziyaret etmesi ve aşırı süslü haçın Müslüman dua yönünde (kıble) (itaatle) eğilmesini engelleyememesini anlatan üç safhadan oluşur. Roman Diogenes ikinci günden sonra haçı yerine zincirletip, üçüncü gün bir kez daha ziyaret etmesine karşın, haçı kıbleye doğru iten karşı konulmaz gücü engellemeyi başaramamıştır. Bu vaaz konusudur ve Sibt b. El-Cevzi bu konuda büyük ustadır. Öykü, geçmiş ve güncel Hıristiyan düşman arasında gerekli paralelliği kolayca çizecek olan Müslüman dinleyicileri için idealdir. Çünkü, Haçlı saldırısının anısının hâlâ canlı olduğu Eyyubi Şam'da haç, Hıristiyanlığın simgesi olarak Müslümanların bilincine kazınmıştır: Kudüs'te Kubbet-üs-Sahra'nın tepesine, 492/1099-582/1187 arasında seksen sekiz yıllığına muazzam bir altın haç dikilmemiş miydi? Ve her ne kadar Hıristiyanlarla Müslümanlar Ortadoğu'da yüzyıllardır iç içe yaşamışlarsa da, Müslümanlarda haçın Hıristiyanlar için taşıdığı önemin farkındalığı, yeni gelen Haçlıların fanatikliği ve bağlılığınca yükseltilmişti. Zaten bunların adları bile – ortaçağ Latincesinde ve birçok Batı Avrupa dilinde – haç fikrini taşıyordu.

47 Bölüm 3, s. 92

48 İbn el-Adim esas savaştan önceki ön çatışmada ele geçirilen haçı "ellerindekilerin en büyüğü" olarak betimliyordu; bkz. Bölüm 3, s. 109

49 Bölüm 2, s. 57-58

Reşidüddin'in dediği gibi, Roman Diogenes "Mesih'in dininin şükranını telaffuz etmişti,"[50] ama buradan çıkan, bunun ona bir fayda sağlamadığıydı. Hıristiyan etik standartları kusurluydu. Bizans imparatoru bile sözünü tutmuyor, Alparslan'la yaptığı antlaşmayı bozuyordu ve İbn el-Cevzi'nin anlatımında, koşullarına uymadığı için onun gözünden düşüyordu.[51] Hıristiyanlık yanlıştı; temelleri, el-Hüseyni'ye göre, "düzensiz unsurların" üzerinde yükseliyordu.[52] Muharebeden önceki gün iki ordu arasındaki mesafe –bir *fersah*– el-Bundari[53] tarafından kafiye ve eğretilemede *berzah*'la dengelenir; yani kişinin ölümüyle kıyamet günü arasında geçen süre. İma ettiği gibi, uçurum Allah'ın tekliği –İslam– ve Hıristiyanlığın çekirdeğindeki Teslis doktrinidir ki bu yanlıştır ve cehennemle lanetlenmeye götürür.

Haçlı seferlerleri üzerine Müslüman metinlerde olduğu gibi, Hıristiyanların kirliliğine ve bu kirlenmeden temizlenme gereğine vurgu vardır; ruhunda, el-Bundari muzaffer bir edayla muharebeden sonra "toprağın kirliliğinden temizlendiğini" ifade eder.[54] Bu okuyucuya Müslümanların Selahaddin komutasında Kudüs'ü yeniden ele geçirip Kubbet-üs-Sahra'nın Haçlı varlığından gül suyuyla temizlendiğinde ifade edilen duyguları anımsatır.

Edebi Yapılar Olarak Malazgirt Anlatıları

Öyküyü Anlatmak

Malazgirt anlatılarının kimi yazarlarının edebi ihtirasları vardı, böylesi ulu bir malzemenin edebi değeri yüksek yazıları hak ettiğine inanıyorlardı. Üstelik açıkça öykünün sürükleyici hatta fantastik ayrıntılarla süslenmiş olarak olabildiğince zorlayıcı, dramatik ve tatminkâr bir şekilde anlatılması ve tabii ki doğru bir şekilde bitmesi gerektiğini düşünüyorlardı. Zaferin

50 Bölüm 4, s. 110
51 Bölüm 3, s. 92
52 Bölüm 3, s. 68
53 Bölüm 3, s. 80
54 Bölüm 3, s. 81

azametini vurgulamak için abartı şarttı. Gerçekten de her ne kadar muharebenin sonu vakanüvis tarafından biliniyor olsa da, anlatının daha heyecanlı olması için, hikâyenin sonu belirsizmiş gibi anlatılıyordu.

Malazgirt Muharebesinin Müslüman dinleyicileri için iyi bir öykü olduğundan ve ilgilerini çekecek gerekli unsurlara sahip olduğundan kuşku yoktur. Kimi yanlarıyla fantezidir; askerlik hizmetinden ücret alamayacak kadar değersiz görülen bir köle, imparatoru ele geçirir; imparatorun sultana kadeh taşıyıcı olarak içecek sunması sağlanır; ve Davut ile Golyat'ın öyküsündeki gibi, çatışmada beklenmedik bir galip çıkar ve Orta Asya'dan gelme cahil göçebe, kadim Bizans'ın Hıristiyan İmparatorluğuna üstün gelir. Üç parçalı yapının en gözde öykü anlatım aracı Alparslan'la Roman Diogenes arasındaki diyalogda bulunur. Artık esir olduğuna göre, Alparslan'ın ona ne yapacağını düşündüğü sorulduğunda, Roman Diogenes üç seçenekten söz eder. Bunların ilk ikisi sultanın onu öldürmesi ya da ceza olarak imparatorluğunda gezdirip teşhir etmesidir. Ama en yüksek mizah, Roman Diogenes'in Alparslan'a üçüncü seçeneğin –yani onu serbest bırakmasının– hiç de olası olmadığını söylemesindedir.[55] Alparslan veciz bir şekilde, aklında bundan başka bir şey olmadığı yanıtını verir.

Diğer diyaloglar da Müslüman okuyucuda tatmin uyandıracak şekildedir. İbn el-Azrak'ın anlatısında, Roman Diogenes sultanın elçisi İbn el-Muhallaban'a sorar, "Hangisi iyidir, İsfahan mı Hamedan mı?" İbn el-Muhallaban yanıtlar: "İsfahan." Roman Diogenes ona der ki: "Hamedan'ın aşırı soğuk olduğunu duyduk." İbn el-Muhallaban der ki: "Öyledir." İmparator o zaman der ki: "Bize gelince, biz İsfahan'da kışlayacağız, koşum hayvanları da Hamedan'da." Kuşkusuz, son sözü

55 Çok bilgili bir Hıristiyan Arap yazar olan Bar Hebraeus (Ebu-l Ferec) Alparslan'ın sorularına yanıt verdiği tehlikeli anda Roman Diogenes'i takdir eder. Bar Hebraeus Roman Diogenes'in Alparslan'ın sorularına verdiği yanıtlarda çok dikkatli olduğunu, çünkü Roman Diogenes'in "bilge ve anlayışlı bir adam olduğunu, dikkatle seçilmiş ve düzenlenmiş sözcüklerle konuştuğunu" yazar; Bar Hebraeus, *The Chronography of Gregory Abu'l Faraj, the Hebrew Physician, Commonly Known as Bar Hebraeus*, tıpkıbasım, der. ve çev. E. A. W. Budge, Londra, 1932, 246.

İbn el-Muhallaban söyler: "Koşum hayvanlarının Hamedan'da kışlayacağı doğrudur, size gelince, onu bilemem." Dinleyicilerin de bildiği, esas nokta –yani Roman Diogenes'in muharebeden sonra fazla yaşayamayacağı– alkış ve onay toplamaya adaydır.

İmparatoru ele geçiren kölenin öyküsü de popüler hafızaya kaydolmuştur ve İbn el-Cevzi'nin gelenek oluşturan anlatısından sonra neredeyse her anlatıda yinelenir. Elbette öyküde farklılıklar olur. Anlatıcılar kölenin, özellikle de muharebenin en kızgın anında imparatoru nasıl tanıdığını ve Alparslan'ın da öykünün doğruluğunu nasıl onayladığını açıklamak zorundadır. Farklı stratejiler benimsenmiştir; kimi zaman, kölenin Bizans'tan olduğu söylenir[56] kimilerinde de Alparslan esirin kimliğini doğrulatmak için evvelce imparatoru görmüş olan bir elçisini gönderir.[57]

Astrolojik imalar da kimi anlatıları renklendirir. Ne de olsa, gezegenler ve yıldızlar üzerine bilgiler yazarların dünya görüşlerinin bir parçası ve her eğitimli Müslüman'ın doğal hakkıydı. El-Turtuşi Bizanslıların çarkı feleğinin döndüğünden ve şans yıldızlarının (*nujum al-su'ud*) onlardan yana olduğundan kuşkuları olmadığını yazar. Aksarayi Selçuklu sarayında müneccimlerin rolünden bile söz eder. Sultan muharebeye başlamak için hangi zamanın hayırlı olacağını sorar:

> Bu durumda, Alparslan müneccimlere danıştı. Yıldızlar hakkında bilgisi olanlar yıldızların konumu ve etkisi üzerine konuştular ve [kendi] seçimleri ve zamanın yıldız falıyla ve saatlerin yükseltisiyle, [muharebenin] ertelenmesini önerdiler.

Yine de sultan sonunda ulemanın daha üstün öğüdünü dinlemiştir.

Buna ilaveten, kehanetin kullanımı tarihi doğrular ve tatmin edici bir öykü oluşturur. Bu yüzden Nizamülmülk'ün küçümser bir ifadeyle "Belki de bu köle Bizans imparatorunu yakalar," demesi, bunun gerçekleştiğini zaten bilen bir oku-

56 Örneğin, Reşidüddin'in anlatısındaki gibi; bkz. Bölüm 4, s. 110

57 Örneğin, İbn el-Cevzi'nin anlatısındaki gibi; Bölüm 3, s. 93

yucu kitlesine takdim edilir. Sibt b. El-Cevzi'nin anlatısında, Alparslan'ın daha batı İran'dayken alt düzeyden bir İran hükümdarına Rum kralıyla savaşacağını, onu esir alıp kadeh taşıyıcı yapacağını söylemesi de öyle.[58]

Teatrallik

Malazgirt anlatılarının birçoğu, güçlü bir teatrallik duygusuna sahiptir. Sanki Alparslan'la Roman Diogenes bir dramın başkarakterleri gibidir. Kuşkusuz, başvezir Nizamülmülk, askeri komutan Gavhara'in, vaiz el-Buhari ve Roman Diogenes'i yakalayan köle gibi bir dizi başka ikincil karakterler de vardır. Ama başkarakterler kuşkusuz sultan ve imparatordur. Klasik bir oyunda olduğu gibi, her şey büyük tasarlanmıştır; ikisi hayli şahsına münhasır kişiliklerdir ve tarihin gidişatını etkilemiştir. Bunlar karşı karşıya gelen sıradan rakipler değildir; bunlar iki rakip imparatorluğun karşı karşıya gelen hükümdarlarıdır ve iki rakip dünya dininin temsilcileridir.

Teatrallik özellikle, Alparslan'ın, eline düştüğünde Roman Diogenes'e gösterdiği muamelede görülür. Bu noktada icra edilen aleni seremoniler güçlü simgeler taşır. Roman Diogenes'in duygusal ve fiziksel aşağılanmasının altı, Alparslan'ın ona uyguladığı bir dizi neredeyse ritüel şeklindeki aşağılamayla çizilir – ona vurmak, tekmelemek, saçını kesmek, yüzünü yere yapıştırmaya zorlamak ve diğer alçaltıcı eylemler. Süryani Hıristiyan yazar Urfalı Mateos, 1018-1019 yılları başlığı altında, "oklarla silahlanmış" ve "kadın gibi uçuşan saçları olan" Türklerin "garip görünümlerini" anlatır.[59] Bu yüzden imparatorun saçının kesilmesi hadım etmeyi simgeliyor olabilir. Sibt b. El-Cevzi'nin anlatısında Alparslan tarafından Roman Diogenes'e dayatılan bir görev, imparatorun kadeh taşıyıcı olarak ona hizmet etmesiy; bu, okuyucuya Hıttin Muharebesi sonrasındaki daha ünlü bir olayı anımsatır; o zaman, Selahaddin bir su kadehi gezdirmiş ve Kudüs kralı Guy'nin bundan içmesine izin vermiş, ama uzatmalı düşmanı Renaud de Chatillon'dan aynı ayrıcalığı esirgemişti. Böylece basit eylemler simgesel, törensi anlamlar kazanır. Her

58 Bölüm 4, s. 116

59 Mattew, 41 (Tablo 8).

iki olay da, İslam kaynaklarında gösterildiği halleriyle, böylesi itibarlı tutsakların İslamın Hıristiyanlık karşısındaki üstünlüğünü gösteren bu durumu kullanır.[60]

Klasik Roma ve Yunanistan'da, konuşmalar üst düzey tarihyazımının geleneksel unsurlarıydı. Bu gelenek tarih yazımının edebiyat olmasını sağladı. Müslüman vakanüvisler de duygusal yoğunluğa sahip anlarda çalışmalarına konuşmalar sokmanın dramatik değerinin farkındaydılar. Örneğin Thukydides'in Yunan generallerin muharebeden önce adamlarına konuşma yapıp daha sonra onları zafere götürmesini aktarması gibi, Malazgirt'teki şanlı askeri zaferin anlatılarında, Müslüman vakanüvisler de Selçuklu sultanı Alparslan'a, muharebeye göndermeden önce ordu komutanlarına ilham verici, cesaretlendirici konuşmalar yaptırırlar. Kraliçe I. Elizabeth'in İspanyol Armadası'nın gelişi öncesinde yaptığı gibi, tam da muharebeden önce, dramatik bir etkisi olacak şekilde toplanmış adamlarına bir konuşma yapar. İbn el-Cevzi'nin birçok açıdan Müslüman anlatılarda kanon oluşturacak anlatımında, Alparslan ordusuna der ki:

> Sayımız az. Bizim için duaların edildiği ve Müslümanların minberde olduğu bu saatte onların [Bizanslıların] üzerine atılmak istiyorum. Ya amacıma ulaşacağım ya da şehit olup cennete gideceğim. Aranızda beni izlemek isteyenler izlesin, gitmek isteyenler de yanımdan ayrılsın.

Söylev şu ifadeyle son bulur:

> Bugün ben aranızdan biri, sizinle birlikte bir gaziyim. Beni izleyen ve kendini Yüce Allah'a adayan cennete ve ganimete ulaşacaktır. Terk edenler için, ateş ve rezillik mukadderdir."[61]

Türkçe konuşan bir göçebe önderinin ağzından çıkan bu yüksek Arapça konuşmanın hiç gerçekleşmemiş olmasının bir

60 Selahaddin yüksek rütbeli tutsağı Renaud'ya hitap eder, ihaneti ve sözünde durmaması nedeniyle onu ağır sözlerle azarlar, ardından ona kılıcıyla vurduktan sonra, adamlarından kafasını kesmelerini ister; bkz. Gabrieli, 134.

61 Bölüm 3, s. 82

önemi yoktur. Önemli olan, seçilen dilin uygun olması ve anlatıya gerçeklik katmasıdır.[62]

Alparslan aynı şekilde Yunanca konuşan bir generalken imparator olan Roman Diogenes'le aynı söylem düzeyinde konuşur ve aynı düzeyde yanıtlar alır. Çevirmen gibi dünyevi birinden söz edilmez. Çok eskilerdeki Thukydides, Livius ve başkaları gibi, ortaçağ Müslüman vakanüvisler de kahramanları Alparslan ve güçlü düşmanı Roman Diogenes'in ağzından duruma uygun olduğuna karar verdikleri duyguları ifade ederek, anlatılarına dramatik etki vermeyi tercih etmişlerdir.[63] Anlatılara katılan konuşmalar yüksek olasılıkla kendi uydurmalarıdır. Böylesi konuşmalar anlatıyı canlandırır, altta yatan bazı gerçekleri açığa çıkartır, ders verir[64] ve öyküyü güzelleştirir.

Teatralliğin bir diğer yönü de siyah-beyaz anlatıya vurgusudur. Bu yazarların ikna ediciliği olmayan abartmalara ve antitezlere başvurmalarının gerekçesi de budur. İki ordu arasındaki çarpıcı tezat Sibt b. El-Cevzi'nin anlatısında gayet bariz ve abartılı bir şekilde gösterilir. Bizans ordusunun sayıları abes bir şekilde abartılıdır –yüz bin savaşçı, yüz bin istihkâmcı, yüz bin işçi, vs. Roman Diogenes'in ordusunun çok zengin levazımatı ve teçhizadı da vurgulanır– sekiz yüz mandanın çektiği, nal ve çivi taşıyan dört yüz araba ve buna ek olarak silah, mancınık ve savaş gereçleri taşıyan iki bin araba. İmparatorun seyyar hazinesi efsanevi boyuttadır ve çok sayıda değerli eşyayla doludur. Bu çarpıcı güç ve servet gösterisi, tabii ki Selçuklu ordusunun sadeliği ve önderinin tevazuuyla antitez oluşturur. Sultan, askerlerden biri gibi savaşacağını beyan eder. Ve mütevazı Türk askerî önderinin güçlü Bizans İmparatorluğunun ulu Hıristiyan hükümdarına saygı ve en üst düzey iyi niyetle muamele etmesinin oluşturduğu beklenmedik antitezden de azami yarar sağlanır.

Arapça ve Farsçadaki Yüksek Nesir

Ortaçağ Arapça ve Farsça nesir yazımındaki retorik edebi tarz Batılı araştırmacıların çok az takdirini almıştır, bu kısmen çok

62 Buna çok sayıda klasik örnekler vardır, örneğin Aristoteles gibi.

63 Bkz. Egan, 'Thucydides, tragedian,' *The Writing of History* içinde, 79-80.

64 Bkz. *a.g.e.*, 77-9.

zor okunur olmasına, kısmen de içeriği biçime feda etmesine bağlıdır.[65]

Arapçaya bakarsak, bu dil ortaçağ İslam âleminde rakipsiz bir saygınlığa sahip olmuştur. Hem nesir yazarları hem de şairler, Arapçanın morfolojisine, sentaksının ritmine ve yapısına çok uygun olan eğretileme, ses-hece tekrarı, antitez, yarım kafiye kelime oyunu ve diğer kelime cambazlıklarını kullanmışlardır.[66] Malazgirt anlatılarının yazıldığı sıralarda, kâtip sınıfında *Saj* (kafiyeli nesir) çok popüler olmuştu, özellikle de zor sözel ışıltısı anlatısının belirleyici temsilcisi olan İmadeddin el-İsfahani için.

Kimi tarihsel eserlerdeki retorik nesir tarzı, araştırmacıların peşinde oldukları "bilgiye" erişimlerinin önüne engeller çıkartığı için suçlanmıştır. Kuşkusuz, İmadeddin el-İsfahani[67] ve özetleyicisi el-Bundari'nin Arapça anlatılarında ya da Reşiddüddin ve Mirhand'ın Farsça anlatılarında gösterildiği haliyle Malazgirt Muharebesinin Müslüman versiyonları, askeri hamleler, süvari ve piyade savaşları, ön çatışmalar ve ateşli göğüs göğüse çarpışmalarla muharebenin doğrudan bir öyküsü olmaktan çok uzaktır. Ama bu anlatılar düşünmeden bir kenara atılmamalıdır. Edebi yapılar ve dinsel tarih belgeleri olarak değerleri tartışılmaz. Yüksek sesle okunmak üzere şiirsel nesir olarak yazılmışlardır. Aslında böylesi yazılar birtakım retorik düşünceleri ödünç aldığı şiirle rekabet etme amacındadır. Bi-

---

65 Arapçadaki bu tür nesir yazımı üzerine bir dizi olumsuz yorum vardır. Lane-Poole İmadeddin'in "tahammül edilmez retoriğinden" söz eder; *apud* H. A. R. Gibb, "The Arabic sources for the life of Saladin," Gibb, *Studies in Islamic History* içinde, der. Y. Ibish, Beyrut, 1972, 54. Aynı görüş, "olayların bu tarzda sürekli ve uzatılmış anlatısının yorucu ve tahammül dışı" şekilde tekrarlanmasından şikayetçi olan Gibb tarafından da paylaşılır. Gabrieli sebatkâr bir şekilde İmadeddin'in çalışmasından alıntılar çevirir ve "yıpratıcı bulanıklıklardan" söz eder; bkz. Gabrieli, *Arab Historians of the Crusades*, 114.
Diğer yandan Landberg böylesi nesirleri okumanın nihayetinde ödüllendirici olduğunu düşünür; Gibb, "The Arabic sources," 55. İmadeddin'in çalışmasını, el-Bundari'nin özeti üzerinden bile çevirmeye çalışanlar bu olağanüstü ustalık karşısında hayranlık duyarlar.

66 EI² s.v. *tadjnis* (W. P Heinrichs); EI² s.v. *badı'* (M. Khalafallah).

67 İmadeddin üzerine yakın tarihli bir çözümleme için bkz. L. Richter-Bernburg, *Der syrische Blitz. Saladins Sekretär zwischen Selbstdarstellung und Geschichtschreibung*, Beyrut, 1998.

linçli bir şekilde anımsanması amaçlanan sözel hatlar üzerinde düzenlenmişlerdir.

Buna bir örnek olarak, el-Hüseyni'nin anlatısında[68] görülen dua, minberlerden okunmaya uygun bir yüksek retorik tarzda yazılmıştır:

> Sultan Alparslan'a müminlerin komutanının delilini bahşet, bu yardımla sancakları aydınlanıyor ve arzusunun [gerçekleşmesi] kolaylaşıyor.

Dua Kuran'dan alıntılarla süslüdür ve şu uyarıcı sözlerle biter:

> Her seferinde, giriştiği ve kendini tamamıyla verdiği her çabasında ona koruma sağlayarak hedeflerinde ona yardım et ki o hayırlı dikilişi zaferle parlasın ve çoktanrılıların gözleri, hatalarında ısrarcı oldukları için, başarı yolunu görmez olsun.

Bu haşmetli dua sözüm ona Abbasi halifesi el-Kaim için, kâtiplerinden biri olan Ebu Sa'id b. Mavsilaya tarafından muharebe sırasında yazılmıştı. Birden bire, muharebenin doğrusal anlatısını kıran bu duanın işin içine girmesiyle, söylemin düzeyi hızla onuncu yüzyıl vaizi İbn Nubata'nın[69] ünlü cihad vaazlarını anımsatan üst düzey Arapça nesre yükseldi. İbn Mavsilaya'nın, İbn Nubata'nın retorik doruğuna ve zarif zevkine ulaşmayı başaramamasına karşın bu dua, eğretileme ardına eğretileme yığması, ikinci sınıf, aşırı zorlama muhayyilesi ve zor anlaşılan üslubuyla, bize 13. yüzyılda Haçlılara karşı mücadelenin doruğundaki Müslüman Suriye'nin atmosferini anımsatır.

10. yüzyılda, Bizanslılara karşı düzenli seferlere çıkan büyük cihad savaşçısı Seyf el-Devle'nin zamanındaki Bizans sınırı, el-Mutanabi'nin nefis şiirlerine konu olmuştur.[70] Ama 11. yüzyılda (Malazgirt'in yüzyılı) Anadolu, Suriye ve daha doğudaki Müslüman savaşçılar önemli cihad duygusu yansıtan bir sınırda savaşmamıştı. Bu yüzden el-Hüseyni'nin bu renkli ve

68 Bölüm 3, s. 70

69 Ibn Nubata, *Diwan khutab Ibn Nubata*, der. T. al-Jaza'iri, Beyrut, 1894.

70 Bkz. C. Hillenbrand, *Müslümanların Gözünden Haçlı Seferleri*, Edinburgh, 1999,101-3 içindeki tartışma.

bathos* yüklü nesir parçasını aldığı kaynak, yüksek olasılıkla daha sonraki, herhalde 12. yüzyılın, duayı geriye dönük olarak halife el-Kaim'e atfeden bir yazarıydı. Aslında dua herhangi bir zamanda cihad peşindeki herhangi bir sultana uyabilir.

El-Hüseyni'nin, ya da parçalarını ödünç aldığı diğer yazarların yüksek Arapça nesir yazmakta ustalaşma yolundaki bütün girişimlerinin başarılı olduğu söylenemez.[71] Öte yandan çağdaşları tarafından bile "çok zor" olarak nitelendirilmiş olsa da İmadeddin çok daha yetenekli bir yazardı. Malazgirt Muharebesi üzerine, bize kadar el-Bundari'nin versiyonunun yayımlanmış haliyle ulaşan uzun ve ayrıntılı anlatısı çok ilginç ve incelikli, yüksek bir Arapça nesirdir. Gücünün ve coşkusunun altında, çok güçlü bir Hıristiyan karşıtı duygu unsuru barındırır. Eser çok daha seçkin ilk yazarı İmadeddin'in ruhunu ve birçok yerde de özgün sözcüklerini içerir. İmadeddin'in hem Nureddin (Zengi) hem de Selahaddin emrinde çalışmış olması ve Selahaddin'in Haçlılara karşı başarılarını yaşamış olması karşısında, bu ruhun yoğunluğu şaşırtıcı değildir. Üstelik İran'la yakın ilişkisi ve Selçuklu veziri Anuşirvan b. Halid'in (ö. 538/1138) anılarıyla olan benzerliğe bakılınca, İmadeddin'in Malazgirt Muharebesinin önemi konusunda bir kuşkusunun olmadığı ve dolayısıyla bu konuda aşırı ayrıntılı bir retorik nesir parçası oluşturmuş olduğu anlaşılır.

Bu yüksek retorik üslup tüm Malazgirt anlatısı boyunca sürmez. Zaman zaman İmadeddin öyküsünü farklı bir tempoda sürdürür, retorik nesrin arasına daha basit, doğrudan cümleler ekleyerek, daha hızlı ilerler. Ama yüksek duygusal yoğunluğa sahip anlarda, bilinçli bir şekilde edebi söylemin düzeyini yükseltir ve cephaneliğindeki tüm retorik silahlarını öne sürer. Malazgirt muharebesi anlatısı, sözüm ona özetleyicisi el-Bundari'nin "yumuşatılmış" versiyonunda bile aşırı yoğundur, en yaratıcı ve geniş kapsamlı kelime oyunlarıyla bezelidir. Bilgisi en iyi halinde parıltılı, en kötü halinde de yorucudur, bazen sevinçli, zevksiz ve sınırsızdır. Ama en iyi halinde, anlatısı olağanüstü bir öyküye derin dinsel ve kültürel titreşimler katar.

---

* *Bathos*: edebiyatta, üsluptan gülünç olacak düzeyde düşme; genellikle istemeden de olsa, kimi zaman mizahi nedenlerle de yapılır –çn.

71 Bkz. Bölüm 3, s. 70'deki, 19. dipnot onun hakkındaki eleştiri.

Ana odak, bizatihi muharebenin sağladığı retorik potansiyeldir. Bu kahramanca mücadelenin sertliği, çarpıcılığı ve tutkusu dilsel bir güç gösterisi oluşturur. En cilalı klasik şiirlerin nesirdeki karşılığıdır. Yüksek sesle, herhalde yavaş tempoda okunmak ve dinleme yoluyla keyif alınmak üzere tasarlanmıştır. Dikkatlice okunması daha da verimli olabilir. Böylece hedef kitlesi olan araştırmacı seçkinler tarafından katman katman anlam, simge ve göndermeler ortaya çıkartılır ve tadına varılır. Etkisi giderek artar ve dramatik gerilim her cümlenin kendi bağlam ve sırasında tam anlamıyla değerlendirilmesine bağlıdır.

Eserin göz korkutucu uzun ya da kısa yapılarda sözcük benzerliği, ses benzerliği, antitez, eğretileme, kelime oyunu, abartma, yansımalı terimleri ve diğer retorik araçları,[72] Arapçanın kök sisteminin yüreklendirdiği sözcükler arası girift karşılıklı ilişkilerin yardımıyla daha da karmaşıklaştığında, kimi karışık pasajların anlaşılması ve değerlendirilmesi olanaksıza yakındır. İmadeddin, özellikle ilham geldiğinde, tehlikeli bir şekilde tek bir fikirde dengelenen ustaca dil yapıları yaratabiliyordu. Bu, üslubun içerik karşısındaki zaferiydi. Ama bu zaten bu türden amacı kendinden menkul rokoko gösterilere değer veren ve içerdiği beyhudeliği eleştirmeye eğilimli olmayan bir kitleye hitaben yazılmıştı. Malazgirt pasajından birkaç örnek vermek gerekirse, başlığın üçlü kafiyeli cümlesiyle başlayabiliriz:

> Bizans kralının sefere çıkışı, yenilgisi (*kasrihi*), boyun eğmesi (*qasrihi*) ve esir düşmesi (*asrihi*)

Bir sözcük çifti, kimi zaman böylesi başka bir tümceyle ritmik açıdan dengeleniyordu:

> Ülkenin ıstırabının (*bala al-bilad*) artacağını ve müminlerin yükünün (*a'ba al ubbad*) ağırlaşacağını

Bir sözcük üçlemesi de kimi zaman kafiyeli oluyordu:

> Geçmişteki kararlı tutumu (*al azima al-madiyya al-qaviyya*) ve keskin inancı (*al-sarima al sarima al-rawiya*)

72 Böylesi retorik araçların Arapçada kendine ait bir terminolojisi vardır.

Tüm bir cümle de farklı anlamlardaki benzer sözcüklerden oluşabiliyordu:

> Önderlerini zincirleyip götürdü (*wa-qada qa'idahum fi'l-qayd*).

Sözel giriftliğin doruklarına, örneğin, şu barok tümcelerde erişiliyordu:

> Güneş ona kadar yükselen (*tusa'id*) düşmanlık görüntüsünün sıcağından şikâyetçiydi; sanki ışınları ufka akıttığı kandı ve onlar [ışınlar] o mızrakların (*si'ad*), yüksek yerlerdeki (*el-matali*) öncülerin (*el-tala'i*) ve dağ geçitlerindeki (*al-thanaya*) ölümün (*al-manaya*) darbeleriydi.

ve

> Silahlı savunmacılar ölümüne savaştılar ve intikam için dolandılar (*al-kumat al-humat yahmuna hima al-himam wa-yahumuna hawl al-dhukhul*).[73]

Çağdaşlarının onu takdir etmesine karşın, yine de basitleştirilmesini istemeleri şaşırtıcı olmasa gerek.

Yüksek Farsça Nesir Yazımı

Farsça yüksek nesir yazımı, *Prenslere Aynalar* türünün didaktik doğasından çok etkilenmişti.

Yine edebi fantezilerle dolu olan Farsça Selçuklu tarihyazımının çoğunluğu da batılı araştırmacılarca beğenilmemiştir.[74] Reşidüddin'deki, örneğin Nişapuri'nin basitliğiyle tezat haldeki süslü üslupta yazma zevki, Arapça ve onun retorik geleneğinin etkisiyle oluşmuş olabilir, özellikle de Horasan'daki birçok Farsça dilli kâtip Selçuklularla birlikte batıya gitmiş ve pekâlâ Arapça nesir yazımından duydukları ve okuduklarından etkilenmiş

73 Bölüm 3, s. 77-78

74 Örneğin Morton yakın zamanda Farsi Selçuklu vakanüvis Rawandi'yi "retorik süslemelerle ahlakçı yorumların şişirme bir birlikteliği" olarak nitelendirmiştir: *Saljuqnama*, 55.

olabilecekken.[75] Böylesi kâtiplerin çalışmaları sürekli göz önünde ve üstlerinin, meslektaşlarının ve düşmanlarının eleştirisine hedefti. Yani zarafet ve ince işçilik göstermek zorundaydılar.[76] Yazdıkları, ülkenin en yüksek çevrelerinde, alenen okunacaktı. Hükümdarlar arasındaki yazışmalar, en iyi çalışmayı gerektiren bir türdü ve bir rekabet ruhu içinde yazılıyordu.[77]

Reşidüddin'in anlatısı, böylesi birçok gösteriş ve ihtiras belirtisi gösterir. Bu gözü yükseklerde Farsça anlatıdaki kilit noktalar süslü sözel yapılara ve aşina Fars-İslam motiflerine yer hazırlar. Bir yandan metin Kuran alıntılarıyla yüklüdür, ama diğer yandan, seküler gelenekler de etkilerini gösterir. Hayli yüksek bir beceriyle iç içe örülmüş hayranlık uyandırıcı bir motif ve imgeler dokusudur. Yazıda, gündoğumunu anlatan aşağıdaki pasajda olduğu gibi, birçok eğretileme kullanılır:

> Cuma gün doğumunda, horozlar "Haydi kurtuluşa" diye öterken ve gökyüzünün tavla oyuncuları sabit yıldızların ve gezegenlerin taşlarını kırmızı gök kubbenin mavi halısında ve cıva rengi oyun kumaşında toplarken.[78]

Gecenin gelişinden de benzer şekilde süslü ifadelerle söz edilir:

> Gulam yeri öptü ve dedi ki: "Dünyanın gelini gözlerin peçesine bürününceye ve yoğun karanlık yıldızlarla bezenene, ben rüzgâr gibi, kuvvetli [fırtına] gibi hızlı iki at hazırlayana kadar kral sabretsin. Sabaha kadar Bizans âleminin sınırlarına varırız."[79]

---

75 K. A. Luther, "Islamic rhetoric and the Persian historians, 1000-1300 AD," *Studies in Near Eastern Culture in Memory of Ernest T. Abdel-Massih* içinde, Ann Arbor, 1990, 90-1; Meisami, 297.

76 Luther, "Islamic rhetoric," 93-4.

77 Malazgirt üzerine Farsça geleneğin savaş üzerine Arapça anlatılarla paylaştığı birtakım belirleyici özellikleri vardır, ama ilginç farklılıklar da gösterir. Selçuklular tarafından görevlendirilen Farsi bürokratların üstün kültürel başarı düzeyleri göz önünde bulundurulduğunda, bunların birçoğunun hem Arapça hem de Farsçada hayli beceri sahibi olmalarını görmek şaşırtıcı olmaz. Her ne kadar iki dilde yazılmış tarihler arasındaki ilişki karmaşık bir akademik sorun olsa da, bu iki tarihyazımı geleneği dış etkilere kapalı değildi.

78 Bölüm 4, s. 110

79 Bölüm 4, s. 111

Alparslan'ın Roman Diogenes onuruna verdiği ziyafet, hazırlıksız okurun aklında, anlatılan alkol şaşkınlığının oluşturacağı kadar karışıklığa neden olur:

> Kırmızı şarap içerken, müzik dinlediler. Neşe getiren şarap beyinleri ısıttığında, şaşkınlığın tenhalardaki bakiresi konuşmanın yüzünden tevazuun peçesini kaldırdı.[80]

Prensler İçin Ayna Edebiyatının Etkisi

Bu el-Turtuşi'nin Malazgirt anlatısında çok iyi gösterilmiştir. El-Turtuşi'nin çalışmasının da rahatlıkla uyduğu, çok iyi bilinen ve yaygın *Prensler için Ayna* edebiyatının amacı, prenslere ve hükümdarlara nasıl yöneteceklerini öğretmektir. Turtuşi'nin Malazgirt anlatısının açık bir didaktik amacı vardır: yazarı eğitmeyi ve eğlendirmeyi amaçlar. Tek amacı bir hükümdarın uygulaması amacıyla, muharebe sırasındaki stratejik zekânın bir örneğini sunmaktır. 61. Bölümün Malazgirt anlatısının yer aldığı kesiminde ele alınan askeri strateji, pusuların kullanımıdır. El-Turtuşi'nin bölümün başlarında dediği gibi:

> Muharebenin en büyük hünerlerinden biri pusulardır. Ve bunlar sayısızdır.[81]

Sekizinci yüzyılda Kuzey Afrika ve İspanya'nın fethinin tarihinden örneklerle (Müslümanların İspanya'da Rodrigo'yu mağlup etmesinin hemen ardından Malazgirt öyküsü gelir), el-Turtuşi özellikle önderin sancağı ya da atı gibi düşmanın onu tanıyabileceği işaretlerle kendini göstermekten kaçınması gerektiğini söyler, çünkü "düşmanın gözü onun üzerindedir."[82] Malazgirt Muharebesi anlatısına geçen el-Turtuşi, Müslüman ve Bizans orduları arasındaki çok büyük sayısal farkı vurgular ve daha sonra, Bizans imparatorunu ele geçirmeyi ve dolayısıyla Bizans ordusunda panik ve düzensizlik oluşturmayı amaçlayan bir planı hızla uygulamaya soktuğu için Alparslan'ı metheder. Aslında işin özü şu ifadededir:

80 *A.g.e.*

81 Al-Turtushi, 684.

82 *A.g.e.*, 691.

> Alparslan Rum kralının çadırının ve sancağının [yerini] ve atıyla kendisinin dış görünüşlerininin bilgisini aldı.[83]

Bu anlatıda, muharebenin safhaları hakkında bir şey söylenmez. Alparslan'ın imparatoru ele geçirmekteki mahareti ve morali bozulan ordu içinde bunu izleyen kargaşa sayesinde, her şey hızla gelişir.

Alparslan ve Roman Diogenes arasında geçen ve muharebe üzerine daha sonraki birçok Müslüman anlatısında sözü edilen ünlü diyalogun el-Turtuşi'nin anlatısında da yer aldığı, ama burada farklı bir şekle büründüğüne dikkat çekmek gerekir. Burada, Alparslan'ın Bizans imparatoruna uygun gördüğü muamelenin övülmesine ya da idealleştirilmesine çalışılmamıştır. Kuşkusuz, Selçuklu sultanı gerçekten de Roman Diogenes'e Alparslan'ı ele geçirmesi durumunda ne yapacağını sormuştur. Ama Bizans kaynaklarında ve muharebe üzerine daha sonraki birçok Arapça ve Farsça anlatıda Alparslan'a atfedilen ve esir krala karşı takındığı söylenen şövalyece ve saygılı duruş yerine, el-Turtuşi Selçuklu sultanını, onu aşağılar şekilde gösterir. Gerçekten de Roman Diogenes'in statüsü bir kâfir köpeğinkidir, bu nokta dinleyicileri eğlendirmek ve öyküden çıkartılacak dersi vurgulamak için kullanılır. Her ne kadar burada el-Turtuşi'nin Hıristiyanlara karşı tavrı üzerinde Birinci Haçlı Seferinin etkisine dair bir gönderme yoksa da, onun tüm bu deneyimi yaşadığı ve dolayısıyla bunun, yargısını etkilediği söylenebilir. Anlatısında kuşkusuz, dinsel hevesle birlikte Roman Diogenes'e karşı güçlü bir antipati de ifade edilir.

Daha Malazgirt Muharebesi üzerine bu en erken anlatıda bile, el-Turtuşi'nin muharebenin Müslümanların kutsal günü olan cuma günü yer aldığı *topos*'unu kullanmasıyla, altı çizilen yüksek bir dinsel şevk vardır. Alparslan da muharebe zamanı duanın değerini biliyor olarak resmedilir ve doğuda ve batıda Müslümanların onlar için dua ettiğini söyleyerek, askerlerinin moralini yükseltir. Bölümün daha öncesinde, muharebe üzerine çeşitli kitaplarda yazarların Allah'a "varlığının

83 *A.g.e.*, 696.

derinlerinden"[84] dua etmenin verimliliğini kanıtladıklarına dikkat çeker.

Malazgirt Muharebesi üzerine yazılan bu erken dönem anlatıda her şeyden önemli olan, iyice yerleşmiş ahlakilik propaganda tınısıdır. Bu gelişmenin gerçekleşmesi ve muharebenin Hıristiyan düşmana karşı Müslüman bir simge olarak kullanılması uzun sürmemiştir. Anlatısında, Türkler Müslüman olarak görülür. Irksal düşünceler burada konunun uzağındadır.

Anlatıda çok uzun bir giriş vardır ve –Malazgirt'in bu kadar kapsamlı bir şekilde ele alındığı bir metin için– belki de en dikkat çekici özellik, muharebenin gelişiminin gerçek bir anlatısının olmamasıdır. Aslında bu daha çok eğretilemelerden oluşan bir metindir. Verdiği mesaj, Müslüman ordusunun komutanının saldırısında, düşmanın önderine odaklanması durumunda, başarının geleceğidir. Bu anlatı Bizans ordusunun kalbine, yani Roman Diogenes'e bir saldırıyı betimler. "İmparator öldü" diye bağırmaktan oluşan hile, düşmanın moralinin tamamen bozulmasına ve yenilmesine neden olur.

Sonuç Yorumları

Malazgirt Muharebesi üzerine ortaçağ Müslüman anlatılarının askeri ayrıntılar ve muharebenin gelişimi konusunda çok müphem olduğu açıktır. Muharebenin tarihi de hayli tartışmalıdır. Muharebeyi yalnızca Müslüman kaynaklardan aklımızda oluşturmaya kalkarsak, çok az somut bilgi elde ederiz. Yalnızca genel ve kabataslak bir çerçeve bilinebilir. Ortaçağ Müslüman kaynaklardan muharebeyi canlandırmaya çalışmak, gereksiz bir umuttur.

Şairler gibi, bu bölümde ele alınan Müslüman tarihçiler de, "olgusal" anlatılar sağlayacaklarına, dinleyicilerini eğlendirip aydınlatmak amacıyla askeri efendilerinin –Türkler– başarılarını övmekle meşgul olmuşlardır. 13. yüzyıla gelindiğinde, Arap ve İranlı tarihçiler eserlerini artık Türkleşmiş bir toplumda ve hem Haçlıların hem de Moğolların dıştan gelen saldırılarıyla oluşturulan bir atmosferde yazıyorlardı. Tarihçile-

84 Alarcón, *Lámpara*, 325.

rin edebi cephaneliklerindeki tüm silahlar, Türk efendilerini Müslüman dünyasını ve İslamı kurtaracak iyi Müslümanlar olarak göstermeye yönelikti. Aslında bu yazarlar açısından, Selçuklu sultanının Malazgirt'te gelecek olan zaferi yalnızca Bizans imparatoru karşısındaki bir askeri zafer değildi. Onun ele geçirilmesi, Hıristiyanlığa, Müslümanlık tarafından boyun eğdirilişini simgeliyordu. Malazgirt, Türklerin önderliğindeki hanedanların Hıristiyanlığı mağlup edeceği ve İslamın zaferini ilan edeceği bir kahramanlık öyküsünün ilk adımı olacaktı.

Eco'ya göre, retorik ikna sanatıdır. Kuşkusuz, anlatılar büyük bir ikna kabiliyeti gerektiriyordu, çünkü Malazgirt üzerine yazan Müslüman yazarlar muharebeye şahit olmamıştı hatta muharebebeden çok sonra yaşamışlardı. Hem dinleyiciler hem de yazar için bir "toplanma yeri" oluşturmak amacıyla en uygun *topos*'u seçmeleri gerekiyordu. Malazgirt üzerine bir "bilgi" ve "temalar" bütünü bir anlatıdan diğerine aktarılmış, arada genellikle yalnızca çok cüzi değişiklikler olmuştu. Değişen, bu metinlerdeki, öykünün tam potansiyeli anlaşılmaya başladıkça, giderek daha gelişmiş bir hale gelen dinsel mesajdı. Öykü anlatma motifleri giderek süslenmiş ve bazı durumlarda yüksek "şiirsel nesir" içeren cilalı edebi çalışmalar ortaya çıkmıştı. Malazgirt metinlerinde bir dizi üst üste binmiş edebi "ses" duyulabilir: övgünün, vaazın, duanın, örneğin cihad savaşçısının ve kuşkusuz öyküyü anlatanın sesleri.[85]

Bu bölümün gösterdiği gibi, tarihyazımı bir İslam kimliği duygusunu güçlendirmekte kullanılabilir. Ortaçağ Müslümanları Malazgirt anlatılarını okuduklarında ya da dinlediklerin-

85 Christine Woodhead bu edebi "seslerden" Osmanlı tarihyazımı geleneği içinde, özellikle de 15. ve 16. yüzyıllarda çok popüler olan gazaname geleneğindeki Osmanlı sefer tarihleriyle ilişkili olarak söz eder. Sarayda alenen okunmak üzere yazılmış olan bu çalışmalar kültürel kimliğin güçlenmesine yardımcı oluyordu; bkz. C. Woodhead, "The Ottoman gazaname: stylistic influences on the writing of campaign narratives," *Great Ottoman Turkish Civilisation, III* içinde, der. K. Çiçek, Ankara, 1999, 55-60. Sultanın savaş alanındaki namazları Osmanlı savaş anlatılarında merkezi bir yere sahiptir ve sultanın önderlik vasıflarının örnek oluşturacak doğasını gösterir (bkz. Mohaç Muharebesi öncesi Süleyman). Burada ilginç olan, Osmanlı tarihyazımının bu özelliklerinin daha önceki Arapça ve Farsça Malazgirt Muharebesi anlatılarında bariz köklerinin olmasıdır.

de –her iki tür de akılda tutulmalıdır– genellikle ustaca biçimlendirilmiş ve ideolojik olarak yüklenmiş bu anlatılara Selçukluların başarılarından duyulacak gururla tepki vereceklerdi. Ama bunun da ötesinde, Allah'ın iradesinin insanlık tarihindeki karşı konulmaz işleyişi üzerinde düşünmeye yöneleceklerdi. İslamın, en kadim düşmanı karşısında durdurulamaz ilerleyişinden mutlu olacaklardı. Hiç şüphesiz bu belirleyici zaferden, kendi zamanlarındaki kâfirlere karşı mücadelede yeni cesaret ve ilham kazanacaklardı.

İkinci Kısım

Muharebenin Mirası

Bölüm 6

SÜREGİDEN MÜSLÜMAN-HIRİSTİYAN KARŞILAŞMASI: TÜRKLERİN MUZAFFER KATKISI

Allah, güneşi Türklerin burcundan yükseltti; gökyüzündeki, kendi yetke çemberlerinde dönen kürelere benzer devletler yarattı; ve Türkleri dünya yüzünün efendisi yaptı. Kaşgarlı Mahmud[1]

Giriş Yorumları

İran ve Irak'ın yerleşik Müslümanları, İslamın yeni askeri seçkinlerinin –göçebe Türklerin önderleri– İslamın içinde kalacaklarını anladıkları anda, Arap ve İran yönetim kurumlarının ulema ve bürokratları Türklerin iktidarı ele geçirişlerini doğrulayan eserler kaleme almaya başladılar. Nesir ve şiirdeki methiyeleri, Türklerin askeri becerilerini, cihada bağlılıklarını ve Sünni Müslümanlar olarak niteliklerini övmeye koyuldu. 1050'lerde Selçukluların hizmetinde çalışan bürokrat İbn Hassul,[2] ilk Selçuklu sultanı Tuğrul'un (hd 431-55/1040-63)

1 Mahmud Kashgari, *Diwan Lughat al-Turk,* der. B. Atalay, Ankara, 1939, 1, 3; aktaran, G. Leiser, *A History of the Seljuks – İbrahim Kafesoğlu's interpretation and the resulting controversy,* Carbondale ve Edwardsville, 1988, 91.

2 Ibn Hassul, *Tafdil al-atrak 'ala sair al-ajnad,* der. A. al-Azzawi, İstanbul, 1940,40-1. Türklerin askeri becerilerini anlatırken, İbn Hassul evvelce Abbasilerin ve diğer ortaçağ Müslüman sarayların hizmetinde çalışan Türk köle askerlerin önceki betimlemelerine dayanıyordu. Bu askerler hakkındaki en ünlü betimleme Türklerin erdemleri üzerine çalışmasında el-Cahiz tarafından

erdemlerini metheder ve adilliğiyle merhametine vurguda bulunur.[3] Genelde Türklerden söz ederken, kahramanlıklarını ve dayanıklılıklarını[4] öne çıkarır:

> Allah onları, geniş suratları ve yassı burunlarıyla aslan şeklinde yaratmış. Adaleleri güçlü, yumrukları çok büyük ve vücutları kılsızdır... Çöle ve steplere alışıktırlar... atlarını dörtnala sürerken, başladıkları kadar güçlü bir biçimde devam ederler... yüksek dağlara çıkar, tehlikenin üzerine gider, uzak doruklara tırmanır, dar vadilere saldırır ve bilinmeyen toprakların derinliklerine dalarlar.

1090'larda, ünlü ulema el-Gazali (ö. 505/1111) soğukkanlılığını koruyup genel eğilime katılmış ve Türk askeri gücünü "gerekli bir kötülük" olarak nitelendirmişti:

> Çağımızda, çeşitli insan türleri arasında kuvvete sahip olan Türklerdir... Aralarında, sınırlarının (yani Selçuklu topraklarının) ötesinde mücadele görüp de Allah adına kâfirlere karşı savaşmayacak bir tek kişi yoktur.[5]

12. yüzyıl başlarında yazan İranlı yazar Şerif el-Zaman Tahir Marvazi fatih Türklerin erdemlerini şu sözcüklerle över:

> Türkmenler İslam topraklarına yayıldılar ve orada mükemmel karakter sergilediler. Bu toprakların çoğunluğuna hükmettiler, kral ya da sultan oldular[6]... Çöllerde ve steplerde yaşayıp yaz kış göçebe hayatı

---

sağlanmıştır: bkz. al-Jahiz, *Manaqib al-turk,* kısmen çev. C. T. Harley-Walker "Jahiz of Basra to al-Fath ibn Khaqan on the exploits of the Turks and the army of the Khalifat in general," *Journal of the Royal Asiatic Society*(1915), 631-99. Selçuklu öncesi Türkler üzerine ince ve ayrıntılı bir anlatı için bkz. E. Esin, "The Turk al-'Ağam of Samarra and the paintings attributable to them in the Gawsaq al-Haqani," *Kunst des Orients* IX 1/2(1975), 47-88.

3 İbn Hassul, 43 ve 49.

4 *A.g.e.*, 49.

5 Al-Ghazali, *Kitab al-Mustazhiri,* kısmen çev. I. Goldziher *Streitschrift des Gazali gegen die Batinijje-Sekte* adıyla, Leiden, 1916, 183; çev. C. Hillenbrand, *Müslümanların Gözünden Haçlı Seferleri,* Edinburgh, 1999, 17-18.

6 Sharaf al-Zaman Tahir Marvazi, *Taba'i' al-Hayawan,* çev. V. Minorsky, Londra, 1942, 29.

> sürdürenler en güçlü insanlardır ve muharebede en dayanıklı onlar olurlar.[7]

Beğensinler ya da beğenmesinler, Orta Asya ve İran'daki Farsilerle Irak, Suriye ve sonunda Mısır'daki Araplar yeni yöneticilerinin Türkler olduğu kabul etmek zorunda kaldılar. Ama bu durumun modern çağa kadar süreceğini tahmin edemediler.

Bugünlerde çeşitli yazar ve araştırmacılar, Türklerin 11. yüzyılda Anadolu'ya gelişlerinden ve Malazgirt'teki zaferlerinden Osmanlı İmparatorluğunun 19. yüzyıldaki gerileyişine kadar olan askeri ve dinsel tarihlerinin çeşitli köşe taşları olarak farklı noktaları gösterebilir. Ama burada diyelim ki siyasal, iktisadi ya da toplumsal tarih yerine, önemli muharebe ve kuşatmalar aracılığıyla bu evrimi belirleme kararı, hiç olmazsa yüzyıllar süren Müslüman/Hıristiyan Türk/Yunan ve Osmanlı/Batı Avrupa ideolojik çatışması gibi kilit önemi olan bir tema açısından, aydınlatıcı ve yararlı olacaktır. Önemli kilometre taşları iyi bilinmektedir –Malazgirt, Miryakefalon ve Konstantinopolis'in düşüşü– başka, diğer az bilinen olay ve dönemler de merkezi İslam topraklarının hükümdarları olan Türklerin askeri başarılarına odaklı bir Müslüman, Hıristiyan karşıtı retoriğin gücünü ve dayanıklılığını göstermek amacıyla özetlenecektir.

Malazgirt'in Şiirdeki Doğrudan Mirası: Toplanma Çağrısı Olarak Muharebe

Alparslan'ın 1071'deki Malazgirt zaferinin etkisi uzun süreli olacaktı. Üstelik özgün anavatanlarından çok uzaklardaki topraklara daha yeni gelmiş olan Türkler, Hıristiyan düşmana karşı uzatınalı bir savaşta İslamın bayrağını yalnızca muharebenin yer aldığı Anadolu'da taşımayacaklardı. 1050-1150 arası dönemden günümüze Müslüman tarihsel kaynakların çok zayıf olduğundan daha önceki bölümlerde söz edilmişti. Edebi çalışmalardaki birkaç bariz ipucuna bakarak, 11. yüzyıl sonu ve 12. yüzyıl boyunca İslam dünyasında, özellikle de Suriye, Filistin, Mısır ve Anadolu'daki Türk hükümdarlar hesabına ça-

7 *A.g.e.*, 38.

lışan saray vakanüvisleriyle şairlerin Bizans Hıristiyan krallığına karşı kazanılan bu kilit önemdeki zaferden çıkarttıkları ilhamı, propaganda değerini ve siyasal sermayeyi yalnızca tahayyül edebiliriz. Bu, ne de olsa, Bizans'a karşı kazanılan ve bizzat kâfir imparatorun ele geçirilmesiyle sonuçlanan tek zaferdi. Dolayısıyla kolaylıkla unutulmadı. Üstelik Malazgirt zaferini kullanmak ve ideolojik potansiyelini, 1098'den başlayarak dramatik ve beklenmedik bir şekilde Suriye'de ve Kutsal Topraklarda beliriveren ve Müslüman topraklarında neredeyse iki yüz yıl kalacak olan Hıristiyan Haçlılara karşı yeni başlayan mücadeleye aktarmak kolaydı.

Malazgirt'ten sonra, Türklerin Hıristiyan düşmana karşı kazanılan askeri zaferlerini şanlandırma temasının kullanılmaya devam etmesi için şiirin verimli bir alan olduğu görüldü. Örneğin Büyük Selçuklu sultanlarının gözde toprakları olan uzaktaki İran'ı ele alalım. Örneğin İranlı şair Mu'izzi (doğumu 440/1048-9) Alparslan'ın oğlu ve varisi, efendisi Melikşah'ın Rum'daki (Bizans) zaferlerine kimi göndermelerde bulunur. Mu'izzi'nin babası Abdülmelik Burhani Nişapuri (ö. 465/1072-3) Alparslan'ın saray şairi (*amir al-shu'ara*)[8] olduğundan, Mu'izzi'nin Malazgirt'teki büyük zaferi kendi babasından duyduğunu düşünebiliriz.[9] Ne olursa olsun, Mu'izzi Melikşah'ı babasının Bizans karşısındaki başarılarını devam ettirir gibi resmetmekte güçlük çeker; bir yerde der ki:

> O, amacı Bizans İmparatorluğunu ve onun Hıristiyan put-tapınaklarını yıkmak olan bir gazidir.

Başka bir şiirinde de şöyle der:

> Üç ayda Rumlara ve Araplara boyun eğdirdi;
> Kimse bunun olabileceğini hayal bile etmemişti.[10]

---

8 G. Tetley, *Panegyrical poetry in Persian as evidence for political and social history in the age of the early Ghaznavids and the Great Seljuqs: the poetry of Farrukhi Sistani and Amir Mu'izzi,'* yayımlanmamış doktora tezi, Oxford, 2002 , 133-4, 172.

9 Burhani Nişapuri'nin ölmeden önceki yıl Alparslan için bir methiye gazeli yazdığı bile düşünülebilir. Ama böyle bir şey günümüze kadar gelmemiştir. Bkz. Tetley, 134.

10 *A.g.e.*, 173.

Vurgu, sultanın başarılarındaki rahatlığınadır. Sultana doğrudan hitap eden şair der ki:

> Suriye'yi savaş ya da çatışma olmadan (yalnızca) bir tehditle fethettin;
> Rum'u kılıç ya da mızrak kullanmadan, bir mektupla aldın.[11]

14. yüzyıla gelindiğinde, çok daha ünlü bir İranlı şair, Reşiddüddin anlatısı herhalde kendi zamanında iyice kök salmış olan bir geleneğin üzerine inşa ederek, şu pasajı Malazgirt anlatısının sonuna ekler:[12]

> [Alparslan] komutanlarının Bizans topraklarının derinliklerine dalmalarını, ele geçirip tutmayı başardıkları[13] her toprak parçası ve kente, yakınları ve oğullarıyla birlikte sahip olmalarını ve onlardan başka hiç kimsenin buraları ele geçirip denetlememesini emretti. Emir Saltuk derhal Erzurum ve civarını ele geçirdi. Emir Artuk Mardin, Amed, Malazgirt, Malatya Harput ve bugün bile buralara bağlı toprakları[14] aldı. Danişmend Kayzeri, Zamandu,[15] Sivas, Davalu,[16] Tokat, Niksar ve Amasya'yı aldı. Çavlı Maraş ve Sarus'u aldı. Emir Mengücek Gazi Erzincan, Kamah,[17] Kughuniyya[18] ve bunlara bağlı yerleri aldı.

Burada bir kez daha metnin efsanevi boyutunun ve Türk tarihinin yapı taşlarından biri olarak potansiyelini geliştirme girişiminin bilincine varılıyor. Bir 14. yüzyıl metnine, Alparslan'ın savaştan sonra kimi Türk komutanları ele geçirebildikleri tüm Bizans topraklarını ele geçirmeye göndermesi hakkında bu ay-

---

11 *A.g.e.*

12 Bkz. Bölüm 4, s. 112-115

13 Tam anlamıyla: kolaylaştırmak (*muyassir*)

14 Bu doğru değildir. Artuklular en önemli merkezleri olan Mardin'i bile 12. yüzyılın başlarına kadar ele geçiremediler.

15 Zamantı

16 Aksaray civarında; bkz. Le Strange, 150.

17 Kemah: Fırat'ın batısında, Erzincan'ın aşağısında bir günlük yolda bir kale; bkz. le Strange, 118; J. Markwart, *Südarmenien und die Tigrisquellen*, Vienna, 1930, 8. Mengücekler Divriği'yi de aldılar.

18 Koghonia olarak da bilinir (Kara Hisar Şarki).

rıntıların dahil edilmesi, geriye doğru uzak 11. yüzyılı, ileriye doğru da Anadolu'daki Türkleri, büyük Osmanlı hanedanı tarafından hükmedilen bir geleceği gösterir. Bu, Selçukluların Anadolu'daki iktidarlarının geriye dönük olarak meşrulaştırılması ve Büyük Selçukluların Rum (Anadolu) Selçuklularıyla ilişkilendirilmesi anlamına gelir. Böylece Malazgirt Muharebesine katılıma dayalı bir Türk saygınlık hattı çizilmiş olur.

Haçlı Seferi Bağlamı

Şimdi de Birinci Haçlı Seferi sahnesine dönüyoruz. Suriye ve Filistin'de yaşayan Müslümanların 1099'da Kudüs'ün Haçlıların eline geçmesi ve ardından da geleneksel Müslüman topraklarında Haçlı devletlerinin kurulmasına olan tepkilerini belgeleyecek o zamanlardan kalma pek az kanıt vardır. Bu nedenle, bu bölgeden 12. yüzyıl başlarından günümüze kalan pek az şiir çok değerli kanıtlardır. Ortaçağ Arap şiirinin basmakalıp doğası hesaba katıldığında bile, şairlerin gözünde Müslümanların Haçlılar (Frenkler) karşısındaki yenilgisini getiren cihad ruhundaki zayıflığa hayıflanan bu mısralarda, güçlü bir duygusal yük vardır.

Frenklerin yeni ele geçirdikleri toprakların daha yakınındaki Arap şairlerden İbn el-Hayat, 12. yüzyıl başlarında Şam'daki askeri önderlerden biri olan efendisi Abdül Devle için yazarken, Frenkler tarafından gerçekleştirilen katliamlardan şikâyet edip, Müslümanları bunlara karşı ayaklanmaya davet eder. Böylesi şiirlerinden birinin doruğunda, Alparslan'ın Malazgirt'teki büyük zaferi anımsatılır:[19]

> Çünkü gerçekten de buna benzer koşullarda, Alparslan yürüdü ve kılıcın keskin yüzünü eğdi.
> Akıllarda yıldızlardan[20] daha kalıcı
> Ve ihtişamında güneşten daha parlak oldu.

19 Hillenbrand, *Haçlı Seferleri*, 70-1; Ibn al-Khayyat, *Diwan*, der. H . Mardam Bek, Şam, 1958, 186.

20 Tam anlamıyla: al-farqadan : "Küçük ayıdaki kare şeklinin köşelerini oluşturan dörtlünün parlak olan ikisi; bkz. E. W. Lane, *An Arabic-English lexicon*, cilt 6, Beyrut, 1980, 2387.

Böylece sahne Anadolu'dan Suriye'ye, Hıristiyan düşmanlardan biri olan Bizans'tan bir başkasına, yeni gelen Haçlılara kaymış olur. Bu türden bir siyasal, etnik ve coğrafi geçiş kolayca gerçekleşir. 11. yüzyılın son onyıllarında yazan, evvelce de sözü edilen İranlı şair Mu'izzi, Alparslan'ın oğullarından, İran'da hüküm süren, ama egemenliği Bizans sınırına kadar uzanan Büyük Selçuklu sultanı Melikşah'dan söz eder. 12. yüzyılın ilk onyıllarında, İbn el-Hayat Alparslan'ın diğer bir oğlu olan, Selçuklu prensi Tutuş'un tımarını Suriye'de yazar, toprakları artık Haçlı topraklarına komşudur. Bu yüzden her iki durumda da, Malazgirt söze katılabilir. Ve bir emsal oluşmuştur; yeni Rumiler Frenklerdir ve yeni gelenler de evvelce uzatmalı Hıristiyan düşmanlar olan Bizanslılara atfedilen sıfatlarla kötülenecektir.

Ancak Frenklerin gelişi sonrasında, bu Hıristiyan karşıtı retorik daha yüksek bir duygusal yoğunluk ifade edecektir. Tempoyu belirleyen de uzaklardaki İran'dan yazan Farsi Mu'izzi olacaktır. Melikşah'ın oğlu Berkyaruk'a hitaben, herhalde 491/1098'de Antakya'nın Haçlılar tarafından ele geçirilişinin hemen ardından hem Bizans'ı hem de yeni ele geçirilen Antakya Haçlı Devletini kapsayan ateşli bir tiradında, ondan bir cihad başlatmasını ister:

> Ey gazi kral, Arap dininin selameti için,
> Suriye ülkesini patriklerden ve piskoposlardan, Rum topraklarını papazlardan ve keşişlerden temizlemek bir görevdir.
> O lanetli köpekleri ve sefil yaratıkları, dişleriyle pençelerini bilemiş kurtları öldürmelisin.
> Frenkleri esir alıp, mücevherli, yaşam söndüren, kan fışkırtan hançerlerle gırtlaklarını kesmelisin.
> Frenklerin kelleleriyle çölde polo oynamalı, kolları ve bacaklarını da polo sopası yapmalısın.[21]

21 Tetley, *Panegyrical poetry*, 190. Tetley bu şiiri Şevval 491/Eylül 1098'e tarihlendirir. Antakya Haçlıların eline o yılın haziranında geçmişti.

Nureddin (Zengi) ve Selahaddin (Eyyubi) – Frenklere Karşı Savaşan İki Büyük 12. Yüzyıl Müslüman Önderi

Frenk istilacılara karşı savaşan Suriye, Filistin ve Mısır'daki ünlü Türk komutanların yaptıkları, Anadolu Selçukluların Bizans'a karşı yaptıklarından daha çok bilinir. Bizans'a karşı kullanılan İslami Hıristiyan-karşıtı imgeler bütününün Haçlılara saldırmak üzere uyarlanması 12. yüzyıl ortalarında hız kazandı. Müslüman vakanüvisler, Alparslan'ı betimlemelerinde olduğu gibi, Nureddin ve Selahaddin'in kariyerlerinin anlatılarında da onur yerini dinsel boyutlara verdiler. Bu her ne kadar onların bir imge yaratma hamlesiyse de, bu iki gaspçı savaş beyini böyle resmetmeyi istediler. Retorik etnik yaftaları da silip attı, Selahaddin "onurlu bir Türk"[22] olarak görüldü. Selahaddin'in çağdaşı şair İbn Sana el-Mülk, Selahaddin'in 579/1183'te Halep'i ele geçirişini bir *Türk* Müslüman zaferi olarak kutlar:

> Arap cemaati Türk İmparatorluğu sayesinde güçlendi.[23]

Bu "Türk" zaferi böylece gerçek bir İslam birliği ruhu içinde Arapların şanına yansır.

Vakanüvis Ebu Şame (ö. 665/1267) Nureddin ve Selahaddin arasında bir karşılaştırma yapmakta güçlük çekmez; onun açısından, bu iki mümin Müslüman sultan arasındaki bir karşılaştırmadır:

> Ben çağdaşlar arasında bu ikisini, eskiler arasındaki iki Ömer – Allah onlardan memnun kalsın – gibi görüyorum, çünkü her iki grubun da ikincisi kendinden önce geleni adalet, cihad ve Allah'ın dinini güçlendirme çabasıyla örnek almıştır. Hem de ne çaba![24]

22 Daha sonraki yüzyıllarda onurlu bir Arap olarak görülmesinin aksine.

23 Ibn Sana' al-Mulk, *Diwan*, 1.

24 Abu Shama, *Kitab al-rawdatayn*, *RHC, HO*, IV, 9-10. Ebu Şame hakkında yakın tarihli bir inceleme için bkz. K. Hirschler, *Medieval Arabic Historiography: Authors as Actors*, Londra, 2006.

Burada, erken İslam döneminin iki halifesi I. Ömer ve II. Ömer, Nureddin ve Selahaddin'le eşleştiriliyor.

Nureddin ve Musul'daki ardılları lehine sakınmadan yazdığı taraflı bir çalışması olan *El-tarih el-Bahir fi el-devlet el-atabakiyye bi el-Mavsil*'de (Musul Atabeyleri Tarihi),[25] İbnü'l Esir başarılarını nasıl kaydetmek istediğini açıklar:

> Onlar hakkında anlatılanları kaydetmek, izlerini toparlamak, Yüce Allah'ın İslama ve Müslümanlara neler bahşettiğinden, [Müslümanların] sınır boylarına onların mücadelesiyle nasıl bir koruma sağladığından, onların elinden Frenklere nasıl bir cezayı uygun gördüğünden ve [Frenklerin] hangi topraklarını onların cihadı sayesinde kurtardığından söz etmek isterim.

Selahaddin için sınır boylarının koruyucusu rolüne benzer bir odaklanma da, Selahaddin'in 583/1187'deki Hıttin Muharebesindeki zaferi sonrasında şair Ebu'l-Hasan b. Daravi'de görülür:

> Müslümanların sınırlarını korudun
> Ve onlar demir mızraklar tarafından yıkanan sınırlar oldular
> İnançsızların krallarını esir aldın ve inançsızlığı
> Damarlarındaki yaşam kuvvetinden yoksun bıraktın.[26]

Burada belki de yalnızca Selahaddin'in Kudüs kralını muharebede esir almasına değil, aynı zamanda çapraz bir göndermeyle bir yüzyıl önce Alparslan'ın Malazgirt'te Bizans imparatorunu ünlü esir alışına da bir atıf görmek pek de aşırı bir fantezi olmasa gerek.[27]

---

25 Ibn al-Athir, *Al ta'rikh al-bahir fi'l-dawlat al-atâbakıyya*, der. A. A. Tulaymat, Kahire, 1963, 1-2.

26 Ibn Khallikan, *Wafayat al-a'yan wa anba'ibna'al-zaman*, 2 cilt, Kahire, 1299/1881-2; çev. Baron MacGuckin de Slane, *Kitab Wafayat al-A'yan: Ibn Khallikan's Biographical Dictionary*, Paris, 1843-71.

27 Bir Haçlı kaynağında, Selahaddin'in artık esiri olan uzatmalı düşmanı Renaud de Chatillon'a su vermeyi reddettiği ünlü olaya, Selahaddin'in eğer o [Selahaddin] onun esiri olsa ne yapacağını Renaud'ya sormasıyla, fazladan dramatik bir etki verilir. Alparslan karşısında "çirkin şeyler yapacak olan" Roman Diogenes'in gibi, Renaud da Selahaddin'in kafasını keseceğini söyleyerek yanıtlar. Burada diyalog mecazı iyi kullanılmıştır; bkz. "The Lyons Eracles

Miryokefalon Muharebesi, 572/1176: Kaçırılmış Bir Tarihyazımı Fırsatı

Malazgirt Muharebesinden ancak yüzyıl sonra, 572/1176'da, Konya'daki başkentleri ve daha gelişkin Fars-İslam devletleriyle Anadolu'ya artık sağlamca yerleşmiş bulunan Selçuklu Türkleri,[28] Eğridir Gölü yakınlarındaki Miryokefalon'da Bizans'a bir yenilgi daha yaşattılar. Bir dizi önemli yönüyle, bu Malazgirt'in tekrarıdır.

Burada, arka plan olarak muharebenin gidişatı üzerine birkaç söz etmek gerekir. Suriye'deki güçlü "Haçlı karşıtı" Türk hükümdarı Nureddin'in 569/1174'teki ölümünün ardından Selçuklu sultanı Kılıç Arslan'ın (öl. 588/1192) Anadolu'daki süzerenliğini genişletme yolundaki amacını kısıtlamak için bir neden kalmadı. Bizans tarafında da, imparator Manuel Komnenos savaşmaya hevesliydi ve gözünü Konya'ya dikmişti. Dolayısıyla 1176 yazında, Manuel büyük ve güçlü bir ordunun başında, yukarı Menderes vadisi yoluyla Konya'ya doğru ilerlemeye başladı; Sublaion'dan, ardında büyük bir yük kervanıyla birlikte yavaşça Myriokephalon yönünde ilerlemeye başladı.

Kılıç Arslan Bizans ordusunu Myriokephalon'un ötesindeki Tsivritze geçidinde kurduğu pusuda beklemeye koyuldu. Dar geçidi aşarken, Bizans ordusu on altı kilometre uzunluğunda bir hat halinde uzamıştı. Öncüleri, piyadenin desteğinde salimen geçidi aştı ve ordunun ana grubu da onlara erişmeyi başardı. Tam bu sırada Türkler harekete geçti ve Bizans ordusunun, yük kervanını koruyan sağ kanadına hücum etti. Bizans askerleri geçidin güneyindeki dik yamaçlarda sıkıştılar ve bu dar alanda manevra yapma imkânı bulamadılar. Hayvan leşleri ve kırılan arabaların kalıntıları Bizans ordusunun iki kısmının birleşmesini engelledi. Ağır zayiata uğradılar ve Türkler

---

text," Edbury, *Conquest*, 48.

28 Bu hanedan –Rum (Anadolu) Selçukluları– hâlâ kapsamlı bir monografiden yoksundur. Yine de, *Les Seldjoukides d'Anatolie*, der. G. Leiser, *Mésogeios, Méditerranée* 25-26(2005) içinde yeni bir araştırma vardır. Gordlevski'nin çalışması hâlâ kısmen yararlı olsa da eskimiştir; bkz. V. Gordlevski, *Gosudarstvo Seldzhukidov maloi Azii*, Moskova, 1941. Anadolu Selçukluları, Anadolu'da dağınık bir Müslüman varlığından tam tekmil bir kentsel İslam toplumunun yerleşmesine geçişi sağlamıştır.

geçidin orta bölümünü tıkadı. Yük kervanı kapana kısılmıştı. Bu noktada, Manuel kendini kurtarmaya ve öncü grubun güvenliğine sığınmaya karar verdi. Her iki taraf da muharebeye devam etmek amacıyla şafağı bekledi, ama sabah olduğunda, Kılıç Arslan barış önerdi ve Manuel bunu aceleyle kabul etti. Myriokephalon Muharebesinin genel kabul gören özeti böyledir.[29]

Araştırmacılar, Myriokephalon Muharebesi üzerine bilgi almak için neredeyse tamamen yenilen tarafın Bizans vakanüvisleri tarafından yazılan anlatılarına ve Doğulu ve Batılı ortaçağ Hıristiyan kaynaklarında muharebe hakkında bulunan diğer anlatılara dayanmıştır.[30] Manuel'in de İngiltere kralı II. Henry'ye yazdığı Kasım 1176 tarihli mektuba açıkça kendi feci yenilgisi olarak gördüğü şeyin canlı bir anlatısını eklemiş olması ilginçtir.[31] Haçlı Seferleri tarihçisi Sur'lu Guillaume muharebenin Manuel üzerindeki etkileri hakkında benzer şekilde hazin bir görüşe sahiptir:

> Kısaca, bu yenilginin hiç kaybolmayan anısı onun üzerinde öyle bir baskı kurdu ki, bir daha hiçbir zaman ne akıl huzuruna ne de her zaman sahip olduğu ruh dinginliğine erişebildi.[32]

Anlaşılmaz biçimde, Myriokephalon Muharebesi hakkında elimizde yalnızca bir tek *Müslüman* kaynak vardır. Muharebeden kısaca ve üstü kapalı olarak, *Tarih-i al-i Selçuk dar Anatulya* (*Anadolu Selçukluları Tarihi*) başlıklı anonim bir 14. yüzyıl Farsça Selçuklu tarihi vakayinamesinde söz edilir.[33] Bu

29 Bkz. M. Angold, *The Byzantine Empire, 1025-1204. A Political History*, Londra, 1997, 223; C. Cahen, *Pre-Ottoman Turkey*, 104; Cahen, *La Turquie pré-ottomane*, İstanbul, 1988, 45-7; S. Runciman, *A History of the Crusades*, Cambridge, 1954, II , 413-14.

30 Bkz. Runciman, *Crusades*, II, 413, Niketas ve Suriyeli Mikhail'den alıntı yapar.

31 A. A. Vasiliev, "Manuel Comnenus and Henry Plantagenet," *Byzantinische Zeitschrift* 29(1929-30), 237-40. Runciman Manuel'in Henry'ye yazdığı mektupta felaketi önemsizleştirmeye çalıştığını söyler: *Crusades*, II, 414, n. 1.

32 William of Tyre, *Chronicon*, çev. E. A. Babcock ve A. C. Krey *A History of Deeds Done Beyond the Sea* adıyla, New York, 1943, II , 415: aktaran, Angold, *Byzantine Empire*, 224.

33 Tıpkıbasımı ve Türkçe çevirisi, F. N. Uzluk, *Anadolu Selçukluları Devleti Tarihi. III. Histoire des Seldjoukides d'Asie Mineure par un anonyme* adıyla,

çalışmanın adı bilinmeyen yazarı, muharebeyi doğru şekilde 572/1176-7'ye tarihler. Manuel'in İslam topraklarına nasıl saldırmak istediğini ve 70.000 piyadeden oluşan bir orduyla geldiğini aktarır. Sultan 1700 süvari seçer ve çatışmalar başlar:

> Savaş davullarını ilk gece çaldı ve düşmana saldırdı. Sabah olduğunda, düşman bozguna uğramıştı.

Geri çekilme yolu sultan tarafından tıkanan Manuel barış istedi ve sultana haraç olarak 100.000 altın ve 100.000 gümüş dirhemle birlikte atlar, kumaşlar ve başka mallar ödemeyi kabul etti. Sonra kendi topraklarına geri döndü.[34]

Burada, muharebe üzerine kabul görmüş Hıristiyan versiyonun bazı parçalarını görürüz – Manuel'in savaşkan emelleri, iki ordunun boyutları arasındaki ciddi fark, Selçuklu zaferinin sürati, Manuel'in hemen barış talep etmesi ve Kılıç Arslan tarafından dayatılan haracın ayrıntıları. Kesin bir coğrafi ayrıntı verilmez. Her ne kadar Bizans ordusunun sayısı ve haracın boyutu bariz bir şekilde abartıldıysa da, metnin anonim yazarı bu Selçuklu zaferini pekâlâ yapabilecek olmasına karşın istismar etmemiştir. Ama şunu da kabul etmek gerekir ki, bu vakayinamenin kuru üslubu, zaten böylesi tarihyazımsal stratejilere yer bırakmaz. Diğer Müslüman anlatılarında bu muharebe üzerine gözlenen sessizlik göz önünde bulundurulduğunda, iki yüzyıl kadar sonra yazılmış bu esrarlı anlatı, önemini tam anlamıyla değerlendirmek zor olsa da, özel bir değer kazanır.

Bu muharebeden söz eden zengin bir modern Bizans araştırmaları kümesi varken, aynı şey Anadolu Selçukluları üzerine modern yazılar için söylenemez. İşin doğrusu, ortaçağ İslam tarihine eğilen hem batılı hem de Türk araştırmacılar, Myriokephalon Muharebesini görmezden gelmeye eğilimlidir. Türklerin Anadolu'ya ilk gelişleri üzerine birçok öncü makale kaleme almış olan Cahen bile, bu muharebeye çok az dikkat sarf eder.[35] Bu nedenle, Vryonis'in Myriokephalon hakkında

---

Ankara, 1952.

34 *A.g.e.*, Farsça metin, 39; Türkçe çev. 25.

35 Alışılmadık bir şekilde, Caben'in Myriokephalon konusundaki performansı aceleci ve hayal kırıklığına uğratıcıdır. Bu, daha sonraki Osmanlı-öncesi Tür-

çok kapsamlı bir anlatı sağlaması, aynı zamanda da var olan tek Müslüman anlatıdan söz etmiş olması önemlidir.[36] Modern Türk araştırmacılar içinde, muharebede gerçekten de genel bir önem gören yalnızca Köymen'dir. Bölüm 7'de görüleceği gibi, Köymen karşılaşmayı, Bizanslıların "Türkleri yeni edindikleri anavatanlarından kovma" girişimi olarak betimler.[37]

Bizans tarihinin daha sonraki safhaları açısından Myriokephalon'un önemi üzerine süregiden bir akademik tartışma vardır.[38] Bu muhabereyle yaklaşık yüz yılı aşkın bir süre önceki Malazgirt Muharebesi arasındaki benzerlikten Cahen[39] kısaca, Vryonis de etraflıca söz eder. Onlara göre, Malazgirt'in 11. yüzyılda göçebe Türklerin kapsamlı ve durdurulamayacak biçimde Bizans Anadolu'suna girişlerini belirleyen tarihsel bir nirengi noktası olması gibi, Myriokephalon'u da Bizanslıların onların nüfuzu altındaki göçebeleri kovma ya da asimile etme umutlarının yok edildiği nokta olarak görmek olasıdır. Malazgirt gibi, Myriokephalon da Anadolu'nun Türkleşmesinin ve İslamlaşmasının köşe taşlarından biridir. Vryonis, yalnızca "Bizans'ın Küçük Asya'yı fethetme planlarını" sona erdirmesiyle değil, yenilginin Manuel ve Anadolu'nun Yunan sakinleri üzerinde "çok moral bozucu etkisi" nedeniyle de Myriokephalon'a büyük önem atfeder.[40] Aslında Vryonis Myriokephalon'un, Anadolu topraklarında, Malazgirt sonrasındaki "en önemli olay" olduğunu söyleyecek kadar ileri gi-

---

kiye üzerine çalışmasının gözden geçirilmiş versiyonu için bile böyledir; bkz. C. Cahen, *La Turquie préottomane*, 1988, 45-6. Aynı zamanda bkz. Cahen, "Une famille byzantine au service des Seldjuqides d'Asia Mineure," *Polychronion. Festschrift für F. Dölger*, Heidelberg, 1966,147.

36 S. Vryonis Jr., *The Decline of Medieval Hellenism in Asia Minor and the Process of Islamization from the Eleventh Through the Fifteenth Century*, Berkeley, Los Angeles ve Londra, 1971, 123-6. Savaş üzerine tek Müslüman kaynaktan bir ayrıntı verir: s. 125, n. 234.

37 M. A. Köymen, "Einige Bemerkungen zur Geburt der neuen Türkei," *Cultura Turcica* 8(1971), 12; bkz. Bölüm 7 içindeki tartışma, s. 249-250

38 Örneğin bkz. Angold, *The Byzantine empire*, 223-4; R.-J. Lilie, "Die Schlacht von Myriokephalon (1176): Auswirkungen auf das byzantinische Reich im ausgehenden 12. Jahrhundert," *Revue des Etudes Byzantines* 35(1977), 257-75.

39 Cahen, *Pre-Ottoman Turkey*, 104; Cahen, EI² s.v. Kilidj Arslan II.

40 *Decline of Medieval Hellenism*, 125-6.

der.[41] Aynı zamanda muharebenin Malazgirt'ten çok daha batıda gerçekleştiğine dikkat çeker ve aradaki yüzyılda Türklerin Anadolu'nun önemli bir bölümünü ele geçirmek yolunda ne kadar ilerlediklerinin de altını çizer.[42] Fransız Bizans uzmanı Cheynet bu görüşü destekler ve Myriokephalon'un Bizanslılar için Anadolu platosundaki toprak iddialarının terkini getirdiğini söyler.[43]

Başka Bizans uzmanları, muharebenin o kadar da büyük bir felaket olmadığını savunur. Örneğin Angold Bizans ordusunun bu karşılaşmadan "aşağı-yukarı eksiksiz"[44] çıktığını söyler. Diğer yandan burası muharebenin daha sonraki Bizans askeri gücüne ciddi bir etkisi olup olmadığını tartışmanın yeri değil. Ama Bizanslıların muharebeyi algılaması üzerine önemli bir noktanın vurgulanması gerekir; her ne kadar etkisinin büyük bir kısmı bugünün araştırmacıları tarafından azımsansa da, aslında on ikinci yüzyılda büyük bir felaket olarak görülmüştü. Evvelce belirtildiği gibi, bizzat Manuel, Konstantinopolis halkına yazdığı bir mektupta böyle demiş, yenilgisini Roman Diogenes'in Malazgirt'te yaşadığına benzetmişti.[45] Bu algılamanın psikolojik etkisinin azımsanmaması gerekir.

Bu kitaba özel bağlamda daha ilginç olan, Malazgirt Muharebesinin ortaçağ Arap ve Fars kaynaklarında o kadar geniş bir yer kaplamasına karşın Myriokephalon'un kaplamaması ve Türklerin bu zaferlerinin birincisinden çok büyük propaganda yararı sağlanmışken, ikincinin neredeyse tamamen sessizliğe gömülmüş olmasıdır.

Birçok açıdan Malazgirt anlatılarıyla Myriokephalon'unkiler arasında önemli benzerlikler vardır. Her ikisinde de, başrol oyuncuları aynıdır, iki muharebe da Anadolu toprağında gerçekleşmiştir, iki karşılaşma da Türklerin galibiyetiyle sonuçlanmıştır ve ikisinde de Selçuklu sultanları Bizans imparatoruna

41 *A.g.e.*, 125.

42 *A.g.e.*, 126. Türkler, tabii ki, 11. yüzyılın ilk yarısında Anadolu'nun batısına doğru çok yol almıştı, ama bunun ardından burada Türk siyasal birimlerinin kurulması gelmemişti.

43 Cheynet, "Concentration," 67.

44 *The Byzantine Empire*, 223.

45 *A.g.e.*, 224.

şaşırtıcı derecede yumuşak davranmıştır. O zaman, neden bu Selçuklu zaferlerinden ikincisi, deyim yerindeyse, tarihyazımsal bir kara deliğe yuvarlanmıştır? Neden Türklerin 1176'daki Myriokephalon Muharebesi ortaçağ Müslüman vakanüvisler, üstelik bir yüzyıl önceki Malazgirt zaferini uzun uzadıya ve büyük bir hevesle metheden bu kişiler tarafından görmezden gelinmiş ve istismar edilmemiştir? Myriokephalon'un tarihyazımsal potansiyeli tamamen yok sayılmıştır ve 13. yüzyılın büyük Müslüman vakanüvislerinin, hepsinden öte İbnü'l Esir'in Anadolu tarihindeki bu yaşamsal önemde olayı kaçırması özellikle dikkate değer.

Bu sorulara kısmi, ama tam anlamıyla tatmin edici olmayan bir yanıt, 13. yüzyılın Suriye, Mısır hatta Irak'taki büyük tarihçilerinin, 570'ler/1170'ler üzerine anlatılarında Müslümanların Frenklerle olan mücadeleleriyle ve özellikle de yeni başlamakta olan, Selahaddin'in başarılarıyla meşgul olmalarıdır. Ama yine de İbnü'l Esir'in esas olarak İslam dünyasının tarihi olan anlatısında, uzaklardaki Kuzey Afrika ve İspanya'daki olaylara yer verdiğini de düşünmek gerekir. O zaman, neden yakındaki Anadolu'ya eğilmemiştir? Kuşkusuz, sahne düzeni değişmiş, dolayısıyla o zamanların tarihini yazanların odağı da değişmişti. Anadolu artık sahnenin merkezinde değildi. Diğer bir deyişle, İslamla Hıristiyanlık arasında süregiden mücadele, onların gözünde, artık uzak Anadolu'da, Malazgirt'te değil, Suriye, Mısır ve Filistin'de, Bizanslılara karşı değil, Frenklere karşı yaşanmaktaydı. Bu yüzden Myriokephalon yalnızca Malazgirt'e karşı değil, Hıttin'e karşı da kaybetmişti. Belki de Malazgirt anlatısının kilit noktası, daha sonraki yazarların tercihini çekmişti; yani Bizans imparatorunun esir düşmesi ve bunun muhteşem ideolojik potansiyeli, üstelik doğu Hıristiyanlığının ünlü liderinin basit bir Müslüman köle tarafından ele geçirilmesi. Bir de, Malazgirt Türklerin Anadolu'da kazandıkları *ilk* büyük zaferdi ve dolayısıyla tarihte güçlü bir nirengi noktası olarak kullanılabilirdi.

Anadolu Selçuklularına gelince, onlar da saltanat vakanüvisleri İbn Bibi'nin gelişi ve Konya'da kurulu gerçek bir saray tarihyazımı geleneğinin ortaya çıkması için daha yüz

yıl kadar daha bekleyeceklerdi.[46] İleri bir Farsçayla yazdığı, Selçuklular hakkındaki hanedan tarihi 588/1192 yılında başlar ve 679/1280'de sona erer. Ne yazık ki İbn Bibi geriye dönüp önceki Anadolu ya da İran Selçuklularına bakmamıştı (aslında I. Keykubad'ın hükümdarlığından –616/1219'dan 633/1236'ya– önceki bilgilerden yoksundu) ve çalışmasında ne Malazgirt'ten ne de Myriokephalon'dan söz etmiştir.[47] Dolayısıyla o kadar hevesle methettiği hanedan için bir tarihsel bağlam duygusundan yoksundur. Myriokephalon dışında, Anadolu Selçuklularının bir vakanüvisinin hanedanın yaşamı boyunca bakabileceği, muharebe alanındaki başka bir askeri zafer yoktur; diğer önemli muharebesi 641/1243 yılında Kösedağ Muharebesinde Moğollar karşısında alınan aşağılayıcı yenilgidir ve sessizce hasıraltı edilmesi en iyisidir. Bu nedenle, yerel anlamda Müslüman Anadolu'da bile Myriokephalon Muharebesinin Konya'daki saray vakanüvislerinin hafızasına kazınmamış olması ilginçtir.

Anadolu'da Erken Dönem Halk Edebiyatı

Türkçe yazılmış erken dönem halk edebiyatı, Anadolu'daki ilk Türk kahramanların başarılarını popüler hafızada sürdürülmesinde önemli rol oynamıştır. *Battalname* gibi bir çalışma, gaza, yani Bizans sınır boyunda kâfirlere karşı cihad ruhunun canlı tutulmasına yardımcı olmuştur.[48] Bu hâlâ pek bilinmeyen ve yazılmasından çok öncesinde okunan ve şarkı olarak söylenen edebiyat türü, yönetimdeki Türk hanedanların mensupları hesabına çalışan Arapça ve Farsça dilli ulema ve bü-

46 Ibn Bibi, *Al-awamir al-'ala'iyya fi'l-umur al-'ala'iyya, Histoire des Seldjoucides d'Asie Mineure d'après Ibn Bibi (Recueil de textes relatifs à l'histoire des Seldjoucides)*, IV. başlığıyla yayımlanmış, der. M. Th. Houtsma, Leiden, 1902; çev. H. W. Duda *Die Seltschukengeschichte des Ibn Bibi*, Kopenhag, 1959.

47 T. Yazıcı, *Encyclopedia Iranica*, VIII , 8-9, s.v. Ibn Bibi.

48 T. Majda, "Characteristics of early Turkish epic style (13th-1st half of 15th century)," *Problemy języków Azji i Afryki*, Varşova, 1987, 224-5; A. Bombacı, *Histoire de la litterature turque*, çev. I. Melikoff, Paris, 260-1. Bu malzeme bütünü aynı zamanda bir İslam tabakasının altında yatan kadim Türki efsaneler için de bir kaynaktır; bkz. J. Baldick, *Animal and Shaman. Ancient Religions of Central Asia*, Londra ve New York, 2000, 58.

rokratlar tarafından kaleme alınan "eğitimli" tarihyazımsal çalışmalarda görülen cihad vurgusunu destekler.

Türk halk edebiyatı, alplerin (kahramanlar) ve gazilerin (inanç savaşçıları) işlerini kaydeder. Bu gazilerden, Emevilerin 7. yüzyıldaki Anadolu seferlerine katılmış olan Seyyid Battal, birçok gazi efsanesinin temeli olmuştur. *Battalname* görünüşte Abbasi döneminde Arapların Bizans'la karşılaşmalarından söz eder. Ama daha sonra, Türklerin Bizans'la olan mücadeleleri bağlamındaki olaylara göndermede bulunur ve sınır boylarındaki Anadolu kahramanlarının Hıristiyan Bizans İmparatorluğunu fethettikleri süreci akla getirir.[49] 15. yüzyılda yazıya dökülen (mevcut en eski elyazması 840/1436-7 tarihlidir) *Battalname*'nin sözlü kökleri 12. yüzyılda Malatya'daki Danişmendler hanedanına kadar gidiyor olabilir. Başka iki çalışma, *Danişmendname* ve *Saltukname* de, Bizans-Müslüman toprakları arasındaki sınır boyları ortamında geçer ve ortak bir kahramanlık öyküsü anlatımı geleneğine aittir. Bu "epik" anlatılar müphem bir kronolojik çerçeve içinde Türklerin Anadolu'yu kademeli, ama önlenemez fetihlerini resmeder.[50]

Battalname renkli bir Müslümanların Bizans topraklarını fethi kehanetiyle başlar. Abdülvahab adlı bir genç adam, bizatihi Muhammed Peygamber'e çok çekici yeni bir topraktan söz eder:

> "Allah'ın Resulü, uzaklara ve çokça seyahat ettim ve birçok yeri gezdim, ama bütün bu gördüğüm yerler arasında, Rum ülkesi gibi bir yer görmedim. Kentleri birbirine yakın, nehirleri su dolu, kaynakları coşkulu... ve halkı da aşırı dostça, yalnız hepsi kâfir." Ve burayı öyle uzun uzadıya betimler ki, Resulullah'ın kutsanmış aklı Rum'u çok sever.[51]

Bu konuşmanın ardından Allah'ın Cebrail aracılığıyla ulaştırdığı bir tarih-dışı, onaylayıcı "vahyi" gelir:

> Aziz Resulüm Rum'u beğendi, bu yüzden benim de bu bölgeyi onun cemaatine bahşetmem gerekir. Ma-

49 Y. Dedes, *Battalname*, cilt 1, Cambridge, MA, 1996, 1.

50 *A.g.e.*, 1-2.

51 *A.g.e.*, 99.

> nastırlarını yıksınlar, yerine camiler ve medreseler diksinler.[52]

Seyyid Battal Gazi'nin askeri başarılarında cihad atmosferi ve Müslümanlarla, Bizanslı olsun, Haçlı olsun, Hıristiyanlar arasındaki savaşların *ethos*'u, Malazgirt Muharebesi için kullanılanlara benzer cümlelerle anımsatılır:

> Orduya gelince, süvariler hücum etti ve ok attılar. Battal bir savaş çığlığı attı ve hücuma geçti. İslamın ordusu da "Allah Büyüktür" diye bağırarak hücuma geçti. Öylece ordular birbirine karıştı ve muazzam kan döküldü. Battal bayraklar dikerek düşman tümenlerinin arasına daldı, haç şeklindeki sancağı ele geçirene kadar. Nihayet düşman ordusu yenildi ve dönüp kaçmaya başladı.[53]

Çalışma, Battal'ın ölümüyle sonuçlanan olayların anlatılmasıyla son bulur. Medine'deyken, bir rüyasında Peygamber ona görünür ve Anadolu'ya gitmesini söyler, çünkü oradaki Müslümanlar "dar boğazdadır." Muhammed'in "kutsal mezarından" yükselen destek sözleriyle cesaret bulup desteklenen, ama artık yaşlı ve güçsüz olan Seyyid, yeniden Rum'a doğru yola çıkar. Daha sonra, muharebedeki kahramanca mücadelesinin ardından bir veda vaazı verir ve cihada olan bağlılığını vurgular:

> Allah'ın yolunda ne yapabiliyorsam yaptım, dinin düşmanlarına boyun eğdirdim... Gücüm yettiğince dinin yolunda mücadele ettim, kimi zaman karada, kimi zaman denizde.[54]

Böylesi halk edebiyatı eserlerinde önemli olan tarih değil, kahramanlık efsanesidir. İşleri şarkılara konu olan kahramanlar, Arap ya da Türk, etnik kökenlerine bakılmaksızın, din yolunda Müslüman savaşçılardır. Böylece Seyyid Battal Gazi'nin belirsiz kişiliği kolaylıkla Malazgirt sonrası Türklerle ilişkilendirilip kaynaştırılabilir. 11 ve 12. yüzyılda yeni gelen Türkler, aynı coğrafi

52 *A.g.e.*
53 *A.g.e.*, 132.
54 *A.g.e.*, 331-2.

bölgedeki Arap Müslüman geçmişle süreklilik sağlar ve Battal'da kişilik bulan şanlı Müslüman şeceresi onlara miras kalır.[55]

13. Yüzyıl Anadolu'sundan Kitabe Kanıtları

Malazgirt'ten sonraki seksen küsur yıldan –göçebe Türklerin Anadolu'ya nüfuz etmeyi ve burada kök salmayı sürdürdükleri bir dönem– günümüze mevcudiyetlerine işaret eden ve önderlerinin kendilerini nasıl gördüklerini gösteren çok az anıtsal yazıt kalmıştır. Selçuklu devletinin 1092'deki parçalanmasının öncesinde Türk savaş beyleri komutanlar, örneğin Mardin'deki Artuklular, Amed'deki (günümüzde Diyarbakır) Nişaniler, Van gölü çevresinde hüküm süren Şah-i Arman hanedanı, doğu Anadolu'da küçük, daha uzun süreli prenslikler (beylikler –çn) kurmaya başlamıştı. Bu bölgede 12. yüzyıldan günümüze kalan pek az anıtsal yazıt, bu hükümdarların kendilerini halk nezdinde Bizans sınırındaki Hıristiyanlara karşı cihad savaşçıları olarak görmeyi yeğlediklerini gösterir.[56] Divriği'nin Mengücekli hükümdarı Emir Şeyhinşah adına 592/1195-6 tarihli bir yazıt, bu açıdan aydınlatıcıdır; bu alt kademe Türk hükümdarı şöyle selamlanır:

> Allah'ın tek olduğunu savunan gazilerin sığınağı, müminlerin sınırının savunucusu, kâfirlerin ve müşriklerin katili, ... Bizans, Suriye ve Ermenistan'ın kahramanı (pehlivan)... şehit, gazi.[57]

Bu şatafatlı Müslüman unvanlar, gururlu kadim Türk adlarıyla –Alp (kahraman), Kutluğ (kısmetli) ve Tuğrultegin (şahin prens)– yan yana duruyordu.[58]

---

55 *A.g.e.*, 9-11.

56 Amed'in Nişani hükümdarı Mahmud b. İlaldi, 550/1 155-6 tarihli bir yazıtta, "kâfirlerin ve müşriklerin katili, mücahitlerin dayanağı, sınır boylarının komutanı" olarak tanıtılıyor: E. Combe, J. Sauvaget ve G. Wict, der., *Repertoire chronologique d'épigraphie arabe*, IX, Kahire, 1939 (bundan sonra, *RCEA*), 2-3 (yazıt 3203).

57 M. van Berchem ve H. Edhem, *Materiaux pour un Corpus Inscriptionum Arabicarum. Troisieme partie. Asie Mineure, cilt 1- Siwas, Diwriği*, Kahire, 1917, 66-7.

58 Tuğrultegin (Tuğrıl Tigin) için bkz. F. Sümer, *Türk Devletleri Tarihinde Şahıs*

Bu kamusal duruş özellikle daha batıda yer alan ve fiilen Bizans sınırında yer aldıklarının sert bir biçimde bilincinde olan Anadolu Selçukluları tarafından benimseniyordu. Bu yüzden Myriokephalon'daki büyük Selçuklu zaferi üzerindeki tarihyazımsal sessizliğin bizi, bunun etkisinin yerel anlamda Anadolu'daki Selçuklu sultanları ve çevresi tarafından da kullanılmadığını düşünmeye itmesin. 12. yüzyılın ikinci yarısı ilerlerken, Selçukluların yıldızı yükseliştedi ve Hıristiyan Bizans karşısındaki giderek artan özgüvenlerinin kimi işaretleri, yeni fethettikleri kentlerde ve topraklarda sipariş ettikleri anıtsal yazıtlarda görülebilir. Gerçekten de Selçuklu Anadolu'sunun temel yazıtları, basmakalıp formülleriyle, resmi belge gibi görülebilir.[59] Dolayısıyla çağdaş vakayinamelerin görece kıtlığının bıraktığı boşluğu doldurmada yardımcı olabilir. Ama bunlar paralel de olsa, farklı bir edebiyat kuralları bütününe uyar. "Olgusal" kanıttan çok, resmi beyanat kaynakları olarak görülmelidir.

Konya'daki Alaeddin Camii, minberinin çevresinde enerjik Selçuklu sultanı II. Kılıç Arslan adına hükümdarlığının erken dönemlerinden kalma, 551/1156 tarihli bir yazıt bulundurur.[60] Burada, Selçuklu sultanına şatafatlı cihad unvanları veriliyordu:

> Ulu sultan, en büyük kralların kralı, Arapların ve Farsların sultanlarının efendisi, ulusların gırtlaklarının sahibi, İslamın ve Müslümanların taşıyıcı sütunu, krallarla sultanların gururu, ispatlanan doğrunun yardımcısı, kâfirlerle putperestlerin katili, cihad savaşçılarının yardımcısı, Allah'ın topraklarının muhafızı, Allah'ın hizmetkârlarının savunucusu, Allah'ın halifesinin destekçisi, Rum, Ermenistan, Frenk ve Suriye topraklarının sultanı, Ebu'l Fatih Kılıç Arslan b. Mesud b. Kılıç Arslan, Müminlerin Komutanının yardımcısı, Allah hükümdarlığını sürekli kılsın, gücünü ikiye katlasın.

Adları, 11, İstanbul, 1999, 678. Ortaçağ Türkleri arasında zoomorfolojik adlar için bkz. J.-P Roux, *La religion des Turcs et des Mongols*, Paris, 1984, 178-88.

59 J. M. Rogers, *Patronage in Seljuk Anatolia 1200-1300*, yayımlanmamış doktora tezi, University of Oxford, 1972,297.

60 Yazıt tarihsizdir, bu nedenle, *RCEA*'nın IX. cildinin editörleri, kabul gören uygulamaya göre, bunu ait olduğuna karar verdikleri yarım yüzyıla, yüzyılın orta noktasının hemen sonrasına, Kılıç Arslan'ın hükümdarlığının ilk yılı olan 551 /1156 yılına yerleştirmiştir: *RCEA*, IX, 11-12 (yazıt 3218).

Bilinçli bir şekilde geleneksel saltanat unvanlarını ("ulusların gırtlaklarının sahibi" ve "İslamın ve Müslümanların taşıyıcı sütunu" gibi) kullanmasıyla, bu çok ihtiraslı yazıt Kılıç Arslan'ı, halifeye "destek ve yardım" sağlayan ve Sünni İslamı destekleyen o uzun mümin Sünni hükümdarlar silsilesine sağlamca yerleştirir. Bunun yanında, elinin eriştiği tüm Hıristiyan topraklarına –Bizans, Ermenistan ve Frenkler– gözünü sıkıca dikmiş olan sultanın hali hazırdaki büyük toprak hedeflerine de açık bir gönderme vardır. Myriokephalon'daki zafer daha gelmemiştir, ama bu müstakbel zafer, geriye dönüp bakıldığında, yazıtın yazıldığı sırada iktidarın dizginlerini henüz eline almış bulunan bu hükümdarın fetih programının mantıksal bir parçası olarak görülebilir. Bizans topraklarına hükmetmek[61] de aralarında olmak üzere bu yazıtta ifade edilen iddialı talepler, Kılıç Arslan'ı rakibi, Suriye'deki Haçlı-karşıtı hükümdar Nureddin'den de daha üstün gösterir ve zaten bu yazıta ikisi arasındaki rekabetin ışığında bakmak daha doğru olur.

Önemli bir Türk limanı olan Antalya'nın surları Romalılardan kalmadır. 1204'e kadar kent Bizans yönetimindeydi. Bu tarihte Aldobrandini adındaki Toskana kökenli bir Frenkin eline geçti,[62] sonrasında da 603-4/1207'de Selçuklu sultanı I. Gıyaseddin Keyhüsrev tarafından ele geçirildi.[63] Daha sonra olanlar duvarlara yazıt halinde kazınmıştır. Doğrusu, Antalya kısa sürede sık sık efendi değiştirdi, 612/1215'te yerel halk tarafından geri alındı, ama birkaç ay içinde Selçuklu sultanı İzzeddin Keykavus tarafından tekrar alındı.[64] Belki de yerel halkın bu asice tutumu sultanı kent duvarları için özellikle uzun ve etkileyici bir yazıt ısmarlamaya sevk etti;[65] yazıtın varlığı, Antalya'yı kimin yönettiği ve daha fazla itaatsizlik yaşanırsa ne olacağı konusunda bir uyarı olacaktı. Bu güney limanının ele geçirilmesi

61 Bkz. Divriği'deki Mengücekli hükümdarı Emir Şeyhinşah tarafından kullanılan *pahlawan al-rum* unvanı (yukarıda, not 57).

62 Cahen, *Pre-Ottoman Turkey*, 165.

63 İbn Bibi, çev. Duda, 44-6.

64 *A.g.e.*, 61-4.

65 *RCEA*, X, der E. Combe, J. Sauvaget ve G. Wiet, Kahire, 1939,109-12; yazıt no. 3757. 38 parçadan oluşan yazıt yazarların doğru olduğunu umdukları sırayla yeniden birleştirilmiştir. Bu konuda, bazı yerlerde yanılmış oldukları açıktır.

Selçuklular için çok önemli bir hamleydi. Çünkü 611/1214'te de kuzeydeki Sinop limanını ele geçirdikleri için,[66] artık hem Karadeniz hem de Akdeniz'e ulaşımları vardı.[67] Yazıt da "iki ufukta Allah'ın gölgesi" olan "iki denizin sultanından" söz eder.

Amerikalı araştırmacı Scott Redford tarafından 613/1216-7'ye tarihlendirilen bu muzaffer yazıt, kentin duvarlarının yükseklerinde yer alır ve birincil önemde bir tarihsel belgedir. Metnin tam nasıl olduğu biraz sorunludur[68] ama Anadolu Selçuklu sultanlarının kendilerini nasıl gördükleri bağlamındaki bariz önemi göz önünde bulundurulduğunda, burada birkaç sözcük söylemek gerekir. Kimi yerleri yanlış dizilmiş haliyle bile, bu yazıt aşırı uzundur; doğrusu, bu Anadolu Selçuklularının en uzun yazıtıdır. Genellikle olduğu gibi, Arapça yazılmıştır.[69] Görülmedik şekilde, metnin içinde 13. yüzyıl başlarında Antalya'nın fetih ve yeniden fetih sürecinde gerçekleşmiş olan olayların öyküleri verilmektedir. Vakanüvis İbn Bibi'nin bu olayların süslü anlatısı, tarih vermeden, Antalya halkının isyan ettiğini ve sultan Keyhüsrev'in, kenti geri aldıktan sonra, "kent duvarlarını da ıslah edip yükselttiğini" kaydeder.[70] Böylece yazıt İbn Bibi'nin iskelet anlatısına et ekler.

Hali hazırdaki tatmin edici olmayan biçiminde, yazıtın düzeni karmakarışık şekilde doğrudan anlatısal ayrıntılarla edebi süslemeleri birleştirir. Anlatıyı bir araya getirdiğimizde, sultan, şehit Gıyaseddin Keyhüsrev b. Kılıç Arslan'ın kenti fethettiğini öğreniriz, ama ölümünün ardından:

> Kent halkı isyan etmiş, kâfirlik burada yeniden ortaya çıkmış ve *şirk*[71] her zamanki durumuna dönmüştür.[72]

---

66 Sinop'taki kimi yazıtlar 612/1215'ten kalmadır; bkz. *RCEA*, X, no. 3760-3773.

67 S. Redford, *Landscape and the State in Medieval Anatolia*, Oxford, 2000, 24.

68 S. Redford, "Documentation of the 613H. inscription on the city walls of Antalya, Turkey," *Newsletter of the Fondation Max van Berchem*, Cenevre, Aralık 2005, no. 19, 4-6.

69 *İdafa* inşasında, yazıtta Arapça dilbilgisi yanlışları vardır.

70 Ibn Bibi, çev. Duda, 61 ve 63.

71 Herhangi bir şeyin Allahın tartışılmaz tekliğini paylaşmasına izin verilerek işlenen ciddi günah, bu ilk zamanlarda Hıristiyanların İsa ve Üçlemenin ilahiliği doktrinine yöneltilen bir suçlamaydı.

72 *RCEA*, X, 110.

Yine de Hıristiyanlığın geri dönüşünün neden olduğu bu ara kısa sürmüştür:

> Sultan burayı (kenti) karadan ve denizden bir ay boyunca kuşattı.

Metin daha sonra 1 Ramazan 612/24 Aralık 1215'te kentin İzzeddin Keykavus tarafından fethedilmesiyle, "Allah'ın Kelamının (*Kalimat Allah*) ortaya çıktığını ilan eder.

Yazıt çok da retorik bir belgedir, kimi yerleri, muzaffer Müslüman önderlerin yenilgiye uğrayan düşmanlarına gönderdiği zafer mektupları (fetihname) tarzıyla aynı üslupta, çok karmaşık kafiyeli bir nesirle yazılmıştır.[73] Burada, mesaj spolia[74] üzerine yazılmıştır[75] ki bu çok ender görülür ve o zamanlar herhalde nüfusunun çoğunluğu Hıristiyanlardan oluşan bir kent olan Antalya'daki asilere karşı Selçukluların zaferini etkili bir şekilde dile getirir. Burada, Selçuklu sultanı İzzeddin Keykavus kent üzerindeki egemenliğini ilan eder ve yazıtı duvarın dışına, kent kapılarının yakınına yerleştirir.[76]

Böylece yazıt Selçuklu sultanı adına kitabe şeklinde bir *fetihname* işlevi görür. Hıristiyan Bizans ile İslamın evi arasındaki sınır ruhu Antalya'nın "güçlü sınır garnizonu" (al-thaghr al-hasin) olarak adlandırılmasıyla ve Müslümanlardan Allah'ın yolunda cihad sürdüren *muwahhidun* (Allah'ın tek olduğuna inananlar) diye söz edilmesiyle anımsatılır. *Mushrikun*'u[77] (çok tanrılı, Allah'a ortak koşan), yani Antalya'nın büyük ölçüde Yunanca konuşan halkını Farsça konuşan bürokratik seçkinlerin desteklediği Türkçe konuşan sultanlar adına etkileyip korkutmak için Arapça yazılmıştır. Diğer bir deyişle, bir yüzyılı aşkın bir zaman önceden Alparslan ve Malazgirt'le ve Büyük Selçukluların gerilemesi sırasında doğu Anadolu'da ortaya çıkan küçük

73 Örneğin, *al-Mu'tasim bi-'ismat Allah al-kafiya ..., al-Muntazam bi qudrat Allah al-baqiya'* paralelliği. Daha uzun ve dolayısıylaha çarpıcı örnek de şöyledir: *'Rukn al-dawla al-qahira, Mu 'izz al-milla al-bahira, Mughith al-umma al-zahira.'*

74 *Spolia*: evvelce var olan malzemenin çeşitli nedenlerle yeniden kullanımı –çn.

75 Redford, "bu yazıt zafer ilanı amacıyla spolia'nın kullanımının tek örneğidir," der; *Landscape and the state*, 4.

76 *A.g.e.*

77 *RCEA*, X, 109.

Selçuklu-Türk ardıl devletleriyle benzer bir dilsel ortam ortaya koyar.[78] Ama burada dönemin diğer yazıtlarında bulunmayan ve belki de yazıtın metninin her zamankinden daha dolaysız bir şekilde Hıristiyanlarla konuştuğunu gösteren kimi ilginç ayrıntılar da içerir.[79]

O zaman, neden bu kadar etkileyici bir yazıt Arapçadır? Çok seçkin bir Selçuklu memur azınlığı dışında, bunu kim okuyabilirdi ki? Yanıt, Kuran'ın lisanı, "meleklerin dili" Arapçanın simgesel değerinde yatıyor olabilir. Burada, tam da Müslüman dünyanın sınırında[80] Arapçanın kullanılması, uzaklarda, doğudaki Afganistan'da Cami minaresi ya da Delhi'deki Kutb minaresinde, her ikisi de en azından kısmen gayrımüslim kitlelere hitap etmesine karşın Arapça yazılmış yukarıdan bakan yazıtları anımsatır. Onlar da, çok daha iyi bilinen Kudüs'deki Kubbet-üs-Sahra yazıtının tanıklığı gibi, en güzel İslamın diğer inanışlar karşısındaki zaferinin ve Biricik Allah'ın şanının mimari anıtları olarak görülebilir.

Bu konuda ilginç bir destekleyici kanıt, Selçuklu gücünün ve kendine güveninin doruğunda hüküm süren, Kılıç Arslan'ın torunu, Sultan Keykubad b. Keyhüsrev adına Alanya'da inşa edilen Kızıl Kale'nin kuzey yanındaki yazıt tarafından sağlanır.[81] Metnin Çevirisi şöyle der:

> Efendimiz, yüce sultan, en büyük kralların kralı, ulusların gırtlaklarının sahibi, toprağın ve iki denizin Sultanı, Ala el-dünya va'l-din, Ebu'l-Feth Keykubad b. Keyhüsrev b. Kılıç Arslan, Müminlerin Komutanının delili, Allah hükümdarlığını devam ettirsin, 1 Rebiülahir 623'te (31 Mart 1226) bu kutsal kalenin inşasını emretti.

78 Redford bu yazıtın bir "kamusal propaganda parçası olarak inandırıcı" olmadığını öne sürer: Redford, "Documentation," 6. Bu yargının değerlendirilmesi, yazıtın tamamını yayımlamasını bekleyecektir. Yazıttaki harflerin boyutlarını ve hangi yüksekliğe konduklarını da belirtmesini bekliyoruz.

79 Örneğin, Kuran'da bulunan, ama kitabelerde pek az görülen *"Kelimetullah"* sözcüğünün kullanılmış olması Hıristiyanların kulaklarında Aziz Yahya İncilinin Logos'unun titreşimlerini anımsatmayı amaçlar gibidir.

80 613/1216-17(?) yılında Antalya duvarlarına yazılan yazıtta, "sınır savunması kalesi" anlamında *thaghr* sözcüğü kullanılır; Redford, *Landscape*, 25.

81 S. Lloyd ve D. Storm Rice, *Alanya ('Ala'iyya)*, Londra, 1958, 54.

Bu yazıtın basmakalıp unvanları ve cümlelerinin arasında, bu sultanın Bizans'a karşı şatafatlı iddiaları dikkate değer. Burada, ahenkli bir şekilde "toprağın (*al-barr*) ve iki denizin (*al-bahrayn*) (Karadeniz ve Akdeniz) sultanı" olarak adlandırılır ve genellikle cihad yapan bir hükümdarı gösteren klasik "ulusların boğazlarının efendisi" unvanını benimser. Dolayısıyla Anadolu'daki Selçuklu ve diğer Türk hükümdarların, Alparslan ve Kılıç Arslan'ın yaptığı gibi, kendilerini İslamın sınırlarını koruma ve Bizanslılara karşı cihad sürdürme yolunda ünlü öncüllerinin geleneği içinde gördüklerini varsayabiliriz.

Türk Memluk Sultanlarının Haçlılara Karşı Cihadları

Haçlı Antakya'nın Düşüşü, 666/1268

Mısır ve Suriye'deki ilk Türk Memluk sultanları, özellikle de Baybars (h. 658/1260-676/1277) Selçuklu sultanlarıyla Suriye ve Filistin'deki kendilerinden önce gelen diğer Türk hükümdarların geleneğini sürdürdüler ve Hıristiyan kâfirlere karşı sürdürdükleri cihadı yansıtacak unvanlar edindiler.

Baybars, İbn Abdülzahir (ö. 692/1292) tarafından kaleme alınan idealleştirici bir yaşamöyküsünün konusudur.[82] Sultanlık tahtını gasp eden ve Memluk devletinin tepesine şiddet, kan ve entrika yoluyla yükselen Baybars gibi bir hükümdarı ideal bir Müslüman hükümdar olarak resmetmek kolay iş değildir. Ama yaşamöyküsü yazarı Baybars'ı iki cephede başarılı olan üstün bir mücahide dönüştürmeyi başarır; o hem 658/1260'taki Ayn Calut muharebesindeki zaferiyle Moğolların yenilmezlik haresini kırar, hem de Haçlı devletlerine karşı cihad sürdürür.[83]

Baybars'ın başlangıçtaki dört Haçlı devletinden birinin başkenti olan Antakya'yı ele geçirmesi, listesine ekleyeceği bir başka saygın zaferdi ve vakanüvislerle yaşamöyküsü yazarları

82 Ibn Abd al-Zahir, *Al-rawdal-zahir fi sirat al-Malik al-Zahir,* der.' A. al-Khuwaytir, Riyad, 1976; bkz. özellikle, 73-96.

83 P. M. Holt, "The sultan as ideal ruler: Ayyubid and Mamluk prototypes," *Süleyman the Magnificent and His Age. The Ottoman Empire in the Early Modern World,* der M. Kunt ve C. Woodhead, Londra ve New York, 1995, 129 ve 133.

dışarıda bunu İslamın Hıristiyanlık karşısındaki zaferi olarak methettiler. Antakya'yı almadan önce, Baybars Haçlı önderi Bohemond'u karakteristik tehdit mektubuyla ordusunun ilerleyeceği yolunda uyarmıştı ve kent de 4 Ramazan 666/19 Mayıs 1268'de alındı. Mektubun metninden kısa bir alıntı, seferber edilen şiddetli biçimde Hıristiyan karşıtı imgelerin menzilini ve bunların ifade olunduğu yüksek perdeden tonları göstermeye yeterli olur:

> Kırılmış ve sökülmüş haçlarıyla kiliselerini, sahte İncil'in yırtılmış sayfalarını, öldürülen patriklerin mezarlarını Müslüman düşmanlarının kutsal yerlerini çiğnediğini görseydin; keşiş, papaz ve diyakozların kurban edildiği sunağı, patriklerin felaketin altında ezildiğini, krallığının evlatlarının esir alındığını görseydin... tüm bunları görseydin, derdin ki, "Keşke toz olaydım."[84]

Bu retorik aşağılamanın tonu, Kuran öğretisinin ve Hıristiyanlara muamele konusundaki Müslüman yazılarının çok ötesine gider. Doğrusu, sertliği Kitap ehli halklara edilecek muamele konusundaki Şeriat kurallarıyla taban tabana zıttır.

690/1291'de Akka'nın Düşmesi

Akka'nın 690/1291'de düşmesi, haklı olarak ortaçağda Hıristiyanlarla Müslümanlar arasında süregiden mücadeledeki kilit olaylardan biri olarak görülür. Gerçekten de araştırmacılar tarafından Haçlıların Yakındoğu'daki Müslüman topraklarından kesin ayrılışı için uygun bir tarih olarak görülür. Müslüman yazarların da zaman geçirmeden bu olayın ideolojik olanaklarını kullanmış ve Türk önderlerini Kutsal Toprakları kâfirlerin elinden alan kurtarıcılar olarak resmetmiş olmaları da şaşırtıcı olmasa gerek. Memluk sultanı el-Eşref Halil tarafından sürdürülen muzaffer Akka kuşatmasını kaydeden Müslüman vakanüvisler Malazgirt'e atıfta bulunmaz, ama zihinlerinde, bunun *Türkler* tarafından İslam adına kazanılmış bir zafer

84 Ibn al-Furat, *Ta'rikh al-duwal wa'l-mulük*, çev. U. ve M. C. Lyons *Ayyubids, Mamluks and Crusaders* adıyla, II, Cambridge, 1971, 124.

daha olduğuna dair bir kuşku yoktur. Bu anlatıların kimisine nüfuz eden aşırı bayram edasına da, öykünün üzerine inşa edildiği retorik araçlar ve panoramik zemine de, Malazgirt anlatılarından aşinayız.

Kimi Malazgirt anlatılarında olduğu gibi, yalnızca muharebe öncesindeki dinsel hazırlıklara ya da özellikle sultanın muharebeye girmeden önceki namazına odaklanmak yerine, Akka uğruna tüm mücadelenin dinsel boyutu ayrıntılı olarak söz konusu edilmiş ve baştan sona vurgulanmıştır. Seferin bir hafta öncesinde, Ulema ve hafızlar el-Eşref Halil tarafından Halil'in babasının Kahire'deki mezarı başında toplanmış ve burada hatim indirilmişti. Daha sonra, seferin bitiminde, kuşatmanın başarıyla sonuçlanmasının ardından el-Eşref Halil'in babasının mezarına muzaffer bir geçit resmi gerçekleştirilmişti. Böylece iman döngüsü tamamlanmış oluyordu.

Müslümanların Haçlılar karşısındaki zaferinin bu nihai anında arınma imgeleri çok etkili bir biçimde kullanılmıştı:

> Böylece tüm Suriye ve kıyı bölgeleri, bir ara Mısır'ı fethetme ve Şam'a boyun eğdirme noktasına gelen Frenklerden arındırılmış oldu. Allah'a şükür.[85]

Little'ın Akka'nın düşüşü üzerine yazdığı makalede açıkça gösterdiği gibi, Müslüman tarihçiler yaşamsal önemdeki bu olayı daha geniş bir perspektife yerleştirmeye çalışır.[86] Hepsinin ötesinde, her zaman olduğu gibi olaydan en fazla yararı şairler çıkartabilir. Onların kalemleri sayesinde, tek bir askeri başarı, Malazgirt'te olduğu gibi, Hıristiyanlıkla İslam arasındaki, kesin bir Müslüman zaferiyle sonuçlanan panoramik bir çatışmaya dönüşmüştür. Ve bu zaferi sağlayan da Türklerdir. Aşağıdaki, İbn el-Furat'ın tarihine kaydedilmiş satırların her biri Akka zaferinin dinsel boyutlarının altını çizer:

> Senin sayende kâfirliğin yeniden yerleşebileceği bir kent, Hıristiyan dini için bir umut kalmadı!

85 *A.g.e.*

86 D. P. Little, "The fall of Akka in 690/1291: the Müslim version," *Studies in Islamic History and Civilization in Honour of Professor David Ayalon*, der. M. Sharon, Kudüs, 1986, 179-81.

> Sultanımız Efendimiz el-Eşref sayesinde, Teslisten kurtulduk ve mücadeleden Birlik doğdu!
> Allah'a Şükür, Haçın ulusu yıkıldı; Türkler sayesinde, seçilmiş Arapların dini muzaffer oldu.[87]

Akka'nın düşüşünün iki ay sonrası tarihli, Baalbek kentinin iç kalesine kazınan dev bir yazıt, el-Eşref Halil için şunları der:

> Dinin ve bu dünyanın dürüstlüğü... Haça tapanlara boyun eğdiren, kıyı boylarını fetheden, Abbasi devletini canlandıran."[88]

İlk Osmanlı Sultanlarının Askeri Başarıları

Bu tartışma, hemen ardından Viyana kuşatmasındaki (1683) başarısızlıkları gelse de, Girit'in işgali (1645-69) başarısına kadar olan, Osmanlı tarihindeki kimi muharebe ve olayları inceler. Osmanlıların gelişiyle, tarihteki en büyük Türk İmparatorluğunun kuruluşuna tanıklık ederiz,[89] Osmanlılar 16. yüzyılda, yalnızca Mısır'daki Memluk devletinin hükmettiği toprakları ele geçirmekle kalmamış, Balkanlar, Arnavutluk ve Macaristan'daki yeni toprakları da *Dar ül-İslam*'a katmışlardır.

Onlardan önce gelen Selçuklular ve Memluklar gibi, Osmanlılar da en güçlü zamanlarında Sünni dinsel sınıfla karşılıklı sıkı bağlar kurmuş, onlar da Müslüman dünyasının yeni Sünni merkezi olan İstanbul'da hüküm süren hanedanı yoğun bir biçimde destekleyecek yazılar yazmışlardı. 15. yüzyılın sonu ile 16. yüzyılda, iki ana unsur, Osmanlıların meşruiyeti ve kabul görmesi için destek sağlayabilirdi, imparatorluk ardıllığı ve gaza. İmparatorluk geleneği, Anadolu'daki Selçuklu hükümdarlarıyla bir bağ iddiası anlamına geliyordu. Kuşkusuz bu amaçla ulemadan Yazıcızâde Ali Sultan II. Murad'a (ö. 855/1451) Türkçe bir tarih çalışması atfetmişti; başlığı *Tarih-i*

87 *A.g.e.*, 181, aktaran Ibn al-Furat, *Ta'rikh*, VIII , 114-15; Sivan, *L'Islam et la Croisade*, 183-4.

88 *RCEA*, XIII, yazıt no. 4947, 100-1.

89 Doktora danışmanım merhum J. R. Walsh, bir seferinde Osmanlı uygarlığını "Müslümanların en üstün başarısı" olarak tanımlamaya kadar gitmişti.

Al-i Selçuk'tu (*Selçukname* olarak da bilinir –çn) ve büyük ölçüde İbn Bibi'nin Farsça yazdığı tarihin bir uyarlamasıydı.[90] Ve doruğa çıktıklarında, Osmanlıların tarih gelenekleri ilk hükümdarlarının Türkmen kökenlerini "anımsadı." Bu yüzden Osman'ın babası Ertuğrul'a, Selçuklular gibi, hanedanını Oğuz Türklerine bağlayan bir şecere yazıldı.[91]

Ancak Selçuklularla ve Oğuz Türkleriyle kurulan bu farazi bağ Osmanlıların Selçukluların hiç ayak basmadığı Balkanlar'daki fetihlerini doğrulamaya yetmeyecekti. Bu yüzden meşrulaştırma ideolojilerinde ikinci bir unsur gerekli oldu; genelde kâfirlere ve özellikle de Hıristiyanlara karşı sürdürülen cihadta sultanın gazi rolü.[92] Bu meşrulaştırıcı ideal önceki ortaçağ Türk hanedanlarından biliniyordu. Osmanlıların Sünni dünyasının önderliğini Mısır'daki Memluklardan alabilmeleri için, gaza'nın öncüllüğü gerekliydi. Gerçekten de Konstantinopolis'in fethinden sonra II. Mehmed Memluk sultanına gönderdiği mektupta, "Müslümanlara gaza'da önderlik etmek üzere Allah tarafından seçildiğini" iddia etti.[93]

Erken Osmanlı döneminde, gazi ruhu çok yüksekti. Osmanlı ahlakçısı ve şairi Ahmedi (ö. 1412), Osmanlı ailesi hükümdarlarını anlattığı *Dasitan-ı Tevarih-i Mülûk-ı Âl-i Osman*'da,[94] Osmanlı sultanlarına en yüksek nitelikleri olarak kutsal bir savaş sürdürmelerini atfeder: İmgelem, Alparslan, Nureddin ve diğer erken dönem Türk önderlerinin betimlemelerinden aşinadır:

> Gazi Allah'ın halısını süpüren kişidir
> Dünyayı müşrikliğin pisliğinden temizler.
> Allah'ın yolunda şehit olanın öldüğünü düşünmeyin.
> Hayır, o kutsal şehit yaşıyor.[95]

90 C. Kafadar, *Between Two Worlds. The Construction of the Ottoman State*, Berkeley, 1995, 94 ve 184, n. 4; Cahen, *La Turquie pré-ottomane*, 352.

91 J. H. Kramers-E. A. Zachariadou, EI² s.v. "Othmanlı;" Kafadar, *Between Two Worlds*, 96.

92 C. Imber, "Ideals and legitimation in early Ottoman history," Kunt ve Woodhead, *Süleyman the Magnificent*, 38-9, 146.

93 H. İnalcık, "How to read 'Ashik Pasha-Zade's history," *Studies in Ottoman History in Honour of Professor V. L. Ménage*, der C. Heyvvood ve C. Imber, İstanbul, 1994, 152.

94 N. S. Banarlı, "Ahmed ve Dâsitân-i tevârîh-i mülûk-i âl-i Osmân," *Türkiyat Mecmuası* 6(1936-9), 111-35.

95 Çev. Imber, "Ideals," 139.

Üstelik, bu ganimet ya da kahramanlık peşinde girişilen akın değil, Şeriatın koyduğu kurallar çerçevesinde sürdürülen cihad,[96] sultan tarafından tüm Müslüman cemaati adına sürdürülen cihadtı.

Imber tarafından çok berrak bir şekilde çözümlenen –ve 11-12. yüzyıl arası Türk hanedanların Sünni ortamından doğal olarak doğan– başka bir gelişme de bizzat sultanın cihada odaklanmasıydı. Dolayısıyla 1485'te yazan Neşri, Osmanlı sultanlarından "Allah'ın elçisinin ardından en önde gelen gazi ve mücahitler ve doğru yönlendirilmiş halifeler" olarak söz edebiliyordu.[97]

Osmanlıların tarihçileri açısından hükümdarlarının nereden geldiğini ve muazzam imparatorluklarını yönetme hakkını nereden aldıklarını açıklamak önemliydi. Erken Osmanlı tarihçisi Aşıkpaşazâde (ö. 889/1484 sonrası) tarihine Osmanlı yönetimini metheden ve doğrulayan bir nutukla başlar:

> Buraya, Osmanlı ailesinin ünlü başarılarını yazdım:
> Kutsal Savaşın kahramanlar soyu, sultanlık tacının süsü...
> Kökenlerinin, köklerinin nerede olduğunu size anlatmak isterim.
> İnancın bu kahramanlarının öncellerini takdim ediyorum.
> Bu yüzden dinleyin ve yüceliklerinin tarihini duyun,
> Üstünlüklerinin ününü ve hükümdar olarak ihtişamlarını!
> Bir zamanlar nereden ve nasıl geldiklerini, nerelerde dolaştıklarını,
> Ve o zaman bu yeni toprakları nasıl fethettiklerini
> Ve hükmetme becerileri sayesinde, neyi harekete geçirdiklerini,
> En yüksek güç düzeyine nasıl eriştiklerini.[98]

96 *A.g.e.*, 143-4.

97 Mehmed Neşri, *Kitâb-ı Cihânümâ*, I, der. F. Unat ve M. Köymen, Ankara, 1949, 55; aktaran, Imber, "Ideals," 144.

98 "Ashıkpashazada, *Menâkıb-ı Al-i 'Osman*, çev. R. F. Kreutel, *Vom Hirtenzelt zur hohen Pforte*, Graz, 1959, 18.

Niğbolu Muharebesi, 21 Zilhicce 798/25 Eylül 1396 – Başka Bir Kaçırılmış Tarihyazımı Fırsatı mı?

Genellikle Niğbolu (Nicopolis) Haçlı Seferi olarak adlandırılan bu olay (Tablo 14) Batı Avrupa'nın ortak düşman olan Türklere karşı doğu Hıristiyanlığıyla işbirliğine girdiği son ciddi girişimdir.[99] Bizans imparatoru Manuel II. Palaeologos ve Macaristan kralı Sigismund'un yardım çağrıları Avrupa'ya erişmişti, çünkü Osmanlı sultanı Bayezid'in Fransa'yı hedeflediğini ve yolda atını San Pietro Kilisesinin sunağında sulayacağını söylediği söylentileri çıkmıştı.[100] Haçlı orduları –özellikle de Fransa ve Macaristan'dan– Nicopolis'i (Niğbolu) kuşatmışlardı ve daha sonra da Konstantinopolis'e yürüyüp burayı desteklemeyi planlıyorlardı. Bayezid Avrupalıların geleceğini duydu ve Konstantinopolis kuşatmasını kesip, tüm ordusunu kuzeye, Niğbolu'ya doğru harekete geçirdi. Bunu, Haçlıların şaşkınlığı karşısında dikkat çekici ölçüde kısa bir süre olan üç haftada başardı ve Yıldırım unvanını hak etti.[101]

21 Zilhicce 798/25 Eylül 1396'da Tuna'nın güney kıyısında yer alan bir kasaba olan Niğbolu (bugün Bulgaristan'daki Nikopol) yakınlarında gerçekleşen muharebe araştırmacılar, özellikle de Atiya[102] tarafından ele alınmıştır. Fransız süvarisi, arkalarında daha yavaş ilerleyen Macarları beklemeden hücuma kalktı. Başlangıçtaki Fransız ilerlemesi Osmanlı öncülerini dağıttı, ama Fransızlar da kazıklarla desteklenmiş sert bir yamaca tırmanmak zorunda kaldı ve sonrasında da yakınlarda bir ormanda gizlenmekte olan Osmanlı süvarisinin hücumuna uğradılar. Fransızlar kolayca mağlup edildi. Macarlar nihayet muharebe alanına geldiklerinde, Osmanlı ordusunun tamamının saldırısına uğradı. Birçok Haçlı boğuldu ya da esir alındı, ama kral Sigismund sandalla nehirden aşağı kaçtı.[103]

---

99 A. S. Atiya, *The crusade of Nicopolis*, Londra, 1934, 1.

100 Bkz. yakın tarihlerde muharebeyi ele alan J. Harris, "The last crusades; the Ottoman threat," *Crusades. The Illustrated History*, der. T. Madden, Londra, 2004,184.

101 *A.g.e.*

102 EI² s.v. "Nikbuli (A. S. Atiya); Harris, 'The last Crusades."

103 Anonim bir Osmanlı vakayınamesi savaş hakkında kısa bir anlatı sağlar; bkz. Lewis, *Islam*, 137.

Bu zafer Osmanlıların, diğer şeylerin yanında, fetihlerini Yunanistan'a yaymalarını sağladı. Aynı zamanda Avrupa'daki Osmanlı topraklarını pekiştirmeleri için onlara nefes alma fırsatı verdi ve özellikle Timur'un 804/1402'de yaşattığı feci yenilgiyi hazmetmek de dahil, "sonraki on yılların kritik mücadelelerini atlatmalarını"[104] sağladı. Bayezid'in Niğbolu zaferinin başka önemli sonuçları da oldu. Fransa, ya da doğrusu İngiltere ve Kutsal Roma İmparatorluğu da aralarında olmak üzere, geleneksel Haçlı Seferi ülkelerinin hiçbiri bir daha Batı Hıristiyanlığının Müslüman Türklere karşı savunmasını üstlenmedi. Bu sorumluluk, Osmanlı İmparatorluğuyla sınırı olan ülkelere bırakılmıştı. Timur'un ortaya çıkması dışında, Konstantinopolis Osmanlıların fethi için olgunlaşmıştı. 857/1453'te Türkler sonunda Konstantinopolis'i ele geçirdiklerinde, İtalya'nın batısındaki Avrupa'dan yardım gelmeyecekti.

Osmanlı vakanüvisleri Niğbolu'yu kullanmayı başaramadı. Gerçekten de Imber'in aşırı ayrıntılı muharebe anlatısı Aşıkpaşazâde'nin vakayinamesinden gelen bir ayrıntı dışında, ortaçağ Avrupa kaynaklarına dayanır.[105] Bu ihmalin nedeni olarak belki de iki faktörün rol oynadığı düşünülebilir – bu muharebenin hemen ardından gelen, Bayezid'in Timur tarafından aşağılanmasının canlı hatırası ve bu zaferin Konstantinopolis'teki çok daha görkemli zaferle gölgelenmiş olması. Niğbolu'nun Haçlı Seferleri bağlamındaki önemine gelince, bu Avrupa perspektifiydi ve Osmanlı vakanüvislerin ilgi alanının çok dışındaydı.

Varna 847/1444[106] ve İkinci Kosova 852/1448 Muharebelerinde II. Murad

1439'da Doğu ve Batı kiliselerinin geçici birliğinin –bu bir tür zoraki evlilikti– ardından Papa IV. Eugenius Bizans'ı ve Balkanlar'ı Osmanlı tehdidinden kurtaracak bir girişim başlattı. Bu sözüm ona Haçlı Seferinin kilit önemdeki olayı, Osmanlı sultanı II.

104 EI² s.v. "Nikbuli" (A. S. Atiya).

105 Imber, *Ottoman Empire*, 45-7.

106 Imber yakın zamanda Varna üzerine çok etkileyici bir çeviriler dizisi yayımlamıştır; bkz. C. Imber, *The Crusade of Varna, 1443-45*, Aldershot, 2006

Murad'ın Varna Muharebesindeki zaferidir; bu Balkanlar'da Osmanlı hegemonyasının yerleştiğinin işareti olarak görülebilecek bir olaydır. Bu muharebe üzerine en önemli Müslüman kaynağı, *Sultan Mehmed Han oğlu Sultan Murad'ın Kutsal Savaşları* başlıklı anonim bir Osmanlı çalışmasıdır.[107] II. Murad,[108] emekliliğe ayrıldığı Manisa'dan Receb 848/Kasım 1444'te Varna'da savaşmak üzere geri çağrılmıştı. Karşılaşma doğuda, Karadeniz kıyısındaki Varna Limanı (Modern Bulgaristan) dışında, dağlar ile deniz arasında gerçekleşti.

Başka bir anonim Osmanlı çalışması olan *Osmanlı Hanedanı Tarihi* içinde, Osmanlıların müdahalesi Macaristan ve Polonya kralı III. Ladislas (Vladislav) komutasındaki kâfir Hıristiyan ordularına karşı bir cihad olarak resmedilir:

> Allah'ın koruması altındaki (II. Murad) Allah'ına şükretti ve kalbini kutsal savaş sürdürme amacıyla doldurdu... Sultan Murad lanetli Macar'a karşı yürüdü ve onu Varna'da karşıladı. Büyük bir muharebe oldu.[109]

Başlangıçta, kader Osmanlılardan yana değildi. Sultan Anadolu askerini Karaca Bey komutasında sağına, Rumeli askerini de Şahabeddin Paşa komutasında soluna yerleştirmiş, kendisi de yeniçerileriyle merkezi almıştı. Başlangıçta her iki kanat da çöküp muharebe alanından kaçmaya başlayınca, ordusu yenilgiyle karşı karşıya kaldı.[110] *Kutsal Savaşlar*'ın yazarı şöyle der:

> Bir teki bile kalmadı; arkalarına bakmadan kaçtılar. Sultan Murad bunu gördü, göğe baktı ve Allah'a dua etti:
> "Ey Allah'ım, İslamın dinine güç ver, zafer bahşet. Muhammed'in nuruna saygıdan, varlıkların en soylusu olan Muhammed Mustafa'nın nuru uğruna, İs-

107 *Gazavat-i Sultan Murad b. Mehemmed Han*, der. H. İnalcık ve M. Oğuz, Ankara, 1978.

108 824-48 ve 850-55/1421-44 ve 1446-51 yılları arasında hüküm sürmüştür.

109 *Tevarih-i Al-i Osman (Die altosmanischen anonymen Chroniken)*, der. F. Giese, Breslau, 1922, 68-70; çev. B. Lewis, *Islam from the Prophet Muhammad to the Capture of Constantinople*, I, New York, 1974, 142-3.

110 Muharebenin *Kutsal Savaşlar*a dayanan ayrıntılı bir anlatısı için bkz. Imber, *Crusade*, 133-4.

> lamın gerçek nurunun dini için ve Muhammed'in nuru için İslamın dinine yardım et." Böylece dua etti ve tevazuuyla yakardı. Daha duanın oku yanıtın hedefine varmadan, her şeye kadir olan Allah dualarını yanıtladı. Kutsal adamların şefaati, gaza savaşçılarının inancının inayetiyle, her şeye kadir olan Allah ona zafer bahşetti.[111]

Başka bir sultanın, Alparslan'ın, muharebe öncesi dua motifinin kimi Malazgirt anlatılarında nasıl önemli bir rol oynadığını görmüştük.[112] Osmanlı dönemine gelindiğinde, hem eğitmeye hem de eğlendirmeye yönelik bir edebiyat bütününde sultanın duası çekirdek bir tarihyazımsal tema haline gelmişti.[113] Bu tür yazılarda sultan, bir meydan muharebesi arifesinde ya da muharebenin kritik bir dönüm noktasında, tevazuuyla Allah'a dönüp, yoğun bir tevekkülle ve muharebede şehadet mertebesine ulaşma arzusunu ifade ederek, yardımını dilenir.[114] Bu dua ya Allah'ın bahşettiği bir zaferle ya da sultanın şehit olarak şanlı ölümüyle sonuçlanır.[115] İlk Osmanlı sultanları hem tevazu hem de kahramanlık gösterir biçimde resmedilirler. Bu daha sonraki, II. Mehmed ve Kanuni Süleyman gibi sultanlarda daha haşmetli bir tasvire dönüşür.[116]

Aynı sultan II. Murad'ın dört yıl sonra, 852/1448'deki İkinci Kosova Muharebesi öncesinde de dua eder şekilde tasvir edilmiş olması ilginçtir. II. Murad'ın bu tutumu, daha önceki Arap vakanüvislerin Malazgirt'te Alparslan'a atfettikleri davranışla çarpıcı biçimde aynıdır. Muharebe alanında bulunan Osmanlı vakanüvis Âşıkpaşazâde'ye göre, Murad askerlerini şafakta teftiş etmiş –bir kez daha, Malazgirt'te olduğu gibi, cuma günü– sonra da bir şükür namazı kılmıştır:

> Atından indi, iki rekât tatavvu namazı kıldı, toprağa yüzünü sürdü. Şöyle yakardı:

111 Imber, *Crusade*, 143.

112 Bkz. Bölüm 3, s. 71

113 B. H. Flemming, "The sultans prayer before battle," *Studies in Ottoman History* içinde, 63.

114 *A.g.e.*, 63-4.

115 *A.g.e.*, 71 ve 75.

116 *A.g.e.*, 70.

> Ey Allah'ım, Muhammed'in cemaatinden şu bir avuç insanı koru... Peygamber adına onlara yardım et; benim günahlarım yüzünden onları düşmanın elinde güçsüz kılma." Daha sonra atına bindi (ve hücuma geçti).[117]

Bu, Alparslan'ın Malazgirt'teki eylemlerinin yansıması olan bir eylemler dizisidir.

Osmanlıların 857/1453'teki Konstantinopolis Fethi

Müslüman Araplar uzun süredir Konstantinopolis'in İslam adına ele geçirilmesini hayal ediyordu. Rumlardan (Bizanslılar), çok ender görülen bir durum olarak, Kuran'da gerçek bir tarihsel olayın zikredilmesinde de söz ediliyordu:

> Rum (Bizanslılar) mağlup edildi, en yakın bir yerde, fakat onlar bu mağlubiyetten (on yıl) sonra galip olacaklar.

Bizanslıların 7. yüzyıl başlarında Sasani Persler karşısındaki yenilgilerine ve daha sonra muzaffer olmalarına bu atfın ardından Allah'ın ***nihai*** zaferi Müslümanlara vereceğine dair açık bir ifade geliyordu:

> O gün inananlar ferahlayacak, sevinecek, Allah'ın yardımıyla; o, dilediğine yardım eder.*

Allah'ın bu konudaki sözleri, Müslümanların kalbinde yaşadı ve bir gün Konstantinopolis'i fethedecekleri gerçeğinin sürekli güvencesi olarak yorumlandı.[118] Dokuzuncu yüzyıl başlarında, bir dizi başarısız girişimin ardından Müslümanlar Bizans

---

117 Çev. Flemming, "The sultan's prayer," 69. Flemming aynı zamanda aynı olayların başka bir Osmanlı tarihçisi olan Neşri'nin, Aşıkpaşazâde'nin anlatısıyla çok benzer anlatısının çevirisini de verir: *A.g.e.*, 69. Çok ilginç makalesinde, Flemming ilk Osmanlı sultanlarının kimi önemli savaşlarından önceki yakarış dualarında görülen kavramları çözümler ve onların kendi kendileriyle konuşmalarıyla Osmanlı öncesi zamanların *gazavatname* geleneği arasındaki bağlara dikkat çeker.

* Kuran, 30:3-5 (Rum suresi, Abdülbaki Gölpınarlı meali –çn).

118 Peygamberin hadisleri de Allah'ın İslamı tüm dünyaya yayma iradesinin yakında gerçekleşeceği inancını yansıtır. Peygamber Konstantinopolis'in kaçınılmaz fethinin ardından Roma'nın fethinin geleceğini öngörür.

başkentini öngörülebilir bir gelecekte alamayacaklarını idrak ettiler. Dolayısıyla Müslüman bilincinde, popüler din olsun, efsane olsun, bu ihtiras uzak, aslında Mesih'e bağlı, zaman ötesi bir ufka ertelendi.

Müslümanların uzun süredir besledikleri Konstantinopolis'in fethi ihtirasının Türkler tarafından gerçekleştirilmiş olması belki de tarihin ironisidir. Ne de olsa ortaçağ Arapları ve İranlıları Türkleri açıkça ya da üstü örtülü bir şekilde aşağı görüyordu.[119] Ama beğensinler beğenmesinler, Konstantinopolis'in denizden ya da karadan bir saldırıyla düşüşüne neden olacak saldırının Araplar tarafından gerçekleştirilemeyeceğini zamanı gelince kabul etmek zorunda kaldılar. Onun yerine, bu büyük darbe Türklerin Anadolu'daki karşı konulmaz ilerleyişiyle ve Türklerin askeri üstünlüğü sayesinde gerçekleşecekti. İlk Osmanlı başarılarının ardından Konstantinopolis'in değil, Bizans imparatoru, herhangi bir Hıristiyan hükümdarının otoritesi altında kalamayacağı kesinlik kazanmıştı. Osmanlı sultanı "Fatih" II. Mehmed Arapların Müslüman dünyasında yüzyıllardır süren egemenliğinin gerçekleştiremediği zaferi elde etmeyi başarmıştı, yani Bizans İmparatorluğunun kadim ve kutsal başkentinin fethini. Kentin anılara kazılacak şekilde 20 Cemaziyelevvel 857/29 Mayıs 1453'te düşmesi, birçok açıdan ortaçağ Türk askeri başarılarının doruk noktasını temsil eder.

Osmanlı'nın en parlak döneminde, 16. yüzyılda Konstantinopolis'in fethinin vakanüvisler tarafından tereddütsüz bir cihad, dünya için genel tasarımı çerçevesinde Allah'ın onayladığı bir askeri girişim olduğu açıktır. Ama tarihyazımsal resim öyle başlamadı. Bernard Lewis'in dikkat çektiği gibi, başlangıçtaki Osmanlı tarihçileri sınır boyu gazilerinin ve onların "sözcülerinin" ruhuyla, basit bir Türkçeyle,

---

119 Örneğin, kaynaklar sarhoşluğu üzerine kötüleyici yorumlardan hoşlanır. Bu özellikten bizatihi Malazgirt kahramanı Alparslan'la bağlantılı olarak da söz edilir. Bundan Türkleri askeri anlamda metheden kaynaklarda da söz edilir. İbn el-Adim Alparslan'ın sarhoşken kafasını çadırın direğine vurduğu ve Nizamülmülk'ün durumu kurtardığı komik bir öykü aktarır. Bkz. C. Hillenbrand, "Ibn al-'Adim's biography of the Seljuq sultan Alparslan," *Actas XVI Congreso Union Européene des Arabisants et Islamisants*, Budapeşte, 1995, 281-96.

basit insanlara hitaben süslenmemiş anlatılar sunar.[120] Runciman Konstantinopolis'in kuşatılması ve düşüşü üzerine Türk kaynaklarını "özellikle hayal kırıklığı yaratıyor" diye nitelendirir ve "Osmanlıların bu en büyüğünden dikkat çekici başarısının Osmanlı tarihçileri ve vakanüvisleri tarafından tamamıyla kaydedilmesini" beklediğini ifade eder.[121] Ama bu sıradışı olayın tarihyazımsal ve ideolojik olarak eksiksiz bir şekilde kullanılması için bir yüzyılın üzerinde zaman geçmesi gerekmiştir.

16. yüzyıla gelindiğinde –olayın üzerinden önemli bir zaman geçtikten sonra – Malazgirt anlatılarından artık aşina olduğumuz bir sürecin sonunda, Osmanlı İmparatorluğunun saray tarihyazımı Konstantinopolis'in düşüşünü ihtişamlı ve süslü bir biçimde anlatma aşamasına gelmişti. Ama dil artık önceki Türk hanedanlarının, özellikle de Selçukluların tarihinin yazılmasında kullanılan Arapça ya da Farsça değildir. Yine de bu anlatıların *ethos*'u, imgelemesi ve tonu kronolojik ve dilbilimsel uçurumu aşar ve tamamen Malazgirt ve bu bölümde ele alınan diğer anlatıları anımsatır havadadır. Osmanlı vakanüvisi Âşıkpaşazâde (ö. 889/1484 sonrası) için, fetih sonrası ilk cuma büyük Ayasofya Kilisesinde listesini verdiği Osmanlı Türk sultanlarının şeceresinin okunduğunu belirtmek ve Hicretin 857'nci yılında bu işi başaran Gazi Mehmed Han adına hutbe okunduğunu ifade etmek yeterliydi. Aşıkpaşazâde'nin anlatısı, dokuz kuşak geriye giden tanınmadık Türk hükümdarları listesiyle, retorik tarzda, Doğu Hıristiyanlığının kutsal başkenti Konstantinopolis'in canlı ve dinamik Osmanlı Türk İmparatorluğunun merkezi İstanbul'a bu olağanüstü ve geri döndürülemez dönüşümünü özetler. Bu geçiş ayini bizatihi Ayasofya'da, Bizans Hıristiyanlığının ana kilisesi ve simgesinde gerçekleşmiştir.[122]

---

120 B. Lewis, *The Muslim Discovery of Europe*, Londra, 1982, 310, n. 10; Oruç, *Oruç Beg Tarihi*, der. N. Atsız, İstanbul, 1972, 108-9. Çevirmenlerinin "hayli hantal edebi kılık" olarak adlandırdıkları bir tarih yazan bir devlet tarihçisi olan Tursun Beg (doğ. 1426 sonrası) için bu betimleme geçerli değildir; Tursun Beg, *Ta'rikh-i Abu'l-Fath*, tıpkıbasım ve özet çeviri, H. İnalcık ve R. Murphy, Minneapolis ve Chicago, 1978, editörün girişi, sayfa numarasız.

121 S. Runciman, *The Fall of Constantinople*, Cambridge, 1966, 197.

122 Çev. B. Lewis, *Islam from the Prophet Muhammad to the Capture of Constan-*

Hıristiyan Batı tarafından bir çağın sonu olarak yakınılan bu önemli olay, daha sonraki saray vakanüvisi Sadeddin (ö. 1008/1599) tarafından, *Tacü't Tevarih* (*Tarihlerin Tacı*) başlıklı çalışması içinde, kendine özgü yüksek perdeden ve süslü nesirle kutlanmıştır. Onun uzun süredir beklenen Konstantinopolis fethi vizyonu, büyük resim içinde İslam ile kâfirler arasındaki bir kozmik mücadele olarak resmedilir: II. Mehmed, "İslam halklarının bolluğunu koruyabilmek ve hain kâfirlerin belini kırmak amacıyla" kenti fethetmek için "cennetten destek alan askerleriyle," cihad sancağını kaldırır. Kullandığı dil, keskin bir imgeleme sahiptir: sultan "O kör kalpli imparatorun ciğerini dağlar."[123]

Sultana ilahi onay bahşedilmiştir ve yaptıkları derin dinsel tınılara sahiptir. Bizzat Peygamberin Konstantinopolis'in fethini öngördüğü anımsatılarak, eylemlerine dinsel meşruiyet atfedilir. Tipik olarak, askeri çatışmalar üzerine çok az somut ayrıntı verilir, ideolojik boyut ayrıntılandırılır:

> Kıymet ormanının o kızgın, kan emici aslanlarını cesaretlendirdi... onlara "Çabalayın" komutunun evrenselliğini...[124] ve Kutsal Savaşla ilgili ayetlerdeki İlahi vaatlerin mealini... Peygamberin vaadinin bu geniş kente, bu yüksek kaleye takipçileri tarafından boyun eğdirileceğini ve inanç insanlarının mekânı olacağını öngördüğünü anlattı... İnancın kahramanlarının kalplerinde şehitliğin balını yeme eğilimi uyandırdıktan sonra, kaderinin küheylanının dizginlerini Konstantinopolis yönüne çevirdi.[125]

Burada, "Allah'ın yoluna" düşenler için kullanılan aşırı şişkin imgeleme, Farsça şiirlerin kibrini ve İran/Irak savaşının modern cihad şehitlerinin mezarlarındaki ağıtları anımsatır:

---

tinople, cilt 1, New York, 1974, 146; Kreutel, *Vom Hirtenzelt*, 199.

123 Sa'd al-Din, *Tâj al-Tawarikh*, İstanbul, 1279 AH, I, çev. E. J. W. Gibb, *The Capture of Constantinople: From the Taj-ut-tevarikh, 'The diadem of histories'* adıyla, Glasgow, 1879, 12.

124 Kuran, 5:39.

125 Sa'd al-Din, *Tâj al-tawarikh*, çev. Gibb, 16-17.

> Acımasız kâfirlerin inancın birçok kahramanının varlığına attığı taşlar, top ve tüfek mermileri; ve kan lekeli giysileriyle şehitler, muharebe alanına lale bahçesi görünümü veriyor.[126]

Çatışmanın cihad yönleri daha sonra şehadetin güvenceye alındığı daha açık terimlerle ifade ediliyor:

> Sabahtan akşama, gün doğumundan gün batımına, savaşmaya niyetli olanlar, erdemli işlerin en büyüğünde birleştiler – kutsal savaş ve geceyi duayla geçirmek; ve şehadetin kan ırmağında, giysilerini günah toprağının yükünden temizlediler.[127]

Bu en abartılı anlatıdaki doruğun iki rakip inanç olan Hıristiyanlıkla İslamın dinsel anları olması şaşırtıcı olmasa gerek:

> Çünkü utanmaz kâfirlerin kötü sesli çanlarının çınlamasının yerini Müslüman ezanı, şanlı usullerin inancının beş kez tekrarlanan tatlı şarkısı almıştı; ve cihad halkının kulakları ezanın melodisiyle dolmuştu. Kiliseler kötü putlardan boşaltılmış, pis ve putperest kirlerinden arındırılmıştı; ve resimlerinin silinmesi ve şerefelerle minberlerin yerleştirilmesiyle, birçok manastır ve şapel cennetin Bahçelerinin kıskanacağı yerler olmuştu. Kâfirlerin tapınakları müminlerin camilerine dönüşmüş, ve İslamın nurunun ışınları, uzun süredir ağza alınmayacak kâfirlerin mekânı olan bu yerden karanlığın sakinlerini çıkartmış, inancın sabahının ışığı baskının korkunç karanlığını kovmuştu, çünkü kısmetli sultanın kader kadar karşı konulmaz sözü, bu yeni ülkenin yönetiminde en yüksek yere çıkmıştı...[128]

Bin yılın üzerinde bir süredir Doğu Hıristiyanlığının merkezi olan Bizans başkentinin düşmesi, yalnızca en büyüğünden bir askeri ve siyasal fetih değildi. Olay burada ışık ve karanlığın mücadelesi olarak gösterilir. Kiliseler camiye dönüştürülmüş ve kâfir pislikten arındırılmıştır. II. Mehmed

126 *A.g.e.*, 22.

127 *A.g.e.*, 27.

128 *A.g.e.*, 33-4. Gibb'in (Musulman gibi) eski kullanımları değiştirilmiştir.

Ayasofya'nın kutsal kısmına çıkmış, sunağı atmış ve üzerinde tepinmiştir. Bu anlatıda birçok fazla kullanılmış retorik antitez görülür. Kilise çanları ve heykeller kaldırılmıştır; İslamın ışığı inançsızlığın karanlığını kovmuştur. Bunların hepsi aşinadır. Özellikle Hıristiyan inancına yöneltilen ardı ardına hakaretler Baybars'ın Antakyalı Bohemond'a 666/1268'de gönderdiği mektuptaki fırtınaması küfürleri anımsatır.[129]

Tanınmış Osmanlı seyyah ve araştırmacısı Evliya Çelebi 17. yüzyılda yazarken, olayın birçok efsanevi yönüyle süslenmiş ve daha sonraları Osmanlının yüksek zamanlarında görülen müminliğin nüfuz ettiği uzun bir anlatısını verir. Runciman Evliya'nın anlatısını "fantezi ayrıntılarla " dolu olarak betimler.[130] Ama burada daha fazlası da vardır. Osmanlı seçkinlerinin hükümdar hanedanlarının tarihindeki "tanımlayıcı olayı" hem geleneksel Türk çerçevesinden hem de her şeyin üzerinde İslami terimlerle, artık nasıl gördüğünün de bir kaydıdır.

Ok ve yayın kadim bir Türk simgesi olarak önemi iyi bilinir. Evliya'nın anlatısı Osmanlı-Türk mirasının bu yönünü unutmaz. Selçuklu döneminden kalma iki önemli folklorik anıyı o da biliyor olmalıdır. İbn el-Esir'e göre, Bizans imparatoru ilk Selçuklu sultanı Tuğrul onuruna Konstantinopolis'teki camiyi onartmış ve mihrabına okla yay yerleştirmiştir.[131] Tuğrul'un okçuluk becerisiyle ünlü yeğeni Alparslan, bir sefer oku hedefini şaşınca, ölmüştür.[132] II. Mehmed, Ayasofya'ya muzaffer girişi sırasında, orada bulunanlara steplerdeki eski Türk dünyasını anımsatır:

> Onlara okçuluktaki becerisi hakkında bir anı bırakmak amacıyla, kubbenin merkezine dört kanatlı bir ok attı ve bu okun izi hâlâ orada durmaktadır. [133] (Tablo 6)

Dinsel terimlerle, Evliya'nın anlatısı Alparslan'ın Malazgirt Muharebesi öncesinde tevazu ile atından inip Allah'ın yardı-

129 Bkz. s. 151

130 Runciman, *Fall*, 198.

131 İbn al-Athir, *Kamil*, çev. Richards, 144-5.

132 Örneğin bkz. Rashid al-Din, çev. Luther, 53-4.

133 Evliya Chelebi, *Narrative of Travels in Europe, Asia and Africa in the Seventeenth Century by Evliya Efendi*, çev. J. von Hammer, Londra, 1834, 44.

mını istemesinden önemli ölçüde ilerlemiştir. Evliya'nın anlatısına göre, "yüce, ama kana susamış bir hükümdar"[134] olan II. Mehmed bizatihi "zaferin babası bir sultan, Osmanlı ailesinden İslam hükümdarlarından bir sultanın oğludur."[135] Çatışmanın hayli kutuplaşmış dinsel boyutu hep vurgulanır. Surlara saldırılarından biri öncesinde, Osmanlı askerleri aptest alıp iki rekât namaz kılarlar:

> Bir yanda, İslamın askerleri duvarları arılar gibi sarmış, Bismillah diye bağırıyor ve çok ateşli bir hevesle saldırıyı başlatıyor; diğer yanda, kuşatılmış olanlar, iki kez yüz bin becerikli putperest iblisi.

Evliya'nın anlatısı Osmanlı sultanı II Mehmed'le (Muhammed) bizatihi Peygamber arasında imalı karşılaştırmalar yapar. Aynı adı taşımakla kalmazlar, sultan kendisiyle Peygamber arasında elle tutulur bir bağ oluşturacak benzerliklere de sahiptir; Düldül'e (Muhammed'in binek hayvanı) rakip olabilecek bir katıra biner[136] ve "elinde Muhammed'in kılıcını" kaldırır.[137]

Sultanın kilisenin İslamlaştırılmasının gerçekleştiği gün olan 23 Cemaziyelahir/1 Temmuz 1453'ün anlatıldığı bölümde, arındırma temaları yine karşımıza çıkıyor:

> Bu kadim tapınma yerinin müşrik kirliliğinin temizlenmesine ve katliamın kanından arındırılmasına neden oldu... sonra da amber ve öd ağacıyla tütsüledi.[138]

Sultanın yeni dönüştürülen camiye ertesi cuma gerçekleşen ziyareti fethin doruğuydu:

> Minbere tırmandı ve davudi sesiyle "Hamd, âlemlerin Rabbi Allah'a"[139] diye bağırdı, bunun üzerine tüm muzaffer Müslümanlar ellerini kaldırıp sevinç çığlıkları attılar.

---

134 *A.g.e.*, 31.
135 *A.g.e.*, 45.
136 *A.g.e.*, 37.
137 *A.g.e.*, 43.
138 *A.g.e.*
139 Kuran 1:1, Fatiha suresi.

Kuran'ın en başından yapılan bu alıntı, anlamlara gebedir. Genellikle yeni doğanların ve ölenlerin kulaklarına okunan Fatiha bir eşik ifadesidir. Önemli değişmelere işaret eder.

Böylece Konstantinopolis'in yalnızca kilit bir kentin alınmasından ibaret olmadığını görüyoruz. Ona sahip olmanın muazzam bir simgesel önemi vardır: Joseph Fletcher'ın ihtişamlı sözleriyle, "Osmanlı hükümdarı artık Caesar'ın simgelerine sahipti. Türk Büyük Han artık kurumsal bir imparator olmuştu."[140] Aynı zamanda tüm Sünni âleminin destekçisi, savunucusu ve koruyucusu olarak sultanlık kaftanına da sahip olmuştu.

Mohaç Muharebesi 21 Zilkade 932/29 Ağustos 1526

Kanuni (Muhteşem) Süleyman'ın hükümdarlığının ilk on yılı askeri harekât doluydu. Babası I. Selim'in aksine Süleyman, yalnızca stratejik değerlerine değil, simgesel önemlerine de binaen, dikkatini Avrupa topraklarına dikmişti.[141] 1526 baharındaki seferi öncesinde, 1521'de Belgrat ve 1522'de Rodos'un fethi de aralarında olmak üzere bir dizi zafer yaşamıştı. O yıl, Tuna nehrinin batı kıyısındaki Mohaç vadisinde Kral II. Yanoş yönetimindeki Macarlara karşı ünlü bir muharebe kazandı.[142]

Osmanlı kuvvetleri sayı ve muharebe hazırlığı olarak daha üstündü. Muharebe alanına varmak için iki ordunun kat ettiği mesafe açısından çarpıcı bir fark söz konusuydu. Gerçekten de Mohaç'ta karşılaştıklarında, Osmanlılar 128 gün gibi etkileyici bir sürede dağlardan ve nehirlerden aşıp 1500 km yol kat etmişlerdi. Macarlara gelince, düz arazide yalnızca 170 kilometreyi tam 38 günde yürümüşlerdi.[143] Yani Türk ordusunun ciddi dayanıklılığı daha muharebe başlamadan ortaday-

140 J. *Fletcher*, "Turco-Mongolian monarchic traditions in the Ottoman empire," Fletcher, *Studies in Chinese and Islamic Inner Asia* içinde, V I I , 246.

141 EI² s.v. Süleyman (G. Veinstein).

142 Mustafa b. Celal, *Geschichte Sultan Süleyman Kanunis von 1520 bis 1557*, tıpkıbasım ve yorumlar, P. Kappert, Wiesbaden, 1981, ff. 146b-150b.

143 E. Atıl, *Süleymanname. The Illustrated History of Süleyman the Magnificent*, New York, 1986, 67. Muharebenin bir illüstrasyonu için (*Süleymanname*, ff. 219b-220a) bkz. *a.g.e.*, 90, resim 41b. Muharebenin ayrıntılı bir anlatısı için bkz. *a.g.e.*, 134-5.

dı. Asıl çatışma yalnızca bir buçuk saat sürdü. Macar ordusu tamamen ezildi ve kral boğuldu. Bu muharebe sonrasında, Macaristan'ın üçte ikisi Osmanlıların eline geçti.[144]

Alman araştırmacı Forrer, Rüstem Paşa (d. y. 1500) tarafından yazılan Osmanlı vakayinamesini özetlemiştir. Bu kaynağa göre, Macar kralı 150.000 kişinin üzerinde bir kuvvet toplamıştı. Mohaç'ı, burasının Tatarlara karşı kazanılan ünlü bir zaferin yeri olduğu için seçti. Ordusu köprüyü geçtikten sonra, Süleyman köprüyü yıktırdı, ya da köprü kendiliğinden çöktü. Süleyman muharebeyi bir tepenin üzerinden seyretti. Kısa, ateşli bir muharebeden sonra, kâfirler dönüp kaçtılar; kayıpları o kadar büyüktü ki, cesetler günlerce Semendere ve Belgrat'a kadar nehir aşağı yüzdü.[145]

Osmanlı döneminde, gazaname (sefer anlatısı) çok popüler bir tarih anlatısı türü olmuştu. Cihad sürdüren ve Müslüman dünyasının (ve Osmanlı İmparatorluğunun) sınırlarını genişleten gazi sultan olarak Süleyman'ın rolü, onun kaynaklarda resmedilmesinde öne çıkar.[146] Evvelce de gördüğümüz gibi, 12. ve 13. yüzyıllarda Malazgirt'teki Alparslan için de benzer bir rol geliştirilmişti. Gerçekten de muharebe öncesinin betimlenmesi açısından Malazgirt ve Mohaç anlatıları arasında çarpıcı bir benzerlik vardır. Malazgirt Muharebesi öncesinde Alparslan'ın ordusuna cesaret telkin etmesi gibi, Mohaç Muharebesi öncesi Osmanlı kampındaki gerilim karşısında Süleyman'ın aleni duaları askerlerini zafere taşır.[147]

16. yüzyıl Türk ressamları, konularını Osmanlı tarihinin gerçek olaylarından seçmeyi severdi.[148] Mohaç bu açıdan idealdi. Mohaç Muharebesi, sayfa arasının boş araziyi gösterdiği çift sayfa bir resimde dramatik bir şekilde resmedilmiştir; resim iki orduyu karşı sayfalarda karşı karşıya gösterir.[149] Atasoy

144 EI² s.v. "Othmânlı" (C. E. Bosworth).

145 L. Forrer, *Die osmanische Chronik des Rüstem Pascha*, Leipzig, 1923,71.

146 C. Woodhead, "Perspectives on Süleyman," Kunt ve Woodhead, *Süleyman the Magnificent* içinde, 172-3.

147 *A.g.e.*, 173. Celalzâde'nin anlatısını aktarır.

148 N. Atasoy ve F. Çağman, *Turkish Miniature Painting*, İstanbul, 1974,31.

149 Atıl, *Süleymanname*, 41-2. Bkz. aynı zamanda I. Stchoukine, *La peinture turque d'apres les manuscrits illustres. 1re partie. De Sulayman 1er a Osman II*

ve Çağman tarafından çözümlenen resim, sultan ve ordusunu, metinde de ima edildiği gibi, vadide savaşır değil, tepelerde yürür şekilde gösterir. Sultanın kendisi, güvenli bir uzaklıktaki tepede muharebeyi seyredeceğine, askerlerinin ortasında, beyaz bir ata binmiş olarak gösterilir ve askerlerinden çok daha büyüktür. Ordusunun bayrakları açılmış, topları da hazırdır. Bu ayrıntıların birçoğu biçimseldir ve muharebenin Rüstem Paşa tarafından betimlenen ayrıntılarını yakalama kaygısı yoktur. Edebiyatta olduğu gibi, sanatta da simgecilik gerçekçiliğin zararına ön plana çıkar.

Mohaç Muharebesinin Kemalpaşazâde Anlatısı[150]

Verimli Osmanlı alimi Kemalpaşazâde (ö. 940/1534) genellikle Osmanlı gücünün doruğu olarak görülen Kanuni Süleyman zamanında Şeyhülİslam olarak görev aldı. Yazıları, efendisinin bir dünya imparatorluğunun hükümdarı olduğunun farkındalığıyla, aşırı güven doludur. Osmanlı Türkçesi üslubu gelişmiş ve yoğun bir biçimde Arapça ve Farsça söz dizimi ve edebi kurguya dayanır.[151] Müslüman dindarlığı ve cihad ruhu *ethos*'uyla, Mohaç Muharebesi betimlemesi (Tablo 13) çok daha eski Malazgirt anlatılarına benzer ama usta retoriği, her ne kadar güçlüyse de, uzun ve tekrarlarla doludur ve konudan konuya atlar. İmgeselliği çekinmeden ve keskince Hıristiyan karşıtlığı taşır. Bu uzun anlatıda muharebenin gidişi üzerine gerçek "bilgi" çok azdır.

Eserin önsözü, "her yerde zaferle karşılaşan şanlı İslam askerlerine" göndermeyle daha sonra geleceklerin habercisidir. Aslında

> İnanca karşı isyan eden düşmanın iç organlarının yağıyla onların yüceliğinin ve zenginliğinin ateşini yanık tutan Allah'tır.

1520-1622, Paris, 1966, 169.

150 Kemal Pasha Zada, *Mahajnâma-yi Kamal Pasha Zada*, çev. M. Pavet de Courteille *Histoire de la campagne de Mohâcs par Kemal Pasha Zadeh* adıyla, Paris, 1859; Mohaç hakkında anlatıların uzun bir listesi için bkz. *a.g.e.*, 184-6.

151 Pavet de Courteille onun üslubunu "Fransız zevkine göre fazla abartılı" bulur; *a.g.e.*, vi. Yalnızca Fransız zevki de değil.

Bu ateşli girişi izleyen satırlar, çatışmayı sıkıca cihad ve şehadet bağlamına yerleştirir:

> Şehadet şerbetinin tadına bakanlar
> Kılıcın kadehinden içenler,
> Sonsuza dek mutlu bir yaşama kavuşacak.
> Onlara hurilerin elinden verilecek olan
> İlahi, yararlı bir şarap içecekler.[152]

Osmanlı sultanlarının kusursuz etnik ve dinsel evveliyatına da vurguda bulunulur:

> Bu saf ırktan ve parıltılı soydan gelen ünlü, cömert hükümdarlar, İslamın kubbesinin sütunlarını çatanlar, en güçlü kral ve prenslerin çok ötesindedir.

Bu saygın soydan, "dünyanın ve zamanın merkezi" ve "dünyanın nuru ve Allah'ın yeryüzündeki gölgesi" olan Süleyman gelir.[153] Anlatının daha ilerilerinde, Süleyman'ın veziri İbrahim Paşa'nın, İki Selçuklu sultanı, Alparslan ve oğlu Melikşah'a hizmet etmiş olan Selçuklu veziri Nizamülmülk'e benzetilmesiyle, Selçuklu sultanlarıyla da ince bir bağ kurulur, ama burada bile, karşılaştırma İbrahim ve efendisi Süleyman lehinedir:

> Nizamülmülk yalnızca onun (İbrahim) çömezidir;
> Melikşah yalnızca dünyanın sultanının kölesidir![154]

Yine de bu hayli edebi üretimde Selçuklulara gönderme, uzak Türk geçmişinin Osmanlı saltanat methiyesi bağlamında önemli kabul edildiğini akla getirir. Ama en azından bu durumda, Selçuklu İmparatorluğu için nirengi noktasının Malazgirt galibi Alparslan değil, Melikşah olması dikkat çekicidir. Hem de, Nizamülmülk'ün Alparslan'ın da vezirliğini yapmış olmasına karşın.

Kemalpaşazâde daha sonra *Banu el-Asfer* (Sarı Kabile) topraklarında başlatılan seferin anlatısına geçer; bu, Macarlara atfedilen korkaklığa bir sataşmadır. Titizlikle doğrulanan olgu-

152 *A.g.e.*, çev., 1; Osmanlıca metin, 1.
153 *A.g.e.*, çev., 3-4.
154 *A.g.e.*, çev., 6; Osmanlıca metin, 8-9.

lara ve güvenilir yetkililere dayanarak, ayrıntılı bir anlatı oluşturduğu iddiasındadır.[155] Sefer hazırlıkları için Hicri 932 başları tarihi verilir[156] ve Osmanlıların teknelerden bir köprü inşa ettiğine dikkat çekilir.[157] Ama daha ayrıntılı bilgi çok azdır. Biçim içerikten daha önemlidir ve ideoloji de askeri konuların önüne geçer. Türklerin savaşta mağlup ettikleri kişilerin kafatasların-dan içki kadehi yaptıkları *topos*'una dönüş yapan mısralar –bu ortaçağda Araplar ve Farslar tarafından aşağılama amacıyla kullanılan bir imgedir– burada anonim bir Osmanlı şairi tarafından bir zafer kutlaması ve cihadın şanına dönüştürülür:

> Kafatasları bize kadeh oldu.
> Kılıç ve hançer bize koku verdi,
> Mersin ve nergisi bastırdı.[158]

Malazgirt anlatılarında olduğu gibi, Müslüman zaferinin büyüklüğünü vurgulamak için, düşmanın etkileyici gücünü öne çıkartmak önemlidir:

> Macarların kralı kâfirler arasında en güçlü hükümdarlardan biriydi, bir dağ kadar sağlamdı.[159]

Macarların önderinin 15.000 kişilik bir ordusu[160] vardır ve ilerleyişleri "gecenin karanlığının istilası gibi, bentlerin tutamayacağı bir sel kadar dayanılmazdı"[161] ve "ağzından alevler çıkan üç başlı bir ejderha"[162] gibiydi.

Anlatının doruğu, yazarın Mohaç Muharebesi sonrası Süleyman'ın Osmanlı topraklarındaki tüm valilere gönderildiğini öne sürdüğü bir zafer mektubuyla (fetihname)[163] gelir. Fetihname Kuran'dan alıntılarla doludur ve Süleyman, tapınaklarla kiliseleri camiye dönüştüren en üstün mücahit olarak resmedilir.[164]

---

155 *A.g.e.*, çev., 4; Osmanlıca metin, 4.
156 *A.g.e.*, çev., 8.
157 Örneğin, bkz. *a.g.e.*, çev., 74.
158 A.g.e., 76.
159 A.g.e., 9.
160 A.g.e., 75 ve 150.
161 A.g.e., 86.
162 A.g.e., 87.
163 A.g.e., 144-52; Osmanlıca metin, 157-65.
164 A.g.e., 148.

Yenilgi Öncesi Retorik: Osmanlılar Viyana Surları Önünde, 1094/1683

1094/1683'teki başarısız ikinci Viyana kuşatması, "Batı Hıristiyanlığı ile önde gelen Müslüman gücü Osmanlı sultanları arasındaki muazzam mücadelenin dönüm noktası"[165] olarak görülmüştür. Geriye dönüp bakıldığında, günümüze kadar gelen, Viyana halkına hitaben yazılmış bir Osmanlı resmi belgesindeki aşırı kendine güvenli ton, beyhude kabadayılık gibi görünür. Bu mektup saldırmak üzere oldukları düşmanlara onları direnişin tehlikelerine karşı uyaran ve barış içinde teslim olmalarını öneren ateşli yazılı uyarılar gönderen Memluklar ve Moğolların çok düşkün olduğu mektup geleneğine dahil edilebilir. Belge Allah ve Peygamberinden söz ederek başlar ve felakete uğrayacak olan Osmanlı sultanı IV. Mehmed'in kibirli unvanlarını sayar:

> Çağın sultanlarının en büyüğü ve dünyanın kağanlarının en güçlüsü, Majesteleri, efendimiz, çok güçlü, dünyanın en yüksek, saygı uyandıran ve ünlü Padişahı, dünya üzerinde Allah'ın gölgesinin âli emirleriyle, sayısız muzaffer askerle Viyana kalesine, bu kaleyi fethetmek ve Hak Dini yaymak gayesiyle geldik.[166]

Şeriata göre âdet olduğu üzere, ardından kalenin sakinlerine İslamı kabul etme ya da en azından barış içinde teslim olma önerisinde bulunulur (bu durumda, onlara zarar gelmeyecektir). Diğer yandan:

> Eğer inat eder ve direnirseniz, her şeye kadir olan Allah'ın iradesinin, kalenin fethedilmesi ve boyun eğdirilmesi olduğu ortaya çıkacak, hiç kimseye acıma ve af gösterilmeyecektir. Sonra, yeri ve göğü yaratan ve ortağı olmayan, her şeye kadir olan Allah adına, mallarınız yağmalanacak ve çocuklarınız köle edilecektir.[167]

---

165 R. F. Kreutel, *Kara Mustafa vor Wien. Das türkische Tagebuch der Belagerung Wiens 1683, verfasst vom Zeremonienmeister der Hohen Pforte*, Graz, 1955, 11.

166 R. F. Kreutel ve K. Teply, *Kara Mustafa vor Wien 1683 aus der Sicht türkischer Quellen*, Graz, 1982, 254.

167 A.g.e., 254-5.

Ama sonradan görüleceği gibi, Viyanalıların endişelenmeleri gerekmiyordu.

Muhammed Budayr'ın Napoleon'un 1212-13/1798'de Akka'daki Yenilgisini Kutlayan Gazeli

Bu bölüm, Osmanlı gücünün dünya sahnesindeki uzun ve yavaş gerilemesi karşısında üretilmiş, destekleyici bir tumturaklı kuru sıkı atışla bitecek. Bu kısım Napoleon'la ilgilidir ve dolayısıyla kadim, Batı Avrupa'dan gelip Müslüman âlemini işgal eden Hıristiyanlar çevrimini tamamlar. Napoleon istilacı Batılı Hıristiyan sömürgeci yaftasının yapıştırılacağı ideal kişiliktir. Ortadoğu'nun bağrındaki bu istilanın şoku, Müslümanların Haçlı Seferlerine olan tepkisini anımsatır. O kahramanca çatışmadan beri ilk kez olarak 1798'de, üstelik yine Fransa'dan bir istila gücü durup dururken ortaya çıkmış ve o zamanlar Osmanlı yönetimindeki Mısır topraklarına İskenderiye'den çıkmıştı.[168] Müslümanların Malazgirt Muharebesi ve sonrasında da Haçlı Seferleriyle karşılaşmalarını anlatan Müslüman yazarların tercih ettiği imgelemeyi anımsatır biçimde, Mısırlı tarihçi el-Ceberti (ö. 1240/1825-6) şöyle yazmıştır:

> Savaş silahları ve askerlerle karaya çıktılar... ve ertesi sabah da çekirgeler gibi kent çevresine yayılmışlardı.[169]

Osmanlı İmparatorluğu doruğunu geçeli çok olmuşken, bir Türk komutanının hasta Osmanlı İmparatorluğunun bir köşesinde dünyayı fetheden Fransız önderi Napoleon karşısındaki zaferi, geçmiş büyüklüğü anımsatmak için ender bulunur bir fırsat yaratmıştı. Az bilinir bir şiirin yaptığı, tam da buydu. Adı, *Frenklerin Allah'ın koruduğu*[170] *Akka'yı kuşatmalarının ve onlar karşısında kazanılan zaferin tarihi*'ydi.[171] Muhammed Budayr

168 B. Lewis, *The Müslim Discovery of Europe*, London, 1982, 51.

169 *A.g.e.*, 54; al-Jabarti, *'Aja'ib al-athar fi'l-tarajim wa'l-akhbar*, Kahire, Hicri 1297, III, 2-3.

170 *mahruse* sözcüğü "(Allah tarafından) korunan" anlamındadır.

171 Muhammad Budayr Effendi *(sic)*, "Ta'rîh hisar al-Ifranğ li-Akka-l-mahrusa wa-husul al-nasr 'alayhim," çev. ve der. M. Bakir Alman ve William T. Strunk,

Efendi adlı birisi tarafından Arapça basıt ölçüsünde yazılmıştı. Gazelin konusu 1789'da Napoleon'un Akka kuşatması sırasında uğradığı yenilgiydi. Şiirin çevirmenleri, Alman ve Strunk, yazılışını 1213-14/1799'la 1218-19/1804 arasında tarihlendirir.[172]

Şiir uzun (74 beyit) ve tumturaklıdır. İmgelemesi zorlama ve gülünç düzeyde şişirmedir. 1-2. mısralar Akka zaferini Allah'ın armağanı, Ahmed Paşayı da bu zafer için O'nun aracısı olarak takdim eder.

Allah'ın diniyle (*din Allah*) buna inanmayanlar (*man kafara*) arasında alışıldık antitez oluşturulur:

> Allah en büyüktür! Allah'ın dini zafere ulaştı
> Vezirlerin en yükseği Ahmed Paşa tarafından
> Ve din, Allah'ın dini, muzaffer oldu
> Ve kafirler aşağılanma ve yoksunlukla geri döndüler.[173]

9-12. mısralar uzun süredir aşina olunan ve zoomorfolojik terimlerle ifade olunan kirlilik motiflerine döner. Ama bu kez bu klişelere Hıristiyan kâfirleri aşağılamak için ek, alçaltıcı coşku katılır. Yemek yemede ve yıkanmada kirlilik, güçlü bir şekilde hakaretamiz bir tonda ifade edilir. Hıristiyanların görünümü, hayvanlar, özellikle de domuzlar gibi pistir:

> Nasıl da yiyorlar, yırtıcı hayvanların etini! İnsana benzemeseler,
> Sanırsınız ki onlar Roma'nın köpekleridir.
> Biçimleri derin çukurların taşları gibi ve
> Onlara benzer bir şey görmemişsinizdir, hayır, sığır bile değil.
> Suratlarındaki tozu, sidikleriyle yıkıyorlar
> Sonsuza kadar, ona bulanmış kalsınlar!
> Her biri, yedikleri domuza benzer bir çiftlik hayvanıdır
> Buna benzer kaç tanesini görebilirsiniz!

Bu karşılaşmaya atfedilen abartılı ve olanaksız tarihsel önem, 25-26. mısralarda doruğuna, Napoleon karşısında "Kasap" (al-

Arabica 20(1973), 246-60.

172 A.g.e., 246.

173 A.g.e., 248-9.

Cezzar) lakaplı Türk Ahmed Paşa tarafından kazanılan zaferin, Peygamber Muhammed'in ünlü Bedir zaferine benzetilmesiyle doruğuna çıkar:

> Allah en büyüktür! Bedir muharebesi değilse,
> Akka ve muharebesi başka neye benzeyebilir, Allah
> Ahmed'ini yükseltsin...

Cezzar Ahmed Paşa'nın, adlarından biri de Ahmed olan Peygamberle kıyaslanması, absürdük ölüsüzdeanlamsızdır.

Bu, bir zamanların güçlü imgelemesinin tamamen yozlaşmış ve temelsiz kullanımıdır: Hıristiyan karşıtı retorik anlaşılan zamanını doldurmuştur ve düzeysizleşmiştir. Ama aynı zamanda bu şiir Hıristiyan kirliliği ve Türklerin Müslüman dünyasının önderliğinden duydukları gurur temalarının inadını ve kalıcılığını da gösterir.

İbn Budayr'ın bu şiiri bu bölüm için uygun bir bitiştir. Ortaçağ Müslüman yazarların, İslam âleminin Bizanslı ve Frenk işgalcilerini aşağılamada kullandıkları imgeler bütününün dikkat çekici sürekliliğini ortaya çıkartır. Bin yıl geçmiş, ama aynı simgeler ve eğretilemeler dizisi oldukları gibi hâlâ kullanılmaktadır. O zamanların Osmanlı valisi Cezzar Ahmed Paşanın ("Kasap" çok uygun bir lakaptı) gerçek doğasına karşın müstebitçe yönetimi korkutucu Frenk önderi Napoleon'a tercih edilir gösterilmektedir. Ne mutlu ki, şaire göre, Allah bir kez daha Müslümanlara Akka muharebesinde zafer bahşetmiştir.

Belki de şaşırtıcı bir şekilde İbn Budayr 1291'deki ünlü Akka kuşatmasıyla Napoleon'un 1798'deki kuşatması arasında paralellik çizmemiştir. Bu olaylar çifti arasındaki karşılaştırmadan çok şey çıkartılabilirdi. Ama burada da, Arapçada Hıristiyan Avrupalı "Haçlılara" (Frenkler) karşı zafer kazandığı için göklere çıkartılan Cezzar Paşanın, *Türk* fatih olması vurgulanır. Etnik farklılıklar ve istibdat rejimi, güçlü bir pan-İslamcı atmosferde unutulur.

Ama burada göklere çıkartılan 1798'de Akka'daki bu küçük zafer, gerileyen Osmanlı İmparatorluğunun, "Avrupa'nın hasta adamı" olduğu gerçeğini gizleyemez. Malazgirt'ten beri Türklerin –inancın savaşçıları, Sünni İslamın destekçileri ve Müslü-

man bir dünya imparatorluğunun hükümdarları olarak– şanlı katkılarını göstermek için kullanılan imgeler bütünü artık eskimiş ve yersizleşmişti ve yerine, modern çağda Anadolu Türklerinin çok farklı kıstaslara dayanan yeni bir yorumu geçecekti. Her ne kadar milliyetçiliğin ve sekülerleşmenin kuvvetleri ortaya çıkıyorsa da, Anadolu bunların etkisini göstermesi için daha bir süre bekleyecekti. Ama sonunda merkez sahneyi işgal ettiklerinde, Malazgirt bir kez daha önemli bir simgesel rol oynayacak ve bin yıllık gücünü yeniden dayatacaktı.

Sonuç Yorumları

Bu bölüm Malazgirt'ten Napoleon'un gelişine ve Avrupalıların Ortadoğu'daki müdahalelerinin yeniden başlamasına kadar ortaçağ Türklerinin Müslüman âlemindeki rollerinin bir tek boyutunu ele aldı.[174] Bu boyut ortaçağ Müslüman kaynaklarındaki Sünni İslamın örnek destekçileri ve gerek Bizanslı, gerekse Haçlı kâfirlere karşı cihad savaşçıları olarak imgeleridir. Geride bıraktığımız tartışma, ulema ve saray tarihçilerinin, en başta göçebe istilacılar, akıncılar ve savaş beyleri, daha sonra da Anadolu, Büyük Suriye ve Mısır'ın Türk olmayan halklarının kendine güvenen ve enerjik hükümdarları olan Türkleri, örnek Müslüman hükümdarlar olarak takdim etmekte dikkat çekici bir dinsel ideoloji ve inatçı girişim sürekliliği ortaya çıkartmıştır.

Bu bölüm, özellikle İslamın Hıristiyanlık karşısındaki üstünlüğünü simgeleyen Malazgirt'in süregiden rol modelliği üzerine yoğunlaşmıştır. Kısa bir süre için Malazgirt, Birinci Haçlı Seferindeki Avrupalı Hıristiyan istilacılara karşı cihadı canlandırmak isteyen Müslüman şairlerce özellikle dile getirilmişti. Daha sonra, 13. yüzyılda, Suriye ve Irak'taki Arap tarihyazımının doruğunda, Müslüman vakanüvisler, görmüş olduğumuz gibi Malazgirt Muharebesi üzerine tarihyazımsal klişeler geliştirmeye öncelik verdiler. Bunlar, bu önemli olayı yakın zamanların Davut-Golyat mücadelesi, göçebe Türk önder ile Yunan imparator arasındaki bir çatışma olarak göstermişti.

174 Burada, Haçlı Seferleri Batı Avrupa'nın Müslüman dünyasına müdahalesinin ilk örneği olarak ele alınmıştır.

Alparslan'ın Roman Diogenes karşısındaki başarısı, İslamın Hıristiyanlık karşısındaki zaferidir ve Müslüman yazarlar bunun ideolojik potansiyelini tamamıyla kullanmıştır.

Alparslan'ı en önemli mücahit ve dindar Müslüman sultan olarak tam anlamıyla kucaklamak üzerine çalışan vakanüvisler, şairler ve kitabe yazarları, onun Malazgirt'te vücuda büründürdüğü nitelikleri Anadolu, Suriye ve Mısır'da daha sonra gelen Türk hükümdarlara aktarmışlardır. Alparslan'ı Malazgirt'te resmetmekte kullanılan motifler ve simgeler, kolaylıkla, Anadolu Selçukluları, Nureddin, Baybars ve tabii ki Osmanlıların başarılarını methetmekte da devreye sokulmuştur.

Ancak, vurgulamak gerekir ki, bu kitapta enine boyuna ele alınan ideolojik boyut, ortaçağ Müslüman Türk hükümdarlar ile Bizanslı olsun Frenk olsun, Hıristiyan komşuları arasındaki karmaşık etkileşimin yalnızca bir yönüdür. Türklerin Müslüman sınır boylarının sadık savunucuları olarak rolleri, sık sık, Anadolu'da Bizanslılar ile Türkler arasındaki barışçıl, karşılıklı yararlı ilişkiler ve değişimlerle yan yana gitmiştir. Ne Selçuklular ne de Bizanslılar din konusunda özellikle fanatik olmuşlardı. Dolayısıyla retorikle gerçeklik arasında bir mesafe vardı ve her iki taraftaki bir kısım iyi araştırmacı bu noktaya parmak basmıştır.[175] Bu bölümde ele alınan aynı tarihsel dönemi ayrıntılı bir şekilde incelemişler ve Türk-Bizans ticari temaslarını ve birlikte yaşamayı vurgulamışlardır. Bu bölüm, aksine, Türkler üzerine ortaçağ Müslüman tarihsel yazıları çevresine odaklanmıştır. Elimize ulaşan tarihsel kaynaklar, Türk tarihi üzerine (her ne kadar savaşların ve fetihlerin tarihleri bu metinleri süslese de) "olgu" depoları olmanın uzağında, genellikle ağır bir ideoloji yükü taşıyan karmaşık edebi ürünlerdir. Malazgirt anlatıları da, daha sonraları ortaçağdaki Müslüman Türklerin diğer şanlı başarıları üzerine Müslüman anlatılarda izlenecek ve geliştirilecek bir şablon oluşturur.

175 Örneğin Kafadar ve Cahen.

Bölüm 7

MALAZGİRT'İN MİRASI: ULUSAL KİMLİĞİN EFSANESİ

Din birliğinin de ulusların oluşumunda bir etmen olduğu iddia edilir, ama Türk ulusunda biz bunun tersini gözlemliyoruz. Türkler İslamı kabul etmeden önce de büyük bir ulustu. Din Arapların, İranlıların, Mısırlıların ve başkalarının Türklerle bir ulus oluşturmak üzere birleşmelerini sağlamadı. Tersine, Türklerin ulusal ilişkilerini zedeledi; Türk ulusal duygu ve hevesini uyuşturdu. Bu doğaldır, çünkü Müslümanlık tüm milliyetçiliklerin üzerinde Arap milliyetçiliğine dayanır. (Atatürk)[1]

Bu Bölümün Hedefleri

Bu kitabın konusunu, mütevazı biçimde de olsa, bugüne getirmek önemlidir. İzleyen tartışma, Malazgirt efsanesinin çeşitliliğini ve 11. yüzyılda gerçekleşen bir muharebenin neredeyse 1000 yıl sonra yeni Türkiye Cumhuriyetinin oluşumunda nasıl kilit simge olarak işlev gördüğünü gösterecektir. Selçuklu Türklerinin, muharebenin ortaçağ anlatılarında çok fazla vurgulanan ve istismar edilen İslami kimliğinin yeni ve güçlü bir siyasal bağlamda yerini nasıl Selçukluların "Türklüğüne" bıraktığını gösterecektir. Bir süreliğine modern Türk araştırmacıların Selçuklu tarihi alanına ve genel olarak bu kitapta ele

1 Atatürk, "Yurttaşlık bilgileri," *Yenigün Haber Ajansı*, Haziran 1997, 18.

alınan konulara olan katkısına odaklanmak da hayli ilginç olacaktır. Onların çalışmaları, ortaçağ İslam tarihi araştırmacıları tarafından neredeyse tamamen görmezden gelinmiştir.[2]

Geç Osmanlı Arkaplanı ve Tarihin Yazılışı

Osmanlı İmparatorluğunu en gelişkin zamanında oluşturan geniş, yaygın varlık kendi dilleri, etnisiteleri ve kültürleri olan birçok ülkeyi içeriyordu. Şimdi Türkiye olan topraklar bunun yalnızca bir parçasıydı. Osmanlı döneminde, Türk sultan bir İslam imparatorluğuna hükmediyordu; tomurcuklanmakta olabilecek bir Türk ulusal kimliği uykudaydı ve bir süreliğine su yüzeyinin altındaydı.[3] Arap ve Fars vakanüvislerin 13. yüzyılda yazdıkları gibi yazan büyük Osmanlı tarihçisi Cevdet Paşa (ö. 1895), bir ordu komutanının muharebe sırasında askerlerinin hevesini uyandırmak için en etkili yol olarak hâlâ Müslümanların geleneksel cihada çağrısını görebiliyordu.[4] Dolayısıyla 20. yüzyıl başlarında bile, 1910'da Osmanlı Tarih Cemiyeti'nin kuruluşuyla desteklenen Türkiye'deki tarih araştırmalarının hâlâ Osmanlı İmparatorluğu yurttaşlığına dayanan bir siyasal kimliğe bağlı kalmış olmaları şaşırtıcı olmaz.[5] Odağı hâlâ dar anlamda düşünülen bir milliyetçilikte değil, çoğulculuktaydı; ne de olsa, Türkiye olarak bilinen ulus-devlet hâlâ gelecekteydi. Tüm bunlar, Avrupa'dan önce Osmanlı İmparatorluğunun Türk olmayan topraklarına, daha sonra da bizatihi Anadolu'ya yayılan milliyetçilik fikirlerinin gelmesiyle değişecekti.

---

2 Leiser modern Türk araştırmacılarının yazdıklarının daha fazla okunmasını ve Batı'daki ortaçağ İslam tarihi uzmanlarından daha çoğunun Türkçe öğrenmesi gerektiğini savunur; bkz. M . F. Köprülü, *The Seljuks of Anatolia. Their History and Culture According to Local Muslim Sources* için yazdığı önsöz, çev. ve der. G. Leiser, Salt Lake City, 1992, x. Modern Türk tarihçilerinin çalışmalarından yaptığı sayısız çeviri bu işi kolaylaştırmıştır.

3 B. Lewis, *The Emergence of Modern Turkey*, Londra, 1968, 332, 345.

4 *A.g.e.*, 338.

5 B. Lewis, "History-writing and national revival in Turkey," *Middle Eastern Affairs* 4 (1953), 223.

Atatürk ve Tarihin İncelenmesi

Tarihyazımı ve ulusal efsanelerin yaratılması, 20. yüzyılda, yeni ulus-devletlerin oluşumunda önemli bir rol oynamıştır. Kimi ülkelerde, özellikle de uzun süredir yerleşmiş toprak sınırları olanlarda, milliyet kavramı ve ulusal kimlik yüzyıllar boyunca yavaş ve düzenli bir şekilde gelişebilmiştir. Başkaları aniden ve dramatik bir şekilde, bir devrim sonrasında ya da dikkat çekici vizyona sahip karizmatik ve güçlü bir önder eliyle doğmuştur. Şimdi Türkiye olarak bilinen ülkenin durumu da böyledir. Gerçekten de Atatürk yeni, belli sınırları olan, Balkan ve Yakındoğu bağlarından ve Turancı mitolojilerden kurtulmuş yeni bir ülkenin, Anadolu'daki bir anavatanın doğmasını sağlamıştır. Atatürk'ün Türkiye'de İslamın devletle ilişkisini kesmesinden sonra, yeni Türkiye Cumhuriyeti hayata geçti; ikili Türk ulusu ve Türk anavatanı kavramına dayanan seküler bir devlet. Ekim 1927'de Cumhuriyet Halk Fırkası ikinci kongresinde yaptığı konuşmada, Atatürk Türkiye halkına özellikle ve açıkça pan-İslamcılık ve pan-Turancılık gibi "evrenselci" düşünceleri gündeminden çıkartacağını beyan etmişti: "Türkiye halkı, kendi yaşamı ve refahıyla uğraşmak dışında bir şey yapamaz."[6]

Böylece muazzam çok etnili Osmanlı İmparatorluğunun yerini, kısıtlı toprakları olan milliyetçi Türkiye Cumhuriyeti almıştı. İdeolojik tabanı ne olacaktı? Atatürk'ün seçtiği yön ne olursa olsun, bu derhal ve evrensel anlamda kabul görmeyecekti. Tachau'nun öne sürdüğü gibi, her ne kadar Osmanlıcılık ve İslamcılık kısa sürede siyasal açıdan itibarsızlaştırılacak olsa da, pan-Turancılık popülaritesini o kadar çabuk yitirmedi. Aslında Tachau Atatürk'ün 1925'te bile Türk kimliğini tanımlamaya daha hazır olmadığına dikkat çeker. Köymen bu noktayı irdeler ve Türk kimliğinin ne olmadığını söylemenin daha kolay olduğunu öne sürer; kuşkusuz, bu yıkılan Osmanlı İmparatorluğunun arta kalan tek parçası değildi.[7] Ama Atatürk'ün rehberliğinde, Ana-

6 K. Karpat, "Die Geschichte der ideologischen Strömungen seit der Begründung der türkischen Republik," *Bustan* 1/2(1962), 19; H. Melzig, *Atatürkün Başlıca Nutukları*'ndan aktarma, İstanbul, 1942, 114-15.

7 M. A. Köymen, "Einige Bemerkungen zur Geburt der neuen Türkei," *Cultura Turcica* 8-10 (1971-3), 10.

doluculuk ulusal kimliğin simgesi oldu.[8] 20. yüzyılın başından beri çok büyük değişikliklerin gerçekleştiğini unutmamak gerekir. I. Dünya Savaşı öncesi Osmanlı İmparatorluğu, "Avrupa'nın Hasta Adamı" olsa da, Arap dünyasında büyük bir toprak parçasına hükmediyordu. 1918 sonrasında Yakındoğuda Britanya ve Fransa mandalarının kurulmasıyla, o kadar Osmanlı toprağının kaybı, geriye kalanın korunması ve yeniden kabul görmesinde çok büyük öneme sahip oldu. Atatürk'ün sebatla Anadolu'ya odaklanma kararı – "Türkiye Türklerindir"– aşırı dirayetli ve gerçekleştirilebilir bir hedefti. Büyük Güçlerle başa çıkamazdı, ama Yunanları yenebilirdi. Dahası bu inancında haklıydı.

Türkiye halkının açıkça tanımlanmış bir toprak parçasıyla –Anadolu– tanımlanması bağlamında, bu bölümün daha ilerilerinde göreceğimiz gibi, ilginin yoğun bir şekilde Selçuklulara odaklanmaya başlaması şaşırtıcı olmaz. 11. yüzyıldan 13. yüzyıla Anadolu'yu fethedip yerleşmekteki başarıları, Türk tarihinde bir dönüm noktası olarak görülmeye başladı. Türk anavatanının sınırlarını ilk tanımlayan, Selçuklulardı. Bu kabaca yeni Türkiye'nin sınırlarına denk geliyordu.[9]

Yeni Türkiye Cumhuriyetinin kuruluşunun ardından Osmanlı Tarih Cemiyeti de yerini, Türk tarihyazımındaki yeni yönün açık bir yansıması olarak Türk Tarih Kurumu'na bıraktı. Bernard Lewis, etkili bir şekilde, Atatürk'ün "gözde aracının tarih olduğunu" yazar.[10] Gerçekten de o "gayretli bir tarih meraklısıydı"[11] ve 1930'da *Türk Tarih Kurumu*'nun kuruluşuna şahsen katkıda bulunmuştu.[12] Kurumun amacı belli tarih kuramlarının kabul edilmesinin sağlanmasında aracı olmak ve yeni Cumhuriyette yurtseverlik duygusunun yükselmesini hedefleyen tarih müfredatını hazırlamaktı. Ne yazık ki, bu kuramlardan kimileri ciddi ölçüde saçmaydı.[13] Hititler ile Sümerlerin Türk olduğu ve tüm

8 F. Tachau, "The search for national identity among the Turks," *Die Welt des Islams* 8/3 (1963), 165-6.

9 *A.g.e.*, 167.

10 B. Lewis, *The Emergence of Modern Turkey*, Londra, 1968, 359.

11 G. Lewis, *Turkey*, Londra, 1955, 99.

12 R. Mantran, "L'orientation des études historiques en Turquie," *Revue Historique* 234(1962), 311-22.

13 *A.g.e.*

dillerin Türkçeden kaynaklandığı gibi bir zamanlar kabul gören önemli öneriler üzerine burada fikir beyan etmenin gereği yoktur. Ama Atatürk'ün karizmatik haresi sayesinde, bu kuramlar bir süreliğine gelişmiş ve kimi Batılı araştırmacılara göre, sonuç araçları haklı çıkartmıştır.[14] Bernard Lewis'in zarifçe ifade ettiği gibi, Atatürk'ün amacı şuydu:

> Türklere Anadolu'nun –Türkiye– gerçek anavatanları, ezelden beri milliyetlerinin merkezi olduğunu öğretmek ve dolayısıyla ulus ile ülke arasındaki, Batı'daki egemen ulus-devletlerde yurtseverliğin temeli olan, bir zamanların mistik ve pratik o kadim, mahrem ilişkisinin kuruluşunu hızlandırmak.[15]

Fransız araştırmacı Robert Mantran böylesi kuramlar nedeniyle herhangi zararın doğduğu fikrini bir kenara atar ve keyifli bir özgüvenle, "bu aşırılıkların hayli kısa sürede düzeltildiğini," yazar.[16] Başkaları daha olumsuz şekilde, Türk tarihçilerin, en azından yurtdışında, itibar kaybına uğradığını düşünebilir. Gerçekten de Cumhuriyetin ilk günlerinde kimi Türk fikirlerinin aşırılıkları birçok olumsuz yoruma neden olmuştu; Germanus durumu, Türkleri, kendilerini kadim tarihin efsanevi kahramanları olarak görmeye ve "dünya kültürünün bebeğini, Turan beşiğinde" bulmaya yatkın "aşırı heveslerle dolu" olarak betimliyordu.[17] Geriye dönüp bakıldığında, bu bariz aşırılıkların bir kısmı, bir yandan araştırmacıların, milliyetçi yönetimin geçerli otoriter *ethos*'uyla çatışmakta çekingen davranmasına, diğer bir kısmının da yepyeni bir devletin yaratıcı safhasında bulunmanın baş döndürücülüğüne bağlı olarak yorumlanabilir.

---

14 Türkiye'deki Amerikan elçilerinden, Atatürk'le tarih görüşleri üzerine konuşmuş olan Charles Sherrill, Atatürk'ün "yeni Türk tarihini sevgili anavatanına en büyük katkısı olarak" gördüğünü yazmıştı. Bkz. C. S. Sherrill, *A Year's Embassy to Mustafa Kemal,* New York ve Londra, 1934, 17. Atatürk ve tarih üzerine yakın tarihli bir yazı için bkz. S. Akşin, *Turkey from Empire to Revolutionary Republic,* Londra, 2006, 211-12.

15 *A.g.e.*, 360.

16 Mantran, "L'orientation des études historiques," 317.

17 A. K. Germanus, "Causes of the decline of the Islamic peoples," *The Islamic Literature* 5(1953), 37-8.

Her halükârda, tarih incelemeleri güçlü bir ideolojik silah olmuştu. I. Dünya Savaşı sonrasında Büyük Güçlerin, etnik olarak Türk olan nüfusun aleyhine, Anadolu'yu kesme girişimleri düşünüldüğünde,[18] Atatürk'ün yeni Cumhuriyetinin tarihyazımının güçlü bir şekilde savunmada olması şaşırtıcı değildir.[19]

Yirminci Yüzyıl Başının Önde Gelen Türk Tarihçileri

I. Dünya Savaşı öncesi döneminde, eskiden yeniye dönüşüm başlamıştı. Rossidönemin atmosferini çözümlerken, "hâlâ geleneksel Şarklı atmosferiyle çevrili olsa da, yeni zevklere dönmeye başlamış, ulusal duyguların etkisinde ve radikal yeniliklere hazırlanan," bir kültür betimler.[20] Rossi'nin belirttiği gibi, "iç ve dış olayların baskısı altında," uyanan Türkiye'nin ulusal farkındalığında kilit önemde bir andı. Köprülü (d. 1890) I. Dünya Savaşı arifesinde Türkiye'deki önde giden aydınların en yetkin alanlarından biriydi, o zamana kadar 1908-1909 devrimini ve 1912-1913 Balkan Savaşı'nı yaşamıştı. Türkiye siyasetine giderek daha fazla bulaşmasına ve zamanının bundan kaynaklanan taleplerine karşın, 20. yüzyılın ilk yarısının çoğunluğunda tarih araştırmacılığı konusunda en önemli kişiliklerden biri olacaktı. Leiser onu, 1915-1950 döneminde çok fazla yayın yapan, dönemin "en dinamik Türk entelektüeli" olarak betimler.[21] Bir anlamda, Köprülü'nün kariyeri ve beklentileri, 20. yüzyılın ilk onyıllarında Türkiye'de olagelen ve devrim yaratan gelişmelere verilecek akademik yanıtları temsil ediyordu. Köprülü'nün Modern zamanlarda Türk kültürünün incelenmesinin kurucusu olduğu rahatlıkla söylenebilir.[22] Köprülü doğal olarak, Türk kültür

18 Plan, Doğu Trakya'nın Yunanistan'a, Doğu Anadolu'nun bir kısmının da Ermenilere verilmesi doğrultusundaydı; bkz. Akşin, 211.

19 Akşin, 211, dönemin en önde ünlü tarihçilerinden Enver Ziya Karal'dan aktarıyor.

20 E. Rossi, "Lo storico Fuad Köprülü, Ministro degli Esteri di Turchia," *Oriente Moderno* 31(1951), 98.

21 Leiser, *Seljuks*, ix.

22 Köprülü'nün yaşamı ve çalışmalarına mükemmel bir giriş için bkz. Leiser'in M. F. Köprülü, *Some Observations on the Influence of Byzantine Institutions on Ottoman Institutions* için yazdığı giriş, çev. ve der. G. Leiser, Ankara, 1999,1-13.

ve edebiyatının kökenleri konusuna eğilmiştir.[23] Tek başına bile değerli olan böylesi bir girişim, ulusal kimlik arayışındaki, yabancı etkisindeki saray edebiyatı peşinde güzergâhından çıkmış bulunan Türk halkı için çok önemliydi.[24] Her ne kadar büyük ölçüde kendi kendisini yetiştirildiği öne sürülse de, Köprülü'nün akademik alandaki çağdaşlarının birçoğundan daha güçlü nüfuz yeteneği vardı. Köprülü, yerel direnişe karşın Avrupa araştırma yöntemlerini benimsemiş bir öncüydü ve bunları araştırmalarında uyguladı. Kendine biçtiği görevin, karşısına dikilen cehalet duvarının da neden olduğu boyutlarının bilincindeydi; şöyle demişti: "Dünya yüzünde, tarihi bizimki kadar bilinmezlik içinde başka ülke yoktur."[25] Bu doğrultuda, tarih araştırmasını doğru yol olduğunu düşündüğü güzergâha sokmaya koyuldu ve 1915'te editörlüğünü ve yayımcılığını yaptığı kısa ömürlü akademik dergi *Milli Tetebbular* (Ulusal araştırmalar) ağırlıklı olarak Türklerin bir halk olarak tarihlerine odaklandı.[26]

20. Yüzyıl Türkiye'sinde Selçuklu Araştırmaları: Bir Yurtseverlik Görevi

Türk milliyetçiliğinin gelişmesi ve Türkiye Cumhuriyetinin kurulmasıyla, akademik bir disiplin olarak tarihin önemi arttı.[27] Bu yurtseverlik duygularıyla da bağlantılıydı. Milliyetçi *ethos*'u Osmanlı İmparatorluğununkinden çok farklı olan yeni Türkiye Cumhuriyetinde, yalnızca birkaçını sayacak olursak Köprülü, Köymen, Kafesoğlu ve Turan gibi Türk tarihçiler, Osmanlı döneminin çok kültürlü karmaşıklığını aşıp delici bir yoğunlaşmayla Anadolu'nun ilk fatihleri olan Selçuklulara odaklanabiliyordu. 20. yüzyılın bir dizi Türk araştırmacısına Selçuklular, özellikle de Anadolu Selçukluları (Rum Selçukluları) çekici geliyordu, çünkü toprak gerekçeleriyle bu siyasal ya-

23 *A.g.e.*, 99.

24 *A.g.e.*

25 F. Köprülü, *Hayat* (1927), no. 7, 123: Leiser tarafından Köprülü, *Some Observations* için yazılan girişte aktarılmış, 5.

26 Lewis, "History-writing," 223-4. Bu dergi 1915 yılında yalnızca beş sayı çıktı.

27 Leiser, *A History of the Seljuks-Ibrahim Kafesoğlu's interpretation and the resulting controversy*, Carbondale and Edwardsville, 1988, 10.

pıyı modern Türk Cumhuriyetinin önceli olarak görmekte kendilerini haklı görüyorlardı.[28] Bu araştırmacılardan biri olan Kafesoğlu'na göre, Selçuklu tarihini "tüm ihtişamıyla ortaya koymak, bir yurtseverlik göreviydi: "Bu kutsal görev, herkesten çok, biz Türklerin üzerine düşer."[29]

Aynı yurtseverlik ruhu, tarih dışındaki beşeri bilimler dallarında da geçerliydi. Açık bir örnek, 1959'da Ankara'da toplanan Birinci Uluslararası Türk Sanatları Kongresi başkanı olarak Suut Kemal Yetkin'in yaptığı açılış konuşmasında görülebilir.[30] Yetkin Batılı araştırmacıların olumsuz ve önyargılı davranışlarıyla Türk sanatına haksızlık ettiğini öne sürer, ama şovenizmi rahatsız edici düzeydedir: "Biz Türkler sanatımızın yaratıcı erdemlerine ve üstünlüğüne inanıyoruz. Türklerin uygarlık tarihine olan katkısının büyük olduğu düşüncesindeyiz."[31]

Okul Tarih Müfredatı

Malazgirt Muharebesi tarihinin Türk araştırmacılar tarafından Türk okuru için bir ulusal gurur ruhuyla yazıldığı sırada, benzer yurtseverlik duyguları da Türk okullarında Türk tarihinin öğretimi müfredatını hazırlayanları harekete geçiriyordu.[32] Gerçekten de bu müfredatlar okul çocuklarını ulusun tam tekmil üyelerine dönüştürmenin ve kalplerinde ulusal gururu uyandır-

28 *A.g.e.*

29 İ. Kafesoğlu, "Seljuk historiography in Turkey," *International Journal for Turkish Studies* 3 (1985-6), 136.

30 S. K. Yetkin, "Discours d'ouverture du Professeur Ordinarius Suut Kemal Yetkin, Recteur de l'Université d'Ankara et Président du 1er Congrès International des Arts Turcs," *First International Congress of Turkish Arts; Communications presented to the Congress* içine, Ankara, 1961, 1-3. Türklerinkiyle yarışabilecek düzeyde Arapça ya da Farsça sanat kongrelerinin düzenlenememiş olması dikkate değer.

31 *A.g.e.*, 8.

32 Cf. J. de Jong ve M. Strohmeier, "Geschichte und Integration. Ein Vergleich der in türkischen, griechischen und deutschen Schulbüchern vermittelten Geschichtsbilder und ihre Auswirkungen auf die Integrationsbemühungen," *Die Welt des Islams im Geschichtsunterricht der Europäer*, Dortmund, 1984,160-72. De Jong ve Strohmeier Yunanistan'daki tarih öğretimi yaklaşımlarındaki benzerliklere dikkat çeker.

manın bir aracı olarak görülüyordu; de Jong ve Strohmeier'in "hipermillileştirme" (ya da aşırı milliyetçileştirme) dedikleri şey.[33] Cumhuriyetin başlarında, okullardaki tarih müfredatı Türk milliyetçiliğinin yeni seküler ufuklarıyla uyumlu olacak şekilde değiştirildi. İslam tarihi bırakıldı ve bir süreliğine Türk tarihi Hunlarla başlatıldı. Geoffrey Lewis'in bu gelişme hakkındaki görüşü olumludur ve der ki; "Bu ilerleme, kritik bir zamanda Türk egosu için yararlıydı ve bir zarara yol açmadı."[34] Ama tarih bilgisi ile Türk yurtseverliğinin bağlantılandırılması daha yakın tarihli yasal düzenlemelere de içkindir. 1977 tarihli bir tebliğde şöyle denir: "Türk öğrenciler Türk ulusunun bir çocuğu olmayı onur kabul etmeli ve kendilerini Kemalist devrimle Türk milliyetçiliğinin ilkeleriyle özdeşleştirmelidir."[35] Çocuklar aynı zamanda Türk bayrağına, Türk ordusunun askerlerine ve tarihteki büyük kişilere, hepsinin üzerinde de Atatürk'e saygı göstermek zorundadır. Ölümünün üzerinden 70 yıl geçmiş olmasına karşın bütün Türk banknotlarının üzerinde hâlâ resminin olması boşuna değildir.

Yirminci Yüzyılda Malazgirt Muharebesinin İncelenmesi

1925 sonrasında, Türkiye Cumhuriyetinin ilk ve en ateşli yıllarında Malazgirt Muharebesinin statüsü ne durumdaydı? O dönemde Türk bilincinin ön saflarında olmadığını anlamak önemlidir. Zamanın ruhuna uymuyordu ve dolayısıyla sebatla inşa edilen Türkiye imgesinde ön sıralarda yer almıyordu. "Sümer Türkleri" ve "Hitit Türkleri" ile Küçük Asya'da binlerce yıldır Türklerin bulunduğunu kabul eden Türk Tarih Tezi uyarınca sürdürülen tartışma bağlamında,[36] Türklerin Anadolu'ya gelişlerini kutlayan bu kilit önemdeki muharebe, o kadar da

33 *A.g.e.*, 161.

34 G. Lewis, *Turkey*, 99.

35 *A.g.e.*, *T. C. Milli Eğitim Bakanlığı Tebliğler Dergisi*'den aktarma, no. 1931(25.4.1977), 4-9.

36 M. Strohmeier, *Seldschukische Geschichte und türkische Geschichtswissenschaft. Die Seldschuken im Urteil moderner türkischer Historiker*, Berlin 1984, 198.

önemli görülmüyordu. Erken Türkiye Cumhuriyetindeki ideolojik aşırılıkların ve proto-Türk tarihindeki anlamsız yorumların durulması sonrasındadır ki, Malazgirt Anadolu'nun Türkleştirilmesindeki kilit simgesel rolü kazanabildi.[37] Anadolu topraklarındaki parlak Selçuklu zaferi Malazgirt, sonunda modern Türk ulusunun Türkiye topraklarındaki doğuşunun kusursuz simgesi olarak kabul edilecekti.

Türkiye'deki en ünlü modern tarihçilerden biri olan Kafesoğlu'na göre, Türk araştırmacılar genelde en iyi çalışmalarını Selçuklu tarihi alanında gerçekleştirmiştir.[38] Peki neden Selçuklular ve özellikle de Malazgirt üzerine çalıştılar? Olasıdır ki, Selçuklu hanedanının çekiciliği, siyasal varlığının modern Türkiye Cumhuriyetinin gerçek öncülü olarak kabul edilmesinde yatar. Tarih yazmanın, öyle ya da böyle tasarlandığı çağın atmosferini ve ruhunu yansıtıyor olması kuşkusuz bir klişedir.[39] Bu kitabın önceki bölümlerinde gösterildiği gibi, Malazgirt Muharebesi Batı'da olduğu kadar Müslüman dünyasında da tarihçiler tarafından Anadolu'nun ikili, Türkleştirilmesi ve İslamlaştırılması olgusunu asacak uygun bir çivi olarak görülmüştür. Hangi yönü yeni Türkiye Cumhuriyetindeki modern Türk araştırmacılarının çalışmalarında daha fazla vurgulanacaktı? Ya da, Malazgirt'in öneminin çözümlemesinde her iki boyutu birleştirme yolunda bir girişim olacak mıydı? 1924 Anayasasının 2. Maddesinde "Türkiye Devletinin dini, din-i İslamdır" dendiğini anımsamak önemlidir.[40] Ama, 1945'te bu madde İslama her türlü atfı dışarıda bırakacak ve seküler gündemini vurgulayacak şekilde değiştirilmişti: "Türkiye Devleti Cumhuriyetçi, Milliyetçi, Halkçı, Devletçi Layik ve Devrimcidir."[41] Osmanlı döneminde, Bernard Lewis'in de öne sürdüğü gibi, Selçuklu başarıları ikili bir odak sağlıyordu: Bir yanda, Osmanlı hanedanını devreye sokan Türklük, diğer

37 *A.g.e.*

38 Leiser, *Seljuks*, 10. Bu değerlendirme yakın tarihlerde, Türk araştırmacıların, özellikle de İnalcık ve Kafadar'ın hassaten Osmanlı İmparatorluğuna odaklanmalarıyla geçerliliğini kaybeder.

39 Başka Ortadoğu örnekleri için bkz. W. Ende, *Arabische Nation und İslamische Geschichte*, Beyrut, 1977, 291.

40 G. Lewis, *Turkey*, 82.

41 *A.g.e.*, 197.

yanda da İslamla tümden bir özdeşleşme.[42] Osmanlılar açısından kesinlikle bunlardan ikincisi daha baskın bir şekilde üste çıktı. İzleyen tartışmalardan anlaşılacağı gibi, yeni Türkiye'de araştırmacılar Malazgirt'in iki yönüne –Türkleştirme ve İslamlaştırma– farklı tepki verecek ve milliyetçi gündem aslan payını alırken, doğrusunu söylemek gerekirse, bu zaferin ortaçağlarda çok vurgulanan Müslüman platformu 20. yüzyılın ilk Türk tarihçiler kuşağınca da görmezden gelinmeyecekti. Sıra şimdi modern Türk tarihçilerin muharebeyi ve sonrasını yorumladıkları çeşitli biçimlere daha yakından bakmaya geldi.

Malazgirt Üzerine Türk Araştırmacılığının Niteliği ve Muharebe Üzerine Modern Türk Yorumları

Önemli Türk tarihçilerin Malazgirt'e bakışları ve ayrıntılı yorumları farklılık arz eder. İçlerinden önemli bir bölümü için, Anadolu'nun fethi bilinçli bir girişimdi. Köymen Türk boyutuna öncelik verir ve Selçukluların Bizans karşısındaki zaferlerinin nedeni olarak, Alparslan'ın Müslümanlığından ziyade "Türklüğü" ve özellikle de onların askeri taktiklerini görür.[43] Diğer yandan Turan için Malazgirt Muharebesi "Türk-İslam dünyasının yükselişini belirleyen kilit önemde bir olaydır ve Müslüman âlemi ile Hıristiyan âlemi arasındaki, 7. yüzyıldan beri radikal bir değişikliğe uğramamış olan dengeyi değiştirmiştir.[44] Turan Malazgirt zaferini Allah'ın iradesinin tecellisi olarak yorumlamıştır.[45] Onun yorumuna göre, asker sayısı ve kaynakları açısından daha eksik olan Selçuklu ordusu, ruhsal bir ilhamla ateşlenmişti ve bu da muharebede belirleyici olmuştu. Malazgirt zaferini, İslamın dünyaya yayılırken gerçekleştirdiği, Kadisiye ve Yermuk'taki büyük zaferlerine benzetir. Alparslan'ın savaşçılarını, Allah'ın iradesiyle zaferi elde eden *Tanrının ordusu* olarak nitelendirir.[46]

---

42 B. Lewis, *Emergence*, 329.

43 Strohmeier, *Seldschukische Geschichte*, 201.

44 Turan, 200.

45 *A.g.e.*, 142-3.

46 *A.g.e.*, 199-200. Bu yorumdaki Müslüman vurgusuna karşın Allah yerine Tanrı adının kullanılması dikkat çekicidir. Türkçenin bilinçli bir şekilde Arapça un-

Bir diğer tanınmış Türk tarihçi Kaymaz, 900. yıldönümünde Malazgirt çevresindeki tartışmayı tarihsel gerçeklerin çarpıtılmasında aracı olarak görür ve "çalışmaların efsane ve romans atmosferinde yazıldığını" ve yakında bunların doğru kabul edileceğini ifade eder.[47] Kaymaz da muzafferiyetçi bir yaklaşıma karşıdır.[48] Kuşkusuz, Malazgirt'i Türk tarihindeki dönüm noktalarından biri olarak görür; ama Türklerin Anadolu'yu fethi konusunda Alparslan'a çok fazla ileriye dönük planlama atfedilmemesi konusunda da uyarır. Alparslan eğer Anadolu'nun tümünü fethetmeyi planlıyor olsaydı, Bizans imparatoru Roman Diogenes'ten toprak talepleri olurdu ki, bu olmamıştır.[49] Kaymaz'ın daha az romantik tavrının hem Müslüman hem Batılı ortaçağ kaynaklarının aslında ne olduğu üzerine önerileriyle örtüştüğünü de belirtmek gerekir.

Yani Malazgirt konusu Türk tarihçiler tarafından biraz geç de olsa hevesle ele alınmıştır, ama yazdıkları değişik araştırmacı hassasiyetlerini yansıtır ve konuyla ilgili Batılı araştırmacılara çok az dayanır. Kuşkusuz, birincil kaynakların anlatılarındaki farklılıkları bastıran, çok az ya da hiç dipnot içermeyen araştırmacılığı takdir etmek zordur. Eğilimi göstermek üzere bu araştırmacılardan bir tekinin örneğini vermek yeterli olacaktır. Köymen 1963'te yayımlanan *Selçuklu Devri Türk Tarihi* başlıklı kitabında bu konuya değinir.[50] Alparslan ile Roman Diogenes arasındaki ünlü diyalog kaynaklardan söz edilmeden aktarılmış, *kaynaklara göre* gibi müphem ifadeler okur için yeterli görülmüştür. Başka bir çalışması olan

---

surlarından temizlendiği bir dönemde bile bu şaşırtıcı bir kullanımdır.

47 Kaymaz, "Malazgirt savaşı," 295. Bu arada Kaymaz'ın Alfred Duggan'ın 1953'te yayımlanan *The Lady for Ransom* [*Hanımefendinin Fidyesi*] başlıklı romanındaki fantezi yorumu okumadığı iyi olmuştur. Bu göründüğü kadarıyla Malazgirt arkaplanında yazılmış tek Batı romanıdır.

48 *Malazgirt Armağanı*, 259-68.

49 Strohmeier, *Seldschukische Geschichte*, 202. Alparslan'ın bu tutumu, kötü strateji olduğu gerekçesiyle M. A. Köymen gibi Türk araştırmacılar tarafından eleştirilmiştir, *Selçuklu Devri Türk tarihi*, Ankara, 1963, 278.

50 Köymen, *Selçuklu Devri*, 264-80. Kitabın sonunda bir bibliyografya verir, ama her sayfada bireysel kaynaklara göndermeler yoktur. Dolayısıyla bu basitleştirilmiş, pürüzleri giderilmiş bu anlatıda, alıntıları, aktarmaları ve modern yorumları ayırt etmek olanaksızdır.

"Anadolu'nun fethi ve Malazgirt meydan muharebesi" içinde de "olgulara" aynı lakayt yaklaşım görülür.[51]

Selçuklular üzerine kimi Türkiyat araştırmalarında görülen farklı, ama aynı ölçüde üzüntü verici eksiklik de açık şovence yaklaşımlarıdır; bu eğilimin en belirgin örneği, Turan'ın Selçukluların dünyayı yönetmek üzere ilahi bir vekâlete sahip oldukları temasını incelemesinde görülür, bu tutum Amerikalı İslam tarihçisi Stephen Humphreys tarafından eleştirilmiştir.[52]

Neden Diğer Selçuklu Zaferleri Değil De Malazgirt?

Selçukluların daha önce doğuda, 1040'ta Dandanakan'da elde ettikleri ve onlara İran dünyasını açan şanlı askeri zaferi işe yaramaz: Bu, Atatürk'ün tasarladığı "gerçek Türkiye'de" yer almamıştır. Bu yüzden yurtsever Türk tarihçiler, dikkatlerini Büyük Selçuklulara ve özellikle de toprakları büyük ölçüde 1920'lerde Atatürk tarafından hayata geçirilen yeni Türkiye'nin topraklarıyla örtüşen Anadolu Selçuklu sultanlarına çevirdiler.

Malazgirt – Dönüm Noktası

Birçok ülke, tarihlerinde hayati öneme sahip olan ve ulusal ya da dini kimliklerini ya da her ikisini de şekillendiren belli bir olay hakkında farkındalığa sahiptir.[53] İngiltere için bariz bir durum, kuşaklar boyu bütün öğrencilerin bilmesi gereken 1066'daki Hastings Savaşı'dır. Franklin, Kiev kralı I. Vladimir'in

---

51 Köymen, "Anadolu'nun fethi ve Malazgirt meydan muharebesi," *Malazgirt Zaferi ve Alparslan (The Victory of Malazgirt and Alparslan), 26 Ağustos 1071* içinde, 67-142. Savaş anlatısı 115. Sayfada başlar. Roman Diogenes ile Alparslan arasında geçtiği söylenen konuşma da yine yazar tarafından herhangi bir nüans ya da yorum katılmadan verilir ve belli birincil kaynaklara kesin göndermeler yerine, *örtücü kaynaklarda* ifadesi kullanılır; *a.g.e.*, 136. Koca'nın kitabı da büyük bir hayal kırıklığıdır, Malazgirt Muharebesine on beş sayfa ayrılmasına karşın tek bir İslami birincil kaynak belirtmez; bkz. S. Koca, *Dandankandan Malazgirte*, Giresun, 1997, 139-54.

52 R. S. Humphreys, *Islamic History; a Framework for Inquiry*, Princeton, 1991, 166.

53 S. Franklin, "Borrowed time: perceptions of the past in twelfth-century Rus," *The Perception of the Past in Twelfth-Century Europe*, der. P. Magdalino, Londra, 1992, 157.

Rusları Hıristiyanlığa döndürdüğü 988 yılından söz ederken, bu süreci Rusya ve Ukrayna için "Ruslara ve Ukraynalılara şekil ve anlam kazandıran kesin olay" olarak çözümler.[54] Kabilenin önderleri din değiştirdiğinde, adamları da onları izlemişti. Dolayısıyla 988 "Rus kimliğini imal eden entelektüel ve işlevsel bir efsane" olarak görülebilir.[55]

Ruslarda olduğu gibi, Türk Oğuz kabile gruplarının Selçuklu ailesinin önderliğinde varsayılan toptan İslama dönüşleri sonrasındaki dönem karanlıktır; İslama bağlılıkları yüzeysel olabilir ve İslam-öncesi Şaman geçmişlerine bağlılıkları da yüzyıllarca sürmüş olabilir. Bir yüzyıl kadar sonra, 12. ve 13. yüzyılda Suriye, Mısır ve Irak'ta Türk askeri yöneticileriyle birlikte ya da onlar için çalışanların, kendi nedenlerinden dolayı Türk efendilerinin yeni kabul edilmiş Müslüman kimliğini desteklemekte ve Türklüklerini ikinci plana itmekte çıkarları vardı. Bu Türk efendilere alenen atfedilen rol –tüm ümmet içinde Sünni İslamın destekçisi ve iki kutsal kentin savunucusu– bağlamında önemliydi; bu amaçlar açısından etnisite önemli değildi. Görmüş olduğumuz gibi, bu her iki yön de –Türk etnisite ve Müslüman kimlik– Türkiye'deki Malazgirt üzerine gelişen modern milliyetçi söylemde ortaya çıkartılır. Gerçekten de hem bir ülke olarak Türkiye için hem de Türklerin özellikle İslami kimlikleri için bu muharebenin önemi vardır.

Malazgirt – Efsane

Yeni ulus-devletin belirleyici özelliği, kadim kahraman ve önderlerine saygı göstermesidir. Yaptıkları ve başardıkları, halkın muhayyilesinde ve zihninde ulusal kimliğin inşasına yardımcı olmaktadır.[56] Gerçekten de Strohmeier'in yakınlarda ifade ettiği gibi, kimlik inşacıları "Aşkın bir varlık olarak tasarlayabilmek için, hayali cemaatin anlamlı ve inandırıcı bir imgesini inşa etmeyi" hedeflemek zorundadır.[57] Böylece halkın buna bağlılığını göstermesini sağlanır.

54 *A.g.e.*

55 *A.g.e.*

56 M. Strohmeier, *Crucial Images in the Presentation of a Kurdish National Identity, Heroes and Patriots, Traitors and Foes*, Leiden. 2003,1.

57 *A.g.e.*

Bir ulusal kimliğin yaratılması sırasında, yeni rejim ya da çağın başlangıcı, Bağdat ya da Kahire gibi bir kentin kuruluşuna odaklanır. Başlangıcını 1453'te Konstantinopolis'in fethedilip İstanbul'a dönüştürülmesinin çok öncesinde gören modern Türkiye için bu böyle olmamıştır. Modern Türkler bunun yerine 1071'deki Malazgirt Muharebesine odaklanmıştır, bu illaki de daha iyi bir simge olduğundan değil de, İstanbul'un hiç kurtulamayacağı Yunan lekesini taşımamasındandır.[58]

Shöpflin, "ortak hafızada, efsanenin çekici geleceği bir etmen, bir olay, bir hadise olması gerekir," demişti.[59] Malazgirt açıkça Shöpflin'in efsaneler taksonomisine uyar. Muharebe –Türk ulusal kimliğinin inşasında çok önemli bir tuğla– Anadolu'yla ilişkilidir, Türk ulusunun kendini keşfettiği o toprakla. Kısa sürede göreceğimiz gibi, pullar ve paralar gibi görsel malzemenin kullanılmasıyla, Malazgirt efsanesinin, Shöpflin'in terimini kullanırsak "titreşime girmesi" sağlanmıştır.[60]

Ama Malazgirt efsanesi gerçek bir tarihsel olayla desteklenmektedir. Türkiye Cumhuriyetinin önceki, inanılabilirlik sınırlarını zorlayan kimi tarih kuramlarının aksine, hem Müslüman hem de Hıristiyan bir dizi ortaçağ kaynağından, Malazgirt Muharebesinin gerçekleştiği ve bunun ortaçağ Avrupa'sına kadar uzanan üne sahip olan bir Türk askeri zaferi olduğu kanıtlanabilir. Önemi yüzyıllar geçtikçe parlatılmış olabilir, ama Türkiye'deki modern Malazgirt efsanesi yakın zamanlarda örneğin Irak'ta Saddam Hüseyin rejiminin iddialarını desteklemek için üretilenler[61] ya da 1971'de son İran Şahı tarafından kutlanan Pers İmparatorluğunun 2500. "yıldönümü" ve ülkede yeni bir takvimin başlatılması gibi bir inşa ya da çılgınca saçmalık değildir.

Yukarıda ele alındığı gibi, Türk entelektüel seçkinlerinin Malazgirt efsanesinde oynadıkları rol ve uyguladıkları deneti-

58 Bkz. H. V. White, "Historicism, history and the figurative imagination" içindeki genel savlama, *History and theory* içinde, 14/4 (1975), 51.

59 G. Schöpflin, "The functions of myth and the taxonomy of myths," *Myths and Nationhood,* der. G. Hosking ve G. Schöpflin, Londra, 1997, 26.

60 *A.g.e.*, 25.

61 Örneğin Saddam Hüseyin'i Selahaddin'e bağlama fikirleri.

me dikkat çekmek önemlidir. Bu muharebe modern Türk ortak *psyche*'sinde kurucu bir efsane, askeri değere sahip bir efsane ve bölgesel bir efsane işlevi görür. Gerçekten de Schöpflin tarafından çerçevesi çizilen bu efsane kategorilerinin hepsi de Malazgirt'e uygulanabilir ve bir araya geldiklerinde, özellikle güçlü bir duygu yüküne sahiptir.[62]

Alparslan ile Atatürk Karşılaştırmaları

Son İran Şahı ya da Saddam Hüseyin gibi kimi Ortadoğu hükümdarlarının aksine, Atatürk'ün hiçbir zaman kendine sahte bir şecere inşa etmeye ya da kendini "ulusunun" şanlı geçmişindeki, Türk ya da Müslüman kadim ve ortaçağ kahramanlarıyla ilişkilendirmeye kalkışmadığını görmek önemlidir. Askeri geçmişi, karizmatik kişiliği ve yeni Türkiye vizyonu ona yeterli olmuştu. Ancak üstün iddialar ve karşılaştırmalar yapılmıştır. Alparslan gibi, Atatürk'e de, sekülerleştirici gündemine karşın Millet Meclisi tarafından dini gazi unvanı verilmişti; saygıdeğer bir devlet başkanı olabilirdi, ama aynı zamanda gazi olarak, önderi sıradan halka bağlayan kadim bağları koruyordu.[63] Yurtsever bir tarihçi olarak, Köymen Anadolu'nun "bugünkü Türkiye için varlığının temel tabanı"[64] olduğunu ilan ediyor, "Anadolu bozkırlarına" çekilen Atatürk ile Selçukluların etkinlikleri arasında karşılaştırmalar yapıyordu. Aslında Köymen Atatürk komutasında Türklerin sürdürdüğü savaşların[65] Selçukluların yürüttüklerine benzediğini öne sürüyordu. Köymen aynı zamanda ısrarla *anavatan dışında* (vurgu benim) savaşan Osmanlıların savaşlarının bir yanda Atatürk'ün zaferleriyle, ya da diğer yanda Selçuklularınkilerle bağlantılandırılamayacağını vurguluyordu.[66]Alparslan'ın yaşamının

62 Schöpflin, 28-33.

63 K. H. Karpat, "The military and politics in Turkey, 1960-4: a socio-cultural analysis of a revolution," *American Historical Review,* LXXV/6(1970), 1659. Yakın zamanlı iyi bir Atatürk incelemesi için bkz. A. Mango, *Atatürk,* Londra, 1999.

64 Köymen, "Bemerkungen," 11.

65 *A.g.e.*, 12.

66 *A.g.e.*

son iki yılı üzerine bilinen tarihi gerçekleri, yani Malazgirt'ten sonra Orta Asya'ya koşup doğu sınırındaki huzursuzluklarla uğraştığını görmezden gelen Köymen'e göre, Selçuklu önderi "Bizans'a karşı Malazgirt zaferini kazandıktan sonra, Türkler için bir anavatan kurmaya başlamıştı."[67]

Yunan Bağlantısı

Türk araştırmacı Karpat'ın dikkat çektiği gibi, yeni Türkiye Cumhuriyetinde Türkler ile Yunanlar arasındaki tarihsel ilişkiye Namık Kemal'den miras kalan romantik bir prizmadan bakma eğilimi vardı: Osmanlı İmparatorluğunun şanı Türklere atfedilebilirdi, ama gerileme ve geri kalmışlık Türk dışı unsurların kabahatiydi. Türklerin Bizans'ı fethi ve sonunda yok etmesi efsanelerin konusuydu; Golyat'ı öldüren Davud gibi. Gerçekten de Karpat *Cumhuriyet* gazetesinin 18 Mayıs 1963 tarihli nüshasından popüler görüşü yansıtan şu sözleri aktarır: "Bizans İmparatorluğu, muazzam kaleleri, güçlü ordusu ve ünlü bilim adamlarıyla Bursa çevresindeki küçük bir kasabada bir devlet kuran bir avuç Türk kabile savaşçısı karşısında dağılmıştır."[68] Böylesi bir bağlamda, Türklerin Yunanlar karşısında daha önce elde ettiği zafer de ulusal kimliğin inşasında yaşamsal öneme haiz bir rol oynayabilirdi.

Şimdi, Türkiye'deki daha yeni tarihsel olaylara ve özellikle de Atatürk yönetimindeki ulusal kurtuluş savaşına kısaca dönmek gerekir. Dumlupınar Muharebesi Türk Bağımsızlık Savaşının (1919-1922) son savaşıdır. Muharebe 26-30 Ağustos 1922 tarihleri arasında, Türk topraklarında, Afyon yakınlarında gerçekleşti. Türk ordusu Atatürk'ün komutası altındaydı. Zaferi anmak üzere, 30 Ağustos Türkiye'de bir ulusal bayram olan Zafer Bayramı olarak kutlanır. Muharebe hakkında Geoffrey Lewis şunları söyler: "26 Ağustos sabahı, Yunan mevzileri top ateşiyle ezildi. Sonra Türk piyadesi, süngü takmış olarak, siperlerinden fırladı. Yunan ordusu bozguna uğradı ve kaçtı."[69]

67 *A.g.e.*

68 Karpat, "The military and politics," 1668, n.36.

69 G. Lewis, *Turkey*, 68.

Bu kilit önemdeki olayın ardından Yunan ordusunun kalıntılarının yok edilmesi ve Ekim 1922 Ateşkesiyle Müttefiklerin Atatürk komutasındaki Türk milliyetçilerinin tüm taleplerini kabul etmesi geldi. O yılın Kasım ayında Atatürk'ün dediği gibi; "Türk ulusu durmuş; isyan etmiş ve egemenliği kendi ellerine almıştı."[70] Ertesi yıl başkent Ankara'ya, İstanbul'da hâlâ çok canlı olan Yunan atmosferinden uzağa taşındı.

26 Ağustos 1071'in Türk tarihçiler tarafından Malazgirt Muharebesinin kesin tarihi olarak belirlenmesi rastlantı olabilir mi? Bu kitapta daha önce aktarıldığı gibi, muharebenin bir cuma günü gerçekleştiği kabul edilirse, iki olası tarih vardır; 19 ya da 26 Ağustos 1071.[71] Dirimtekin'in 1942'de yayımlanan kısa kitabı *Malazgirt Meydan Muharebesi*[72] birçok açıdan hayal kırıklığına yol açar. Öyküyü eleştirel olamayan bir şekilde anlatır, herhalde genel okura hitap eden hayli türetilmiş bir anlatıdır.[73] Ama kitabın başındaki atıf muharebenin tarihi konusunda çok aydınlatıcıdır:

> Tarih tekerrürden ibarettir:
> 26 Ağustos 1071
> (Malazgirt Savaşı)
> 26 Ağustos 1922
> (Büyük Taarruz)[74]

Dirimtekin kitabının hiçbir yerinde bu heyecan verici ifadenin sonuçlarına girmez, ama Türk okurlarının, bunun açıklanmasına gereksinimi yoktur. 1966'da yazan başka bir Türk araştırmacı, Yıldız, aynı noktaya parmak basar, ama daha açıkça ve daha güçlü bir şekilde. 26 Ağustosun Türklerin ve Türkiye'nin tarihinde çok önemli bir gün olduğunu ifade eder ve bu tarihe hem Malazgirt hem de Dumlupınar'ı yerleştirir: "Sekiz yüz elli yıl sonra aynı gün, bir Türk anavatanının mümkün olduğunu

70 *A.g.e.*, 69.

71 Vryonis, "neredeyse çağdaş bir Bizans kaynağının muharebenin tarihini açıkça 26 Ağustos olarak belirlediğine" dikkat çeker; bkz. "A personal history," 232.

72 F. Dirimtekin, *Malazgirt Meydan Muharebesi*, Ankara, 1942.

73 Yanlış yazılmış yabancı sözcüklerle doludur ve kullandığı ikincil Avrupa kaynakları konusunda eleştirel değildir.

74 *A.g.e.*, 4.

göstermek üzere, (Türkler) düşmana nihai darbeyi vurdular." Daha sonra, Türk ulusunun iki büyük zaferinin "26 Ağustos 1071" ve "26 Ağustos Dumlupınar olduğunu" açıklar.[75]

26 Ağustos 1071'deki Malazgirt ile 26 Ağustos 1922'de "Büyük Taarruz"un Kocatepe'den başlaması arasındaki bu doğrudan paralelliğin propaganda değerinin, görüldüğü kadarıyla Türkiye'de yeterince değerlendirilmemiş olması ilginçtir.[76] Türkler ile Yunanlar, Müslümanlar ile Hıristiyanlar arasında süregiden tarihsel ilişki ışığında, Alparslan'ın Bizanslı Yunanlara karşı Malazgirt'teki zaferiyle Atatürk'ün Yunanlara karşı 1922'deki başarısı arasında bir paralellik kurulabilirdi.[77] Böylece Türklerin tarihindeki iki çok önemli, her ikisi de Yunanlara karşı tarihsel an burada birleşmiş oluyordu: biri güçlü Hıristiyan Bizans ordusu ile Anadolu'yu Türkler namına fetheden Müslüman Selçuklular arasında bir karşılaşma, diğeri de Türklerin Yunanlara karşı verdikleri çok önemli milli mücadelenin çok belirleyici bir anı.

Selçukluların 1176'da Bizanslılara karşı Myriokephalon'da kazandıkları ikinci büyük zaferi çok az Türk araştırmacının kullanmış olması da ilginçtir. Köymen bu olaydan çok yurtseverce bir sonuç çıkartmasıyla öne çıkar. Muharebeyi Bizanslıların "Türkleri yeni anavatanlarından kovma" girişimi olarak betimleyen Köymen, bunu duygusal bir şekilde "anavatanı elde tutmayı sağlayan muharebe" olarak sınıflandırır, Myriokephalon da Türklerin tam bir zaferiyle sonuçlanmıştır.[78] Yüzyıllardır süren Türk/Yunan karşılaşmasının doruğu –Köymen'in dediği gibi, Türklerin özgürleşmesinin üçüncü savaşı– Türklerin bu kez de Atatürk'ün önderliğinde bir kez daha Yunanlara karşı muzaffer oldukları Sakarya'dır. Ona göre, kuşkusuz, Türkleri kurtarma ve devletlerini koruma yolundaki kesintisiz çabalar zinciri, Anadolu anavatanını yabancı müdahaleden kurtaran ve Türkiye Cumhuriyetinin temel taşını döşeyen Sakarya son-

75 H. D. Yıldız, "Malazgirt'ten Dumlupınar'a," *Türk Kültürü* 46(1966), 854-6.

76 Strohmeier de paralelliğe dikkat çeker, ama sonuçları konusunda sessiz kalır; *Seldschukische Geschichte*, 197.

77 Atatürk ilk Büyük Millet Meclisini 1920'de Ankara'da topladı ve bunu izleyen iki yılda Yunanlara karşı seferler başlattı.

78 "Vaterlandserhaltende Schlacht;" bkz. Köymen, "Bemerkungen," 12.

rası sonuçlanmıştır. Osmanlı zamanında gerçekleşen hiçbir muharebe, Malazgirt, Myriokephalon ve Sakarya'yla aynı belirleyici özelliklere sahip değildir[79] (Tablo 18).

Yine de dört gün öncesi yerine 30 Ağustosun Türk Zafer Bayramı olarak belirlenmesi, önceliği Malazgirt'e değil, Yunanlara karşı kazanılan en yakın Türk Askeri başarısına verir, çünkü bu Türkiye Cumhuriyetinin kuruluşuna yol açmıştır. Ama takvimde bunun ve Malazgirt'in tarihi arasındaki yakınlık, her iki olayın da birbirini destekleyebileceğini ve karşılıklı titreşebileceğini gösterir. Yakın zamanda, ağustosun son haftası sıklıkla Türk cumhurbaşkanları ile başbakanının doğuya kutlamaya gitmesine vesile olmuştur ve iki kutlama el ele ilerleyebilir.[80]

Malazgirt Muharebesinin 900. Yıldönümü Olan 1971'e Hazırlıklar

Selçuklu tarihine 20. yüzyıl Türk araştırmacıları tarafından gösterilen toptancı yaklaşım kademeli bir şekilde yerini Malazgirt üzerine daha uzmanlaşmış araştırmalara bıraktı. İki önemli dönüm noktası, 1966'da Ankara'da özel bir enstitünün kurulması –*Selçuklu Tarih ve Medeniyeti Enstitüsü*– ve Selçuklu araştırmalarına adanmış bir derginin 1969-1972 yılları arasında yayımlanmasıydı.[81] Bir yanda Enstitünün kuruluşu ile derginin yayına başlaması arasındaki zamansal yakınlık, diğer yanda da Malazgirt'in 1971'deki 900. yıldönümünün yaklaşması, tesadüf değildi. Gerçekte, muharebenin anısı ve algılanan önemi, enstitü ile dergiyi kuranları cesaretlendirdi ve Malazgirt konusu da dergi sayfalarında önemli bir yer aldı.

Ünlü muharebenin 900. yıldönümü olan 26 Ağustos 1971,[82] Türkiye'de yaygın kutlamalarla karşılandı. Anadolu'nun Türkleşmesinin ve İslamlaşmasının başlangıcının gerçek simgesi

79 *A.g.e.*, 12. Atatürk'ün Sakarya'da telaffuz ettiği heyecan verici sözler için bkz. Akşin, *Turkey from Empire to Revolutionary Republic*, 166-7.

80 Ruslara karşı 1877'deki Plevne savunması gibi başka askeri başarılar da dile getirilebilirdi, ama edilmemiştir.

81 Leiser, *Seljuks*, 12.

82 Aslında bir hafta önce de olabilecekken, muharebenin tarihi Türkiye'de genelde 26 Ağustos 1071 olarak kabul edilir.

olarak görüldü.[83] Anma için paralar basıldı, pullar çıkartıldı. Türk araştırmacılar muharebenin 900. yıldönümü kutlamalarına katıldılar ve Malazgirt'in çeşitli yönleriyle ilgili makalelerden oluşan bir armağan kitabı çıkarttılar.[84] İlk sayfasındaki atıfta, amacı gururla açıklanıyordu:

> Bu eser, Malazgirt meydan muharebesinin dokuz yüzüncü yıldönümü münasebetiyle, Büyük Komutan Alparslan'ın ününü anmak üzere hazırlanmıştır.[85]

Ama yirmi makalenin yalnızca üçü Malazgirt konusunu ele alır ve hiçbiri Alparslan'ın yaşamöyküsü üzerine değildir. Her ne kadar Sevim'in esere katkısı "Malazgirt Meydan Savaşı ve Sonuçları"[86] adını taşıyorsa da, muharebe üzerine neredeyse hiçbir şey söylemez. Onun yerine, Selçukluların bilinçli bir şekilde planlanmış bir strateji doğrultusunda Anadolu'yu fethettikleri ve burasını Türklerin yeni anavatanı yaptıkları doğrultusunda tumturaklı, ama dayanaksız bir ifadede bulunur.[87] Dirimtekin'in "Selçukluların Anadolu'da Yerleşmelerini ve Gelişmelerini Sağlayan İki Zafer"[88] başlıklı bölümü, Bizans'ın muharebeyi neden kaybettiğini çözümlemeyi hedefler, ama birden bire süslü bir üslupla "26 Ağustos 1071 akşamı batan güneş Selçuklu ordusunun ve onun kahraman, ulu komutanı Alparslan'ın zaferini altın yaldızla kapladı"[89] diye coşarak, araştırmacı nesnelliğini yitirir. Yani yurtseverlik ölçülü araştırmacılığın önüne geçmiştir.

Başka makaleler ve kitaplarla yaşamöyküleri ve konferans tutanakları da çıktı.[90] Yıldönümü için bir oyun sipariş edildi

---

83 Strohmeier, *Seldschukische Geschichte,* 197.

84 *Malazgirt Armağanı,* Ankara, 1972.

85 *A.g.e.*, numaralandırılmamış birinci sayfa.

86 "Malazgirt meydan savaşı ve sonuçları," *Malazgirt Armağanı,* 219-29.

87 Makalede hiçbir dipnot bulunmaz.

88 "Selçukların Anadolu'da yerleşmelerini ve gelişmelerini sağlayan iki zafer," *Malazgirt Armağanı,* 231-58.

89 *A.g.e.*, 247.

90 Evvelce de belirtildiği gibi, 1971'de Sümer ve Sevim Malazgirt Muharebesini konu alan ortaçağ Arapça ve Farsça anlatıları (dokuz Arapça, dört Farsça) derlemelerini, Türkçe çevirileri ve bir girişle yayımladılar. Bu, muharebenin 900. yıldönümünde, Malazgirt üzerine araştırmacılığa çok yararlı bir katkı oldu.

ve muharebeyi canlandıracak bir askeri manevra düzenlendi.[91] Malazgirt Muharebesi üzerine bir konferansın açılış konuşmasında, Selçuklu Tarihi ve Medeniyeti Enstitüsü başkanı, kendi ifadesiyle "Büyük Malazgirt zaferinin dokuz yüzüncü yıldönümü arifesinde," Türk anavatanındaki iki büyük Türk, Alparslan ve Atatürk arasında güçlü bir paralellik kurdu.[92]

Muharebe Üzerine Kamusal Anıtlar

Alparslan'ın Malazgirt'teki heykeli

Yıldönümü için yüksek profilli planlara, 1967'de *Selçuklu Tarih ve Medeniyet Enstitüsü*nün olayı Malazgirt'te bir heykel dikerek anma yolunda bir girişim başlatması da dahildi. Türkiye'nin o zamanki cumhurbaşkanı Cevdet Sunay, heykelin temel taşını yerleştirmek üzere o uzun yolculuğu yaptı.[93] Alparslan'ı "şaha kalkmış küheylan" üzerinde gösteren heykel şu anda Malazgirt'in batı girişinde duruyor. Kaidedeki plakadaki yazıda, Alparslan'ın yalnızca on beş bin adamı, düşmanın da iki yüz on bin adamı olduğunu ifade ediliyor.[94]

Resim 7.1 *Alparslan'ın Malazgirt'teki atlı heykeli* (Margaret Graves tarafından çizilmiştir.)

Malazgirt Muharebe Alanına Dikilen Anıt

Malazgirt'in doğusunda, muharebenin yaşandığı düşünülen yerde –"Anadolu'nun girişi" adı verilen– iki beyaz tektaş muzaf-

---

Turan'ın yine 1971'de yayımlanan kitabına bkz. O. Turan, *Selçuklular Zamanında Türkiye*, İstanbul, 1971, 27-32. Bu kitapta, Turan Malazgirt'e beş sayfa ayırır, ama ifadelerini destekleyecek tek bir dipnot vermez.

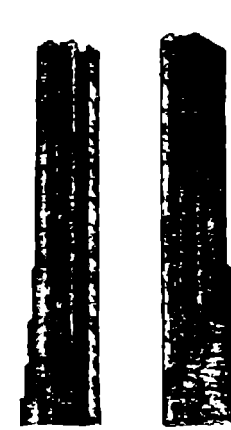
91 Bkz. 1988'de Profesör S. Vryonis tarafından kaleme alınan bir makale.

92 *Selçuklu Araştırmaları Dergisi* IV (1975), v.

93 *A.g.e.*

94 O'Shea, *Sea of Faith*, 104.

fer bir şekilde göğe doğru 42 m yükselir. Her yıl ağustosta, yıldönümünü kutlamak üzere, kostümlü izciler tarafından bir kutlama performansında Malazgirt Muharebesi canlandırılır. 2003 yılında Türkiye başbakanı da seyretmeye gelmiştir.[95]

Resim 7.2 *Malazgirt yakınlarındaki modern Türk zafer anıtı* (Margaret Graves tarafından çizilmiştir)

Malazgirt Üzerine Bir Anma Şiiri

Ahmet Yüzendağ tarafından, *Malazgirt'te Bir Meşale Yanar* adlı bir methiye şiiri, 1971 kutlamaları vesilesiyle yazılmış ve altı yıl sonra da yayımlanmıştı.[96]

MALAZGİRTTE BİR MEŞALE YANAR

Tarih denilen o altın şeridi
Aralayıp bir gece,
Taa bin yetmiş birlere indim sessizce...
Ulu bir hakan gördüm, gecenin bu yarısında,
Dağ gibi, Malazgirt Ovasında..
O ulu Hakan! O, ünlü Selçuklu Sultanı
Dar görüyordu kendine cihanı...
Ve, Türk'e ikinci Anayurt Anadolu'dur diyordu
Köhne Bizans'a karşı bir arslan gibi kükrüyordu
Yine bir Ağustos sabahı
Bir başka esiyordu rüzgâr Malazgirt'te
Yine bir Ağustos sabahı
Duadaydı eller! Gözler zaferde!
Beyaz harmanisini giyip Alparslan,
Hücum emri bekleyen elli bin süvariyi, beyleri, kumandanları selamladı...
Karşıda ikiyüzbini aşkın Romen Diyojen'in ordusu,

95 *A.g.e.*

96 M. A. Köymen'in bir makalesi içinde, "Malazgirt meydan muharebesinde rol oynayan unsurlar," *Milli Kültür* 8 (Ağustos 1977), 6-11. Şiir 9. Sayfadadır. Meslektaşım Dr. Şebnem Susam-Sarajeva'ya, şiirin çevirisi üzerine benimle fikir alışverişine girdiği için çok müteşekkirim.

Beride, kükreyen atlarıyla şahlanmış leventler...
Vurmak için düşmana, emir bekler...
Ve sonra başta Ulu Hakan,
Dualar edildi Allah'a Zafer için dualar...
Derken Başkumandan hücum emrini verdi,
Bir fırtına gibi düşman saflarına girildi.
Artık oklar atılıyor, kılıçlar sallanıyor,
Kıyasıya bir döğüş...
Bizans eziliyor. Sanki mahşeri andırıyor ova, sarsılıyor her yer,
Allah! Allah! nidalarıyla çınlıyor gökler.
Malazgirt Ovası toz duman!
Kan, kan.
Yaman,
Diyojen'in hâli çok yaman.
Türk'e, düşman mı dayanır kardaş
Yine zaferle bitti savaş...
Binyetmişbirden bu yana
Bir meş'ale yanar Malazgirt'te,
Alparslan'ın elinde, Alparslanların elinde...

Bu şiir, kabaca ortaçağ İslam kaynaklarında görülen muharebe anlatılarının çizgisini izler. Malazgirt üzerine Müslüman tarihyazımında görülen iki ana motif, bu şiirde de iç içe geçmiştir: Alparslan'ın Türk kimliği ve dindar Müslüman hükümdar olarak dinsel kimliği. Gerçekten de burada "Türklerin ikinci anavatanı" olarak resmedilen Anadolu teması, yumuşak bir şekilde Alparslan'ın, askerleriyle birlikte Allah'ın yolunda, Allah'ın iradesi olursa şehadet ve cennetle taçlanacak bir mücadeleye hazırlanan bir cihad savaşçısı olarak betimlenmesiyle üst üste bindirilmiştir. Çünkü muharebe üzerine kimi ortaçağ anlatılarına dayanarak, şair, Alparslan'ın savaştan önce beyaz kefene bürünmesine gönderme yapar. Aynı zamanda komutanlarının ve askerlerin önünde dua etmesine de bir gönderme vardır.

Şiire, yalnızca iki hükümdar, iki ordu ve iki toprak arasında değil, İslam ile Hıristiyanlık arasında devlere özgü bir muharebeye yaraşır, güçlü bir evrensel boyut verilmiştir. Bizans zamanı geçmiş, yıpranmış bir imparatorluktur, Hıristiyanlık da yerini kaybetmiştir. "Allah! Allah! nidalarıyla çınlıyor

gökler," mısraında ilan edilen İslamın kaçınılmaz zaferiyle, Malazgirt'in yeşil ovası Kuran'da çok güçlü bir şekilde ima edilen Kıyamet gününün dehşetli görüngüsünü öngörür gibidir:

> Gök yarılınca,
> Ve yıldızlar dökülüp saçılınca,
> Ve denizler kaynayıp karışınca,
> Ve kabirlerin altı üstüne gelince,
> Bilir herkes, neyi öne sürmüştür, neyi sona bırakmış*

Aynı zamanda Türk boyutu da tamamıyla kullanılmıştır. Alparslan'a hakan denir, bu daha 8. yüzyıldaki Orhun kitabelerinde bile görülen bir unvandır, ama ona aynı zamanda Müslüman sultan unvanı da verilir. Şiirin ilk bölümünde Selçuklu sultanının adının ikinci kısmı olan "arslan" sözcüğüyle çok oyun oynanır. Hayvan krallığının kralı –dolayısıyla ulu ve boyun eğdirilemez– olan aslan, kökeninde Orta Asya bozkırlarındaki İslam öncesi döneminden kalma totemleşmiş bir Türk adıdır. İkonografisi, steplerin hayvan sanatında aslana verilen özel öneme dikkat çeken Fransız araştırmacı Jean-Paul Roux tarafından incelenmiştir.[97] Üstelik şiir son mısradaki kelime oyunuyla sona erer:

> *Alparslan'ın elinde, Alparslanların elinde*
> (Alparslan'ın elinde, kahraman arslanların elinde)

Bu şanlı muharebenin ebedi hatırasını temsil eden yanan meşale, bu şiirin başlığında kullanılacak kadar iyi bir simgedir.

Şiirin, Türkiye'nin 1960'larda ve 70'lerdeki olası propaganda rolü üzerine bir noktayı daha belirtmek gerekir.[98] Acaba bu şiir dolaylı bir şekilde Alparslan Türkeş'ten mi söz ediyor?[99] Öyleyse, bu Malazgirt Muharebesinin Türk toplumunun çeşitli

---

* Kuran 82:1-5 (İnfitâr suresi, Abdülbaki Gölpınarlı meali –çn).

97 Krş. J.-P. Roux, *La religion des Turcs et des Mongols*, Paris, 1984, 180.

98 Bu olasığı önerdiğinden dolayı Dr. Şebnem Susan-Sarajeva'ya bir kez daha müteşekkirim.

99 Alparslan Türkeş 1961-3 yıllarında iktidar mücadelesi veren askeri gruplardan birinin –milliyetçilerin– başındaydı. Görüşleri aşırı milliyetçilere çok çekici geliyordu; bkz. Karpat, "The military and politics in Turkey," 1663, n. 22 ve 1680, n. 72; aynı zamanda bkz. www.mhp.org.tr

kesimleri üzerinde modern zamanlara kadar bile sahip olduğu çok değerli gücün bir göstergesidir. Eğer bu doğruysa, bu durumda Türk siyasetindeki yaklaşan Malazgirt kutlamasını 1969'daki genel seçimler yolunda kullanan aşırı sağ olmuştur. Tam bu sıralarda, MHP'nin yeni başkanı, yeni Alparslan Türkeş adını benimsemişti; rakipleri tarafından "faşist" olarak nitelendirilen dikkat çekici ölçüde aşırı sağ görüşleri, Türklerin diğer uluslar karşısındaki üstünlüğüne inancı da içeriyordu:

> Türk'ün Türk'ten başka dostu ya da müttefiki yoktur. Türkler! Köklerinize dönün. Sözümüz Türk soyundan gelenlere ve Türk olanlaradır...[100]

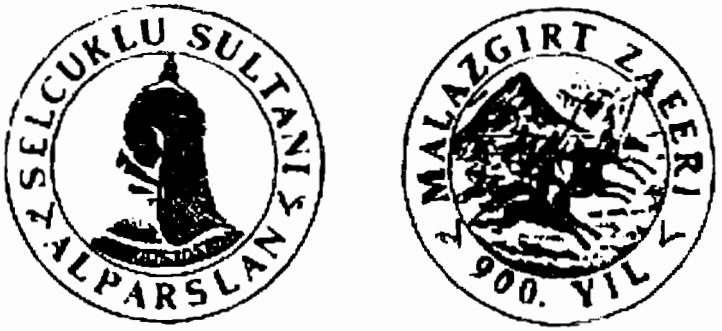
Malazgirt Muharebesinde Alparslan Anısına Madalyon ve Paralar

Altın, gümüş ve bronz Alparslan madalyonları ve rozetleri Malazgirt Muharebesini anmak üzere yaptırıldı. Böyle bir madalyon 1975 *Selçuklu Araştırmaları Dergisi*'nde gösterilir. Ön yüzünde profilden, boynunu koruyan uzun bir boyunluk ve mumlanmış bıyıklarıyla bir Alparslan resmi vardır. Sivri tepeli miğferinin üç kademeli bir tepeliği vardır. Ön yüzünde "Selçuklu Sultanı Alparslan" yazısı, arka yüzündeyse "Malazgirt zaeeri (zaferi yerine yanlışlıkla yazılmış) 900. yıl" ibaresi ve herhalde Ağrı dağını temsilen muazzam bir dağın bulunduğu arka planın önünde dörtnala giden bir atlı vardır. Piyadeye karşı süvarinin vurgulanması, modern Türk muhayyilesinde Malazgirt'in oluşturulmasında bir sabittedir. Öndeki üç atlı mızrak taşıyıp sağa doğru giderken, ters yönde giden arkadaki atlı, iyi bilinen bir Türk manevrasıyla, geriye dönüp ok atar.[101]

1971 yılında, Alparslan'ı sivri bıyıklı, miğfer ve örme zırhla gösteren elli liralık bir gümüş para tedavüle sokuldu; üzerinde şunlar yazılıydı: "*Türkiye Cumhuriyeti: Alparslan*. Ön yüzünde, *Elli Lira. 26 Ağustos 1071-1971*". Aynı zamanda Türkiye haritasının üzerine çizilmiş oklar da bulunuyordu. Bu okla-

100 www.mhp.org.tr

101 "Enstitüden haberler," *Selçuklu Araştırmaları Dergisi* 4 (1975), 312-13.

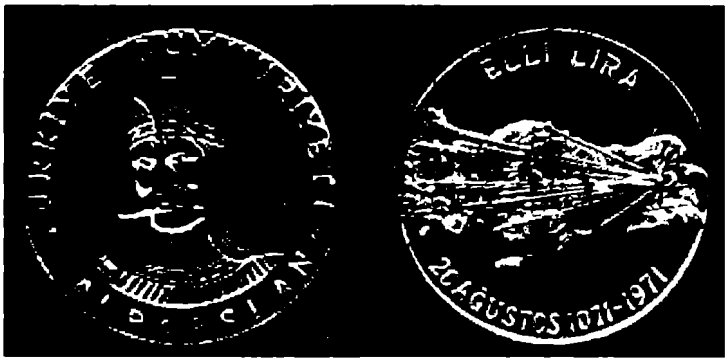
Resim 7.3 *Malazgirt Muharebesinin anısına 1975 tarihli madalyon. Ön yüzünde Alparslan'ın profili, arka yüzünde bir atlı yer alıyor.* (Margaret Graves tarafından çizilmiştir.)

rın tüyleri yoktu ve çok stratejik biçimde Van Gölünün üzerine yerleştirilmiş bir hilalden (mükemmel İslam simgesi) yola çıkıyorlardı. Yelpaze gibi açılıp, tüm Türkiye'ye yayılıyorlardı (Kıbrıs da gösteriliyordu).

Parada yer alan ayrıntılar tarihsel benzerlikler ile çarpıcı anakronizmlerin bir karışımıydı. Tüyleri olmayan oklar, hedefine varamazdı. Miğferin dibinden omuzlara kadar inen bu tür bir örme zırhlı boyunluğun 11. yüzyılda Müslümanlar tarafından kullanıldığına dair bir kanıt yoktur. Miğferinin önüne, burnun üzerine takılan sorguç, 11. değil, 16. yüzyıl âdetidir, bindirmeli miğferler de o dönemde Müslüman dünyasında bilinmiyordu. Ama bunun yanında, ortaçağ Müslüman kaynaklarda Alparslan'ın okçuluk becerileriyle ünlü olduğu belirtilir ve favorilerinden de çok söz edilir. Reşidüddin'in dediği gibi:[102]

> Alparslan Muhammed b. Çağrı Bey çok korkutucu, tahakkümcü ve uyanık bir önderdi, rakiplerinin dengesini bozan, düşmanlarını ezen, dünyayı fetheden, yeryüzünü ele geçiren, büyük, zarif yapılı birisiydi. Uzun, ince favorileri vardı, ok atarken bunları düğümlerdi. Ve oklarının hedefini hiç şaşırmadığı söylenir. Huzura kabul günlerinde aşırı korkutucu ve muhte-

102 Çev. Luther, 47. Alparslan üzerine aynı duygular veziri Nizamülmülk tarafından da ifade edilmiştir; bkz. *Siyasetnama*, çev. Darke, 96.

Resim 7.4 *1971'de Malazgirt Muharebesi anısına bastırılan 50 liralık gümüş madeni para. Ön yüzde Alparslan'ın portresi, arka yüzde Malazgirt'ten tüm türkiye'ye atılan fetih okları.*

şem olurdu. Başlığının üst düğmesinden bıyıklarının bitimine iki yarda (180 cm) uzunluk olurdu.

Malazgirt Anısına Çıkartılan Pullar

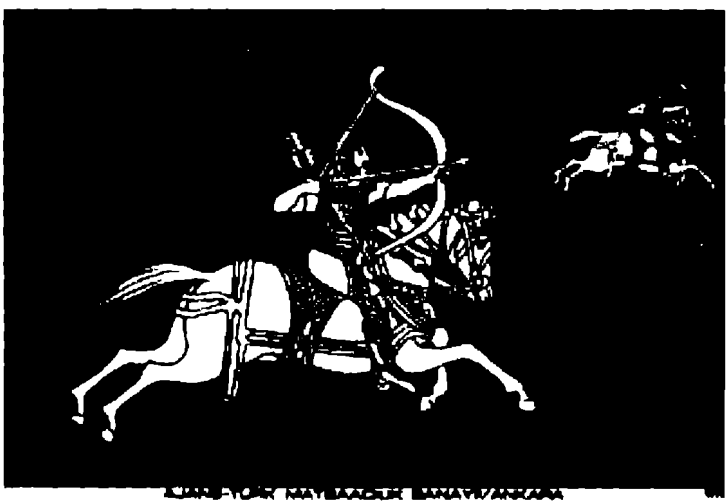
1971 yılında, Alparslan ve atlıları gösteren bir Türk pulu çıktı. Bu pulun hakim arka plan rengi kırmızıydı. Bu, muharebe alanındaki kanın ve Türk ulusal bayrağının rengi olarak uygun bir seçimdi.[103] Ama pulda tarihsel tutarsızlıklar vardı. Alparslan'ın giymekte olduğu miğferde, 50 liralık parada olduğu gibi bir sorguç vardır, bu bir miğfere değil, türbana takılan bir süstür ve Selçuklu döneminde değil, Safevilerde rütbe gösteren bir işarettir. Ama puldaki asıl en çarpıcı nokta, Alparslan'ın diğer tüm figürlerden daha büyük ve sahneye hakim resmidir. Burada da, bıyığı anakronistiktir, ortaçağ değil, modern Türkiye modasını yansıtır. Örme zırh boyunluk da ayrı bir anakronizmdir.

Renkleri, aralara sarı ve beyazların serpiştirildiği, ama ağırlıklı olarak kırmızı-turuncu olan başka bir pulda, ön planda

103 Türk bayrağının ortaya çıkması konusunda birçok efsane vardır. Bu efsanelerden birinde, bir yıldızı saran bir hilalin yansıması, 1448'deki Kosova Muharebesi sonrası kan göllerinden birinde görülmüştür. Sonrasında, bu çarpıcı imge Sultan II. Murad tarafından Türk bayrağı olarak benimsenmiştir.

Resim 7.5 *Alparslan ve atlıları gösteren 1971 tarihli pul.*

Resim 7.6 Alparslan ve atlı okçuları gösteren 1971 tarihli pul.

atlı bir okçu, muhtemelen Alparslan resmedilir; pulun sağ üst köşesine doğru başka, önemli ölçüde daha küçük, aynı pozda başka bir atlı görülür. Puldaki yazılar şöyledir: *Türkiye Cumhuriyeti Posta. 250 kuruş. Malazgirt Zaferinin 900 Yılı.*

Bu pulda önemli olan, ortaçağ kahramanı ve atının gerçek tarihsel ifadesi olması değildir. Önemli olan, yaydığı güçlü efsanevi mesajdır. Oransız ölçüde büyük olan yaya büyük simgesel vurgu yapılmıştır. Süvari yanlışlıkla üzengisiz resmedilmiştir, bu oku hedefe isabet ettirmeyi zorlaştıracak bir ihmaldir. İri at, dört ayağı farklı şekilde uzanır resmedilmiştir. Hareket halindeki bir atın arka ayaklarının bu şekilde birlikte olması olanaksızdır. Aslında ön ayakları doğru resmedilmesine karşın arka ayakları soyutlamadır. Diğer bir deyişle, bu at bu konumda hareket ediyor olamaz. Burada bir fırsat kaçırılmıştır: Pulu tasarlayan sanatçı ortaçağ İslam resminin yerleşik geleneğine göre, atları normalde "dört nala" gösterecek şekilde çizebilirdi, bu muharebenin dinamizmini ve yakınlığını çok güzel yansıtırdı. Bunu yerine, Alparslan savaş alanında at üstünde bir tören pozunda resmedilmiştir, ama bizim onun muharebenin ortasında olduğunu kabul etmemiz gerekir, çünkü sağ üst köşede daha uzakta, daha küçük bir atlı oku Alparslan'la aynı yöne dönmüş biçimde resmedilmiştir. Bu atlının, ortaçağ Müslüman kaynaklarında uzun süre Sarı Kabile (Banu el-Asfer) olarak bilinen Bizanslılar ve Haçlılarla ilişkilendirilen, kaçmanın ve korkaklığın rengi olan sarı olması da ilginçtir.[104] Edessa'yı (Urfa) 1144'te Frenklerden alan Zengi, iki ayrı ortaçağ kaynağında görülen şiirsel satırlara göre, şöyle demiştir: "Kendimi Sarı Kabileden (*Banu el-Asfer*) kurtardım."[105] Bu durumda belki de küçültülmüş figür kaçan Bizanslı düşmanı temsil eder.

104 Bkz. Hillenbrand, *Müslümanların Gözünden Haçlı Seferleri* içindeki tartışma, 240 ve 255.

105 Ibn al-'Adim, *Zubda*, *RHC* III içinde, 686. Vakanüvis "sıfır" anlamındaki *sifr*'la "sarı" anlamındaki *asfer* arasında bir kelime oyunu yapmaktadır – *asbahtu sifran min Bani'l- Asfar.*

Bundan Sonra Ne Olacak?

Malazgirt'in anısı hep canlıdır. Muharebenin yıldönümü her yıl hem ulusal hem de Malazgirt yöresinde yerel olarak anılır. 1998'de, Türkiye Cumhurbaşkanı Süleyman Demirel muharebenin 900. yıldönümü için doğuya yolculuk etti; programına Muş'ta inşa edilmekte olan ve uygun biçimde Alparslan adı verilen baraj inşaatını gezmek ve Malazgirt'te yapılan törenlere katılmak da dahildi. 2004 yılında, o sıralar başbakan olan Recep Tayyip Erdoğan Malazgirt zaferini kutlamak üzere Muş'a gitti. Konuşması, muharebenin yankılarını siyasal sermayeye dönüştürmeyi hedefliyordu: "Bu muharebenin dokuz yüz otuz üç yıl ardından Türkiye'de birlik ve barış istiyoruz... Bu ülkeyi güçlendirme yolunda ulusal bir irade mevcuttur."[106]

Şimdi, 2007'de, Türkiye çok önemli, uzun erimli kararların eşiğindeyken, ufuklar yeniden hem yeni hem de kadim yönlerde değişiyor ve genişliyor. Bir kez daha, Türklerin modern Türkiye devletinin sınırlarının hem içinde hem dışındaki mirası yeniden vurgulanıyor. Yakın zamanda Türk Kültürüne Hizmet Vakfı tarafından çıkartılan, üç ciltlik, çok güzel resimlenmiş bir çalışma olan *Türk Dünyası Kültür Atlası* içinde, zamanın kültür bakanı İsmail Kahraman, açılış yazısında, Türkiye dışındaki Türklerin de dahil edilmeleri yönünde bir değişme olduğunu açıklamıştı: "Ulusumuzun kültürel coğrafyası onun ruhsal anavatanıdır. Arkamızda bir eser bıraktığımız her yer, bugünkü Türkiye Cumhuriyeti sınırları içinde yer alsın ya da almasın, bizim bir izimizi, anımızı taşır."[107] Kahraman daha sonra devam ederek, "Türk halkının muhteşem aile ağacından," "Asya'nın en uzak noktalarından Avrupa'ya, Afrika'dan Sibirya'ya uzanan geniş topraklardaki muazzam bir panoramadan" söz eder.[108] Boğaziçi'nden Çin'e kadar uzanan aynı evrenselci "Türklük" boyutu, yakın zamanlarda, 2005'te Londra'da düzenlenen ve rekor sayıda ziyaretçi çeken bir sergide; de –"*Turks*"– benimsenmiştir. Ama Türkiye gelecekte na-

106 http://www.byegm.gov.tr/yayinlarimiz/chr/ing2004/08/04x08x27.htm, aynı zamanda bu yolculuklar üzerine de bilgi verir.

107 *İslam Öncesi Dönem* başlıklı cilt, İstanbul, 1997, v-vı.

108 *A.g.e.*, vi.

sıl gelişirse gelişsin, göründüğü kadarıyla Malazgirt'in anısı ve şanı Türklerin kalplerinde ve zihinlerinde yankılanmasını sürdürecektir.

Sonuç

Bu kitapta, Müslüman tarihyazımı geleneğinde Malazgirt Muharebesi üzerine "olgu" ile ideoloji arasındaki gerilimi giderme ve İslam kaynaklarının muharebe anlatılarında nasıl bir Selçuklu Türk yönetimi inşa ettiklerini çözümleme yolunda bir girişimde bulunulmuştur.

Müslüman olsun Bizanslı olsun, ortaçağ vakanüvisleri isabetli bir şekilde bu muharebeyi Hıristiyanlık ile İslam arasındaki uzun süreli çatışmada dönüm noktası oluşturacak bir olay gibi yorumlamıştır. Bu dehşet uyandıran kurtuluş tarihi bağlamı, bu önemli zaferdeki, Anadolu'yu "İslamın evine" katan zaferdeki Türklerin rolünün deyim yerindeyse ebedi önemine fazladan bir değer yüklemiştir. Bu zaferin mimarlarının birçok yaptıkları birçok şey affedilebilirdi. Türklerin istilacı göçebeler olarak neden oldukları yıkıma ve yabancı adetlerine karşın, Arap ve Fars bilincinde Malazgirt onların iyileştirilmelerinin hatta yüceltilmelerinin bir aracı olmuştu.

Malazgirt Selçuklu tarihyazımının ana noktalarından biridir; üstelik çok uygun bir şekilde, hanedanın kronolojik başlangıç noktasına da yakındır. Selçukluların İslam topraklarına girişlerinin ardından gelen diğer önemli askeri başarıları –1040 yılında, onlara İran platosunu açan, Gaznelilere karşı Orta Asya'da kazandıkları Dandanakan zaferi– Müslüman tarihçiler tarafından aynı muameleyi görmemiştir. Bunun gerekçesi nedir? En olası neden, Selçukluların Dandanakan'da Müslüman dindaşlarına karşı savaşmış olmalarıdır. Malazgirt'le, Anadolu ve bununla birlikte Hıristiyan Bizans İmparatorluğunun toprak çekirdeği açılmış oldu. Bu Emeviler ile Abbasilerin erişemedikleri büyük hazineydi. Malazgirt Muharebesi ve onun vaat ettikleri –bizatihi Hıristiyan Bizans İmparatorunun ele geçirilmesini sağlayan bu muharebe– Türk Selçukluları Arap öncelleriyle aynı saygınlık düzeyine çıkarmıştı. Selçukluların gerçekleştirdikleri şiddetli, rastgele akınlar, bu "yaban-

cılara" –dindar Müslüman hükümdarlar, kâfirlere karşı sürdürülen cihadın önderleri ve (özellikle de Farsça tarihyazımı geleneği içinde) Allah'ın dünya yüzündeki temsilcileri olarak– kabul edilebilir İslami bir imge verme uğruna vakanüvisler tarafından görmezden gelinmiş ya da bir kenara itilmişti. Bu ideolojik gündem doğrultusunda, Selçukluların İran, Irak, Suriye ve Anadolu'daki fetihleri sırasında kurbanlarına yaşattıkları feci deneyimler –ender istisnalar dışında– azımsanmıştı.

Malazgirt'i mitolojiye dönüştürme süreci, Selçuklu sultanlarının incelikle yaratılmış imgelerinin oluşturulmasındaki kritik aşamaydı. Ama bu yaratı yoktan var edilmemişti çünkü "tarihte, temelsiz efsane yoktur." Gerçekten de Malazgirt efsanesinin kilit unsurlarının, muharebe üzerine daha önceki gayrımüslim anlatılarda, özellikle de muharebeye şahsen katılan Bizanslı tarihçi Attaleiates'te zaten mevcut olduğunu görmek önemlidir. Ama bu unsurlar, ardı ardına gelen Müslüman vakanüvislerce geliştirilmiş ve abartılmıştır. Aslında anlatıları birçok teatral özellik içerir, bunda hem Selçuklu sultanı Alparslan'ın hem de düşmanı Bizans imparatoru Roman Diogenes'in şahsen muharebe alanına çıkmış olmalarının da payı vardır. Üstelik imparatorun kısa süreli esareti sırasındaki fiili karşılaşmalarından da birçok şey çıkartılabilir.

Ortaçağ Müslüman vakanüvislerin elinde, Malazgirt Muharebesi hiç de askeri bir olay değildir. Düşünmek ve ideolojik puanlar almak için bir fırsattır. Muharebenin tarihiyle muharebeye gösterilen azami tarihyazımsal dikkat dönemi –13. yüzyıl– arasında geçen zaman, muharebenin kendi bağlamından çok daha farklı bir bağlam içinde görülmesini sağlamıştı. Bu bağlam, Kudüs'ün 1099'da Haçlıların eline geçtiği bağlamdı ve Malazgirt'in, Selahaddin'in Kutsal Kenti 1187'de geri almasıyla gelecek olan, Müslümanların Hıristiyanlar karşısındaki zaferinin çok daha geniş panoramasında yorumlanmasını sağlayacaktı. Müslümanların Kudüs'ün kaybıyla duydukları suçluluk ve rahatsızlık düzeyi, kendine güvenen bir tarihyazımı üretilmesine izin vermedi, ama 1187 dillerle kalemleri serbest bıraktı. Ve Malazgirt –Hıristiyan bir düşman, Bizans imparatoru karşısında bir zafer– başka bir Hıristiyan düşman,

yani denizaşırı topraklardaki Haçlılar karşısında daha sonra elde edilen Müslüman zaferleriyle ustaca ilişkilendirilebilirdi. Malazgirt'in önemi burada da bitmez. Türklerin yönetimindeki hanedanların Hıristiyanları kesinlikle mağlup ettikleri ve İslamın zaferini ilan ettikleri büyük süreçteki ilk adım olarak da gösterilebilir. Tarihin karşı konulmaz ilerleyişi içinde, olayların ilahi emirle şekillendikleri süreçte, bilgeliğiyle Allah iradesini kimin yerine getirmesini arzuladığını seçer. Malazgirt üzerine Müslüman anlatıları üreten, kültürlü Arap ve Fars çevrelerinin "kültürsüz" Türkler hakkında kendi şahsi çekinceleri olabilirdi, ama işte o aynı Türkler Allah'ın seçilmiş aracı olmuşlardı ve bu rollerini sürdürüyorlardı.

13. yüzyılda Türk askeri hanedanlarının yönetimindeki Suriye, Filistin, Irak ve Mısır'da yaşayan Müslüman yazarların anlatıları, Malazgirt'e Türklerin yakın zamanda edindikleri Müslüman kimlikleri bağlamında odaklanma kaygısı taşır. Muharebe beraberinde doğuda ve batıda büyük saygınlık getirmişti ve 13. yüzyılın vakanüvislerinin amaçları ve tasaları için kusursuz bir odak noktası olmuştu. Bölgesel olduğu kadar dini meşruiyet de Türklerin bu büyük zaferinde vardı. Bizans İmparatorluğunun daralan sınırları artık Türk yayılması ve fethine daha da açık hale gelmişti.

Şimdinin araştırmacıları için, Malazgirt, beklenenden önce gelmiş bir 1453 gibiydi. İslam tarihindeki diğer muharebeler yüzyıllar sonrasına yankılanır. Bizzat Peygamber Muhammed'in müşrik Mekkeli çağdaşlarına karşı savaştığı Bedir Muharebesinin onur mevkiine sahiptir. Yermuk ve Kadisiye gibi zaferler 7. yüzyılda büyük Müslüman imparatorluğunun yayılmasında kilit öneme sahipti. Çok daha sonraları, 1187'de Hıttin Muharebesi Selahaddin'in Haçlıları mağlup etmesini ve böylece Müslümanların Kudüs'ü aynı yıl içinde geri almalarının yolunu açmasını sağladı.

Ancak bugün, milyonlarca Türk için, tarihlerini şekillendiren olay, diğer her şeyden önce Malazgirt Muharebesidir.13. yüzyıl ile 15. yüzyıllar arasında Türk yönetimi altındaki Müslüman tarih yazıcılığının doruğunda, kahraman aslanları Alparslan, Malazgirt gününde Türk kabile şefi (han), Sünni Müs-

lüman dünyasının sultanı, en üstün mücahit örneği ve Bizans imparatoru Kayzerin fatihi unvanlarını birleştiriyordu. Dünya egemenliğinin yolu, Türk, İslam ve Bizans geleneklerinin ideal karışımı olarak, gelecekteki 1453 sonrası Osmanlı sultanlarına örnek oluşturacak Alparslan kavramında yatıyordu. Bu karmaşık mirasın kaftanı, Hıristiyan düşmanları karşısındaki zaferleri, Malazgirt anlatılarında geliştirilen abartılı, dinsel heves ve retoriğe çok şey borçlu olan cilalanmış edebi dilde anlatılmış ve daha sonraki hükümdarların sırtına giydirilmişti.

Atatürk'ün yarattığı yeni Türkiye ülkesine gelince, o da kurucu efsanesi olan Malazgirt için kutsal bir yer bulacaktı.

Ek-A

MIHAIL ATTALEIATES'İN MALAZGİRT MUHAREBESİ ANLATISI

Michael Attaleiates, Historia, der. I. Bekker (Bonn 1853) 151.8-166.8; der. T. Pérez Martín, Miguel Ataliates Historia (Madrid 2002) 113.5-123.16

Çeviren Ruth Macrides

İmparator Malazgirt'e geldiğinde, kampın tüm teçhizatla birlikte yakınlarda kurulmasını ve alışıldık düzende tahkim edilmesini emretti, kendisi de yanına ordunun seçkin birliklerini alıp kentin etrafında dolaştı, duvarlara nereden saldırılabileceğini ve kuşatma araçlarının nereye kurulacağını araştırdı. Bu araçları büyük boyda her türden keresteden yaptırmıştı ve en azından bin arabaya yüklemişti. Bunun yanında, ordusunun tüketimi için on binlerce sığırdan oluşan sürüler de getirmişti. İçerideki düşman savaş çığlıkları atar, kılıçlarını sallar ve uzun menzilli silahlarıyla atışlar yaparken, imparator [korunmak için] kalkanıyla duvarları dolaştı ve kampa döndü.

Akropolis dışındaki duvara hücum edip birçok saldırıda bulunmuş olan Ermeni piyadesi, güneş batıya doğru uzaklaşırken hiç darbe yemeden bunu atlattı. İmparator olayı duyduğunda, düşmandan elçiler geldi, merhamet bahşetmesini, mallarının ellerinden alınmamasını talep ettiler ve bu koşullarla kenti teslim etmeyi kabul ettiler. Bunu kabul etti ve elçileri ar-

mağanlarla onurlandırdı, kaleyi teslim alması için derhal birini gönderdi. Ama içeridekiler gece düşmanın bazı kötülükler yapacağından korktukları için böylesi bir zamanda garnizonu teslim etmeyi kabul etmediler ve anlaşılan antlaşmayı görmezden gelip çiğnediler. Bu nedenle imparator hemen savaş borazanlarını çaldırdı ve tüm orduyu kamptan çıkartıp duvarlara doğru ilerletti. Bunun üzerine paniğe kapılıp pişman olan Türkler, serbest bırakılmaları için daha fazla güvence istediler ve bunu elde edince, ev eşyalarıyla birlikte kentten çıktılar ve imparatorun önünde eğildiler, ama elleri boş değildi: tamamen silahsız olan imparatora yaklaşan grupta herkesin kılıcı vardı. Ben de oradaydım ve imparatorun, hayatlarını ataklık ve delilikle geçiren bu katil adamların arasına zırhı olmadan karışmasını saflık olarak gördüm.

Başka bir şey daha oldu, bu bir yandan imparatorun adalet hevesini gösteriyor, ama diğer yandan da ılımlı olmayan ve dine saygısız bir ceza oluyordu. Askerlerden biri bir Türk eşeği çalmakla suçlandığında, bağlanıp imparatorun huzuruna çıkarıldı, ama suçunu aşan bir ceza verildi: Ceza para olarak değil, burnunun kesilmesi şeklinde yerine getirilecekti. Her ne kadar adam çok yalvardıysa, tüm mal varlığını vermeyi önerdiyse ve arabulucu olarak, dindar imparatorların yenilmez bir silah olarak seferlerine götürme alışkanlığına sahip oldukları kutsal hanımefendi Blahernitissa Theotokos'un çok kutsal ikonunu[1] gösterdiyse de, imparator ne merhamet, hatta ne de kutsal ikonanın sağladığı korumaya saygı gösterdi. Ama benimle birlikte herkes seyrederken ve ikona da orada taşınırken ve biçare yüksek sesle bağırıp inlerken, burnu kesildi. İşte o zaman, Tanrının üzerimize yıkacağı intikamın büyük olacağı öngörüsünde bulundum.

[İmparator] çok sayıda Romalıyı[2] kente aktarıp bir komutan atadıktan sonra kampa döndü ve zafer şarkıları, çığlıkları

1 Bakire Meryem'in (Bizanslılar ona genellikle Theotokos ya da Tanrının annesi derdi), elleri yukarı kalkmış, göğsündeki bir madalyonun içinde bebek İsa'nın resmiyle betimlendiği bir ikonası. Konstantinopolis'te kentin koruyucu azizi olarak kabul edilen Bakire'ye ithaf edilmiş iki kiliseden biri olan Blahernai Kilisesine atfen Blahernitissa olarak da adlandırılır.

2 Konstantinopolis yeni Roma olduğu için, Bizanslılar, imparatorluklarını Roma İmparatorluğu olarak görüyor ve kendilerini Romalı (Yunanca *Romanoi*) olarak adlandırıyordu.

ve ilanlarıyla karşılandı. Ertesi gün, masrafını kent halkının karşılaması koşuluyla ve onların yazılı onayıyla kaleyi güçlendirip derhal Chliat'a doğru hareket etmek üzereydi ki, askerlerin yağma için dışarı çıkan hizmetkârlarına düşmanın bir yerlerden saldırıda bulunduğu ve onları karışıklığa sevk edip hırpaladığı söylentisi yayılmaya başladı. Söylentiler artınca, imparator sultanın bir komutanının bir birlikle geldiğinden ve Roma ordusunun etrafa dağılmış hizmetkârlarını korkuttuğundan kuşkulandı ve *magistros* Nikeforos Bryennios'u yeterli bir güçle düşmanı püskürtmeye gönderdi. Ön saflarda duran [Bryennios] gülleler ve süvari hücumlarıyla saldırıda bulundu, ama bu yeterli olmadı, çünkü karşılıklı azar azar savaşıyorlardı. Bu belirsiz koşullarda, Türkler hedeflerini tutturdukları için, birçok Romalı yaralandı ve başkaları da öldü (çünkü onlar, bizim evvelce karşılaştığımız Türklerden daha cesurdu, daha cesurca saldırıyor ve göğüs göğüse mücadeleyle saldırganlarına karşı çıkıyorlardı), sonunda evvelce adı anılan general, korkuya kapıldı ve imparatordan takviye istedi. Onu korkaklıkla itham etti (çünkü [imparator] gerçeği anlayamamıştı) ona ilave adam vermedi; bunun yerine, bir toplantı yaptı ve muharebe hakkında alışılmadık bir tarzda uzun uzun konuştu ve üstelik sert sözler sarf etti. Bu sırada, papaz İncil'in okunacağını bildirdi. Kimileri, kalplerinde, söylenecek olanların eldeki mesele hakkında olacağını umut etti. Benim bunlardan biri olup olmadığımı söylememe gerek yok. İncil okundu –diğer işleri geçersek– "Bana zulmettilerse, size de zulmedecekler. Benim sözüme uydularsa, sizinkine de uyacaklar."* "Bunları, Baba'yı ve beni tanımadıkları için yapacaklar. Evet, öyle bir saat geliyor ki, sizi öldüren herkes Tanrı'ya hizmet ettiğini sanacak."** Hemen ardından aramızda bunu öngörmüş olanlar kaygılanmaya başladılar ve simgeyle beyan olunanın kesin olduğunu kabul ettik.

Muharebe kızışmaya başladığı için, imparator Theodosiopolis *katepano*'su *magistros* Basilakes'i kimi yerel askerlerle gönderdi, diğerleri Trakhaneiotes'le Chilat'taydı. Bryennios'la

* Yuhanna 15.20-21 (http://incil.info/kitap/Yuhanna/15 –çn).

** Yuhanna 16.2,3 (http://incil.info/kitap/Yuhanna/16 –çn).

birleşen [Basilakes] bir süreliğine ateşi de taşıdı. Askerleri peşinden gitmeyi kabul etti, o da başı çekerek, derhal ileri atıldı ve geri dönen düşmanı takibe koyuldu. Bryennios ana grupla onu izledi, sonra, Basilakes'in bilgisi dışında etrafındakilere bir işaret vererek, durmalarını emretti ve onu [Basilakes] uzun süre yalnızca kendi çevresindekilerle durmadan saldırmaya terk etti. [Basilakes] düşman hatlarına yaklaştığında, atı vuruldu ve taşıdığı silahların ağırlığıyla yere düştü, düşmanları da üstüne çullanıp onu esir aldılar.

Bu haber imparatora ve ordusuna ulaştığında, korku ve tehlike beklentisi Romalıları etkiledi, çünkü yaralılar da sedyelerle getirilmişti ve bunlar yaralarının verdiği acıyla inliyorlardı. İmparator ordunun geri kalanıyla dışarı çıkıp ne olup bittiğine bakmak ve muharebe karşısına çıkarsa, savaşmak zorunda kaldı. Akşama kadar yüksek bir tepede kaldı, ama düşman görünmediğinden (çünkü Türkler yaşamlarını numaralarla ve derin düzenlerle geçirir, her şeyi hile ve utanmazca uydurmayla elde ederler), güneş yukarı yarımküreyi terk ederken kampa döndü. Bunun üzerine Türkler, sanki yoktan var olmuşçasına, kampın dışındaki İskitlerin[3] üzerine çullandılar, mallarını satanlara şiddetle saldırıp, etraflarında dört nala dönüp anlaşılmaz çığlıklar ve oklar atarak onların üzerlerinde büyük korku ve tehlike yarattılar; bu yüzden saldırıya uğrayanlar kampa girmeye zorlandılar. Sonra, bir bütün halinde, apar topar, kovalanıyorlarmış gibi girişi zorladılar ve içeridekilerde şaşkınlığa neden oldular, çünkü onlar da düşmanın da içeri girdiğini ve tüm kampın, bütün teçhizatla birlikte, ele geçirildiğini düşündüler. Zira o gece ay yoktu ve kovalayanla kovalananı, kimin karşı taraftan olduğunu ayırt etmek mümkün değildi. İskitlerden paralı askerlerin her açıdan Türklere benziyor olmaları, koşulları daha da kuşkulu hale getiriyordu.

3 Bizanslı yazarlar "İskit" (Skythai) sözcüğünü Tuna'nın ötesindeki çeşitli halklar, örneğin Peçenekler, Kumanlar ve burada, Uz ve Oğuz Türkleri için kullanır. *Tarih*'i içinde başka bir yerde, Attaleiates Uzların X. Konstantinos zamanında Bizans topraklarına yerleştirildiğini ve Bizans'ın "müttefikleri" olduğunu aktarır. Burada Uzları paralı askerler olarak nitelendirmesi, bu bağlam içinde ele alınmalıdır. "Paralı askerler" üzerine bkz. J. Shephard, "The uses of Franks in eleventh century Byzantium," *Anglo-Norman Studies* 15 (1993), 275-305.

Ve birdenbire olağanüstü bir korku ve kötü kader beyanları, karışık bir çığlık ve anlaşılmaz bir gürültü ortalığı kapladı ve her yer gürültü ve tehlikeyle doldu. Ve herkes, böyle koşullarda yaşayacağına, ölümü yeğler oldu. Bunun bir ihsan olduğu düşünüldü ve böyle şeyleri görmeyenlerin ihsana eriştiği telaffuz edildi.

Ama her ne kadar Romalılar böylesi bir çile çekiyorduysa da, düşman kampa giremedi, çünkü onlar da zamanın uygunsuzluğundan muzdaripti ve aralarında benzer duyguları paylaşıyorlardı. Ama geri çekilmediler ve gece boyunca Romalıların kampı çevresinde gürültüyle dönmeyi, her yandan ok atmayı, zarar vermeyi ve vızıldamayı sürdürüp onları korkuttular ve herkes geceyi gözleri açık ve uykusuz geçirdi; zira tehlike kılıcını çekmiş kendini gösterirken, kim uykuya dalabilirdi ki?

Ama ertesi gün de düşman etrafta dolanıp Romalılar, muharebeye kışkırtmaktan geri durmadı; bir yandan akan nehri de denetim altına aldılar ve Romalıları susuzluktan teslim olmaya zorlamaya çalıştılar. O gün, İskitlerin, komutanları Tamin adında biri olan bir bölümü, düşman tarafına geçti. Bu da Romalıları hiç de az olmayan bir korkuya sevk etti, çünkü o andan başlayarak, ulusun geri kalanının da aralarında yaşayan ve onlarla birlikte dövüşen düşmanlar olduğundan kuşkulanmaya başladılar. Ama ileri çıkan piyadelerin bir kısmı Türklerin birçoğunu okla öldürdü ve onları kamptan çekilmeye zorladı.

Her ne kadar imparator göğüs göğüse muharebeye ve tarafların karşı karşıya gelmesiyle muharebeye derhal bir son vermeyi arzuluyorduysa da, Chliat'taki askerlerin dönmesini bekliyordu: bunlar kolayca hesaplanamayacak sayıdaydı, genellikle muharebede ilk öne atılanlar olurdu ve savaş dansında çok deneyimliydiler; bu yüzden muharebeyi erteledi. Ama onlardan umudunu kestiği ve ciddi bir durumun gelmelerini engellediğini düşündüğünden, yanındaki adamlarla ertesi gün düşmana karşı moralli bir şekilde savaşmayı planlamaya başladı. Ama yine de kısa sürede geleceklerini umut ediyordu, çünkü sultanın imparatora saldırdığını duyduğunda, o birliğin komutanının çevresindeki adamların hepsini yanına alıp Mezopotamya'dan

adice Romalıların ülkesine kaçtığını ve korkağın ne efendisini ne de olacağı görülenleri düşünmediğini biliyordu.

Her halükarda, imparator ertesi gün muharebeye hazırlanırken, kendi işlerini halletti. Ben onu İskitler konusundaki tereddütlerinden kurtarmak amacıyla onlara yemin ettirmeyi önerdiğimde, imparatorluk çadırında ayaktaydı. O da öneriyi kabul etti ve beni yeminin icracısı ve denetçisi olarak görevlendirdi. Sonra da ben onlara atalarından kalma âdetleri gereğince imparatora ve Romalılara herhangi bir entrikaya kalkışmadan sadakatlerini gerçekten de sürdürecekleri yolunda yemin ettirdim. Böylece onları anlaşmanın kesin koruyucusu haline getirdim ve amacımda başarısız olmadım, gerçekten bir teki bile düşman tarafına geçmedi.

Bu işler yapılır ve askerler silahlarıyla atlarının üzerinde sıralarında ve yerlerinde otururken sultandan her iki taraf için de barış öneren elçiler geldi. İmparator onları kabul etti ve onlarla elçilerin usulünce konuştu, ama onları pek de cömertçe kabul etmedi. Onlara kabul anlamında başını sallayıp tapınılan simgeyi[4] onlara verdi, böylece bunu göstererek ona salimen geri dönebilecekler ve sultana mesajını götürebileceklerdi. Beklenmedik mesajın yarattığı özgüvenle, sultan kamp yerini terk edip daha ileride bir yerde yer alması gerektiğini beyan etti. İmparator da Türk kuvvetlerinin önceden oldukları yerde kamp kuracaktı ve orada kendisiyle bir anlaşmaya varacaktı. Ama böylesi şeyleri inceleyenlerin vardığı sonuca göre, imparator bilmeden muzaffer simge aracılığıyla düşmana zaferi göndermişti: Çünkü bir muharebe başlamak üzereyken, böylesi bir simgeyi kendinden düşmana aktarmaması gerekirdi.

Bu noktadan başlayarak, talihsizliklerin üzücü ve tatsız doğası ve Romalıların başına gelen en acımasız şanssızlık nedeniyle, anlatı benim için sevimsiz olacak.

Elçiler daha gelmeden, hatta gecikmeden, imparatora en yakın olanlardan bazıları, olayı alay konusu edip beklenebilecek bir çözüm yerine bir kandırmaca olarak nitelendirerek, onu barışı reddetmeye ikna ettiler. Önemli bir kuvveti olmadığı için sultanın korktuğunu ve arkasında yürüyenleri beklediğini

4 Yani bir haç.

söylediler; barış bahanesiyle zaman kazandığını, böylece kuvvetlerinin gecikmesini telafi etmeye çalıştığını söylediler. Bunları söyledikten sonra, imparatoru savaşmaya cesaretlendirdiler. Türkler kendi aralarında barış koşullarını görüşürken, savaş çağrısı yapan imparator, açıklanamayacak bir şekilde, muharebeye karar verdi. Bunun bilgisi düşmana eriştiğinde, bu onları şaşırttı. Ama bu arada, silahlandılar ve önlerindeki yararsız kalabalığı geri çekilmeye başlattılar, onlar da geride muharebe düzeni görüntüsü verdiler. Ama Roma falanks'larını sıralı ve muharebe düzeninde görünce, genelde kaçma eğilimi gösterirler. Ve geri çekilmeye başladılar ve imparator ordusuyla tüm öğleden sonra boyunca onları izledi. İmparator karşısında ona karşı koyan ve savaşan kimse olmadığından, kampında hiçbir piyade muhafız ve asker kalmadığını bildiğinden ve evvelce de anlatıldığı gibi, çoğu işleri yok olduğu için orada, geride bırakacak kadar adamı olmadığından, Türklerin geri dönüp savunmasız kampı ele geçirmemesi için, takibi daha fazla sürdüremeyeceğini biliyordu. Aynı zamanda eğer daha fazla uzaklaşırsa, dönüşte gecenin bastıracağını ve bu durumda, okçu olan Türklerin geri dönüp kovalayacağını düşündü. Bu amaçla geri dönüş emri olarak, imparatorluk sancağını tersine çevirdi. Cephe hattından uzak olan askerler, imparatorluk sancağının tersine çevrildiğini görünce, imparatorun yenilgiye uğradığını sandılar. Ama birçokları, onun [imparatorun] yanında olan birisinin, imparatorun üvey oğlu Mikhail'in bir kuzeninin,[5] evvelden ona karşı bir komplo düzenlediği bilgisini verir: [Andronikos Dukas] bu bilgiyi askerler arasında yaymış ve hızla kendi adamlarını alarak (çünkü ordunun hiç de az olmayan bir bölümü imparatorun iyi niyetiyle ona emanet edilmişti) kaçıp kampa döndü. Ona en yakın olan birlikler bir bir onu izledi ve birbiri ardından savaşmadan kaçmayı başardılar. Ve böylece imparator, savaştan açıklanamayacak firarları gördüğünde, çevresindeki adamlarla direndi ve kaçan adamlarını alışıldık biçimde çağırdı. Ama kimse ona itaat et-

5 Gönderme, Kayzer İoannis'in oğlu ve I. Aleksios'un kayınpederi Andronikos Dukas'adır. Atta-leiates adını vermez; adı metnin çevirmeni tarafından katılmıştır.

medi. Düşman ordusunun yamaçlarda duran unsurları, Romalıların ani talihsizliğini gördü ve durumu sultana bildirerek, geri dönmesini öğütlediler. [Sultan] da hemen geri döndü ve muharebe aniden imparatorun aleyhine döndü. Çevresindekilere geri çekilmemeleri ve yumuşamamaları emrini verdi ve [imparator] da uzun zaman şiddetle kendini savundu.

Bu arada, diğer kaçanlar kampı doldurduğundan, herkeste ortak bir çağrı ve düzensiz bir geri çekilme görüldü ve doğru dürüst bir bilgilendirme olmadı. Kimileri imparatorun kalan adamlarıyla güçlü bir biçimde direndiğini ve barbarları bozguna uğrattığını söylerken, başkaları öldürüldüğünü ya da ele geçirildiğini ilan etti. Bazı başkaları da başka değerlendirmelerde bulunarak, yanındaki Kapadokyalıların birçoğu gruplar halinde ayrılmaya başlayana kadar, zaferin bir taraftan diğerine döndüğünü anlattı. Benim, kaçanlara karşı durup, birçoklarına karşı kendimi iyi savunup, yenilgiyi çevirmeye çalışıp çalışmadığıma gelince, buna başkaları karar versin. İmparatorluk süvarilerinin birçoğu atlarıyla birlikte geri dönerken ne olduğu sorulduğunda, imparatoru görmediklerini söylediler. Havada çok fazla gürültü, yakınma, karşı konulmaz acı ve güvensizlik vardı ve sonunda Türkler bizi her yandan sardılar. O zaman herkes kurtuluşu, becerebildiği tüm güç, acele ve dürtüyle kaçmakta buldu. Bunun üzerine düşman takibe başladı, kimini öldürdü, kimini esir aldı, kimini de çiğnedi. İş çok acı verici, herhangi bir yakınma ve ağıtı aşacak nitelikteydi. Tüm imparatorluk ordusunun vahşi ve acımasız barbarlar tarafından kaçmaya ve yenilgiye sürüklenmesi, imparatorun, biçare, barbar silahlar tarafından çevrilmesi, imparatorun, komutanlarının, askerlerinin ve çadırlarının bu adamların eline geçmesi, Roma devletinin harabeye dönmesi ve imparatorluğun çöküşün eşiğine gelmesinden daha acıklı ne olabilir ki?

Ve gerisi böyle oldu. İmparatora gelince, düşman onu sarmıştı, ama onunla baş edilmesinin o kadar da kolay olmadığını gördü: Savaşta deneyimli bir asker olduğu ve birçok tehlikeye alışık olduğu için, düşmanlarını savuşturdu ve birçoğunu öldürdü, ama sonunda kılıçla elinden yaralandı ve atı da okla vurulmuş olduğundan, ayakta dövüştü. Ama akşama doğru

yorulduğu için –heyhat, ne talihsizlik– esir düştü. Ve o gece, sıradan askerler gibi, onursuzca ve acıyla, her yanında binlerce dayanılmaz düşünce dalgası ve üzücü görüntüyle, yerde uyudu. Ertesi gün, imparatorun esir olduğu sultana haber verildiğinde, sultan muazzam bir sevince kapıldı, aynı zamanda inanmadı da, imparatorun yenilmesine ek olarak adamın kendisinin de esir ve tutsak alınmasını gerçekten büyük, aşırı büyük bir şey olduğunu düşündü. Böylece Türkler insanca ve düşünceli bir şekilde, büyük bir şans durumunda birçok kişide olacağı gibi böbürlenmeden ya da, kendi güçleriyle elde edebileceklerinden çok daha muazzam bir zafer elde ettiklerinden, bu büyük başarıyı kendi güçlerine değil her şeyi Allah'a atfederek zaferin başarısını kabullendiler. Bu yüzden imparator bir askerin derme çatma kıyafetiyle sultanın huzuruna getirildiğinde, o kuşkuya kapıldı ve kanıt istedi. Ama diğer [esirlerden] ve onu evvelce görmüş olan elçilerden karşısındaki kişinin Romalıların imparatoru olduğu bilgisini alınca, hemen ayağa kalktı ve ona sarılarak, "korkuya kapılma ey imparator, iyimser ol, çünkü bedensel bir zarara uğramayacak, gücünün gerektirdiği şekilde onurluca muamele göreceksin. Çünkü kaderin beklenmedik cilvelerine karşı tedbirli olmayan aptaldır," dedi. Daha sonra bir çadır ve ona [imparator] uygun yardımcılar tayin edilmesini emretti ve hemen onu masasında bir yoldaş ve davetli bir misafir yaptı, onu ayrı değil, saygıdeğer rütbede ve onurca eşit kişilerle birlikte oturttu.

Sonrasında onunla günde iki kez buluştu ve konuştu, onu yaşamın kararsızlıklarından söz ederek yatıştırıcı ifadelerle teselli etti ve sekiz gün boyunca benzer düşüncelerle misafirperverlik gösterdi ve hiçbir zaman onu en ufak bir cümleyle ya da ordusunun yönetimindeki yanlışlıklardan söz ederek kırmadı. Allah'ın takdirinin burada, her şeyde olduğu gibi, nasıl da adil ve sarsılmaz olduğu görüldü. Çünkü yalnızca başkaları değil, esir imparator da onun [sultan] zafere layık olduğunu, çünkü düşmanlarını sevmek diye bir zorunluluğunun olmadığını, ama yine de doğal iyi niyetinden kutsal bir yasayı hissettirmeden oluşturduğunu beyan etti. Her şeyi gören Göz, zaferi mağrur olana değil, tevazu gösterene ve şefkatli olana bahşe-

der, çünkü Aziz Pavlus'a göre, "Tanrı insanlar arasında ayrım yapmaz."* Karşılaşmalarının birinde, sultan imparatora, "eğer beni gücün altına alsaydın, ne yapardın?" diye sorunca, o da iki yüzlülük ve dalkavukluk göstermeden, "Biliyorsun ki, bedenini birçok darbeyle yok ederdim," diye yanıt verdi. Bunun üzerine öteki, "ama ben senin sertliğini tekrarlamayacağım," dedi ve böylece ikisi de üzerinde anlaşmaya varılan günleri geçirince ve ateşkeslerle antlaşmalar imzalayıp kendi çocuklarının evlenmesinde anlaşınca, imparator da [eğer bir kez daha karşılaşırlarsa] onu cömertçe karşılamaya söz verdi ve orada vedalaştılar, sultan onuruna uygun şekilde onu uğurlayarak onu kendi imparatorluğuna gitmesi amacıyla salıverdi, ilaveten yanına refakatçi olarak istediği kadar Romalı ve kendi yakınlarından seçtiği elçiler kattı.

* Romalılar, 2.11 (http://incil.info/kitap/Romalilar/2 -çn).

Ek B

MALAZGİRT MUHAREBESİ ÜZERİNE BAZI BAŞKA[1] HIRİSTİYAN ANLATILARININ ÇEVİRİLERİ

Aristakes Lastivertsi'nin (öl. 11. Yüzyıl Sonları) Ermenice Anlatısının Fransızca Çevirisinin Çevirisi[2]

Olanları anlatan başka bir kişinin anlatısı elimizde yoksa, hiç kimse bizden anlatmamızı istemediyse ve bu bizim için olanaklı olanın ötesine geçiyorsa, doğrudan bilgimiz olmayan olguları anlatmamız uygun olmaz. Bu nedenle, tüm bu zamanda gerçekleşmiş olan birçok önemli olayı sessizlikle geçiştirdik ve bunlardan bahsetmeyi daha becerikli ve yetkin kişilere bıraktık. Belki de birileri onlardan bunu anlatmalarını ister. Böylece böylesi bir eseri yazacak olanı cesaretlendireceğim. Yine de iki kralın yer aldığı bir savaştan söz etmezsek kabahatli oluruz: Bu yüzden birkaç sözcükle bu büyük olayları aktaracağız.

Büyük Constantinus'dan başlayarak, Diogenes altmışıncı imparator filandı.[3] Persia kralının imparatorluğunun büyük bölümünü fethettiğini, Bizans valilerini kovduğunu ve sonrasında da önemli miktarda ganimet ve esirle ülkesine döndü-

1 Ek A'da verilen, Attaleiates'in Ruth Macrides tarafından çevrilen kilit önemdeki çalışmanın dışındakiler.

2 Aristakes of Lastiverd, *Aristakes de Lastivert. Recit des malheurs de la nation armenienne*, çev. M. Canard ve H. Berberian, Brüksel, 1973, 124-8.

3 1067-1071. Çevirmen Roman Diogenes'in gerçekten altmışıncı Bizans imparatoru olduğuna dikkat çeker (s. 124, n. 1)

günü görmüştü. On yıl sonra, bir kızgınlık anında, cesur bir yapıda da olduğundan, korkak görünmemek ve ardında kötü bir anı bırakmamak için, Bizans imparatoru muharebeye karar verdi. Böbürlenme ve kızgınlıkla dolu olarak, denizi sanki karaymış gibi aştı, Bitinya eyaletini işgal etti ve etrafında çok sayıda asker topladı, çünkü Büyük Antakya'nın yer aldığı Fenike vadilerinden, Van kalesine ve karşısındaki Rstunik diyarına[4] kadarimparatorluğunun geniş toprakları o zamana değin, onun denetimi altındaydı. Bir tek yerde bu kadar çok askerin toplanması karşısında, küstahça bir gurura kapıldı ve dünya yüzündeki kralların onu yenemeyeceğini düşündü. Kralları kurtaracak olanın askerlerinin sayısı, bir devi kurtaracak olanın de gücü değil, Tanrının sağ kolu olduğu yolunda peygamberin sözlerini anımsamadı.[5] Aklına saçma bir fikir geldi: Ordusunun büyük bir parçasını generallerinin komutasında başka bir yoldan gönderdi ve kendisi de önemli bir askeri güçle, doğu yolunu tuttu. Büyük Theodosiopolis[6] kentine geldi ve burada süvarisini düzenlemeye koyuldu. Kim ki Tanrı'nın bir oğlu olduğunu unutur ve düşüncesizce davranırsa, büyük bir hata yapmış olur. Ama daha kötüsü, eskilerin hatalarını unutan hükümdarları ve kralları pençesine alan sınırsız gururdur. Aynı zaafa sahip olanları aynı kötülük çarpar. Özdeyişin dediği gibi, hiç kimse gururlu olana karşı çıkamaz, Tanrı dışında.

İşte bu ruh hali içindeki imparator, askerlerinin durup dinlenmesine ve etrafta dağılmış olan diğer birliklerin gelip toplanmasına zaman tanımadı. Cesurca hareketler yapmaya birbirlerini teşvik edecekler ve böylece düşmanda korku uyandıran büyük bir ordu oluşturulmuş olacaktı. Ama Diogenes yalnızca yanında bulunan askerlerle büyük başarı kazanmak istiyordu. Persia kralının kamp kurduğu Malazgirt bölgesine doğru ilerledi. Orada Perslerinkinin karşısında kendi kampını kurdu; çepeçevre tahkimat yapılmasını emretti ve muharebe gününü belirledi.

4 Van gölünün güneyin kıyısındaki Vaspurakan eyaletinde; bkz. Fransızca çeviri, 125, n. 1.

5 İlahi 33, m. 16.

6 Erzurum.

Pers kralı kaygılıydı; hemen savaşmak istiyordu, çünkü etrafa dağılmış olan askerlerin gelip imparatorun ordusunu takviye etmesinden çekiniyordu, o zaman düşman hatlarını yaramazdı. Üç yerine iki kuvvetle savaşmayı yeğlerdi. Dolayısıyla askerlerinin silahlanmasını düzenledi, bu sayede Yunanların istemeden de olsa Perslerle savaşmaya hazırlanmaya zorlanmasını istiyordu. İki taraf şiddetle birbirlerine saldırdı, büyük savaşma hevesiyle çarpıştı, ama hiçbir taraf üstünlük sağlayamadı. Ama kısa süre sonra, Tanrı'ya tapmayan insanlardan oluşan önemli bir birlik imparatora ihanet etti ve düşman tarafına geçti. Bu Yunan saflarında bir sarsıntıya neden oldu ve zayıf ve ürkekçe savaşmaya başladılar, bunun karşısında Persler, güç dolu, cesaretle ve karşı konulmaz bir hevesle muharebeye girdiler. Gerçek bir neden olmaksızın ve durumun tam olarak ne olduğunu bilmeden, imparator Ermeni askerlerine kızdı ve tüm Ermeni ulusuyla birlikte, onlara aşağılayıcı bir gözle bakmaya başladı. Ama sonra dikkatini güçlü Pers okçuları karşısında soğukkanlılıklarını kaybetmeyen ve geri dönmeyip, yüreklilikle onlara karşı çıkan ve birçoğu imparatora karşı düşmanca hisler besliyor olmasına karşın, haince davranmayıp ölümü kabullenen, öldükten sonra sadakat ve değerleri hakkında iyi anılar kalmasını arzulayan şövalyelerin savaşçı cesaret ve başarılarına döndürdü; imparator daha sonra onlara duyduğu muhabbeti ifade etti ve büyük ödüller vaat etti.

İmparator, yerleştiği yerden, gözlerini kaldırıp düşmana bakınca kendi adamlarından bir kısmının aceleyle geri çekildiğini gördü. Bunun üzerine derhal askeri üniformasını giydi, silahlarını kuşandı ve yıldırım gibi, kendini çatışmanın ortasına attı. Birçok değerli Pers savaşçısını devirdi ve Pers hatlarında kargaşaya neden oldu. Ama Yeşu'ya görünüp ona zafer bahşeden, Tanrı'nın ordularının komutanının (Yeşu 5, 13-15) yanında olmadığını bilmiyordu. Tanrı kılıcı ve kalkanıyla bizim yanımızda ilerlemiyordu. Kılıcını çekip düşmanı durdurmamıştı. Orduların Tanrısı, imparatorun askerlerinin ortasında belirip bizim için güvenlik ve umut borusu çalmamış, aksine bizi gücümüzden yoksun bırakmış, bizi düşmanımızın ellerine ve

komşularımızın zulmüne teslim etmiş, bizi koyun gibi kurban edilmek üzere vermişti. Oklarımız parçalandı, silahlarımız kırıldı, savaşçılar güçten düşüp cesaretlerini yitirdi, çünkü Tanrı, savaşçılarımızı ve önderlerimizi güç ve cesaretten yoksun kılmıştı. Ahlaksızca davranışlarını cezalandırmak üzere onların kılıçlarını ve güçlerini ellerinden almış ve onları düşmana teslim etmişti.

Sonra imparatorluk tahtının o güçlü sahibini, sefil ve suçlu bir köle gibi esir aldılar ve Pers kralının huzuruna çıkardılar. Ama Tanrı cezalandırdığı kadar, acıları yatıştırır da: Onun insanlık için duyduğu sevginin inceliği sonsuzdur ve mahkûm ettiklerini tamamen yıkmaz, bazı denemelerin ardından kendi zayıflığımızın farkına varmamız için bizi affeder. Ve tahtını elinde tutanı da affetti ve ona şefkatli davrandı. Vahşi Pers kralına insanın sevgili kardeşine duyduğu sevgi ve ihtimamı aşıladı ve kral seve seve Diogenes'e merhamet gösterdi ve onu serbest bıraktı.

Ama Tanrı tarafından yabancıların elinden alındıktan sonra, o kendi tebaasının nefret dolu zulmüne hedef oldu, onun gözlerini kör edip öldürdüler ve imparatorluk tahtını silinmez kanla kirlettiler. Bu andan itibaren, komutanlar ve askerler cesaretlerini yitirdiler. Ve zafer artık imparatorluğa hiç gelmedi. İhanet ve nefret, adaleti ayaklar altına alan güçlüleri böldü; ülkeyi yıkıntıya çevirmekten başka bir şey yapmadılar ve ülkenin iyiliğine katkıda bulunmadılar. Tanrı kızgındı ve Kamer Dağlarından[7] Hindistan'ın kuzey tarafından akan büyük nehre[8] kadar, intikam almak üzere sayısız ulusa çağrıda bulundu ki, yabancı dilde konuşan bu kötü insanlar birçok ülkeyi ele geçirsinler, Okyanus sularının kıyısına yerleşsinler, çadırlarını Büyük Kent'in karşısında kursunlar ve Hıristiyanların düzenine ve inancına son vermek üzere tüm dünyayı kan ve cesetle doldursunlar.

Bu arada, büyük sultan Alparslan kazandığı zaferlerin ne kadar önemli olduğunu gördü. Üç muharebenin mutlu sonunu

7 Ortaçağ coğrafyacılarınca genellikle Nil'in kaynağı civarına yerleştirilir.

8 Çevirmen notları (s. 127, n.2), Prud'homme'un s. 146, n.1'de "HNDKAC"nin Hindistan'ı değil, Etiyopya'yı işaret ettiğini düşündüğünü belirtir; dolayısıyla bu Nil anlamındadır. Bu yüzden anılan Okyanus Akdeniz, "Büyük Kent" de Konstantinopolis olur.

takdir etti –birinci seferde, doğrusu, Malazgirt alınmamıştı, ama birçok bölgeyi kılıçla ve esir almakla yıktı geçti; ikinci sefer Ani'yi katliam ve ateşle çöle döndürdü– ve gözüpekçe bir özgüvenle Bizans imparatorunu karşılamaya çıktı. Zihninde, eğer o (Roman Diogenes) bir boyun eğme eyleminde bulunursa, onu kendi ülkesine şefkatle ve onuruyla geri göndermeye ve Pers ve Bizans krallıkları arasında bir yeminle sonuçlandıracağına kendi kendine yemin etti. Bu savaştan muzaffer çıkınca, planladığı her şeyi başarınca, onda endişe ve korku uyandıran kişi karşısında bir köle gibi zincirli durunca, Allah'a verdiği sözü anımsadı, ayağa kalktı ve Diogenes'i sağında oturttu. Onu bir kardeş gibi onurlandırdı ve şu şartlarda bir antlaşma imzaladı: "Aramızdaki çatışma şu an itibariyle sona erecek. Kendi krallığına barış içinde sahip çık, ben de Persia krallığına [sahip çıkayım). Savaşta fethettiklerim bende kalacak, ama senin ülkene daha fazla girmeyeceğiz." Ve onu çok onurlandırıp serbest bıraktı. Ama Diogenes'in kendi görevlileri tarafından hainice tutuklanıp gözlerinin kör edildiğini ve imparatorluk tahtına bir daha çıkamadan acı içinde öldüğünü duyunca, [Alparslan] kızgınlık ve şiddetle doldu. Dostunun intikamını almak istedi, ama ölüm onu da vurdu. Diğer ölümlülerin yolunu izleyerek bu dünyayı terk etti ve krallarla garibanların eşit şartlarda buluştukları yere gitti.

Urfalı Mateos'un (Mateos Urhayetsi: Ölüm Tarihi Belli Değil, ama herhalde 1136'dan Sonra Değil) Ermenice Anlatısının Çevirisi[9]

Muazzam sayıda askerle ilerleyen Diogenes, doğuya, Ermenistan'a gitti ve Malazgirt kentine inerek, burayı ele geçirdi. Sultanın kentte bulunan askerleri kaçtı ve imparator onları yakaladığında, kılıçtan geçirdi. Tüm bunların haberi Ha-

9 Matthew of Edessa, *Patmut'iwn*, çev. A. E. Dostourian *Armenia and the Crusades. Tenth to Twelfth Centuries. The Chronicle of Matthew of Edessa* adıyla, Lanham, New York ve Londra, 1993,133-6; aynı zamanda bkz. Matthew of Edessa, *Patmut'iwn*, çev. E. Dulaurier, *Chronique de Matthieu d'Edesse (962-1136) avec la continuation de Gregoire le Pretre jusqu'en 1162* adıyla, Paris, 1858, 163-70.

lep kenti önünde bulunan Alparslan'a ulaştı; bunun üzerine [Alparslan] doğuya döndü, çünkü ona Bizans imparatorunun çok büyük bir ordunun başında Persia yönünde ilerlediği söylenmişti. Sultan kışın Halep'i kuşatıyordu, ama kentin kuvvetlerinin çok kalabalık olması yüzünden ele geçirememişti. Birçok yerde kentin duvarlarını aşmış, ama kenti almayı başaramamıştı. Bu yüzden bahar geldiğinde, Alparslan imparator Diogenes'in geldiğini öğrenince, Halep'i çabucak terk etti ve Edessa'ya (Urfa) vardı. Kentte yaşayan Dux ona at, katır ve gıda sağladı. Bunları alan sultan, kente dokunmadan Edessa çevresinden geçti ve doğuya, Lesun adı verilen dağa doğru ilerledi. Sultan bir cebri yürüyüş tutturmuştu, bu yüzden sayısız at ve deve burada öldü; çünkü bir an önce Persia'ya varabilmek için, askerlerini kaçar gibi sürüyordu. Geri dönerken, Diogenes'in ordusundaki hain Bizanslılardan bir mektup aldı, bunda [mektupta] şöyle deniyordu: "Kaçma, çünkü ordumuzun büyük bir bölümü senden yana." Bunu duyan sultan derhal durdu. Sonra imparator Diogenes'e iki taraf arasında barış ve uyum sağlanması üzerine dostça bir mektup yazdı. İki taraf birbiriyle barışı koruyacak, kimse diğerine zarar vermeyecekti; üstelik Hıristiyanlara dostça davranılacak ve Romalılarla Persler arasında sürekli bir barış ve ittifak sağlanacaktı.

Diogenes bunları duyduğunda küstahlaşıp sultanın önerisini reddetmekle kalmadı, her zamankinden daha savaş yanlısı bir hale geldi. Sonra, yukarıda anılan hınzır ve hain kişi Diogenes'e yaklaştı ve dedi ki: "Ey imparator, kimse senin sayısız askerinin karşısında duramaz. Askerlerin yiyecek temini için kamptan ayrılıyor; onları alay alay [kendileri için avlanmaya] gönder ki, muharebe günü öncesinde aç kalmasınlar." Bunun üzerine imparator emir Ktrich'in Konstantinopolis'e dönmesini ve Tarkhaniat'ın otuz bin adamla Ahlat'a ilerlemesini emretti; ayrıca, Abhazlara da on iki bin adam gönderdi, böylece imparator yüzünden tüm Bizans kuvvetleri dağıldı. Alparslan'a tüm bu haince numaralar haber veriliyordu. Bu yüzden sultan, Diogenes'in esnemez ve inatçı tutumunu görünce, Bizans kuvvetlerine karşı muharebeye girdi ve tüm Horasan ordusunu bir aslan yavrusunun şiddetiyle ileri sürdü.

Diogenes, Pers ordusunun ilerlediğini duyunca, savaş davullarının çalınmasını ve tüm Bizans ordusunun düzene sokulmasını emretti. Birliklerine komutan olarak cesur ve büyük savaşçılar olarak görülen Ermeni soyluları Katap ve Vasilak'ı atadı. Günün büyük bölümünde sert bir çatışma yaşandı ve Bizans kuvvetleri yenilgiye uğradı. Katap ve Vasilak öldüler. Ve tüm Bizans ordusu kaçmaya başladı ve imparatorluk kampına çekilmek zorunda kaldı. Diogenes bunu görünce, tüm birliklerin yeniden gruplaşmasını emretti, ama çağrılarına yanıt verecek kimse kalmamıştı, çünkü Tarkhaniat ve diğer Bizanslı komutanlar askerleriyle Konstantinopolis'e dönmüştü. İmparator bunu öğrendiğinde, kendi Bizanslı askerlerinin ihanetini idrak etti. Çatışma böylece ertesi gün de devam etti. Sabah saatlerinde, savaş boruları öttü ve ileri saflara imparator Diogenes'in arzularını bildiren haberler ulaştı; Pers kuvvetlerine karşı cesurca savaşacak olanlara onur, yüksek rütbeler ve kentlerle eyaletlere de yetki vaat etti. Kısa sürede, çok iyi örgütlenmiş olan sultan Bizans kuvvetlerine doğru ilerlemeye başladı. Bu anda, imparator Diogenes de ilerledi ve Malazgirt yakınlarında, Toghotap adı verilen bir muharebe alanına vardı. Burada, Uz ve Peçenek paralı askerlerini sağ ve sol kanatlarına, diğer birlikleri de önüne ve arkasına yerleştirdi. Çatışma yoğunlaştığında, Uzlar ve Peçenekler sultandan yana geçtiler.

Bu noktada, tüm Bizans askerleri yenilmiş ve tamamıyla kaçmaya başlamıştı. Sayısız Bizans askeri kılıçtan geçirildi ve birçok esir alındı. İmparator Diogenes de esir alındı ve sayısız başka esirle birlikte zincirlenerek sultanın huzuruna getirildi. Kısa sürede sultan, Bizans imparatoruyla bir barış ve dostluk ittifakı kurdu. Sonra sultan Diogenes'i kan kardeşi yaptı ve samimiyetinin güvencesi olarak Allah huzurunda yemin etti; dahası, vakur bir yeminle Perslerle Bizanslılar arasında sürekli dostluk ve uyum olacağı güvencesini verdi. Tüm bunların ardından Alparslan büyük debdebeyle imparatoru Konstantinopolis'e, imparatorluk tahtına gönderdi.

Diogenes Sebastia'ya vardığında, Dukas'ın oğlu Mikhail'in imparatorluk tahtını ele geçirdiğini öğrendi. Bunun üzerine imparatorun bütün askerleri onu terk edip kaçtılar, o da Adana

kentine sığınmak zorunda kaldı. İmparator Mikhail'in kuvvetleri ona karşı toplandı. Diogenes de, içinde bulunduğu tehlike yüzünden, bir *abeghay* kıyafetine bürünerek, Dukas'ın kardeşi olan bir generale gitti ve dedi ki: "Benim yüzümden artık endişelenmenize gerek yok, çünkü bundan sonra bir manastırda yaşamaya niyetliyim; bırakın Mikhail imparator olsun ve Tanrı yanında olsun." Bu söylenenlere hiç aldırmadan, Bizans ulusu aynı gün Yahudilerin yaptığı gibi Tanrı'yı çarmıha gerdi, çünkü Diogenes'in, kendi imparatorlarının gözlerini oydular, o daha sonra [kör edilmenin sonucu] yoğun acı nedeniyle öldü. Alparslan bunu duyduğunda acı acı yakındı ve Diogenes'in ölümüne üzüldü. Sonra sultan dedi ki: "Bizans ulusunun Tanrı'sı yok, bu yüzden bugün Perslerle Bizanslılar arasındaki barış ve dostluk yemininin hükmü kalmadı; bugünden başlayarak haça tapan tüm bu halkı yok edeceğim ve Hıristiyanların toprakları zapt olunacak." Diogenes her aklına geldiğinde, derin derin nefes aldı ve çok yakındı, bütün Persler de öyle. Horasanlılarla konuşurken, sultan dedi ki: "Şu andan başlayarak hepiniz aslan yavrularısınız, kartal yavrularısınız, arazide gece gündüz dolaşacak, Hıristiyanları öldürecek ve Bizans ulusuna merhamet göstermeyeceksiniz." Bu konuşma sonrasında, Alparslan muzaffer olarak Perslerin ülkesine döndü.

Nikeforos Bryennios'un (öl. 1137) Özgün Yunanca Anlatısının Fransızca Çevirisinin Çevirisi[10]

Kapadokya'ya geldiğinde, (Roman Diogenes) seçkin generalleriyle bir toplantı yaptı ve muharebenin gidişatı üzerine onlara danışarak, Persia'ya yürüyüp Türklerle savaşması mı, yoksa Bizans topraklarında kalıp [Türklerin] gelmelerini beklemesi mi gerektiğini sordu, çünkü sultanın Persia'dan ayrılıp yavaş ve kararlı bir şekilde Bizanslılara doğru ilerlediğine dair bir söylenti duymuştu. Bazıları –bunlar en atak ve en dalkavuk olanlardı– beklememesi, ilerlemesi ve sultanı Media'daki Vatana bölgesinde karşılaması gerektiği görüşündeydi. Ama o

10 Nicephorus Bryennius, *Historia*, çev. P. Gautier, *Nicephore Bryennios. Histoire* adıyla, Brüksel, 1975, 104-20.

sırada askerlerin önemli bir bölümüne komuta eden *magistros* İosephos Trakhaneiotes ve tüm batının Doux'u Nikeforos Bryennios bu planın tamamen yanlış olduğunu düşünüyorlardı ve Basileus'a mümkünse beklemesi ve düşmanı kendi üzerine çekmesi için yalvardılar. Civar kentleri tahkim etmeli ve tarlaları yakarak, düşmanın yiyecek bulmasını zorlaştırmalıydılar. Bu taktik işlemezse, Theodosioupolis'e ilerlemeli, orada kamp kurup düşmanı beklemeliydi, çünkü gıda sıkıntısı çekecek olan sultan Bizanslılara, onlar için savaşmaya uygun bir arazide saldırmak zorunda kalacaktı. Ama sağır kulaklara karşı konuşur gibiydiler. Dalkavuklar fraksiyonu üstün çıktı ve muteber kişilere kulak vermesi gerekirken, çok değer verdiği önceki başarıları başını döndürdüğü için, bilge adamları dinleyeceğine, dalkavuklara kulak verdi. Çünkü Mempet kalesini almış ve rastladığı kimi seyyah Türk birliklerini kaçırtmış, birçoğunu öldürüp, birçok da esir almıştı. Bu başarılarla şişmiş, birleşik kuvvetlerin ve komuta etmekte olduğu ordunun sayısal olarak eskisine göre daha kalabalık olması nedeniyle mantık düzeyinin üzerinde kendine güvenen imparator tüm adamlarıyla kampı toplamış, Persia'ya doğru yola çıkmış ve düşmana karşı yürüyüşe geçmişti.

İmparator Malazgirt'e vardığında, Basilakes Suriye ve Ermenistan'dan önemli sayıda takviye gücüyle geldi; güçlü ve cesur, ama ateşli ve çabuk öfkelenen bir adamdı ve imparatoru pohpohlama eğiliminde olduğu için, onun sorularına yalnızca aptalca yanıtlar verdi. *Vestaheros* Leon Diabetenos, imparatora bir mektup gönderip seferinden haberdar olan ve onun gücünden korkan sultanın Persia'yı terk edip Babil'e kaçtığını bildirdiğinde, bu rapora güvenen imparator ordusunu ikiye böldü. Ordusunun bir bölümüyle olduğu yerde kaldı diğer bölümünü de askeri planlar ve manevralar konusunda tecrübeli, ama o sıralarda cesaretini kaybetmiş olan *magistros* İosephos Trakhaneiotes komutasında Ahlat'a gönderdi. İmparatora tüm adamlarını kampta tutmasını ve düşman yakında kamp kurmuşken, ordusunu bölmemesini önerdi. Önerileri boşuna olunca, birliklerinin başında Ahlat'a doğru yola çıktı. Ahlat Türklerin yönetimi altında bir kentti ve hayli güçlü bir

garnizon tarafından korunuyordu. Ama üçüncü günden itibaren, Türkler yiyecek temini için ava çıkan askerlere saldırdılar, kimisini öldürüp, başkalarını da esir aldılar. Bu olayı duyan imparator, hemen Basilakes'i çağırdı ve onu Türkler hakkında uzun boylu sorguladı, bu stratejiden kimin sorumlu olduğunu bilmek ve harekât merkezlerinin yerini öğrenmek istiyordu. Her zamanki tez canlılığını gösteren Trakhaneiotes yağma için Ahlat'tan geldiklerini söyledi. Böylece kampın fazla uzağında olmayan ve saldırı planını hazırlayan sultanın ilerleyişinden imparatorun haberi olmadı. Arazinin derinliklerinde imparatoru şaşırtmayı ve tuzağa düşürmeyi planlayan sultan bir süvari bölüğü gönderdi, bunlar Bizans kampının etrafında dörtnala dolaşıp, üzengilerine asılıp kaçar gibi yaptılar, bu birkaç kez tekrarladıkları ve böylece bazı generalleri avladıkları bir taktikti, avlanan generallerin ilki de Basilakes oldu. Gerçekten de imparatoru bu stratejiden sorumlu olanların Pers ordusu değil, Ahlat halkı olduğuna ikna etme hevesiyle kamptan saldırı izni istedi. Kılıcını çekip, atını mahmuzlayıp muharebe düzeni olmadan düşmana saldırıya geçti. Askerleri de, sıraya bakmadan onu rastgele izlediler. Doğal olarak, bu düzensiz saldırıyı gören Türkler kaçıyor gibi yaptılar, ama Bizanslıların kamptan belli bir mesafe uzaklaştığını gördüklerinde, geri dönüp dağınık düşmana hücum ettiler ve tamamen bozguna uğrattılar. Birçok asker öldü, öyle ki dediklerine göre felaketi haber verecek bir haberci bile kalmadı ve Basilakes de esir düştü.

İmparator, Basilakes'in muharebe düzenine girmeden kamptan ayrıldığını ve düşmana saldırdığını duyunca, sol kanada komuta eden tüm batının Doux'u Nikeforos Bryennios'a askerleriyle dışarı çıkıp, eğer tehlikedeyse Basilakes'in yardımına koşmasını ve geri çekilmesini kolaylaştırmasını emretti. Çünkü [imparator] tehlikeyi idrak etmeye başlamıştı. Bunun üzerine Doux yola çıktı ve askerlerine kampı terk etmelerini emretti. Dışarı çıkınca, önce ne düşman gördü ne de dost; ama daha uzağa baktığında, yürüdükçe düşmanın tepeleri tuttuğunu gördü. Biraz daha ilerlediğinde bazı cesetler gördü ve Basilakes'e ne olduğunu merak etmeye başladı. Nefes alan bir askerle karşılaşınca, Basilakes'in nerede olduğunu ve neler ol-

duğunu sordu. Adam ona ne olduğunu anlattı ve Türkler de, her yandan üşüşüp [Doux'un], adamlarını sarmaya çalıştı. Bunu fark eden Doux, adamlarından cesur olmalarını ve korkakça ya da Bizans cesaretine yakışmayacak şeyler yapmamalarını istedi. Daha sonra ordusuna geri dönüş emri verip, onlara saldıranlara aldırmadan düzen içinde kampa geri dönmelerini sağladı. Kampa yaklaştığında, bir grup asker aldı, diğerlerine oldukları yerde kalmalarını emredip, aniden düşmana saldırdı ve [düşmanın] kolayca kaçmalarını sağladı. Ama diğerlerinin toplanıp saldırıya geçtiklerini görünce, tüm adamlarını yeniden bir araya getirdi, onları kampa geri götürdü. Türkler tarafından saldırıya uğrayıp sarıldığında, göğsünden bir mızrak, sırtından da iki ok darbesi almıştı. Kahramanca bir mücadelenin ardından onunla geri dönmüş ve onunla kampa girmişti. Geri dönüp imparatorun yanına gittiğinde, ona tam bir rapor verdi ve çadırına dönüp, yaralarına bakması emredildi. Böylece çadırında kaldı.

Ama gün ilk gülümseyişini bahşedip güneş ufkun üzerine çıkınca, yine imparatorun yanına çağrıldı. O da yaralarını hiç düşünmeden [imparatorun] gitti. Konseyde savaşmak mı yoksa askerleri kampta tutmak mı daha iyidir diye tartışıldığında, kimileri gayet düşünceli bir şekilde kampta kalınıp, Ahlat'a gönderilen birliklerin dönmesinin beklenmesini önerdi. Ama dalkavuklar tersini savundular. Bunların samimi olup olmadığını söylemek istemiyorum, ama onu savuşturdular [??] ve bir kez daha kötü öneri onu sürükledi. Askerler ileri sürüldü. Türkler daha güçlü ve daha kalabalık olarak geri döndü. Hücuma geçtiler ve çatışma sırasında birçok Türk öldü, ama Romalılar ağır kayıplara uğradılar. Bryennios da vücudunun birçok yerinden yaralandı. Ama stratejici yeteneği sayesinde ordusunun çoğunluğunu sağlam tutmayı başardı. Türklerin saldırıya geçtiğini gören imparator da orduyu muharebeye yöneltti ve kampın önünde muharebe düzenine soktu. Sağ kanat Kapadokyalı, imparatorun yakın dostu Alyates, sol kanat da Bryennios komutasındaydı, merkezde de imparator vardı. İhtiyat da Kayzerin oğlu, yabancı birliklere ve *arkhon*'ların birliklerine komuta eden *proedros* Andronikos'a emanet edilmişti. Ünlü bir

soydan gelen ve her türlü erdemin atfedildiği birisiydi. Gerçekten de kendi yaşındakiler arasında öne çıkmıştı. Cesurdu ve askeri strateji konusunda bilgiliydi, ama imparator hakkında iyi düşüncelere sahip değildi.

İmparatorun ordusunu muharebe düzenine soktuğunu gören Türkler, ne falanks ve de birimler halinde dizildiler, çünkü Bizanslılarla göğüs göğüse çatışmaya girmek istemiyorlardı ve kıpırdamadılar. Ama en önde yer alan sultan saldırı planını hazırlıyordu. Birliklerinin çoğunluğunu Taranges adlı, sultanın üzerinde çok güçlü bir etkisi bulunan, bir hadım ağasının komutasına vermiş, onu kurmay başkanı yapmıştı. Bu adam ordusunu birçok gruba bölüştürdü, tuzaklarla pusular hazırladı ve adamlarına Bizanslıları çevirerek onları oklarla taciz etmelerini emretti. Süvarilerinin saldırı altında olduğunu gören Bizanslılar bunu izleme zorunluluğu hissetti ve izlediler, bu arada düşman da kaçar gibi yaptı. Ama tuzak ve pusulara düşen Bizanslılar büyük zayiat verdi. Bu arada, her şeyi tehlikeye atmayı göze alan imparator Türklerle karşılaşmayı, onları yakın dövüşe zorlamayı ve işi sonuca vardırmayı umarak yavaşça ilerlerken, Türkler her yöne dağıldı, sonra aniden geri dönüp korkunç çığlıklarla vahşice Bizanslıların üzerine atıldılar ve sağ kanadı bozguna uğrattılar. İhtiyat birlikleri hemen geri çekilmeye başladı, Türkler de imparatoru çevreleyip her yönden kuşattılar. Sol kanat yardımına gelmeye çalıştığında, Türkler bunu engelledi, gerilerine dolaşıp kuşattıkları için, onları kaçmaya zorladılar. Terk edilen ve yardımdan tamamen yoksun kalan imparator, kılıcını çekti ve düşmanlarına saldırdı, birçoğunu öldürdü ve diğerlerini de kaçırdı. Ama bir düşman kalabalığınca sarılmış ve elinden yaralanmıştı. Onu tanıdılar ve büsbütün kuşatıldı; bir ok tarafından yaralanan atı kayıp devrildi ve binicisi de yıkıldı. Böylece Bizanslıların imparatoru ele geçirildi ve zincirlenip sultana götürüldü. İlahi takdir, bilmediğim nedenlerden dolayı, bu sonucu uygun bulmuştu. Çok sayıda subay da ele geçirildi. Gerisine gelince, kimileri kılıca kurban olurken, kimileri de kaçtı. Tüm kamp, imparatorluk çadırı, hazine ve imparatorluk mücevherleri, aralarında "Öksüz" adı verilen ünlü inci de bulunan en güzel

müevherler de ele geçirildi. Hayatta kalanlar her yöne dağıldı ve her biri kendi ülkesine dönmeye çalıştı.

Bu fırtına daha dinmemişti ki, başka biri patlak verdi. Çünkü Perslerin hükümdarı, Bizanslıların imparatorunun esir alındığını öğrendiğinde, zafer sarhoşluğuna kapılmadı; aksine, başarısından duyduğu gururu dizginledi ve hiç kimsenin gösterebileceğini düşünmediği bir ılımlılık gösterdi. Esirini teselli etti, onu masasına davet etti, istediği tüm esirleri serbest bıraktı ve sonunda onu da serbest bıraktı. Onunla bir evlilik bağı kurup, Bizanslılar açısından hiç de utanç verici olmayan vaatler için –çünkü imparator onuruyla örtüşmeyen anlaşmalara gireceğine ölmeyi tercih ederdi– yemin etmesini sağladıktan sonra maiyeti ve önemli bir muhafız birliğiyle imparatorluğuna geri gönderdi. Bu talihsizliğin ve birçok kötülüğün ana nedeni oldu. Çünkü mucize gibi bir şekilde hiç ummadığı bir sonuç elde eden imparator, zorluk yaşamadan Bizans İmparatorluğuna dönebileceğini sanmıştı. Kendini bu büyük felaketin ardından bir hayırlı haber taşıyıcısı olarak görmüş ve imparatoriçeye kendi eliyle yazdığı bir mektupla başına gelenleri anlatmıştı. Bunun sonucunda genel bir kargaşa yaşandı ve halk saraya üşüştü, kimisi olanlara şaşmıştı, kimileri de hiç inanmamıştı. İmparatoriçe zor bir durumdaydı ve ne yapacağını bilemiyordu. Destekçilerini toplayıp, birçok plan tasarladı.

İmparator Diogenes, serbest bırakılır bırakılmaz, iktidarı yeniden ele geçiremezse, zor duruma düşeceğini anladı. Bu yüzden bütün kent ve kasabalara gönderdiği haberciler aracılığıyla para toplayıp bir ordu oluşturmaya girişti. Bir asker grubu çevresinde toplanınca, ordusuyla adı herkesin ağzında olan Amasya kentine gitti. Bu haberi duyan imparatorun ve Kayzerin çevresi, ona karşı hangi rakibi çıkartabileceklerini düşündüler. Karar, Kayzerin cesur ve zeki bir adam ve değerli bir prens olan en küçük oğluna Bizans ordusunun emanet edilmesi yolundaydı.

[Bunun ardından onunla Diogenes arasındaki muharebe, daha sonra Diogenes'e Ermeni Haçatur'un yardım etmesi, Diogenes'le daha sonra sürdürülen pazarlıklar, Konstantinopolis'te Anna Dalassena'ya karşı saray entrikaları,

Haçatur'un yenilgiye uğrayıp esir düşmesi, Diogenes'in adamlarının ihanetine uğraması, Andronikos Dukas'ın protestolarına karşın kör edilmesi ve sonra da ölümü üzerine ayrıntılı bir anlatı gelir. Alparslan'ın bu olaylara tepkisinden hiç söz edilmez.]

Suriyeli Mikhail'in (öl. 1199) Süryanice Anlatısının Fransızca Çevirisinin Çevirisi[11]

1386 yılında, Bizans'ta Diogenes olarak bilinen imparator Roman Diogenes hüküm sürüyordu. Üç yıl sekiz ay hüküm sürdü.

Yargılarında çok sert ve acımasızdı. Mahboug*, yani Hierapolis'e kadar uzanan bir sefer başlattı. Burasına karşı sert bir saldırı düzenledi, Taiyaye'yi buradan kovdu.

Aynı yıl, Türklerin ilk kralı öldü ve Horasan'ın imparatorluk tacı aynı aileden Alparslan'a geçti. O da akrabası Süleyman'ı yağma için önden gönderdi; daha sonra sultan da sefere çıktı ve Ermenilerin topraklarını ele geçirdi.

Diogenes olarak bilinen imparator Roman Diogenes bunu öğrendiğinde, Romalıların bütün askerlerini topladı, Büyük Ermenistan'a doğru yola çıktı ve Türklere saldırmaya hazırlandı. İmparator Diogenes Türklere karşı zafer kazanacağını, krallarını esir edeceğini ve yakarak öldüreceğini söyleyerek böbürleniyordu. Türklerin kralı kendi kendine eğer Romalıları yener de Diogenes'i ele geçirirse, ona merhamet gösterip barış içinde ülkesine geri göndermeye yemin etti. Daha sonra, sanki mucize gibi, bunlar gerçekleşti.

Bizans'ın önde gelenleriyle imparatorları arasında anlaşmazlık çıkmaya başlamıştı. Sapkınlıklarına ortak etmek istedikleri Ermeni birlikleri, çatışmaya ilk arkasını dönüp kaçanlar olmuştu. Sonra da Türkler, aralarındaki sıkı anlaşma sayesinde, Bizanslıları yenilgiye uğrattı. Ve bu muharebede, anımsanmaya değer bir şey daha oldu. Tam her iki taraf da

11 Michael the Syrian, *Chronique de Michel le Syrien, Patriarche Jacob d'Antioche*, tıpkıbasım der. ve Fransızca çev. J.-B. Chabot: *Chronique de Michel le Syrien* adıyla, Paris, 3 cilt, 1899-1924, III, 168-70.

* Kent Arapçada Manbij, Süryanicede de Mabog olarak bilinir –çn.

hazırken, sultanın kuzeni Süleyman, muharebenin yönetimini kendisine vermesi için yalvardı, o da tepenin üstünde tahtında kalacaktı. Sultan bunu kabul edince, oğullarını –on iki deneyimli adam– görevlendirdi ve her birine biner adam verdi. Silahlandılar ve Bizanslılara karşı saldırıya geçtiler. İki taraf göğüs göğüse çarpışmaya girince, sultanın yakın hizmetinde bulunan yeğenlerinden biri muharebeye katılmak istediğini belirtti, ama sultan ona izin vermedi. Birkaç kez isteyip yalvarmasının ardından izin aldı ve aşağıya indi. Sonra imparatorla karşılaştı; çünkü, imparator güçlü ve cesurdu ve her ne kadar ona refakat eden yakınlarının çoğu ve tüm Ermeniler onu terk edip tabanları yağlamışsa da, o savaşmaya devam ediyordu. Yukarıdan yeni inmiş olan adam imparatorla karşılaşır karşılaşmaz, ona vurdu ve yere indirdi, tam onun işini bitirmeye hazırlanıyordu ki, imparator kimliğini açık etti. Türk çok sevindi ve onu esir aldı. Tam onu kralına götürüyordu ki, onu görüp sorguya çekmiş olan bir adam onun Roma imparatoru olduğunu söyledi. Zaferi kendine mal etmek isteyen bu alçak, imparatoru yakalayan adamı bir kılıç darbesiyle yere serdi, zincirlenmiş olan imparatoru kendi devraldı ve sultana götürdü. Akşama doğru, yeğeninin dönmediğini fark eden sultan onu aramaları için adam gönderdi. Onu yaralanmış, ama henüz canlıyken buldular. Onu yukarı götürdüler ve onu tanıyan Diogenes, olanları anlattı. Bunun üzerine sultan bu adamın çarmıha gerilmesini ve mallarının da çok haksızca darbe yiyen adama verilmesini emretti.

Daha sonra sultan, Diogenes'e onun kendisini [sultan] yakalamış olması durumunda ne yapacağını sordu, Diogenes de onu yakarak öldürmeye niyetli olduğunu itiraf etti. Sultan da dedi ki: "Bana gelince, kendi kendime, yakalanırsan sana merhamet gösterme sözü verdim. Dolayısıyla bil ki, Allah iyilik yapmayı düşünenlerin sesini duyar." Sonra onu refakatçilerle Bizans sınırına gönderdi ve onu orada bıraktı.

Sultan Alparslan'ın adil olduğu söylenir ve ona pek çok iyilik atfedilir.

Bizanslılar Diogenes'in esir edildiğini duyduklarında, Konstantinus'un oğlu Mikhail'i imparator olarak atadılar, o da

İvannis adlı birini Kayzer olarak atadı. Bu adam, Diogenes'in serbest bırakıldığını duyunca, kurnazca ona yemin etti. Diogenes bu yemine inandı, ama geldiğinde, iki gözünü de kör ettiler, o da ertesi gün öldü. İmansızlar hep böyle yapar.

Mısırlı Kıpti Vakanüvis el-Makin'in (öl. 658/1259-60) Arapça Anlatısının Çevirisi[12]

463 yılında, sultan Alparslan kırk bin süvariyle Bizans imparatorunu karşılamak üzere Ahlat'a doğru yola çıktı. Büyük bir kuvvetin komutanı ona karşı çıktı ve sultan onun karşısında zafer kazandı. Önderlerini hapsetti ve burnunu kestirdi. Sonra Bizans kralı da geldi ve Zilkade ayına beş gün kala sultan onu da el-Zahra adı verilen bir yerde karşıladı. Sultan onunla bir cuma günü savaştı ve muzaffer oldu. Müslümanlar gün ve gece boyunca onlardan sayısız miktarda öldürdüler. Bizans kralı ele geçirildi. Sonra sultan bir buçuk milyon *dinar* ödemesi koşuluyla onu serbest bıraktı, ayrıca onun yılda üç yüz altmış bin *dinar* ödemesine ve Bizans'taki tüm Müslüman esirlerin serbest bırakılmasına karar verdiler.

Bizans imparatoru ülkesine döndüğünde, Bizans'ın kendi yerine başkasını kral olarak atadığını gördü. Bunun üzerine çileciliğe dönmeye karar verdi ve yün giysiler giydi. Sultana iki yüz bin *dinar* ve doksan bin *dinar* değerinde mücevher gönderdi ve daha fazlasını yapamayacağına yemin etti. Sığınmak için Ermenistan kralına gitti, Ermenilerin kralı da onu kabul etti. [Roman Diogenes] onunla kaldı[13] ve sultana bir mesaj göndererek durumu haber verdi.

12 *Tar'ikh al-Muslimin*, der. Zakkar, *Mukhtarat*, 152. Ayrıca bkz. bu metnin ilk basımı; -al-Makin, Ibn al-'Amid, *Historia saracenica*, der. T. Erpenius, Leiden, 1625, 555-6. Bu kaynak çok erken dönemlerden beri Avrupa'da biliniyordu. Vryonis bu eserin Latince çevirisinin Gibbon'ın kütüphanesinde bulunduğunu belirtir: bkz. Vryonis, 'A personal history,' 226.

13 Erpenius'un derlemesinde, Ermenistan kralının Roman Diogenes'i kör ettiği yazar; *Historia saracenica*, 5.

Bar Habraeus'un (Ebu'l Ferec, öl. 1286) Süryanice Anlatısının Çevirisi[14]*

Sonra, kral DIOGENES kalabalık bir kuvvet topladı ve ARMENIA tarafından ihtişamla yola çıkıp, MÎNÂZGERD'e vardı. Ve sultanın adamlarını buradan sürdü, ama onları öldürmedi ve kenti aldı. Sultan bunu duyduğunda, gözünü RHÔMÂYÊ topraklarına dikti. TÜRKLERin sayıları az olduğundan, Sultan ALB ARSLAN korkuyordu ve DIOGENES'e adı SÂWTAKÎN olan bir elçi gönderdi ve aramızda barış yapalım, herkes "dönüp kendi ülkemize gidelim" desin, dedi. O zaman DIOGENES böbürlendi ve dedi ki: "Şimdi bu kadar hazineyi buraya getirmiş, tüm bu orduyu toplamışken ve zafer de benimken, dönecek miyim? Aramızda yalnızca kılıç olabilir." Bunun üzerine küstahları alçaltan yüce Tanrı, Sultana güç verdi. Ve o da askerlerini hazır etti ve onlara cesaret verici sözlerle hitap etti. Ve okuyla yayını elinden attı ve zırhını giydi ve kalkanıyla mızrağını eline aldı ve atının kuyruğunu bağladı ve bindi. Ve bütün TÜRKLER aynısını yaptı. Ve haftanın altıncı günü (cuma), öğle saatinde, KHÂLÂT ve MÎNÂZGERD arasında bir yerde RHÔMÂYE üzerine hücum ettiler. Ve yüce bir savaş çığlığı attılar ve aralarına daldılar. Ve korku RHÔMÂYE saflarına indi ve birçoğu öldükten sonra kaçmaya başladılar ve başkaları da esir alındı.

Ve akşam saatinde adı KAHÂRYÂ olan bir hadımağası, Türk soylularının arasından geldi ve Sultan'a "Kölelerimden biri RHÔMÂYE kralını esir aldığını ve yanında olduğunu söylüyor," dedi. Ve atlılar sayılırken sayımı yapan Emir bu köleyi aşağılamış ve onu ücret bordrosuna yazmamıştı. Ve ona gülen Emir, "Evet, bu köle RHÔMÂYE kralını esir edecek," demişti. Ve Tanrının işine bakın ki, güldükleri o laf gerçek olmuştu. Şimdi, her ne kadar Sultan buna inanmamış olsa da, sesini çıkartmadı, adı "SHÂDI" olan ve birçok kez elçilerle RHÔMÂYE kralının

14 Bar Hebraeus, *The chronography of Gregory Abu'l Faraj, the Hebrew physician, commonly known as Bar Hebraeus*, tıpkıbasım der. ve çev. E. A. W. Budge, Londra, 1932, 220-3. Budge'un büyük harf kullanımı burada korunmuştur.

* Yazarın dipnotlarında belirtildiği gibi büyük harf kullanımının korunmasının yanında, bu metne özel olarak bu sözcüklerin imlası da büyük ölçüde özgün metne uydurulmuştur --çn.

huzuruna çıkmış olan bir genç adama gidip ona (yani esire) bakmasını söyledi. Ve SHÂDI gidip DIOGENES' görünce, yere eğildi ve krala saygı gösterdi; daha sonra Sultan'a koşup esirin kral olduğunu bildirdi. O zaman Sultan hemen emirler verdi, DIOGENES için büyük bir saltanat çadırı hazırladılar ve onu oraya götürdüler. Ve elleriyle boynuna demir kelepçeler taktılar ve ona muhafızlık etmesi için yüz TÜRK atadılar.

Ve sabah Sultan emir verdi ve DIOGENES'i onun huzuruna getirdiler ve o da ona dört tokat attı ve ona dedi ki: "Neden ben barış istediğimde sen beni dinlemedin?" Bunun üzerine DIOGENES, bilge ve anlayışlı bir adam olduğundan, dikkatle seçilmiş ve düzenlenmiş kelimelerle konuştu ve dedi ki: "İnsana mümkün olan ve kralların elde edebileceği hiçbir şeyden yoksun kalmadım. Ama Tanrı iradesini gösterdi. Ve şimdi, ne istersen yap, ama azarlamayı bırak." Sultan da ona dedi ki: "Şimdi söyle bana, eğer ben senin eline düşseydim, sen bana ne yapardın?" DIOGENES yanıt olarak, "Her türlü kötülüğü, çünkü düşman düşmanla, kötülükten başka bir şey için karşılaşmaz," dedi. Sultan da, "Doğruyu konuştun. Eğer bundan farklı bir şey söylemiş olsaydın, sana inanmazdım," dedi. "Şimdi söyle bana, sana ne yapacağımı düşünüyorsun?" ve kral yanıt verdi, "Üç şeyden birini, birincisi, beni öldürebilirsin. Ve ikincisi, beni teşhir eder, herkes zaferini görüp kabul etsin diye ülkende dolaştırabilirsin. Ve üçüncüsü ki bunu söylemenin bir yararı yok, çünkü bu çılgınca bir hayal ve yapabileceklerinden çok uzak." Ve Sultan, "peki neden bunu söylemekten kaçınıyorsun?" dedi. Ve DIOGENES, "Beni başkentime geri gönderirsin ve ben de senin beylerinden biri olurum ve beni çağırdığında gelirim ve bana 'şunu yap' dediğinde yaparım," diye yanıtladı. Ve Sultan da dedi ki: "Ben de tam bu üçüncü dediğini yapmaya niyetliyim, çünkü sen çaresiz durumdasın."

Ve Sultan ondan on bin bin dinar fidye istedi. Ama DIOGENES dedi ki: "Eğer tüm RHÔMÂYE krallığını verecek olsam, benim elde edeceğim faydanın yanında az kalır. Ama kral olduğum zamandan bu yana RHÔMÂYE krallığının hazinesini komuta ettiğim orduya hesapsızca harcadım." Ve DIOGENES, bin bin *dinar* fidye ve yılda üç yüz altmış bin *dinar* haraç öde-

mesi koşuluyla serbest bırakıldı. Ve Sultan emir verdi ve demir kelepçelerini çıkardılar ve elinden alınmış olan tahtına oturttular. Ve DIOGENES ve Sultan birlikte yiyip içtiler. Ve Sultan ondan, RHÔMÂYE'nin ARAPLARdan aldığı ANTIOCH, EDESSA, MABBÛGH ve MÎNÂZGERD'i istedi. Ve DIOGENES "Ben krallığıma döndüğümde bir ordu gönder ve buralar için savaş ve ben de onlara teslim olmaları yolunda bir mesaj gönderirim. Eğer şimdi gönderirsem, beni dinlemezler." Ve DIOGENES Sultana dedi ki: "Eğer şimdi beni göndereceksen, RHÔMÂYE [başka bir] kral atamadan çabuk gönder ve bunu hemen yap, yoksa bu [koşulları] yerine getiremem." Ve gerçekten de öyle oldu.

Ve Sultan emir verdi ve onunla birlikte gitmek üzere yüz köle ve iki Emir atadı ve onunla birlikte KONSTANTINOPOLIS' gideceklerdi. Ve Sultan da bir fersah boyunca ona eşlik etti. Ve geri dönmek istediğinde, DIOGENES atından inmek istedi, ama Sultan inmemesini söyledi. Böylece yan yana at üstünde giderken, öpüşüp ayrıldılar.

Şimdi, ben bu öyküyü iki elyazmasında gördüm, [biri] Arapça ve [biri de] Farsça. Ama kutsanmış MÂR MICHAEL demiş ki: "Sultanın kız kardeşinin oğlu kralı yakalamış, ama başka bir TÜRK gelmiş ve kralı yakalama şerefi onun olsun diye, Sultanın yeğenini öldürüp kralı almış." Ve Sultan DIOGENES'e "Eline düşseydim, bana ne yapmak niyetindeydin?" diye sorduğunda, DIOGENES, "Seni ateşte yakmayı arzulardım," demiş. Şimdi, açıktır ki, böyle kaba bir şeyi bir kral diğerine hiçbir zaman söylemez. Üstelik TÜRKLERin Sultanın yeğenini öldürüp kralı elinden almaları da olanaksızdır. Çünkü yakalanmaktan, hatta kral tarafından, korkarlardı.

Şimdi, YÂWNÂYE (YUNANLAR) DIOGENES'in ele geçirildiğini duyunca, kral olarak KONSTANTINUS'un oğlu MIKHAIL'i atadılar. Ve bu kral da, şimdi DIOGENES'in karısı olan annesini yakaladı ve bir manastıra kapanmaya zorladı. Ve amcası ÎWANÎ Kisarios (Kayzer, yeni yardımcı ya da ikinci komutan) oldu. Şimdi, DIOGENES RHÔMÂYE topraklarına girip neler olduğunu duyunca, DUKÎÂ kalesine gitti ve orada iki yüz bin dinar bulup ona eşlik eden iki Emirle bunları Sultana gönderdi ve durumdan haberdar etti. Kendisi de keşiş kıyafetlerine

bürünüp DUKIÂ'ya yerleşti. MIKHAIL'e de haber gönderdi ve "Şimdiye kadar Hıristiyanların inancı uğruna muzaffer bir şekilde savaştım ve bu bana yeter," dedi. "Sana gelince, krallığın kutlu olsun. Kral olmakla iyi ettin, çünkü bu senin hakkındı. Ama inanca gelince, sana Sultanla gerçekleştirdiğim barışı bozmamanı öneririm ve [bu önerime] uymazsan, ne senin için ne de Hıristiyanlar için huzur olmayacak. " Ve MIKHAIL ona teşekkür etti ve "önerinden ayrılmayacağım," dedi.

Şimdi, bir süre sonra bazı adamlar onu işlediler ve DIOGENES'e bir mektup gönderdi ve ona, "Eğer gerçekten bir keşiş olduysan, neden bir kalede yaşıyorsun?" dedi. "Senin bir manastıra gitmen daha uygun olur, böylece biz de o kaleye muhafızlar gönderebiliriz." Bunun üzerine DIOGENES de bir mektup yazdı ve "Tüm RHÔMÂYÊ krallığında, bana bırakabileceği bir tek kale bile yok," dedi. Ve ayağa kalkıp, [keşişlerin] yün giysilerinden sıyrılıp DÛKÎÂ tüccarlarından kıyafet ödünç aldı ve bir ordu topladı. Ve AŞAĞI ERMENİSTAN soylularından BAR SANHIRÎB ona geldiğinde, onu yakalayıp gözlerini oydu ve ondan seksen altın centenarii aldı. Ve gücü çok arttı ve MELITENE'ye geldi. Ve sultan ALB ARSLÂN'a yazdı ve yardım istedi. Ve sultan da nerede bir davası varsa oraya gidip şahsen ona yardım edeceğine söz verdi.

Ve bundan sonra DIOGENES MELITENE'den CILICIA'ya (Kilikya) doğru hareket etti. Ve ÎWANI (JOANNES) ona saldırdı ve ADÂNÂ kentinde onu ele geçirdi. Ve onu ele geçirdiğini kral MIKHAIL'e haber verdi. Bunun üzerine MIKHAIL buyurdu ve "Ona zarar vermeyeceksin, onu ihtimamla bize getireceksin ki, onu bir manastıra yerleştirelim," dedi. DIOGENES KONSTANTINOPOLIS'e yaklaştığında, ÎWANÎ (JOANNES) onun gözlerine mil çekip kör etti ve DIOGENES kafasını ölene kadar duvara vurdu. Ve kral ve soylular ÎWANÎ'ye kızdılar, çünkü bunu kralın emri olmadan yapmıştı.

Ek C

MALAZGİRT MUHAREBESİ ÜZERİNE BAŞKA ORTAÇAĞ MÜSLÜMAN ANLATILARI

Giriş

Malazgirt muharebesi üzerine, bu kitabın ana bölümleri içinde ele alınan en önemli ortaçağ Müslüman anlatılarının dışında, olay hakkında şu anda var olan kimi başka Müslüman anlatıları da var; bunların çoğu Arapça, ama aralarında Farsça olanlar da var.

Bu az bilinen ek kaynaklarda, ya kimi ayrıntılarda ya da altta yatan tavırlarda hiç değilse bile, çok az özgünlük var. Gerçekten de Malazgirt üzerine Müslüman tarihyazımı geleneğindeki geniş yelpaze ve anekdotik malzemenin, 13. yüzyıl sonunda sıkıca sabitlendiği ve daha sonraki yazarların muhafazakâr biçimde bu geleneğe bağlı kaldıkları açıktır. Bazı vakanüvisler muharebeye çok az dikkat harcamıştır; bazı başkaları da uzun, ama türevsel anlatılar verir. Yine de bunlar bile Müslüman tarihyazımı tekniklerinin örnekleri olarak ilginçlikten yoksun değildir.

Kaynakların kapsamlı bir şekilde ele alınabilmesi için, bu ek içinde o ilave malzemeden birkaç çevirinin yanında, muharebe üzerine diğer Müslüman anlatıların bir listesi de verilecek. Bunlar değişik ülkelerden geliyor; Mısır, Suriye, Anadolu ve İran.

İbnü'l-Adim'in *Bugyetü't-Taleb fi Tarih-i Haleb* İçindeki Parçalı Anlatısı

Metne Giriş

İbnü'l-Adim, *Yerel Halep Tarihi*[1] içindeki uzun Malazgirt anlatısının yanında, Halep'le ilgili büyük kişilerin yaşamları hakkında tam bilgi veren muazzam bir Arapça yaşamöyküsü sözlüğü[2] yazmıştır.[3] Kendi kentinin önde gelen kamu kişilerinden biri olarak, İbnü'l-Adim Alparslan'ın burayı ziyaretini kaydetmekle ilgilenmiştir ve *Bugye* Malazgirt muharebesinin yaşandığı 463/1071 yılı üzerine kapsamlı bilgi içerir.

İbnü'l-Adim, Alparslan üzerine yaşamöyküsel notlarına, Malazgirt muharebesi üzerine bilinmeyen ya da kaybolmuş kaynaklardan alınma bir dizi kısa alıntı dahil etmiştir. Nadir oldukları için bunların ikisi aşağıda verilmiştir. Biri anonim bir kaynaktandır; diğeri de on ikinci yüzyıldaki Haçlı Seferleri sırasında geçen kendine özgü anıların yazarı ünlü Usame b. Münkid'in kardeşi Ali b. Münkid tarafından yazıldığı söylenen kaybolmuş bir tarihten alınmadır.

Metnin Çevirisi
Bilinmeyen Bir Yazarın Anlatısı

[Alparslan] 463'te[4] Mahmud b. Nasr b. Salih b. Mirdas'ın elinde bulunan Halep'i kuşattı. Daha sonra Konstantinopolis'ten ayrılan Diogenes'i [Roman Diogenes] karşılamaya gitti. Onunla karşılaştı ve esir aldı. Daha sonra merhamet gösterdi ve onu serbest bıraktı.[5]

1 Bkz. bölüm 3, s. 75.

2 Özgün metnin yalnızca dörtte birini kapsayan elimizdeki versiyonunda bile bu muazzam bir eserdir.

3 İbn al-Adim, *Bughyat al-talab fi ta'rikh Halab*, kısmen derleyen, A. Sevim, *Biyografilerle Selçuklular Tarihi İbnü 'l-Adim Bugyetü't-Taleb fi Tarih-i Haleb* adıyla, Ankara, 1982, 16-39. Bu eserde İbnü'l-Adim çok geniş bir kaynaklar yelpazesinden yararlanmıştır, bunlara babasının tanıklığı da aralarında olmak üzere sözlü anlatılar, var olan ya da kaybolmuş, adı belli ya da anonim yazılı anlatılar da dahildir. Yer yer, bilgiyi nereden aldığını hatırlamadığını söyleyecek kadar da dürüsttür.

4 1071.

5 *Bugye*, der. Sevim, 17.

Ali b. Münkid'in (öl. 544/1150) Anlatısı

Sultan Irak yoluyla çekilip ülkesine geri döndü, buradan Ermenistan'a, Rum kralını karşılamaya gitti. İki taraf bir cuma günü karşı karşıya geldi. Sultan onunla savaşmaktan kendini alıkoydu,[6] İslamın minberlerinde dua okunması ve [dualara] Müslümanların zaferi için yanıt verilmesinin zamanını bekledi. Öğle namazını kıldıktan sonra, onlarla savaştı.[7]

Metin Üzerine Yorumlar

Standart Malazgirt anlatısının temel unsurları bu iki kısa, hızlı anlatıda görülür. Ali b. Münkid'in bu çok kısa anlatısında bile cumanın öneminden söz edilmesi ilginçtir.

Ravendi'nin (öl. on üçüncü yüzyıl başları) *Râhat-üs-sudûr ve âyet-üs-sürûr dar ta'rih-i al-i Selçuk*[8] İçindeki Anlatısı

Metne Giriş

Bu Selçuklular üzerine, güçlü *Prenslere Ayna* tınıları içeren bir hanedan tarihidir, Farsça ve basit bir dille yazılmıştır, aralara Arapça ve Farsça atasözleri, Kuran'dan ve başka yerlerden alınma edebi alıntılar serpiştirilmiştir. On ikinci yüzyılın sonunda İran'daki Selçuklu hanedanının çöküşünün ardından Ravendi bu eseri Anadolu'daki Selçuklu sultanı I. Keyhüsrev'e atfetmiştir.

Metnin Çevirisi

Sultan, Bizans kralı Roman Diogenes'le savaşmaya gitti. [Roman Diogenes] Bizans'tan altı yüz bin süvariyle geldi ve o da Bizans [topraklarına] doğru yöneldi. Alparslan onun karşısına Malazgirt'te on iki bin adamla çıktı. Onları yenilgiye uğrattı ve Roman Diogenes bir köle tarafından esir edildi.

---

6 Tam anlamıyla: "Durdu."

7 *Bugye*, der. Sevim, 25.

8 Rawandi, *Rahat al-sudür wa 'l-ayat al-surür dar ta'rikh-i al-i Saljuq*, der. M. Iqbal, Londra, 1921, 119-20.

Bildirildiğine göre, Alparslan Bizans kralı Roman Diogenes'le savaşmaya giderken, o [Alparslan] ordunun kendi huzurunda teftiş edilmesini istemişti. Komutan Sa'd el-Devle Gavhara'in [onun] hizmetindeydi ve teftişi o icra etti. Maiyetinden çok zayıf bir Bizanslı köle de teftişe geldi. Müfettiş onun adını yazmadı. Sa'd el-Devle dedi ki: "Zorluk çıkartma. Bakarsın o Bizans kralını yakalar." Şu işe bakın ki, [Bizans ordusunun] bozgunu sırasında köle kendisini evvelce görmüş olduğu için Bizans kralını tanıdı. Onu yakaladı ve sultanın huzuruna getirdi. Sultan onu birkaç gün esir etti. Daha sonra her iki kulağına da birer halka takarak onu ömür boyu güvence verdi. Daha sonra [sultan] Bizans kralı Roman Diogenes'in ona kelle vergisi olarak günde bin *dinar* göndermesine karar verdi.

Metin Üzerine Yorumlar

Bu kısa anlatı Malazgirt muharebesinin standart Farsça versiyonunun çekirdek öğelerinden birkaçını içerir, ama Roman Diogenes'in onuruyla serbest bırakılmasından söz etmez.

Reşidüddin'in (öl. 717/1318) *Jâmi'al-tawarikh*[9] İçindeki Anlatısı

Metne Giriş

Muazzam eseri *Jâmi'al tawarikh*'in Farsça metnine ek olarak, Reşidüddin (ya da çevresinin üyeleri) bunun Arapça versiyonunu da üretti. Böyle bir versiyon Edinburgh Üniversitesi Kütüphanesindeki çok güzel resimlendirilmiş el yazmasında bulunur. Buradaki Malazgirt anlatısı, çok az yeni malzeme içermesine karşın, az rastlanır olması nedeniyle çevrilmiştir.

Metnin Çevirisi

463/1070-1 Yılının Olayları

O yıl, Bizans imparatoru Roman Diogenes Bizanslılar, Frenkler ve Hıristiyan Bedevilerden [oluşan] yüz bin süvariy-

9 Rashid al-Din, *Cami' al-Tawarikh*, Edinburgh University Library MS. Arab 20, f. 1296.

le yola çıktı. Ahlat bölgesindeki Malazgirt'e vardıklarında, Alparslan Azerbaycan'daki Hoy kentindeydi. Bir süvari birliğiyle onlara saldırmak üzere harekete geçti ve karısını, yüklerini ve eşyasını Nizamülmülk'le Hamedan'a gönderdi. Yanında on beş bin atlı vardı ve onları toplayıp doğru komutlar verdi. Sonra Bizanslılarla karşılaştı ve askerleriyle Bizans ordusuna saldırdı. Yalnızca bir saat içinde Bizanslılar alt edilmişti. Askerleri dağılmış ve Müslümanlar Avrupalıların sultanını ele geçirmiş ve sultanın huzuruna çıkartmışlardı, o da onu üç kez kendi eliyle tokatladı. Dedi ki: "Bir buçuk milyon dinarın altında fidye kabul etmeyin, ayrıca eğer ben takviye istersem, bana destek verecek ve Bizans topraklarında bulunan Müslüman esirleri serbest bırakacak." O da bunları kesin bir şekilde kabul etti ve onu bu koşullarla serbest bıraktılar.

Diğer Malazgirt Anlatılarının Listesi

Arapça

İbn Abi'l-Damm (öl. 642/1244),[10] *Ta'rikh Ibn AbîDamm*
İbn Müyesser (öl. 676/1278), *Akhbar Misr*[11]

10 Der. Zakkar, 143.
11 Der. Zakkar, 145.

İbn al-Dawadari (öl. 735/1335 sonrası), *Kanz al-durar wajami al-ghurar*[12]

Al-Maqrizi (öl. 845/1442), *Itti'az al-hunafa*[13]

Al-Dhahabi (öl.748/1348 *veya* 753/1352-3),*Kitab ta'rikh duwal al-Islam*[14]

Farsça

Yazdi (öl. 743/1342), *Al-'urdda fi'l hikayat al-saljuqiyya*[15]

Anavî, Burhan al-Dîn (fl. on üçüncü yüzyıl başları), *Anis al-qulub*[16]

12 Der. Zakkar, 158-60.

13 Der. Zakkar, 157.

14 Fransızca çev. A. Nègre, *Kitab ta'rikh duwal al-Islam*, Şam, 1979, 17-19

15 Der. K. Süsshelm, Leiden, 1909.

16 Der. M. F. Köprülü, *Belleten* 7 içinde (1943), 503-4

Kaynakça

EI¹ Encyclopedia of Islam, ilk baskı
EI2 Encyclopedia of Islam, ikinci baskı

Malazgirt savaşı Üzerine Birincil Kaynaklar

Arapça

'Azîmî, al-, *Ta'rîkh Halab*, ed. C. Cahen as 'La chronique abregee d'al-'Azîmî,' *Journal Asiatique* 230 (1938), 335-448; I. Za'rur, *Ta'rîkh Halab*, Damascus, 1984.

Bundan, al-, *Zubdat al-nuşra wa-nukhbat al-'uşra*, ed. M. T. Houtsma in *Recueil de textes relatifs a l'histoire des Seldjoucides*, Leiden, 1889, II, 36-44; Turkish translation by K. Burslan as *Irak ve Horasan Selçuklulari tarihi*, Istanbul, 1943, 37-41.

Dhahabi, al-, *Kitab ta'rîkh duw al al-Islam*, tr. A. Negre, Damascus, 1979,17-19.

Husaynî, al-, *Akhbar al-dawlat al-saljuqiyya*, ed. M. Iqbal, Lahore, 1933, 46-53. For a translation of the section on Manzikert, cf. Q. Ayaz, *An unex-ploited source for the history of the Saljuqs: a translation and critical commentary on the Akhbar al-Dawlat al-Saljuqiyya, yayımlanmamış doktora tezi*, Edinburgh, 1985, 116-26. Ayrıca bkz. the Russian translation by D. Bunyatov, Moscow, 1980, and the Turkish translation by N. Lugal, Ankara, 1943.

Ibn Abı Damm, *Ta'rikh Ibn Abı Damm* , ed. Zakkar, 143.

Ibn al-'Adîm, *Bughyat al-talab fi ta'rîkh Halab*, partial ed. A. Sevim, as *Biyografilerle Selcukular Tarihi Ibnul-Adim Bügyetut-taleb fi Tarihi Haleb*, Ankara, 1982,16-39.

Ibn al-'Adîm, *Zubdat al-halab fi ta'rikh Halab*, ed. S. Dahan, Damascus, 1954, ii, 23-30; ed. S. Zakkar, I, Damascus, 1997, 264-8.

Ibn al-Athîr, *Al-Kümil fîl-ta'rîkh*, ed. C. J. Tornberg, Leiden and Uppsala, 1851-76, X, 43-6; tr. D. S. Richards, *The Annals of the Seljuk Turks*, London, 2002, 170-2.

Ibn al-Azraq al-Fâriqî, *Ta'rîkh Mayyâfâriqîn wa-Âmid*, ed. B. A. L. 'Awad, Cairo, 1959, s *Ta'rîkh al-Fâriqî*, 189-90; ed. H. P. Amedroz in the margins of Ibn al-Qalanisî, *Dhayl*, 99-100, n. 1.

Ibn al-Dawâdârî, *Kanz al-durar wa- jâmî al-ghurar*, ed. Zakkar, 158-60.

Ibn al-Jawzî, *Al-Muntazam*, VIII, ed. F. Krenkow, Hyderabad, 1359, 260-5.

Ibn al-Qalanisî, *Dhayl ta'rîkh Dimashq*, ed. H. P. Amedroz, Leiden, 1908,99.

Ibn *Muyassar, Akhbâr Miṣr,* ed. Zakkar, 145.

Imâd al-Dîn al-Isfahânî, *Nuṣrat al-fatra,* Paris Ms. (Arabic) 2145, ff. 32a-39a.

Makîn, al-, ibn al-1 Amid, *Historia saracenica,* ed. T. Erpenius, Leiden, 1625, 555-6.

Maqrizî-al, *Ittiâzal-hunafâ,'* ed. Zakkar, 157.

Rashîd al-Dîn, *Jâmî al-tawârîkh,* Edinburgh University Library MS. Arab 20, f.129b.

Sibt b. al-Jawzî, *Mîrât al-zamân fî ta'rîkh al-a'yân* ed. A. Sevim, Ankara, 1968, 143, 146-52; ed. Q. H. Yuzbak, yayımlanmamış doktora tezi, Üniversite de Saint Joseph, Beirut, 1984, I, 278, 281-5; ed. H. P. Amedroz in the margins of Ibn al-Qalânisî, *Dhayl,* 100-5.

Sümer, F., and A. Sevim, *İslam Kaynaklarına Göre Malazgirt Savaşı (metinler ve çevirileri), Türk Tarih Kurumu Yayınlarından XIX. Seri-Sa. 3,* Ankara, 1971.

Turtüshî, al-, *Sirâj al-mulük,* ed. S. Dayf, Cairo, 1991, 694-7; Spanish trans. by M. Alarcon as *Lâmpara de los principes,* Madrid, 1930-1, II, 111-15.

Zakkar, S., *Mukhtârât min kitâbât al-mu arrikhîn al-'arab,* Damascus and Beirut, 1970, 96-150.

Farsça

Anavî, Burhan al-Dîn, *Anîs al-qulüh,* ed. M. F. Köprülü, in *Belleten* 7 (1943), 503-4.

Aqsara'î, *Musâmarat al-akhbâr va-musâyarat al-akhyâr,* ed. O. Turan, Ankara, 1944, 16-17; Turkish translation by M. Gencosman as *Selçuki devletleri tarihi,* 1943, 111-13.

Hamdallâh Mustawfi, *Ta'rîkh-i Guzîda,* ed. A. Nava'i, Tehran, 1339,432-33; ed. Sümer and Sevim, *İslam kaynaklarına,* 62; French trans., M. Defremery, as 'Histoire des Seldjoukides et des Ismaeliens ou Assassins de Iran,' *Journal Asiatique* (1848), series 4, XII, 20-22; Turkish trans., Sümer and Sevim, *İslam kaynaklarına,* 67.

Mîrkhwand, *Rawdat al-ṣafa fi sirat al-anbiya wal-muluk wa'l-khulafa,* Tehran, 1853-4, unpaginated; Lucknow, 1332 (repr. in Sümer and Sevim, 63-9); *Mirchondi historia Seldschukidorum,* ed. J. A. Vullers, Giessen, 1837, trans. J. A. Vullers as *Mirchond's Geschichte der Seldschuken aus dem Persischen zum ersten Mal übersetzt und mit historischen, geographischen und literarischen Anmerkungen erldutert,* Giessen, 1838, 61-73.

Nîshâpûrî, *The Saljuqndma of Zahir al-Din Nîshâpûrî,* ed. A. H. Morton, Chippenham, 2004, 22.

Pseudo-Nîshâpûrî (i.e. Qâshânî), *Saljuqndma,* ed. I. Afshar, Tehran, 1332/ 1953, 24-7.

Rashîd *al-Dîn, Jâmî al-tawârîkh,* Seljuq part, ed. A. Ateş as *Cami al-tavarih (Metin), II. Cild, 5. Cuz, Selçuklar tarihi,* Ankara, 1960, 31-9; tr. K. A. Luther as *The history of the Seljuq Turks from the Jami' al-tawârîkh. An Ilkhanid adaptation of the Saljuq-nâma of Zahîr al-Din Nîshâpûrî,* London, 2001, 48-53.

Râwandî, *Rahat al-şudür wa-ayât al-surür*, ed. M. Iqbal, London, 1921, 119.

Yazdî, *Al-'urâda fi'l hikâyat al-saljuqiyya*, ed. K. Süssheim, Leiden, 1909, 46-50.

Bizans

Attaliates, *Michaelis Attaliates Historia*, ed. I. Bekker in *Corpus Scriptorum historiae byzantinae*, Bonn, 1853, 144-69. For a translation by Dr R. Macrides of this key passage, see Appendix A of this book.

Michael Psellus, *Chronographia*, tr. E. R. A. Sewter as *The chronography of Michael Psellus*, London, 1953, 271-4.

Nicephorus Bryennius, *Historia*, tr. P. Gautier as *Nicephore Bryennios. Histoire*, Brussels, 1975,104-20.

Zonaras, *Ioannis Zonaras epitomae historiarum*, ed. T Buttner-Wobst in *Corpus Scriptorum historiae byzantinae*, Bonn, 1897, 696-703.

Ermenice

Aristakes of Lastiverd, *Aristakes de Lastivert. Recit des malheurs de la nation armenienne*, tr. M. Canard and H. Berberian, Brussels, 1973,124-8.

Matthew of Edessa, *Patmufiwn*, tr. A. E. Dostourian as *Armenia and the Crusades. Tenth to Twelfth centuries. The Chronicle of Matthew of Edessa*, Lanham, New York and London, 1993,133-6; cf. also Matthew of Edessa, *Patmufiwn*, tr. E. Dulaurier as *Chronique de Matthieu d'Edesse (962-1136) avecla continuation de Gregoire le Pretre jusqu en 1162*, Paris, 1858,163-70.

Süryanice

Bar Hebraeus, *The chronography of Gregory Abu I Faraj, the Hebrew physician, commonly known as Bar Hebraeus*, facsimile ed. and tr. by E. A. W. Budge, London, 1932, 220-3.

Michael the Syrian, *Chronique de Michel le Syrien, Patriarche Jacob d'Antioche*, facsimile ed. and French tr. by J.-B. Chabot as *Chronique de Michelle Syrien*, Paris, 1899-1914, III, 168-70.

Latince

William of Apulia, *Gesta Roberti Wiscardi* in *MGH Scriptorum*, ix, 1851, 239-98.

Diğer Birincil Kaynaklar

Abū Shâma, *Kitab al-rawdatayn, Receuil des Historiens des Croisades, Historiens Orientaux*, IV, Paris, 1898.

Abu'l-Fidâ, *Mukhtaşar ta'rîkh al-bashar*, in *Recueil des Historiens des Croisades, Historiens Orientaux*, I, Paris, 1872.

Anon., *Battâlnâma*, tr. Y. Dedes, Cambridge, MA, 1996.

Anon, *Gazavât-i Sultân Murâd b. Mehemmed Hân*, ed. H. Inalcik and M. Oğuz, Ankara, 1978.

Anon, *Ta'rîkh-i âl-i Saljuq dar Anatülyâ*, facsimile reproduction and Turkish translation by F. N. Uzluk as *Anadolu Selçukluları devleti tarihi. III. Histoire des Seldjoukides d'Asie Mineure par un anonyme*, Ankara, 1952; ed. N. Jalali, Tehran, 1377/1999; also *Akhbâr-i Salâjiqa-yi Rûm*, ed. M. J. Mashkur, Tehran, 1350/1971, 343-71.

Anon., *Tevârîh-i Al-i Osman (Die altosmanischen anonymen Chroniken)*, ed. F. Giese, Breslau, 1922.

'Âshiqpashazâda, *Menâkib-iAl-i'Osman*, tr. R. F. Kreutel as *VomHirtenzelt zur hohen Pforte*, Graz, 1959.

Balâdhurî, al-, *Kitab futûh al-buldân*, tr. P. K. Hitti as *The origins of the Islamic state*, repr. Beirut, 1966.

Edbury, *V., The conquest of Jerusalem and the Third Crusade; sources in translation*, Aldershot, 1996.

Evliya Chelebi, *Narrative of travels in Europe, Asia and Africa in the seventeenth century by Evliya Efendi*, tr. J. von Hammer, London, 1834.

Forrer, L., *Die osmanische Chronik des Rüstem Pascha*, Leipzig, 1923.

Hamdallâh Mustawfî, *Nuzhat al-qulub*, ed. and tr. G. Le Strange as *The geographical part of the Nuzhat al-qulub composed by Hamd-allah Mustawfi of Qazwin in 740 (1340)*, Leiden and London, 1915 and 1919.

Ibn 'Abd al- *Zâhir, Al-ruwd ul-zâhir fi sîrat al-Malik al-Zâhir*, ed. 'A. al-Khuwaytir, Riyad, 1976.

Ibn al-'Adîm, *Zubdat ul-halab fi ta'rîkh Halab* in *Recueil des historiens des Croisudes: Historiens orientaux*, vol. III, Paris, 1884, 577-690.

Ibn al-Athîr, *Al-ta'rîkh al-bâhir fi'l-dawlat al-atâbakiyya*, ed. A. A. Tulaymât, Cairo, 1963.

Ibn al-Azraq, *Ta'rîkh Mayyâfâriqîn*, ed. C. Hillenbrand as *A Muslim princi-pality in Crusader times*, Leiden, 1999.

Ibn al-Furât, *Ta'rîkh al-duwal wa'l-mulûk*, tr. U. and M. C. Lyons as *Ayyubids, Mamluks und Crusuders*, vol. 2, Cambridge, 1971.

Ibn Bîbî, *Al-awâmir al-'alâ'iyya fi'l-umur al-'alâ'iyya*, published as *Histoire des Seldjoucides d'Asie Mineure d'apres Ibn Bîbî (Recueil de textes relutifs a l'histoire des Seldjoucides)*, III, ed. M. Th. Houtsma, Leiden, 1902; tr. H. W. Duda as *Die Seltschukengeschichte des Ibn Bîbî*, Copenhagen, 1959.

Ibn Hassül, *Tafdil al-atrâk 'alâ sair al-ajnâd*, ed. A. al-Azzawî, Istanbul, 1940.

Ibn Khallikân, *Wafayât al-ayân wa-anbâ' abnâ' al-zamân*, 2 vols, Cairo, 1299/1881-2; tr. Baron MacGuckin de Slane as *Kitâb Wafayât al-A'yân: Ibn Khallikân's Biogruphical Dictionury*, 4 vols, Paris, 1843-71.

Ibn al-Khayyât, *Diwân*, ed. H. Mardam Bek, Damascus, 1958.

Ibn Manzür, *Lisân al-'arab al-muhit*, ed. Y. Khayyât, Beirut, n.d.

Ibn Nubâta, *Diwân khutab Ibn Nubâta*, ed. T. al-Jaza'iri, Beirut, 1894.

Ibn Sanâ al-Mulk, *Diwân*, ed. M. I. Nasr, Cairo, 1967.

Jabartî-al, *'Ajâ'ib al-âthâr fi'l-tarâjim wa'l-akhbâr,* III, Cairo, 1297 ah.
Kemâl Pâsha Zâda, *Mahajnâma-yi Kamâl Pâsha Zâda,* tr. M. Pavet de Courteille as *Histoire de la campagne de Mohacs par Kemal Pasha Zadeh,* Paris, 1859.
Kisâ'î, al-, *Qisas al-anbiyâ'* tr. W. M. Thackston, Jr., as *The Tules of the Prophets of al-Kisa'i,* Boston, MA, 1978.
Kreutel, R. F., *Kara Mustafa vor Wien. Dus türkische Tagebuch der Belagerung Wiens 1683, verfasst vom Zeremonienmeister der Hohen Pforte,* Graz, 1955.
Mehmed Neshri, *Kitâb-i cihanümâ,* I, ed. F. Unat and M. Köymen, Ankara, 1949.
Muhammad Budayr Effendi *(sic),* 'Ta'rîh hisâr al-Ifranğ li-'Akka l-mahrüsa wa-husül al-nasr alayhim,' ed. and tr. M. B. Alman and W. T. Strunk, *Arabica* 20 (1973), 246-60.
Mustafa b. Celal, *Geschichte Sultun Süleyman Kanunis von 1520 bis 1557,* facsimile reproduction and commentary by P. Kappert, Wiesbaden, 1981.
Nizâm al-Mulk, *Siyar al-mulük,* ed. H. Darke, Tehran, 1347; tr. H. Darke as *The Book of Government or Rules for Kings,* London, 1978.
Oruç, *Oruç Beğ tarihi,* ed. N. Atsiz, Istanbul, 1972.
Sa'd al-Dîn, *Taj al-tawârikh,* Istanbul, 1279 ah, vol.1, tr. E. J. W. Gibb as *The capture of Constantinople: from the Taj-ut-tevarikh, 'The diadem of histories,'* Glasgow, 1879, 9-36.
Sharaf al-Zamân Tâhir Marvazî, *Taba'i al-hayawân,* tr. V. Minorsky, London, 1942.
Tursun Beg, *Ta'rîkh-i Abu'l- Fath,* facsimile reproduction and summary translation by H. Inalcık and R. Murphy, Minneapolis and Chicago, 1978.
Turtûshî, al-, *Kitab al-hawâdith wa'l- bida (El libro de las novedades y las innovaciones),* tr. and ed. M. Fierro, Madrid, 1993.
William of Tyre, *Chronicon,* tr. E. A. Babcock and A. C. Krey as *A history of deeds done beyond the sea,* II, New York, 1943.
Yaqut, *Mujam al-buldân,* ed. F. Wustenfeld, Leipzig, 1866-73.

İkincil Kaynaklar

Adıvar, H. E., *Turkey faces West: a Turkish view of recent changes and their origins,* New Haven, 1930.
Ahmad, M. and Hilmy M., 'Some notes on Arabic historiography during the Zengid and Ayyubid periods (521/1127-648/1250),' in B. Lewis and P. M. Holt, eds, *Historians of the Middle East,* London, 1962, 79-97.
Aksin, S., *Turkey from Empire to Revolutionary Republic,* London, 2006.
Amedroz, H. E, 'The Marwanid dynasty at Mayyafariqin in the tenth and eleventh centuries a.d.,' *Journal of the Royal Asiatic Society* (1903), 123-54.
Anderson, B., *Imagined communities,* London and New York, 1991.
Angold, M. J., *The Byzantine empire, 1025-1204. A political history,* London, 1997.

Arberry, A. J., *Arabic poetry. A primer for students,* Cambridge, 1965.
Atasoy, N, and F Çağman, *Turkish miniature painting,* Istanbul, 1974.
Atatürk, K., *A speech delivered by Ghazi Mustapha Kemal President of the Turkish Republic October 1927,* Leipzig, 1929.
Atatürk, K., 'Yurttaşlık bilgileri,' *Yenigun haber ajansı,* June 1997.
Atıl, E., *Süleymanname. The illustrated history of Süleyman the Magnificent,* New York, 1986.
Atiya, A. S., 'Nîkbülî,' *EI2* s.v.
Atiya, A. S., *The crusade of Nicopolis,* London, 1934.
Baldick, J., *Animal and Shaman. Ancient religions of Central Asia,* London and New York, 2000.
Banarli, N. S., 'Ahmed ve Dâsitân-i tevârîh-i mülûk-i âl-i Osman,' *Türkiyat mecmuası* 6 (1936-9), 111-35.
Barthold, W. W, and P. M. Golden, 'Khazar,' *EI2* s.v.
Basan, A., *The Great Seljuks in Turkish historiography,* yayımlanmamış doktora tezi, Edinburgh, 2002.
Baştav, Ş, 'La bataille rangee de Malazgirt et Romain Diogene,' *Cultura Turcica* 9-10 (1971), 132-52.
Bayram, S., 'Malazgirt zafer âbidesi,' *Milli Kültür* 1/8 (1977), 12-17.
Ben Abdesselem, A., 'al-Turtûshî,' *EI2,* s.v.
Beveridge, A. and B. E Manz, 'Mîrkhwand,' *EI2,* s.v.
Bianquis, T., *Damas et la Syrie sous la domination fatimide (359-468/ 969-1076),* I-II, Damascus, 1986-9.
Biberstein-Kazimirski, A. de, *Dictionnaire Arabe-Français, 2* vols, Paris, 1860.
Bilgiç, E., 'Simposyum'u açış konuşması,' *Selçuklu Araştırmaları Dergisi* IV (1975), v-viii.
Bilgiç, E., *et al.,* 'Selçuklu Tarih ve Medeniyeti Enstitüsü'nün 27.1.1972 de toplanan genel kuruluna sunulan yönetim kurulu raporu,' *Selçuklu Araştırmaları Dergisi* IV (1975), 305-16.
Bombaci, A., *Histoire de la litterature turque,* tr. I. Melikoff, Paris, 1968.
Bosworth, C. E., 'al-Husaynî,' *EI2* Supplement, s.v.
Bosworth, C. E., "arz, dîvân (-e),' *Encyclopedia Iranica,* II/7, s.v.
Bosworth, C. E., 'Barbarian invasions: the coming of the Turks into the Islamic world,' in *Islamic civilization 950-1150. Papers on Islamic History* III, ed. D. S. Richards, Oxford, 1973,1-16.
Bosworth, C. E., 'Dailamîs in central Iran: the Kâkūyids of Jibâl and Yazd,' *Iran* VIII (1970), 73-95.
Bosworth, C. E., 'Othmânlı: I/1,' *EI2* s.v.
Bosworth, C. E., *The Ghaznavids. Their empire in Afghanistan and eastern Iran 994:1040,* Edinburgh, 1963.
Bosworth, C. E., 'The political and dynastic history of the Iranian world (a.d. 1000-1217),' in *The Cambridge History of Iran,* V *The Saljuq and Mongol Periods,* ed. J. A. Boyle, Cambridge, 1968,1-202.
Bosworth, C. E., ed., *The Turks in the early Islamic world,* Aldershot, 2007.
Brandt, W. J., *The shape of medieval history: studies in modes of perception,* New Haven/London, 1966.

Bregel, Y., 'Turko-Mongol influences in Central Asia,' in *Turko-Persia in historical perspective. School of American Research Advanced Seminar Series*, Cambridge, 1991, 53-77.

Breisach, E., ed., *Classical rhetoric and medieval historiography*, Kalamazoo, 1985.

Buchner, V. F., 'Malazgirt,' *İslam Ansiklopedisi*, s.v.

Cahen, C., 'Alparslan,' *EI2* s.v.

Cahen, C., 'Editing Arabic chronicles: a few suggestions,' in *Les peuples musulmans dans l'histoire medievale*, Damascus, 1977, 11-36.

Cahen, C, 'Ghuzz,' *EI2*, s.v.

Cahen, C, 'Kilidj Arslan II, *EI2*, s.v.

Cahen, C, 'La campagne de Mantzikert d'apres les sources musulmanes,' *Byzantion* IX (1934), 613-42.

Cahen, C, 'La premiere penetration turque en Asie Mineure (seconde moitie du XIe siecle),' *Byzantion* 18 (1948), 5-67.

Cahen, C, *La Syrie du nord a l'epoque des croisades*, Paris, 1940.

Cahen, C., *La Turquie pre-ottomane*, Istanbul and Paris, 1988.

Cahen, C., 'Le Diyar Bakr au temps des premiers Urtukides,' *Journal Asiatique*, CCXXVII (1935), 219-76.

Cahen, C., 'Le Malik-nameh et l'histoire des origins seljukides,' *Oriens* II (1949), 31-65.

Cahen, C, 'Les tribus turques d'Asie occidentale pendant la periode seljukide,' *Wiener Zeitschriftfür die Kunde des Morgenlandes* 51(1948-52), 178-87.

Cahen, C., 'Note d'historiographie syrienne. La premiere partie de l'histoire d'Ibn al-Qalânisî,' in *Arabic and Islamic Studies in Honor of Hamilton A. R. Gibb*, ed. G. Makdisi, Cambridge, MA, 1965, 156-68.

Cahen C., *Pre-Ottoman Turkey*, tr. J. Jones-Williams, London, 1968.

Cahen, C., 'The historiography of the Seljuqid period,' in *Historians of the Middle East*, eds B. Lewis and P. M. Holt, London, 1962, 59-78.

Cahen, C., 'The Turkish invasions: the Selchükids,' in *A History of the Crusades*, I, ed. M. W. Baldwin, general ed. K. M. Setton, Madison, Milwaukee and London, 1969, 135-76.

Cahen, C., 'Une famille byzantine au service des Seldjuqides d'Asie Mineure,' *Polychronion. Festschrift für F. Dölger*, Heidelberg, 1966, 145-9.

Canard, M., 'al-'Ammūriyya,' *EI2* s.v.

Charanis, P., 'The Byzantine empire in the eleventh century,' in *A History of the Crusades* I, ed. M. W. Baldwin, general ed. K. M. Setton, Madison, Milwaukee and London, 1969, 192-3.

Cheynet, J.-C, 'La conception militaire de la frontiere orientale (IX-XIII siecle),' in *Eastern approaches to Byzantium*, ed. A. Eastmond, Aldershot, 2000.

Cheynet, J. C, 'Mantzikert: un desastre militaire?,' *Byzantion* 50 (1980), 410-38.

Coakley, J., 'Mobilizing the past: nationalist images of history,' *Nationalism and ethnic politics* 10 (2004), 531-60. Collingwood, R. G., *The idea of history*, Oxford, 1946.

Combe, E., J. Sauvaget and G. Wiet, eds, *Repertoire chronologique d'epigraphie arabe,* IX, Cairo, 1937; X, Cairo, 1939; XIII, Cairo, 1944.

Contamine, P., *War in the Middle Ages,* Oxford, 1985.

Cowe, S. P., 'The Armenians in the era of the crusades 1050-1350,' in *The Cambridge History of Christianity. Vol. 5. Eastern Christianity,* ed. M. Angold, Cambridge, 2006, 404-29.

Darling, L. T, 'Contested territory: Ottoman Holy War in comparative context,' *Studia Islamica* 91 (2000), 133-63.

Dedeyan, G., *Les Armeniens entre Grecs, Musulmans et Croises,* II, Lisbon, 2003.

de Jong, J., and M. Strohmeier, 'Geschichte und Integration. Ein Vergleich der in türkischen, griechischen und deutschen Schulbüchern vermittelten Geschichtsbilder und ihre Auswirkungen auf die Integrationsbemühungen,' in *Die Welt des Islams im Geschichtsunterricht der Europäer,* Dortmund, 1984, 160-72.

Dirimtekin, F., *Malazgirt Meydan Muharebesi,* Ankara, 1942.

Dozy, R. P. A., *Supplement aux dictionnaires arabes, 2* vols, Leiden, 1881.

Duggan, A. *The lady for ransom,* London, 1973.

Egan, K., 'Thucydides, tragedian,' in R. H. Canary and H. Kozicki, eds, *The writing of history,* Madison, 1978.

El-Sheikh, N. M., *Byzantium viewed by the Arabs,* Cambridge, MA, 2004.

Elwell-Sutton, L. P., *The horoscope of Asadullâh Mirza,* Leiden, 1977.

Ende, W., *Arabische Nation und Islamische Geschichte,* Beirut, 1977.

Esin, E., 'The Turk al-'Ağam of Samarra and the paintings attributable to them in the Gawsaq al-Hâqânî,' *Kunst des Orients* IX (1975), 47-88.

Faroqhi, S., 'Malâzgird. 1. The town,' *EI2* s.v.

Findley, C. V., *The Turks in world history,* Oxford, 2005.

Finley, M., *Ancient history: evidence and models,* New York, 1985.

Finley, M., 'Myth, memory and history,' *History and Theory* 4 (1965), 281-302.

Finley, M., *The Greek historians: the essence of Herodotus, Thucydides, Xenophon, Polybius,* London, 1959.

Fleischer, C. H., 'The lawgiver as Messiah: the making of the imperial image in the reign of Süleyman,' in *Soliman le Magnifique et son temps: Actes du Colloque de Paris, Galeries Nationales du Grand Palais, 7-10 mars 1990,* 159-77.

Flemming, B. H., 'The sultan's prayer before battle,' in *Studies in Ottoman history in honour of Professor V. L. Menage,* eds C. Heywood and C. Imber, Istanbul, 1994, 63-76.

Fletcher, J. F, 'Turco-Mongolian monarchic traditions in the Ottoman empire,' in *Euchâristerion: Essays presented to Omeljan Pritsak (Harvard Ukrainian Studies 3 / 4), ed. I. Sevcenko and F. E. Sysyn (Ukrainian Research Institute, Harvard University),* Cambridge, MA, 1979-80, 236-51; repr. in J. F Fletcher, *Studies in Chinese and Islamic Inner Asia,* VII, ed. B. F Manz, Aldershot and Burlington, VT, 1995.

France, J., *Western warfare in the age of the Crusades,* New York, 1999.

Franklin, S., 'Borrowed time: perceptions of the past in twelfth-century Rus,' in *The perception of the past in twelfth-century Europe,* ed. P. Magdalino, London, 1992, 157-72.

Frembgen, J. W., 'Honour, shame, and bodily mutilation. Cutting off the nose among tribal societies,' *Journal of the Royal Asiatic Society* N.S. 16/3 (2006), 243-60.

Friendly, A., *The dreadful day: the battle of Manzikert, 1071*, London, 1981.

Frye, N., *Anatomy of criticism*, Princeton, 1957.

Gabrieli, F. *Arab Historians of the Crusades*, tr. E. J. Costello, London and Henley, 1969.

Gabrieli, F., *Storia della letteratura araba*, Milan, 1951.

Germanus, A. K., 'Causes of the decline of the Islamic peoples,' *The Islamic literature* 5 (1953), 9-43.

Gibb, H. A. R., *Studies in Islamic history*, ed. Y. Ibish, Beirut, 1972.

Gibb, H. A. R., *The Damascus Chronicle of the Crusades*, London, 1932.

Gibbon, E., *The history of the decline and fall of the Roman empire*, V, London, 1788, 660-6.

Golden, P. B., 'Al-Şakâliba,' *EI2* s.v.

Golden, P. B., 'Pecenegs,' *EI2* s.v.

Golden, P. B., 'Rus,' *EI2* s.v.

Golden, P. B., 'The peoples of the south Russian steppes,' in *The Cambridge History of Inner Asia*, ed. D. Sinor, Cambridge, 1990, 256-84.

Goldziher, I., *Streitschrift des Gazaligegen die Bâtinijja-Sekte*, Leiden, 1916.

Gordlevski, V., *Gosudarstvo Seldzhukidov Maloi Azii*, Moscow, 1941.

Grabar, A., *Byzantine Painting*, Geneva, 1953.

Grabar, A., *L'empereur dans l'art byzantin*, Paris, 1936.

Grousset, A., *Histoire de l'Armenie*, Paris, 1947.

Günaltay, Ş., 'İslam dünyasının inhitatı sebebi Selçuk istilâsı mıdır?,' *Belleten* II (1938), 73-106.

Haarmann, U., 'Auflösung und Bewahrung der klassischen Formen arabis-cher Geschichtschreibung in der Zeit der Mamluken,' *Zeitschrift der Deutschen Morgenlândischen Gesellschaft* 121 (1971), 46-60.

Hamdani, A., 'A possible Fatimid background to the battle of Manzikert,' *Ankara Üniv. D. T C Fakültesi Tarih Araştırmalar Dergisi* VI (1972), 1-39.

Hamdani, A., 'Byzantine-Fatimid relations before the battle of Manzikert, '*Byzantine Studies 11/2* (1974), 169-79.

Hamidullah, M., 'The map of the battle of Malazgird on basis *(sic)* of historical *(sic)* description of the battle,' *Islamic Culture* 19 (1945), 351-3.

Hammer-Purgstall, J. von, *Geschichte des osmanischen Reiches*, I, Pest, 1827.

Harley-Walker, C. T., 'Jahiz of Basra to al-Fath ibn Khaqan on the exploits of the Turks and the army of the Khalifat in general,' *Journal of the Royal Asiatic Society* (1915), 631-99.

Harris, J., 'The last crusades; the Ottoman threat,' in *Crusades. The illustrated history*, ed. T Madden, London, 2004.

Hill, D. R., 'Mandjânîk,' *EI2*, s.v.
Hillenbrand, C, *A Muslim Principality in Crusader Times*, Leiden, 1990.
Hillenbrand C, 'Ibn al-'Adim's biography of the Seljuq sultan, Alparslan,' *Actas XVI Congreso Union Europeene des Arabisants et Islamisants*, eds C. Vazquez de Benito and M. A. Manzano Rodriguez, Salamanca, 1995,237-42.
Hillenbrand, C, 'Malâzgird,' *EI2*, s.v.
Hillenbrand, C, 'Some reflections on Seljuq historiography,' in *Eastern approaches to Byzantium*, ed. A. Eastmond, Aldershot, 2000, 73-88.
Hillenbrand, C, *The Crusades: Islamic perspectives*, Edinburgh, 1999.
Hillenbrand, C, 'The establishment of Artuqid power in Diyar Bakr in the twelfth century,' *Studia Islamica* LIV (1981), 129-53.
Hinz, W., *Islamische Masse und Gewichte*, Leiden, 1955.
Hirschler, K, *Medieval Arabic historiography: authors as actors*, London, 2006.
Holt, P. M., 'The sultan as ideal ruler: Ayyubid and Mamluk prototypes,' in *Süleyman the Magnificent and his age. The Ottoman empire in the early modern world*, eds M. Kunt and C. Woodhead, London and New York, 1995, 122-37.
Honigmann, E., and C. E. Bosworth, 'al-Ruhâ, *EI2*, s.v.
Honigmann, E., *Die Ostgrenze des byzantinischen Reiches von 363-1073 nach griechischen, arabischen, syrischen undarmenischen Quellen*, Brussels, 1935.
Howard, M., *War in European history*, London, 1976.
Howlett, D., *British books in Biblical style*, Dublin, 1997.
Humphreys, R. S., *Islamic history. A framework for inquiry*, Princeton, 1991.
Humphreys, R. S., 'Modern Arab historians and the challenge of the Islamic past,' in *Middle Eastern Lectures* I (1995), 119-32.
Imber, C, 'Ideals and legitimation in early Ottoman history,' in *Süleyman the Magnificent and his age*, eds M. Kunt and C. Woodhead, Harlow, 1995, 138-53.
Imber, C, *The Crusade of Varna, 1443-45*, Aldershot, 2006.
Imber, C, 'The Legend of Osman Gazi,' in *The Ottoman emirate (1300-1389)*, ed. E. Zachariadou, Rethymnon, 1993, 67-75.
Imber, C, 'The Ottoman dynastic myth,' in *Turcica* 19 (1987), 7-27.
Inalcık, H., 'How to read 'Ashik Pasha-Zade's history,' in *Studies in Ottoman history in honour of Professor V L. Menage*, eds C. Heywood and C. Imber, Istanbul, 1994,139-56.
Indirkas, Z., 'The survival of Central Asian and Sasanian influences in Seljuq crowns,' *Islamic culture 77* (2003), 63-89.
Izutsu, T., *Ethico-religious concepts in the Qur'an*, Montreal, 1966.
Izutsu, T., *God and man in the Koran: semantics of Koranic Weltanschauung*, Tokyo,1964.
Janssens, E., 'La bataille de Mantzikert (1071) selon Michel Attaleiate,' *Annuaire de l'Institut de philologie et d'histoire orientales et slaves* 20 (1968-72), 291-304.
Jenkins, R., *Byzantium. The imperial centuries A.D. 610-1071*, New York, 1969.

Kaegi, W. E. Jr., 'The contribution of archery to the Turkish conquest of Anatolia,' *Speculum* 39/1 (1964), 96-108.

Kafadar, C, *Between two worlds. The construction of the Ottoman state*, Berkeley, 1995.

Kafesoğlu, I, 'Malazgirt,' *Islam Ansiklopedesi*, s.v.

Kafesoğlu, I, 'Türkiyede Selçuklu tarihçiliği,' *Cumhuriyetin 50 Yılına Armağan*, Istanbul, 1973, 83-92; tr. G. Leiser as 'Seljuk historiography in Turkey,' *International Journal for Turkish Studies* 3 (1985-6), 131-6.

Kahraman, Ismail, 'Islam öncesi dönem,' in *Türk dünyası kültür atlası*, I, Istanbul, 1977, v-vi.

Karpat, K. H., 'Die Geschichte der ideologischen Strömungen seit der Begründung der türkischen Republik,' *Bustan* 1/2 (1962), 131-6.

Karpat, K. H., 'The military and politics in Turkey, 1960-4: a socio-cultural analysis of a revolution,' *American Historical Review* LXXV/6 (1970), 1654-83.

Kaymaz, N., 'Malazgirt savaşı ile Anadolu'nun fethi ve Türkleşmesine dair,' in *Malazgirt Armağanı*, Ankara, 1972, 259-68.

Kazimirski, A., *Dictionnaire Arabe-Français*, Paris, 1846.

Keegan, J., *A history of warfare*, London, 1993.

Knysh, A., 'Multiple areas of influence,' in *The Cambridge Companion to the Our an*, ed. J. D. McAuliffe, Cambridge, 2006, 211-34.

Koca, S., *Dandankandan Malazgirte*, Giresun, 1997.

Konyalı, H., *Erzerum tarihi*, Istanbul, 1960.

Köprülü, M. F., 'Anadolu Selcuklari tarih'nin yerli kaynakleri,' *Belleten 7* (1943), 379-521.

Köprülü, M. F., *Some observations on the influence of Byzantine institutions on Ottoman institutions*, tr. and ed. G. Leiser, Ankara, 1999.

Köprülü, M. F., *The Seljuks of Anatolia. Their history and culture according to local Muslim Sources*, tr. and ed. G. Leiser, Salt Lake City, 1992.

Kortantamer, T., *Leben und Weltbild des altosmanischen Dichters Ahmedi*, Freiburg, 1973.

Köymen, M. A., 'Anadolu'nun fethi ve Malazgirt meydan muharebesi,' in *Malazgirt zaferi ve Alparslan, 26 Ağustos 1071*, 67-142.

Köymen, M. A., 'Einige Bemerkungen zur Geburt der neuen Türkei,' *Cultura Turcica* 8-10 (1971-3), 10-14.

Köymen, M. A., 'Malazgirt meydan muharebesinde rol oynayan unsurlar,' *Milli kültür* 8 (August 1977), 6-11.

Köymen, M. A., *Selçuklu devri Türk tarihi*, Ankara, 1963.

Köymen, M. A., 'The importance of Malazgirt victory *(sic)* with special reference to Iran and Turkey,' *Journal of the Regional Cultural Institute* 5/1 (1972), 5-12.

Kramers, J. H., and E. A. Zachariadou, 'Othmânlı: 1/2,' *EI2*, s.v.

Kreutel, R. E., *Kara Mustafa vor Wien. Das türkische Tagebuch der Belagerung Wiens 1683, verfasst vom Zeremonienmeister der Hohen Pforte*, Graz, 1955.

Kreutel, R. E., and K. Teply, *Kara Mustafa vor Wien 1683 aus der Sicht türkischer Quellen,* Graz, 1982.

LaCapra, D., *History and criticism,* Ithaca, 1985.

Lane, E. W., *An Arabic-English lexicon,* Beirut, 1980.

Lanham, R. A., *The motives of eloquence,* Newhaven, 1976.

Laurent, J., *Byzance et les Turcs seldjoucides dans l'Asie occidentale jusqu'en 1081,* Nancy, 1913.

Laurent, J., 'Byzance et les Turcs seldjoucides en Asie mineure. Leurs traites anterieurs a Alexis Comnene,' *Byzantis* 2 (1911-12), 101-26.

Leiser, G., *A history of the Seljuks - Ibrahim Kafesoğlu's interpretation and the resulting controversy,* Carbondale and Edwardsville, 1988.

Leiser, G., Introduction to M. F. Köprülü, *Some observations on the influence of Byzantine institutions on Ottoman institutions,* tr. and ed. G. Leiser, Ankara, 1999, 1-13.

Le Strange, G., *The lands of the eastern caliphate,* repr. London, 1966.

Le Tourneau, R., *Damas de 1075 a 1154,* Damascus, 1952.

Levend, A. S., *Gazavatnameler ve Mihaloğlu Ali Beyin Gazavatnamesi,* Ankara, 1956.

Levin. D., *In defense of historical literature,* New York, 1967.

Levi-Strauss, C., *The savage mind,* London, 1962.

Lewis, B., and P. M. Holt, eds, *Historians of the Middle East,* London, 1962.

Lewis, B., *History remembered, recovered, invented,* Princeton, 1975.

Lewis, B., 'History-writing and national revival in Turkey,' *Middle Eastern Affairs* 4 (1953), 218-27.

Lewis, B., *Islam from the Prophet Muhammad to the capture of Constantinople,* I, New York, 1974.

Lewis, B., 'Poems from the Turkish,' *Osmanlı arastirmaları,* vii-viii (1988), 139-42.

Lewis, B., *The emergence of modern Turkey,* London, 1968.

Lewis, B., *The Muslim discovery of Europe,* London, 1982.

Lewis, G., *Turkey,* London, 1955.

Lilie, R.-J., 'Die Schlacht von Myriokephalon (1176): Auswirkungen auf das byzantiniscbe Reich im ausgehenden 12. Jahrhundert,' *Revue des Etudes Byzantines* 35 (1977), 257-75.

Little, D. P., 'The fall of 'Akka in 690/1291: the Muslim version,' in *Studies in Islamic history and civilization in honour of Professor David Ayalon,* ed. M. Sharon, Jerusalem, 1986, 159-81.

Lloyd, S., and D. Storm Rice, *Alanya Alaiyya),* London, 1958.

Lot, F., *Vart militaire et les armies au moyen age en Europe et dans le Proche Orient,* I, Paris, 1946.

Luther, K. A., 'Islamic rhetoric and the Persian historians 1000-1300 ad,' in *Studies in Near Eastern culture and history in memory of Ernest T. Abdel- Massih,* ed. J. A. Bellamy, Ann Arbor, 1990, 90-98.

Macartney, C. A., 'The Petchenegs,' *The Slavonic and East European Review* VIII (1929-30), 342-55.

McAuliffe, J. D., ed. *The Cambridge Companion to the Qur'an,* Cambridge, 2006.

MacEvitt, C., 'The Chronicle of Matthew of Edessa: apocalypse, the First Crusade and the Armenian Diaspora,' unpublished essay.

Madigan, D. A., 'Themes and topics,' in *The Cambridge Companion to the Qur'an*, ed. J. D. McAuliffe, Cambridge, 2006, 79-96.

Majda, T, 'Characteristics of early Turkish epic style (13th-1st half of 15th century),' in *Problemy jezykow Azji iAfryki*, Warsaw, 1987, 223-31.

Malazgirt Armağanı, Türk Tarihi Kurumu, Ankara, 1971.

Mango, A., *Atatürk*, London, 1999.

Mango, A., *The Turks today*, Woodstock, 2004.

Mantran, R., 'L'orientation des etudes historiques en Turquie,' *Revue historique* 234 (1962), 311-22.

Markwart, J., *Südarmenien und die Tigrisquellen*, Vienna, 1930.

Mathieu, M., 'Une source negligee de la bataille de Mantzikert: les "Gesta Roberti Wiscardi" de Guillaume d'Apulie,' *Byzantion*, xx (1950), 89-103.

Meisami, J., 'Mixed prose and verse in medieval Persian literature,' *Prosimetrum: crosscultural perspectives on narrative in prose and verse* I (1997), 295-319.

Meisami, J., *Persian historiography*, Edinburgh, 1999.

Meisami, J., 'The past in service of the present: attitudes towards history in 11th-century Persia,' *Poetics today* 14 (1993), 247-75.

Meisami, J. S., 'Why write history in Persian? Historical writing in the Samanid period,' in *Studies in Honour of Cliffor Edmund Bosworth. Volume II. The Sultan's Turret*, ed. C. Hillenbrand, Leiden, 1999, 348-74.

Melville, C, 'The early Persian historiography of Anatolia,' in *History and historiography of post-Mongol Central Asia and the Middle East*, eds J. Pfeiffer and S. A. Quinn, Wiesbaden, 2006, 135-66.

Melville, C. and Ubaydli, A., *Christians and Moors in Spain*, Warminster, 1992.

Micheau, F., 'Eastern Christianities (eleventh to fourteenth century): Copts, Melkites, Nestorians and Jacobites,' in *The Cambridge History of Christianity*, vol. 5, 373-403.

Minorsky, V., 'Akhlât,' *EI2*, s.v.

Minorsky, V. F., review of H. *Hasan, Falak-i Shirwânî I* and II, *Bulletin of the School of Oriental Studies* V (1928-30), 907.

Minorsky, V., *Studies in Caucasian history*, London, 1953.

Morse, R., *Truth and convention in the Middle Ages. Rhetoric, representation and reality*, Cambridge, 1991.

Natali, D., *The Kurds and the state. Evolving national identity in Iraq, Turkey, and Iran*, Syracuse, 2005.

Noth, A., *Quellenkritische Studien zu Themen, Formen und Tendenzen frühislamischer Geschichtsüberlieferung*, Bonn, 1973.

Ocak, A. Y., *Kültür tarihi kaynağı olarak Menâkibnâmeler*, Ankara, 1992.

Oman, C., *A history of the art of war*, London, 1898.

O'Shea, S., *Sea of faith*, London, 2006.

Pedersen, J., 'Djabraîl,' *EI2*, s.v.

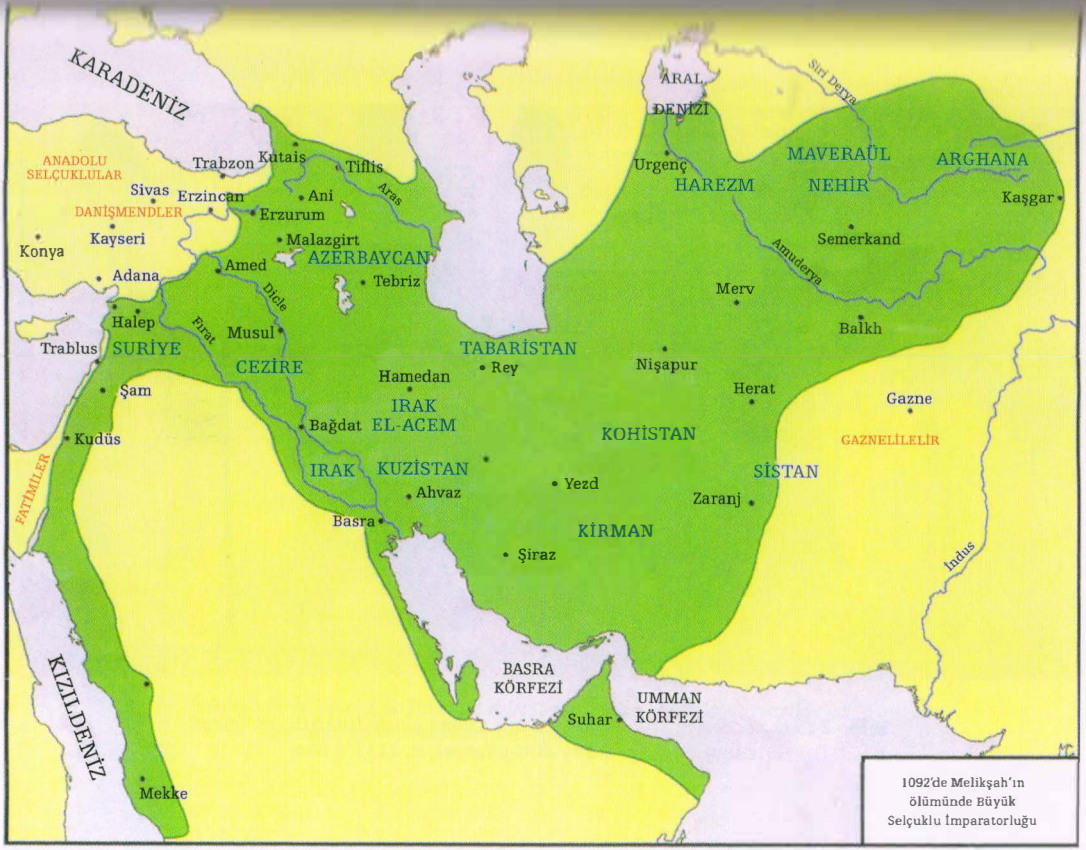
Peters, R., *Crime and punishment in Islamic law,* Cambridge, 2006.
Pfeiffer, J., and S. A. Quinn, eds, *History and historiography of post-Mongol Central Asia and the Middle East. Studies in honor of John E. Woods,* Wiesbaden, 2006.
Qureshi, M. M., *Landmarks of jihad,* Lahore, 1971.
Redford, S., 'A grammar of Rum Seljuk ornament,' in G. Leiser, ed. *Mesogeios Mediterranee* 25-26 (2005), 283-310.
Redford, S., 'Documentation of the 613H. inscription in the city walls of Antalya, Turkey,' *Newsletter of the Fondation Max van Berchem,* Geneva, December 2005, no. 19, 4-6.
Redford, S., *Landscape and the state in medieval Anatolia,* Oxford, 2000.
Richards, D. S., 'Ibn al-Athir and the later parts of the Kamil; a study of aims and methods,' in D. O. Morgan, ed. *Medieval Historical Writing in the Christian and Islamic Worlds,* London, 1982, 76-108.
Richter-Bernburg, L., *Der syrische Blitz. Saladins Sekretâr zwischen Selbstdarstellung und Geschichtsschreibung,* Beirut, 1998.
Ridgeway, W, 'The origin of the Turkish crescent,' *Journal of the Royal Anthropological Institute of Great Britain and Ireland* 38/2 (1908), 241-58.
Riefstahl, R. M., *Turkish architecture in southwestern Anatolia,* Cambridge, MA, 1931.
Robinson, C., *Islamic historiography,* Cambridge, 2003.
Rogers, J. M., *Patronage in Seljuk Anatolia 1200-1300, unpublished D.Phil.,* Oxford, 1972.
Rossi, E., 'Lo storico Fuad Köprülü, Ministro degli Esteri di Turchia,' *Oriente moderno* 31 (1951), 98-103.
Roux, J.-P., *Etudes d'iconographie islamique,* Leuven, 1982.
Roux, J.-P., *La religion des Turcs et des Mongols,* Paris, 1984.
Runciman, S., *A history of the Crusades,* I, Cambridge, 1954.
Runciman, S., *The fall of Constantinople,* Cambridge, 1966.
Schöpflin, G., 'The functions of myth and the taxonomy of myths,' in *Myths and nationhood,* eds G. Hosking and G. Schöpflin, London, 1997, 19-35.
Seljuq, A., 'Some notes on the early historiography of the Saljuqid period in Iran,' *Iqbal Review* XII/iii (October 1971), 91-6.
Sevim, A., 'Malazgirt meydan savası ve sonuçları,' *Malazgirt Armağanı,* Türk Tarihi Kurumu, Ankara, 1971, 219-30.
Shepard, J., 'Byzantinorussica,' *Revue des etudes byzantines* 33 (1975), 211-25.
Sherrill, C. H., *A year's embassy to Mustafa Kemal,* New York and London, 1934.
Sinclair, T. A., *Eastern Turkey: an architectural and archaeological survey,* 4 vols, London, 1987-90.
Sivan, E., *L'Islam et la croisade,* Paris, 1968.
Soudavar, A., *The aura of kings,* Costa Mesa, CA, 2003.
Stchoukine, I., *La peinture turque d'apres les manuscrits illustres. Ire partie. De Sulayman ler a Osman II 1520-1622,* Paris, 1966.

Steingass, F., *Persian-English Dictionary,* London, 1892.
Streck, M., and H. A. R. Gibb, 'Antâkiya,' *EI2,* s.v.
Strohmeier, M., *Crucial images in the presentation of a Kurdish national identity, heroes and patriots, traitors and foes,* Leiden, 2003.
Strohmeier, M., *Seldschukische Geschichte und türkische Geschichtswissenschaft. Die Seldschuken im Urteil moderner türkischer Historiker,* Berlin, 1984.
Sümer, *F., Anadolu da Türk beylikleri,* Ankara, 1990.
Sümer, F., 'Malazgird savasına katılan Türk beyleri,' *Selçuklu Araştırmaları Dergisi* IV (1975), 197-207.
Sümer, F., *Türk devletleri tarihinde şahıs adları,* II, İstanbul, 1999.
Tachau, F., 'The search for national identity among the Turks,' *Die Welt des Islams* 8/3 (1963), 165-76.
Tetley, G., *Panegyrical poetry in Persian as evidence for political and social history in the age of the early Ghaznavids and the Great Seljuqs: the poetry of Farrukhî Sîstânî and Amîr Mu'izzî, unpublished D. Phil, thesis,* Oxford, 2002.
Toğan, Z. V., 'Hamdullah-i Müstevfî,' *İslam Ansiklopedisi,* s.v.
Turan, O., *Doğu Anadolu Türk devletleri tarihi,* Istanbul, 1973.
Turan, O., *Selçuklular zamında Türkiye,* Istanbul, 1971.
Turan, O., 'The idea of world domination among the medieval Turks,' *Studia Islamicaiv* (1955), 77-90.
Usher, S., *The historians of Greece and Rome,* Bristol, 1969.
van Berchem, M., and H. Edhem, *Materiaux pour un Corpus Inscriptionum Arabicarum. Troisiemepartie. Asie Mineure. Vol. I - Siwas, Diwrigi,* Cairo, 1910 and 1917.
Vasiliev, A. A., 'Manuel Comnenus and Henry Plantagenet,' *Byzantinische Zeitschrift* 29 (1929-30), 237-40.
Veinstein, G., 'Süleyman,' *EI2,* s.v.
Vryonis, S., Jr, 'A personal history of the history of the battle of Mantzikert,' *E Vyzantine Mikra Asia,* Athens, 1998, 225-44.
Vryonis, S., Jr, 'The battles of Manzikert (1071) and Myriocephalum (1176). Notes on food, water, archery, ethnic identity of foe and ally,' in G. Leiser, ed. *Mesogeios Mediterranee* 25-6 (2005), 49-69.
Vryonis Jr, S., *The decline of medieval Hellenism in Asia Minor and the process of Islamization from the eleventh through the fifteenth century,* Berkeley, Los Angeles and London, 1971.
Vryonis, S., Jr, 'The Greek and the Arabic sources on the battle of Mantzikert (1071 A.D.),' in *Byzantine studies. Essays on the Slavic world and the eleventh century,* ed. S. Vryonis, Jr, New Rochelle, 1992, 125-40.
Vryonis, S., Jr, 'The Greek and the Arabic sources on the eight-day captivity of the emperor Romanus IV in the camp of the sultan Alparslan after the battle of Mantzikert,' in *Novum Milennium (sic). Studies on Byzantine history and culture dedicated to Paul Speck,* eds C. Sode and S. Takacs, Aldershot, 2000, 439-50.
Waldman, M. A., *Towards a Theory of Historical Narrative. A Case Study in Perso-Islamicate Historiography,* Columbus, 1980.

White, H., 'Historical text as literary artifact,' in *The writing of history*, eds R. H. Canary and H. Kozicki, Madison, 1978, 41-62.
White, H., 'Historicism, history, and the figurative imagination,' *History and theory* 14/4 (December 1975), 48-67.
White, H., *Metahistory*, Baltimore, 1973.
Williams, J. A., ed. *Themes of Islamic civilization*, Berkeley and Los Angeles, 1971.
Woodhead, C., 'Perspectives on Süleyman,' in *Süleyman the Magnificent and his age: The Ottoman empire in the early modern world*, eds M. Kunt and C. Woodhead, London and New York, 1995,164-90.
Woodhead, C., 'The Ottoman gazaname: stylistic influences on the writing of campaign narratives,' in *Great Ottoman Turkish Civilisation, III*, ed. K. Çiçek, Ankara, 1999, 55-60.
Woodman, A. J., *Rhetoric in classical historiography*, London, 1988.
Wright, Q., A *study of war*, Chicago and London, 1965.
Yazıcı, T., 'Ebn Bîbî,' *Encyclopedia Iranica*, VIII, s.v.
Yetkin, S. K., 'Discours d'ouverture du Professeur Ordinarius Suut Kemal Yetkin, Recteur de l'Universite d'Ankara et President du ler Congres International des Arts Turcs,' in *First International Congress of Turkish Arts; Communications presented to the Congress*, Ankara, 1961, 1-3.
Yıldız, H. D., 'Malazgirt'ten Dumlupınar'a,' *Türk Kültürü* 46 (1966), 854-6.
Zakkar, S., *The emirate of Aleppo 1004-1094*, Beirut, 1971.
Zick-Nissen, J., 'The turquoise "jam" of King "Jamshîd,' in *The Art of the Saljuqs in Iran and Anatolia*, ed. R. Hillenbrand, Costa Mesa, CA, 1994, 181-93.

İnternet Sayfaları

http://www.malazgirt.gov.tr/modules.php ? = Savaş
www.hri.org/news/turkey/trkpr/
www.mhp.org.tr
http://www.byegm.gov.tr/yayinlarimiz/chr/ing2004/08/04x08x27.htm

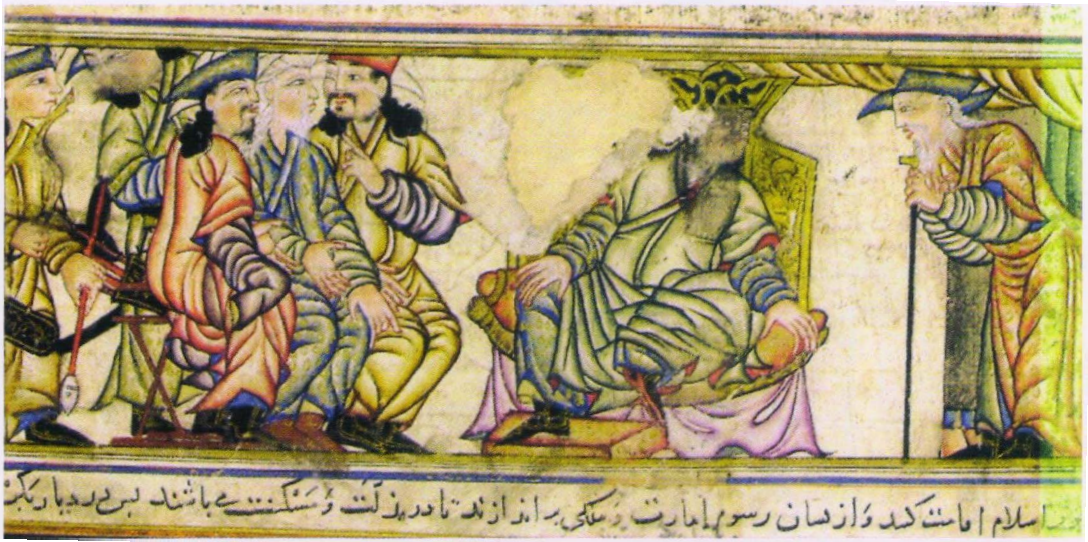
Tablo 1 *Selçuklu İmparatorluğu haritası, 1092'de*

Tablo 2 *Türk göçebeler, Muhammed Siyah Kalem'e atfedilmiştir, 15. yüzyıl*
(İstanbul, Topkapı Saray Kütüphanesi, H. 2153, f. 55a)

Tablo 3 *Boynuna ip bağlanmış esir, Reşidüddin, Jâmi'al-tawarikh, 1314*
(Edinburgh Üniversitesi Kütüphanesi, Ms. Arab 20, f. 24r)

Tablo 4 *Alparslan ve Nizamülmülk, Reşidüddin, Jâmi'al-tawarikh, 14. yüzyıl başları*
(İstanbul, Topkapı Saray Kütüphanesi, H. 1654, f. 306r)

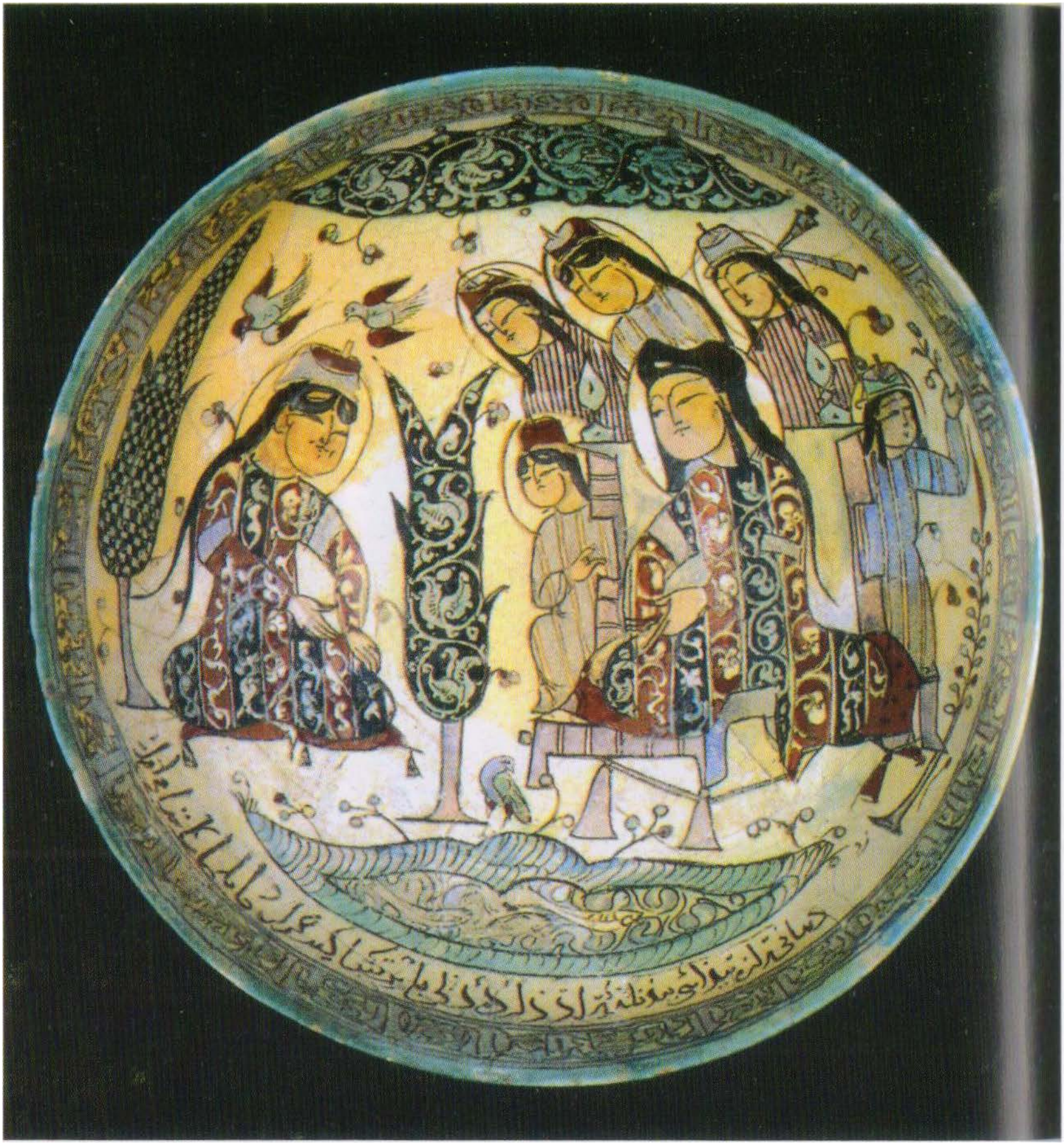
Tablo 5 *Mancınık, Reşidüddin, Jâmi'al-tawarikh, 1314* (Edinburgh Üniversitesi Kütüphanesi, Ms. Arab 20, f. 130v)

Tablo 6 *Musul hükümdarı Bedreddin Lu'lu, elinde ok ve yay tutuyor. Kitab el-Aghani'den, y. 1218-19*
(İstanbul Millet Kütüphanesi, Feyzullah Efendi 1566, f. 1r)

Tablo 7 *Aleksios. Ayasofya, İstanbul, duvar mozaiği, 12. yüzyıl*

Tablo 8 *Mineli renkli kâse, çömlekçi Ebu Zeyd tarafından imzalanmış, Kaşan, İran Muharrem 583/Mart 1187'ye tarihlenmiş* (Londra, British Museum, OA 1945. 10-17. 261)

Tablo 9 *Ata binmiş şahinciyi gösterir Selçuklu gümüş ayna, 13. yüzyıl*
(İstanbul, Topkapı Saray Müzesi)

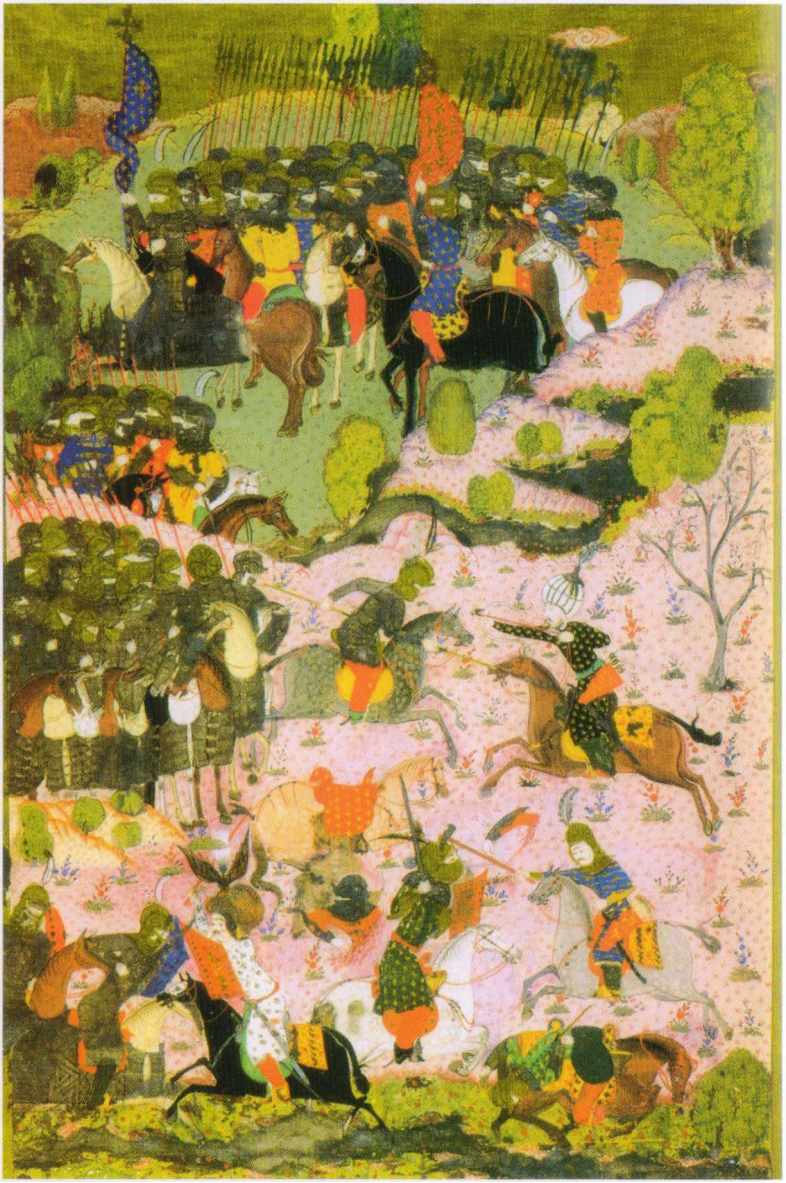
Tablo 10 *Çadırlar, Reşidüddin, Jâmi'al-tawarikh, 1314*
(Edinburgh Üniversitesi Kütüphanesi, Ms. Arab 20, f. 125r)

Tablo 11 *Onur kaftanının verilişi, Reşidüddin, Jâmi'al-tawarikh, 1314*
(Edinburgh Üniversitesi Kütüphanesi, Ms. Arab 20, f. 121r)

Tablo 12 *Boyunduruk takılmış esirler. 14. yüzyıl*
(Berlin, Diez Albümleri, A70)

Tablo 13 *Mohaç Muharebesi Arifî, Süleymannâme, 1558*
(İstanbul, Topkapı Saray Kütüphanesi, H. 1517, f. 220a)

Tablo 14 *Niğbolu Muharebesi, Lokman, Hünernâme, 1584-1585*
(İstanbul, Topkapı Saray Kütüphanesi, H. 1523)

Tablo 15 *Gümüş sikke, Rükneddin VI. Kılıç Arslan, Sivas 1248-1249*
(Londra, British Museum, BMC 245)

Tablo 16 *Türk piyadeleri. Selçuklu taş pano, 13. yüzyıl*
(İstanbul, Türk ve İslam Eserleri Müzesi)

Türkler yüzyıllar boyunca Ortadoğu ve Doğu Avrupa'yı yönettiler; kuşkusuz bu süre boyunca egemenlikleri altında yaşayanları da oldukça etkilediler. Ama Türklerin hem Müslüman olarak hem de etnik bir grup olarak tarihteki rolleri garip bir biçimde Araplara ve Farslara göre daha az bilinmektedir.

Müslümanların Gözünden Haçlı Seferleri adlı kitabıyla tanıdığımız Hillenbrand bu çalışmasında ülkenin kurucu mitlerinden olan 1071 tarihli Malazgirt Muharebesini ele alıyor.
Burada elde edilen zafer, Doğu Anadolu'daki Hıristiyan Bizans egemenliğini sona erdirip bütün ülkeyi İslamın yayılmasına açtı. Bu süreç 400 yıl sonra Trabzon ve İstanbul'un fethiyle sona erdi.

Hillenbrand, günümüze kadar gelen Müslüman kaynaklarının pek çoğunun çevirisini ve ayrıntılı bir çözümlemesini veriyor; ayrıca Müslüman Türkler ile Hıristiyan Avrupa arasında süregiden çatışmayı nasıl yansıttıklarını da gösteriyor. Son olarak da 1923'te modern Türkiye devletinin kurulmasında ve sonrasında Malazgirt'in nasıl alımlandığını inceliyor.

THG
0724136
DCD

ALFA
www.alfakitap.com
/alfakitap
alfakitap

ALFA TARİH
ISBN 978-605-106-969-2